

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

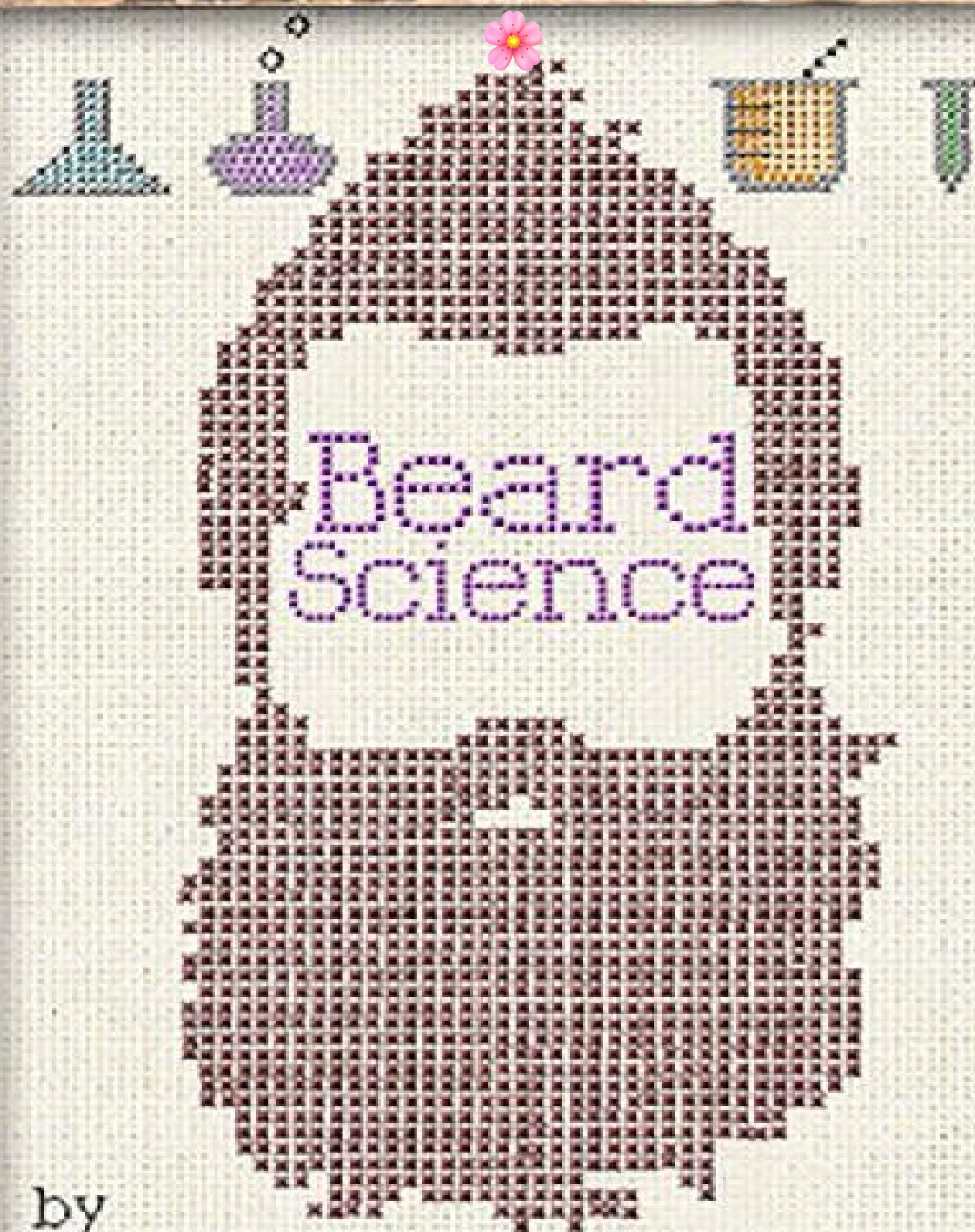
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

by
PENNY REID
Winston Brothers book 3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Sakal Bilimi

(Winston Kardeşler, #3)

tarafından Penny Reid

<http://pennyreid.ninja/newsletter>

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, rantlar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da gerçek dışı olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2016 by Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz veya herhangi bir şekilde dağıtılamaz.
yazarın açık yazılı izni olmadan basılı veya elektronik formda kullanılamaz.

Pelerinli Yayıncılık

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir e-

Kitap Baskısı: Ekim 2016
eKitapISBN: 978-1-942874-24-9

DEDİKASYON
Cletus için.

İçindekiler

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[Sonsöz-Şükran Günü](#)

BÖLÜM 1

*"Böylece istemeyen ruh gizli
olanı görür,
ve sürekli arzulayan ruh
sadece istediğini görür."*

- Lao Tzu

~Jennifer~

HERHANGI BİR gün uyandığımda kek pişirirdim.

Eğer kek pişirmek zorundaysam büyük partiler halinde pişirmemeyi tercih ederdim. Bu, tıpatıp aynı şekilde düşünmelerini ve davranmalarını bekleyerek toplu çocuk yetiştirmek ya da Doğu Tennessee'deki tüm gölleri aynı anda yüzerek geçmeye çalışmak gibi bir şey.

Ben tek bir pastaya odaklanmayı tercih ettim. Her bir pastanın kendine has bir kişiliği vardı. Eğer bir pastanın kişiliğini görmezden gelerseniz, pasta da sizi görmezden gelirdi. Kaba ve sıkıcı bir pasta olur.

Kaba pasta yapmaktan kaçındım. Bugünlerde pasta yapmaktan kaçınıyorum, nokta. Ama yapmak zorunda kalırsam, harika pastalar yaptım. Eğlenceli pasta. Büyük hayalleri olan, görmezden gelinmesi zor pastalar. Özel pasta.

"Knoxville siparişini bitirdin mi?" diye bağırdı annem diğer odadan. İçeri girdiğini duymamıştım. Sesi keskin ve panikliydi, bu da beni panikletti. "Ve büyükannen Lilly'nin kızarmış tavuk ciğeri üzerine yemin ederim ki, bir daha tek seferde bir kek yaparsan boynunu kırarım."

Omuzlarımı dikleştirdim ve ağzıma dolan gergin tükürüğü yuttum. Büyükanne Lilly'nin kızarmış tavuk ciğeri şaka değildi. Sadece lezzetli ve sıkı korunan bir aile tarifi olmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda kötü şöhretli aile tariflerimizin çoğunda olduğu gibi, yeterince güçlü ve ölümcül bir niyetle fırlatıldıklarında sakat bırakabiliyorlardı.

Büyük bir dikkatle, az önce pişirdiğim ve teker teker süslediğim keklerin sonuncusunu bir tepsiye yerleştirdim.

Fırın kutusu.

Bu doğru. Her seferinde bir kek pişirmiştım. Bu, gece 0.30'da kalkıp pişirmeye başlamam gerektiği anlamına mı geliyordu? Evet, demekti. Anneme bunu itiraf etmem gerekiyor muydu? Hayır, gerekmiyordu. Barbern'in iyi insanlarına sıkıcı kekler satmaktansa sabahın köründe uyanmak daha iyiydi.

"Ben de tam bitiriyordum," diye seslendim ve hemen harekete geçtim. Altı litrelik mikserimi görseydi küplere binerdi. Küçük parti kaselerini ve ölçü aletlerini büyük, endüstriyel mutfağın arka tarafındaki uzun dolaba doldurdum. Altı litrelik mikseri almak için geri döndüm, kollarımla kaldırdım ve ağırlığının altında tökezledim.

Topuk sesleri yaklaştıkça makineyi istediğim gibi saklayacak vaktim olmadığını anladım ve yere indirip önlüğümle üzerini örterek tam annem kapıda belirlediği sırada arkamı döndüm.

"Şükürler olsun." Elleri kalçalarındaydı ve her zamanki gibi mükemmel bir şekilde toplanmış görünüyordu.

Sarı dalgaları bir kaskı andırıyordu ve birçok açıdan da öyleydi. Makyajı lekesizdi ve bir buzlanma tabakası kadar kalın ve bir hokey maskesi kadar geçirimsizdi. Chanel No.5, oje ve Aqua Net saç spreyinden oluşan bir bulut ondan üç saniye sonra geldi.

Kendine yaptığı makyaj hem silah hem de zırh gibiydi.

Mutfağın durumunu değerlendirdi, büyük mikserin üzerinde uzun bir süre durdu. Lekesizdi.

"Herkes nerede? Bütün bunları kim temizledi?"

"Ben temizledim." Fark etmemesini umarak küçük mikserin üzerinden geçtim. "Sadece bir özel sipariş olduğu için ekibi eve erken gönderdim."

Gözleri benimkilere kaydı, yüz hatlarında kızgınlık okunuyordu. "Ne giyiyorsun?"

Üzerimdekini unuttuğum için kendime baktım. "Tulum."

"Ah, *Jennifer!*" Adımı bir küfürmüş gibi alçak sesle ve sertçe söyledi. "Bir hanımefendi tulum giymez."

"Nancy Danvish tulum giyer." Nancy Danvish yumurtalarımızı ve sütümüzü sağlardı; tavukları ve inekleri çok mutluydu, bu yüzden en iyi yumurtaları ve sütü onlar yapardı. Mutlu yumurtalar ve sütler mutlu pastalar yapar.

"Nancy Danvish bir çiftçi."

"Ama o hâlâ bir hanımefendi."

"Bu tartışılır..." diye homurdandı annem, neredeyse Kendini tutmadan önce gözlerini devirdi. "Ve, Tanrım, saçların. Ve yüzün, ugh." Nefesinin altında ekledi, "Hangi gezegenden olduğunu merak ediyorum; Tanrı biliyor ki bu gezegen değil."

"Teşekkür ederim" dememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kaba sözler aslında yanlışlıkla ifade edilmiş iltifatlarımı gibi davranmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, çünkü bu herkes için her şeyi daha güzel hale getiriyordu. Örneğin, annemin son yorumu şu şekilde ifade edilebilirdi: "*Sen kozmik olarak yıldızsın.*"

Hakaretleri kasıtlı olarak yanlış anlama alışkanlığım hayatım boyunca, şehirde ve evde bana iyi hizmet etti. Eminim devlet okuluna gitseydim de işime yarardı ama annem bunun yerine biz çocukları evde eğitti.

Örneğin, Rhea Mathis kilisedeki küçük koro çalışması sırasında bana "barbeküdeki bir vejetaryenden daha garip" dediğinde, bunun onun *eşsiz* demenin kendine özgü bir yolu olduğuna karar verdim. Timothy King on beş yaşındayken jam session'ın dışında bana frijit bir namuslu dediğinde, soğukkanlılığımı ve alçakgönüllülüğümü övdüğü için ona teşekkür ettim. Ve eyalet fuarındaki iki pişirme finalisti arkadaşım bana yeteneksiz olduğumu söylediğinde, gülümsedim ve iş ahlakım hakkındaki nazik sözlerini kabul ettim.

"Merhaba? Dünyadan Jennifer'a. Pamuk toplamayı bırak ve harekete geç."

"Ne?"

Annem bir eliyle telefonunu almış, diğer eliyle de beni tersliyordu. "Karakolda Şerif James ile randevun var."

"Öyle mi?" Bu benim için yeni bir şeydi.

"Evet, var. Bu sabah Piggly Wiggly otoparkında ona rastladım ve gönderdiğimiz kekleri nasıl bulduğunu sordum. Ve *tabii ki* ne kadar harika olduklarını anlata anlata bitiremedi. Bir şey diğerini takip etti ve bir video tanıklığı yapmayı kabul etti."

"Oh" Başımı hafifçe salladım, boğazım aniden kurudu. Gülümsemeye çalıştım.

"Yüzünüzün nesi var? Karnında bir sorun mu var?"

"Hayır." İnandırıcı bir gülümseme takınmak için daha çok çabaladım. "Ama anne, o kayıtları yapmayı sevmediğimi biliyorsun."

"Yüksek sesle konuş, Jennifer. Yine az konuşuyorsun. Az konuşmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Sesimi yükselttim. "Kayıt yapmaktan hoşlanmıyorum. Gergin oluyorum ve yorumlar-"

"Kötü yorumları okuma bebeğim. Her zaman kötü insanlar olacaktır, Tanrı onları korusun." Yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koyarak beni nazikçe salladı. "Geçen yıl sosyal medya kampanyasını başlattığımızdan beri pansiyonun ne kadar iyi gittiğine odaklan. İşlerin nasıl patladığına odaklanın. Kazandığımız onca paraya odaklan. Dünyanın her yerinde ne kadar ünlü ve hayran olduğuna odaklan. Sen bir yıldızsın."

"Ama bu çok aleni. Ve şehirdeki insanlar-"

"Kasabadaki insanlar önemli değil. Sen ve ben, daha büyük şeyler için yaratılmışız. Hadi ama, bu videolarda güzel görüldüğünüzü biliyorsunuz ve abonelerimiz bunu **yiyo**r. Kamera

Yüzünü seviyor, makyajını yaptığında ve bir çiftçi gibi görünmediğinde tabii ki. Git ve üstünü değiştir, işte iyi bir kız. Şerife öğleden sonra orada olacağınızı söyledim."

"Ama sen-"

"Jennifer!" Annemin parmakları kollarıma gömüldü ve konuşmadan önce uzun bir süre gözlerini kapattı. "Sabrımı zorluyorsun, bebeğim. Bugün yapmam gereken ne kadar çok şey var biliyor musun? Bu ayın sonunda pansiyona gelecek yatırımcılarımız olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Sana ihtiyacım var Jennifer. Anahtar sensin. Beni başarısızlığa uğratırsan, her şey başarısızlığa uğrar. Kardeşin gittiğinde ..." Annemin çenesi titredi ve gözlerinde parıldayan yaşlarla tavana baktı.

Hemen, onun üzülmesine neden olduğum için pişmanlık duydum. Kardeşimin meydan okumasıyla nasıl mücadele ettiğini biliyordum. Isaac kendini hayatımızdan çıkardığında ne kadar incindiğini ve incinmeye devam ettiğini biliyordum. Babam bu kaybı çabuk atlatmış gibi görünüyordu ama annem hâlâ yas tutuyordu. Kardeşimi ne kadar özlediğimi düşünmek bile kalbimi sızlatıyordu; annemle babamın neler hissettiğini hayal bile edemezdin.

Titrek bir nefes verdi ve burnunu çekerek gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Lütfen Jenny, lütfen bana yardımcı ol. Lütfen beni hayal kırıklığına uğratma."

İtirazlarımın sonuncusunu da yuttum ve yüz hatlarımı, sıkılmış çenem kapalı bir gülümsemeye benzeyecek şekilde yeniden düzenledim.

İç çekişi rahatlamayla doluydu ve yüzümü kavrayarak bana sevecen bir gülümseme verdi. "Güzel, güzel. Git giyin, şerifle bir videonuzu çek. Daha sonra günün geri kalanını nasıl istersen öyle geçirebilirsin." Makyaj maskesinin ardında gözlerinin endişeyle yumuşadığını hissettim. "Saat kaçta kalktın? Yorgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

Saati çalmadan önce anaç gözlerle beni bir süre daha inceledi; saate baktı, ofladı ve omuzlarımı bıraktı. "Bu telefona bakmam lazım. Git şerifi gör. Belki şu mektup arkadaşlarından birine bir mektup yazarsın ya da biraz kestirirsin."

Belki de hayatımda on milyonuncu kez "Tamam anne" dedim.

Ama dinlemiyordu, telefonu çoktan kulağına götürmüştü. "Alo? Alo, evet, ben Diane Donner-Sylvester. Evet, aradığınız için teşekkür ederim." Mutfaktan çıktı, sesi topuklarının tıkırtısıyla birlikte azalıyordu.

İyi bir kız gibi, bana söyleneni yaptım.

BEN BİR İNSAN gözlemcisiyim.

Kısmen çünkü insanlar, kimsenin izlemediğini düşündüklerinde yaptıkları ve söyledikleri şeyler gerçekten tuhaf. Ama daha çok, insanları izliyorum çünkü kasabada neredeyse hiç kimse benimle kek dışında bir şey konuşmuyor.

Flo McClure düz bir sesle, "Muzlu Kek Kraliçesi geldi," diye duyurdu. Polis karakolunun ön masasına bakıyordu -daha doğrusu bakıyordu- ve ben yaklaşırken gözleri bilgisayar ekranından neredeyse hiç ayrılmadı. Flo McClure bana bakmadan ya da konuşmamı beklemeden, "Otur güzelim. Şerif seni bekliyor ama birkaç dakika sürecek."

"Teşekkür ederim, Bayan McClure."

Yaşlı kadının çam kabuğu kahverengisi gözleri kırıştı ve kibar gülümsemesi biraz genişledi, beni duyduğunu ama sohbet edemeyecek kadar meşgul ya da isteksiz olduğunu anlamamı sağladı.

Küçük bir kasabada yaşıyorum ve herkes herkesi tanıyor. Örnek olarak, Flo-veya Florence-McClure, itfaiye şefi Carter McClure'un inatçı kız kurusu kız kardeşi olarak bilinir. İnsanlar onun bir dizi evlenme isteğine rağmen hiç evlenmediğini söyler.

Çünkü bağımsızlığından vazgeçmek istemiyordu.

Kaybetmekten korktuğı şeyin bağımsızlığı olmadığından şüpheleniyordum. Beş yıl önce bir Dört Temmuz geçit töreninde Nancy Danvish ile kaçamak ama tutkulu bir tartışmaya girdiklerini gördükten sonra, Flo McClure'un gizli bir yerde olduğuna dair paramı yatırmıştım.

Her neyse, herkes herkesi tanır ve herkes beni tanır. Ben Muzlu Kek Kraliçesiyim. Başka tür pastalar da yaparım ama muzlu pastamla ünlüyüm. Bunu biliyorum çünkü ne zaman tanıştırsam genelde şöyle olur:

"Bu Jennifer Sylvester. Bilirsiniz, Muzlu Kek Kraliçesi? Muzlu pastasıyla ünlüdür."

Ama konudan sapıyorum.

Flo McClure'a döndüm ve karakolun küçük lobisinin köşesinde bir koltuk bulup getirdiğim kabaklı cevizli ekmeğı kucağıma koydum. Bacaklarımı bileklerimden aprazladım ve beklemeye başladım.

Şerifi sevmiştim. İyi biriydi. Az konuşan bir adam olmasına rağmen halimi hatırımı sordu. Gülümsemesi samimi ve nazikti. İyi bir baba ve koca olması hoşuma gitmişti. Ve yetkisi altındaki insanları önemsiyordu. İyi bir insandı, bu yüzden yolumuzun kesişeceğini bildiğim her an ona unlu mamuller yapardım.

Sonraki on beş dakikayı telefonumdaki sosyal medya bildirimlerinden kaçınarak insanları izleyerek geçirdim. Hesaplardan ben sorumlu değildim ama yine de tüm uyarıları alıyordum.

Hannah Townsend içeri girdi, masaya doğru hışımla yürüdü ve Flo ile hız cezası hakkında tartıştı.

Birkaç dakika sonra King kardeşler ana ofislere açılan büyük kapıdan çıktılar ve kısık sesle fısıldaşmaya başladılar. Kaskatı kesildim, bir hakarete ya da ağırtıcı bir teklife hazırlandım. Ama hiç gelmedi.

Bitkin ve belki de biraz korkmuş görünüyorlardı. Neyse ki, Flo ve Hannah'ya aldırmadan çıkışa doğru ilerlerken beni fark etmediler bile.

King kardeşleri istasyonda gördüğüme şaşırmadım. Yerel motosiklet çetelerinin en büyüğü ve en belalı olan Iron Wraiths'in düşük rütbeli üyeleri olarak sürekli hapse girip çıkıyorlardı. Gençliğimden beri, beni tek başıma gördüklerinde, agresif bir şekilde imalı sözler söyleyeceklerine güvenebilirdim.

Görünüşe göre bugün değil. Rahatlamış bir şekilde nefesimi verdim.

Dikkatimi tekrar Hannah ve Flo'ya çevirdim, sohbet Hannah'nın annesi konusuna döndükçe aralarındaki etkileşim daha dostane bir hal alıyordu.

Hannah'nın annesi birkaç yıl önce bir trafik kazası geçirmiş ve Hannah o sırada henüz on yedi yaşında olmasına rağmen ona bakmıştı. Hannah o zamandan beri iki işte çalışıyordu: yerel bir et lokantasında ve Payton Mills'de hostes olarak. Yaklaşık iki yıl önce Pink Pony'de striptizci olmak için fabrikadaki işinden ayrılmıştı.

Masa telefonu çaldı ve Flo ahizeyi kulağına götürürken parmağını kaldırdı. "Bir saniye, Hannah. Şuna bir bakayım. Evet?" Yaşlı kadının gözleri bir bana bir başka yere kaydı ve başını sallayarak, "Evet, burada," dedi.

Oturduğum yerde doğruldum çünkü Hannah bana baktı. Gözleri formumda gezindi ve gözlerini devirmeden hemen önce durup başka tarafa baktı.

Hannah'yı suçlamadım. Gerçekten suçlamıyordum. Aynı yaştaydık ve büyürken koroda beraberdik. Onu küçümsemesini anlıyordum.

Dışarıdan bakıldığında gülünç biriydim: büyük, dalgalı, ağartılmış sarı saçlar; her zaman pembeye boyanmış akrilik tırnaklar; yüksek topuklu ayakkabılar. Annem beni on altı yaşında tam makyajlı (takma kirpikler dahil) yapmıştı, çocukken katıldığım güzellik yarışmalarını sayarsanız daha gençtim. Toplum içindeyken her zaman

Sarı ya da yeşil - dört yaşımdan beri imza renklerim - ve her zaman diz boyu bir elbise ve inciler giyerdim.

Bir kot pantolonum ve bir tulumum vardı ama uzun zaman önce evden dışarı Pazar kıyafeti dışında bir kıyafetle çıkmam yasaklanmıştı. Annem işin yüzü olduğumu ve yaya kıyafetlerinin iş için kötü olduğunu söylerdi.

Güneyli bir klişenin yüzeysel bir karikatürüydüm ama müşterilerimiz buna bayılırdı. Beni partiler için bile tuttular. Tatlı masasının arkasında durur, parlak bir gülümseme ve titreyen ellerle pasta servisi yapardım. Kimse ellerimi fark etmedi.

"Tamam, onu geri göndereceğim." Flo tekrar başını salladı, telefonu kapatıp bileğini ana ofislerin kapısına doğru salladığında bakışları benimkilerle kesildi. "Şerif sizi bekliyor."

"Teşekkür ederim, hanımefendi."

Cevap vermedi, onun yerine dikkatini tekrar Hannah'ya çevirdi. "Winston'ların evindeki haber ekibini gördün mü?"

"Evet, hanımefendi, gördüm," dedi Hannah kolayca duyulabilecek bir fısıltıyla. "Jethro Winston'ın şu film yıldızıyla evlenmesi yüzünden."

Jethro Winston ve Hollywood aktrisi Sienna Diaz yaz başında tanışmış ve iki ay önce nişanlanmışlardı. Jethro, yedi Winston kardeşin en büyüğüydü. Jethro'dan sonra Billy, sonra Cletus, Ashley (tek kız), ikizler -Beau ve Duane- ve en küçükleri Roscoe geliyordu. Roscoe benim yaşımdaydı ve okula devam etseydim aynı sınıfta olacaktık.

"Jethro o kadınla çoktan evlendi mi?"

"Hayır, henüz değil." Hannah masanın üzerinden biraz daha eğildi ve sesini alçalttı. "Ama dedikodulara göre çoktan hamile kalmış."

Kalbim kıskançlıkla çarptı.

Bayan Diaz'ı kıskandığımdan değil. Hiç de bile. Jethro Winston'la ilgili hiçbir planım yoktu. Bana yeterince iyi görünmesine rağmen, babam her zaman Jethro'nun yanlış bir tip olduğunu ve ondan uzak durmam gerektiğini söylerdi.

Yanlış tip derken babam Jethro'nun asla zengin olamayacağını kastetmişti. Zengin olmayan ya da şöhret potansiyeli taşımayan bir adam babam için bir hiçti.

Gerçek şu ki, Sienna ve Jethro'yu kıskanıyordum. Söylentiler doğruysa, sadece beş ay önce tanışmış olmalarına rağmen bir aile kuruyorlardı. Bir bebekleri olacaktı, sevecekleri, bakacakları, sarılıp kucaklayacakları küçük, mükemmel bir insan.

Bunu her şeyden çok istiyordum. Kendime ait bir ailem olsun istiyordum.

Topuklarım muşambaya vurarak büyük kapıya doğru ilerledim ve ben kıskançlığımı bastırmak için mücadele ederken iki kadını konuşmalarıyla baş başa bıraktım. Döğmeyi çevirdim ve Şerif James'i bulmak için etrafı tarayarak arka ofise doğru adım attım. Bugün çok yoğun bir yerdi, normalden çok daha yoğun ve insanların küçük bir kasaba karakolundan bekleyebileceğinden çok daha büyüktü.

Tennessee eyaleti, her ilçenin dört yıl boyunca görev yapacak bir şerif seçmesini zorunlu kılıyor. Şerifler, belirli bir ilçede tam polis yetkisine sahip kamu görevlileridir. Ancak şehirlerin kendi polis departmanları varsa, Tennessee şerifleri (ve yardımcıları) genellikle devriyelerini ilçelerinin şirketleşmemiş alanlarıyla sınırlı tutarlar.

Şerif James için durum böyle değildi. O ve yardımcıları tüm ilçede devriye geziyor, ilçe sınırları içindeki üç anonim şehirden sorumlu oluyor, ayrıca Tennessee tarafındaki milli parkın federal müdürüyle yetki paylaşımı yapıyordu. Büyük bir işi ve geniş bir ekibi vardı.

İdari personel bir masanın etrafında toplanmış, endişeli bir şekilde fısıldaşıyordu. Genellikle memurların çoğu yolda, devriyedeydi. Bugün değil. En azından

Beş yardımcı sabırsızlıkla etrafta dolanıyordu. İşyerinde belirgin bir bekleme havası vardı.

"Jennifer Sylvester, her zaman bir zevktir."

Üniformalıların arasından döndüğümde Şerif'in bana doğru yürüdüğünü gördüm, yüzünde dostça ve babacan bir gülümseme vardı.

"Şerif James. Size kabak ekmeği getirdim." Ekmeği aramızda uzattım, sırtışı ısıltılı bir gülümsemeye dönüştüğünde memnun oldum.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi, ama folyoya sarılı ikramı kolayca aldı. "Annen keklerin hakkında bir açıklama kaydetmemle ilgili bir şeyler söyledi mi?"

"Evet, efendim. Bu doğru. Sakıncası yoksa, gönderdiğimiz kekler hakkında konuşurken sizi kaydetmemi istiyor."

"Anlıyorum. Sen de oynayacak mısın?"

Annemin videoda oynamamı istediğini bildiğim halde başımı salladım. Ama alternatif bir plan yapmıştım. "Hayır, efendim. Daha sonra bir tanıtım kaydı yapacağım, ama şimdi sizin tanıklığınızı alacağız. Çekimde sizinle birlikte olmayacağım."

Başını salladı, ben konuşurken sanki beni daha iyi duymaya çalışıyormuş gibi daha da yaklaştı. "Ah, tamam. Kulağa hoş geliyor. Ama ofisime geri dönelim. Daha sessiz olur."

"Tamam-"

O anda arkamdaki kapı patlayarak açıldı ve ardından büyük bir gürültü koptu. Tam arkamı dönmüştüm ki Jackson James belirdi, ellerini kalçalarımaya koyup yanımdan geçip gitti.

"Affedersin Jenn," dedi şerif yardımcısı göz kırparak ve babasıyla benim arama girdi.

Jackson James, Şerif James ve karısı Janet'in tek oğluydu. Ayrıca Jessica adında bir kızları vardı ve kısa bir süre öncesine kadar babamın müdür olduğu lisede matematik öğretmenliği yapıyordu.

Gördünüz mü? Küçük bir kasaba. Herkes herkesi tanır.

Jackson büyük bir zarfı heyecanla salladı. "Bulduk efendim. İşte burada."

"Çok hızlı oldu." Şerifin gözleri parladı ve oğluna kabak ekmeğini zarfla takas etti, şerifin ofisinin diğer üyeleri yaklaşırken aceleyle zarfı açtı. Araya girmek istemediğim için bir adım geri çekilip kenara çekildim.

"Yargıç Payton aceleye getirdi."

"Kanıtları daha bu sabah aldık."

"Fotoğrafların net bir tablo çizdiğini ve arama emrini imzalayan kişi olmaktan onur duyduğunu söyledi." Jackson parmaklarıyla zarfı yokladı ve diğer yardımcılarla gülümsemelerini değiş tokuş etti. "Sanırım geriye kalan tek soru, o piçi kimin tutuklayacağı?"

Şerif iç geçirdi ve okuduklarına inanamıyormuş gibi başını salladı. "Yola çıkmadan önce Merryville'den destek çağırın."

"Sanırım altımız cılız bir motorcuyla başa çıkabiliriz," diye alay etti Jackson ama ses tonunu saygılı tuttu. "Ayrıca Dale ve Evans zaten yoldalar."

Dale ve Evans şu anda karakolda bulunmayan diğer iki yardımcıydı. En azından benim görebildiğim kadarıyla. Bir an etrafımdakilere şöyle bir göz attım.

Kalbim durdu. Atladı. Kekeledi.

Refleks olarak geriye doğru bir adım attım. Kıvrımlı, rahatsız edici bir sıcaklık göğsümden yukarı tırmandı ve mideme indi. Kalabalıktan ayrı bir yerde, bir makineyle uğraşan sakallı bir adam gördüm. Her yerde tanıyabileceğim bir sakaldı.

Cletus Winston, üçüncü Winston kardeş.

Her zamanki gibi beni görmedi.

Kasabadaki insanlar beni reddettiğinde, bu beni pek rahatsız etmiyordu. Çok azı gerçekten önemsizdi ve önemsiz olanların çoğu birlikte büyüdüğüm benim yaşımdaki kızlar ya da onların anneleriydi. Yüzüme sahte gülümsemeler yapıştırıp arkamdan gözlerini devirirlerdi. Ben buna alışmıştım.

Cletus farklıydı. Beni *hiç* görmüyordu. Sanki onun radarına girmemiştim, bir an bile fark etmemişti ve bu tüm hayatım boyunca böyleydi. Onun için görünmezdim.

Ama bu benim için sorun değildi.

Cletus Winston Doğu Tennessee'deki en sinsisi, en çıkarıcı, en güçlü ve -bana kalırsa- en tehlikeli adamdı. Sorun şu ki, neredeyse hiç kimse bunun farkında değildi. Kasabadaki herkes onun tuhaf ama çoğunlukla zararsız olduğunu düşünüyordu.

Bu arada onlara şantaj yaparak istediğini yaptırıyor, bir yandan da insanları kandırarak kendi fikirleri olduğunu düşünmelerini sağlıyordu.

Bunu biliyordum çünkü ben bir insan gözlemcisiydim.

Beni yanlış anlamayın, Cletus'u izlemek angarya değildi. Yakışıklı mıydı? Evet, kesinlikle öyleydi. Tüm Winston oğlanları gibi o da yakışıklıydı.

Belki çoğu insan için, düzenli sakalları, zayıf yapıları ve klasik yakışıklılıklarıyla diğer kardeşleri kadar gözde değildi. İlk bakışta onu görmezden gelebilirdiniz çünkü Cletus'un altındaki potansiyeli görmek için yüzeyin ötesini araştırmak gerekiyordu.

Kardeşlerinden daha kısa ve tıknazdı, gövdesi daha kalın ve daha kaslıydı. Sakalı gür ve uzundu, Vikingler gibi örülebilecek kadar uzundu. Belli ki adam sakalını fırçalamak, yağlamak ve uzamasına izin vermek dışında sakal bakımına önem vermiyordu.

Çizgili kestane rengi saçları uzundu, bazı yerlerde kıvrıkcık, bazı yerlerde dalgalı. Her yöne doğru uzanıyor, birkaç teli güneşten sarıya dönüyordu. Saç telleri kulaklarını örtüyordu ama sürekli eğri durduğu için ensesiyle tam olarak buluşmuyordu. Başka birinde olsa çok sevimli görünürdü diye düşündüm.

Onun ne kadar soğukkanlı olduğunu fark etmeden önce, vahşi yelesini evcilleştirmek ve sakalını kesmek için can atıyordum - sadece birazcık. Tüm bu kaosun altındaki yakışıklı adamı ortaya çıkarmaya yetecek kadar.

Düzensiz dış görünüşünün ne kadarının kasıtlı olduğunu, ona zararsız, dağınık bir görünüm vermeyi amaçladığını sık sık merak etmişimdir. Belli ki yanlış yönlendirmesi işe yaramıştı çünkü insanlar buna kanmıştı.

Ancak, gözleri onu ele vermeliydi. Gözleri, *gerçekten bakan* herkese onun tuhaf olmadığını açıkça *göstermeliydi*. Çılgınca zekiydi. Gözleri yeşil ya da elaydı -hangisi olduğundan emin değildim çünkü bakışlarımla hiç karşılaşmıyordu ve yakınımdayken neredeyse hiç sabit durmuyordu- ve gülünç derecede kalın kirpiklerle çevriliydi. Kirpikleri çok güzeldi.

Sanırım güzel kirpikleri insanların kafasını karıştırıyor ve gözlerinin doğal olmayan bir zekayla parladığını görmezden gelmelerine neden oluyordu. Pek bir şey kaçırmazdı. Ve gözlerini kullanma şekli sayesinde ifadesini ve düşüncelerini maskeleyebiliyor, başkalarını yanlış yönlendirebiliyordu.

Ne olursa olsun, manyak zekası ve pasaklı yanlış yönlendirmeleri bir yana, Cletus Winston oldukça çekiciydi.

Evet. Kesinlikle çekici.

Ama bu pek umurumda değildi. Yakışıklılarla ilgilenmiyordum. King kardeşler de yakışıklıydı. Bir insanın yakışıklı olması psikopat olmadığı anlamına gelmez. Şu anda, Cletus'un yüz hatları nazik bir kayıtsızlık içinde düzenlenmişti, ama gözleri farklı bir hikaye anlatıyordu. Keskin ve dikkatliydi. Dikkatini memurlar topluluğu ile makine arasında bölüştürdüğü çok açıktı.

Önünde, her ne kadar ilgisiz görünse de kulak misafiri oluyordu.

O onları izlerken, ben de onu izledim. Büyükanneimin her zaman söylediği gibi, "Fare dolu bir ahırda engerek yılanına göz kulak olmak en iyisidir."

Özellikle de fareyseniz.

"Sanırım gitseniz iyi olacak," dedi şerif isteksizce, sesinde endişe vardı.

Memurlar hareket etmeye başladılar, heyecanlı bakışlarla birbirlerine bakarlariken hava beklentiyle doluydu. Şerif Yardımcısı Chris Williams döndü, tam önüme geldi, sonra biraz geri çekildi. Bana kocaman bir gülümseme verdi.

"Merhaba Jenn. Seni orada görmemiştim."

Selamına karşılık başımı salladım ve dikkatim Cletus'a yöneldi. *Şükürler* olsun ki üçüncü Winston Chris'le bana bakmıyordu.

Merakla öne doğru eğildim ve "Nereye gidiyorsunuz?" diye fısıldadım.

Göğsünü gururla kabarttı. "Oh, özel bir yere değil. Iron Wraiths MC'nin başkanı *Razor*'u tutuklamaya gidiyoruz."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve doğruldum. "Aman Tanrım."

Eğer Cletus Winston Doğu Tennessee'nin en tehlikeli adamıysa, Razor Blade St. Claire de ikincisiydi. Aralarındaki temel fark, Cletus gücünü gizlice kontrol ederken, Razor'ın hemen her konuda yüzsüz olmasıydı.

Iron Wraiths motosiklet kulübünün başkanı olarak, yıllarca kanunlardan kaçmış, her zaman ulaşılmaz olmuştu. Onun bir katil olduğu genel olarak biliniyor ve kabul ediliyordu. Ve bir uyuşturucu kaçakçısı. Ve her biri bir öncekinden daha nahoş olan pek çok iğrenç suçun faili.

Yanından geçerken Chris Williams'ın sırtışı genişledi. "Bu doğru. Büyük köpek."

Büyük köpek ... *şey, bunu söylemenin bir yolu da buydu.*

Memurlardan birkaçı geçerken başlarını bana doğru eğdi ama çoğu Demir Hayaletlerin başını getirmenin heyecanına kapılmış gibiydi. Onlar gittikten sonra Şerif James öne çıktı ve bana düz, dalgın bir gülümseme verdi. Elinde hâlâ zarf vardı. Endişesi tamamen anlaşılabilirdi.

"Bunu başka bir zaman yapmak ister misin?" Akli daha önemli meselelerdeyken onu zorlamak istemediğim için önerdim.

"Hayır, hayır. Sorun değil. Aslında bunu dört gözle bekliyorum." Etrafta dolaşan idari personelden biri olan Marion Davis'e döndü ve onu yanına çağırdı. "Marion, bunu benim için kanıt olarak George'a götürür müsün?"

"Evet, efendim." Marion parlak bir şekilde gülümsedi ve mühürsüz zarfa saygıyla baktı.

Şerif bir süre tereddüt ettikten sonra zarfı Marion'un bekleyen ellerine uzattı.

"Bu taraftan gelin." Folyoya sarılmış kabak ekmeğini oğlunun bıraktığı yerden aldı ve bana ilerlememi işaret etti. Cletus Winston'a kaçamak bakışlar atarak onu takip ettim. Cletus'un dikkati şerifin üzerindeydi. Sonra posta makinesine. Sonra Marion Davis'e. Sonra yine şerifin üzerindeydi.

Bir şeylerin peşindeydi ve ben ne olduğunu bilmek istemiyordum.

Şerifin ofisine girdiğimizde, Clandestine Cletus'un düşüncelerini aklımdan uzaklaştırdım ve şerifi video için hazırladım. Yüzünü karenin bir tarafına yerleştirmek ve böylece izleyicinin karakolun ötesini görmesini sağlamak için çekimi ayarladım.

Videoları ve Instagram tanıtımlarını yapmaktan hoşlandığım tek şey, bir yan ürün olarak öğrendiğim fotoğrafçılık ve videografinin temelleriydi. Estetik olarak, konuyu bir tarafa yerleştirmek, ekranın ortasında bir adamın yüzünü görmekten görsel olarak daha çekiciydi.

"Tamam, hazır mısınız?" Ona cesaret verici bir gülümseme verdim.

O da kollarını kavuşturarak karşılık verdi. Kollarını açtı ve kaşlarını çattı. "Kollarımla ne yapmalıyım?"

Sırıtişım genişledi. "Sağ bileğini sol elinle önünde tut. Evet, aynen böyle. Çok doğal görünüyor."

Sanki bu ciddi bir işmiş gibi başını salladı ve bana kayda başlamam için işaret verdi. Ben de öyle yaptım.

Şerif doğuştan yetenekliydi, tipik olarak az konuşan bir adam olduğu için bu şaşırtıcıydı. Yine de keklerim hakkında konuşmaktan çekinmedi ve bu kalbimi ısıttı. İhtiyacım olanı almıştım, bu yüzden ona ikinci bir tanıklık kaydı yaptırmadım.

İşimiz bitti. Kısa süre sonra oradan ayrıldım ve Cletus Winston'ın da gitmiş olduğunu rahatlatarak fark ettim. Benim için bir tehdit oluşturmuyordu ama yine de beni tedirgin ediyordu. Hiç kimsenin bu kadar patolojik derecede zeki ve baskıcı derecede yakışıklı olmasına izin verilmemeliydi.

Karakoldan sonra Piggly Wiggly'ye uğradım. Haftalık muz kasamı aldım ve fırına teslim ettim. Geç olmuştu ve yorulmaya başlamıştım, bu yüzden kasayı endüstriyel mutfağın arka dolabına taşıdım.

İşte o zaman, küçük parti pişirme aletlerimi dolaba koyduğumu hatırladım. Yapacak bir şey yoktu; eve gidip yatağa girmeden önce temizlik yapmam gerekiyordu.

Ama rahatsızdım. Ayaklarım ağrıyordu ve giydiğim elbise kaburgalarımı acıtiyordu. Elbisede, şeklimi çok güzel gösteren ama aynı zamanda bir işkence aleti işlevi gören şu kemik büstiyerlerden vardı. Annem daha önce tulumuma el koymuştu ve diğer herkes çoktan gitmişti.

Ben de elbisemi çıkardım, ayakkabılarımı tekmeledim, takma kirpiklerimi çıkardım, önlük bağladım ve bulaşıkları iç çamaşırlarım ve jartiyerimle yıkadım. Çoğu kişi neredeyse çıplakken temizlik yapmayı tuhaf bir davranış olarak görebilir ama ben bunu sık sık yapıyordum. Hava karardıktan sonra (ya da şafak sökmeden önce) fırında sık sık yalnız kalıyordum.

Telefonum çaldığında son kaseleri yıkamayı bitirmek üzereydim. Arayan annemdi, muhtemelen nerede olduğumu merak ediyordu.

Ellerim ıslak olduğu için serçe parmağımla cevap verdim. "Selam anne. Fırında işim bitmek üzere."

"Bu sen çalışıyor üzerinde şunlar popovers için Yarın mı?

Şimdiden mi?"

Bir iniltiyle savaştım. Büyük kahvaltı siparişini unutmuştum. "Ah, hayır. Henüz değil. Yeni bir tarif deniyorum." Yalan söylediğim için yüzümü buruşturdum. Yalan söylemeyi sevmezdim. Kendimi sıcak ve terli hissetmeme neden oluyordu, sanki kayaların üzerinde yürüyormuşum ve acı biber yiyormuşum gibi.

"Oh, bu iyi. Bana her şeyi daha sonra anlatabilirsin. Şerifin olduğu video için arıyorum."

"Evet, ben-"

"Bunu gelecek hafta yapmak zorunda kalacaksın. Görünüşe göre karakolda *büyük* bir iş var."

Musluğu kapattım. Annem ne zaman "*büyük iş*" dese, dedikodu yapmak üzere olduğu anlamına gelirdi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım bazı önemli kanıtlar kaybolmuş ve Şerif James, zavallı adam, çok öfkeli. Dolly Payton bana yargıcın, Laser ya da öyle bir şey denen o sefil motorcu için arama emri falan imzaladığını söyledi."

"Razor. Razor St. Claire." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "İşte o, korkunç adam. Her neyse, Dolly Şerifi tebrik etmek ve adamlarının iyi olup olmadığını görmek için kutlamak için küçük bir şeyle ilgilendiniz ve sizce ne oldu?"

"I . . . Bilmiyorum."

"Flo McClure telefonda ona sataştı. Dolly sonunda arka ofis sekreterlerinden birine ulaştı ve ona kanıtların kaybolduğunu ve ortalığın karıştığını söyledi. Ve bilirsiniz işte..."

Annem hâlâ konuşuyordu ama ben sadece yarı yarıya dinliyordum çünkü ensemdeki tüyler diken diken olmuştu. Ellerimi kuruladım ve telefonumun dokunmatik ekranına dokunarak, annem hoparlörden hikâyesine devam ederken arama arayüzünden uzaklaştım. Üzerine tıkladım

O gün erken saatlerde kaydettiğim videoyu açtım ve oynat tuşuna basmadan kareler arasında gezindim.

AĞzım açık kaldı, kalbim durdu ve avu larım terlemeye başladı.

Kanıtlara ne olduğunu biliyordum - daha doğrusu *kim olduğunu*
Kanıtlara ne oldu? Her şeyi kaydetmiştım.

2. BÖLÜM

"Denizin inceliğini düşünün; en korkunç yaratıklarının suyun altında nasıl süzüldüğünü, çoğu zaman görünmediğini ve denizin en güzel renklerinin altında haince gizlendiğini masmavi."

- Herman Melville, *Moby Dick*

~Cletus~

"**BİR** şanzıman **NASIL BU** kadar pahalı **OLABILIR**? Yeni bir şanzımana harcayacak o kadar param yok!"

Tüm iyi niyetime rağmen Deveron Stokes'a yalan söylemek zorunda kalacaktım.

"Şanzıman faturanın sadece bir parçası. Size şanzıman için bir anlaşma yapacağız, Bay Stokes. Şurayı görüyor musunuz? Susturucunuzun yeni rulmanlara ihtiyacı var. Sırt sıvınız tehlikeli derecede azalmış, alt takım bujilerinden ve krank şortundan bahsetmiyorum bile."

Krank sesi yeni bir şeydi. O anda uydurmuştum. Beau bu işte benden daha iyiydi ama burada değildi. Ahmak.

Deveron iç çekti, aramızdaki tezgâhta duran hesaba hızla göz kırptı. Kaşları çatıldı. Başını iki yana salladı. "Pekâlâ, tamam. Demek istediğim, sanırım arabanın çok fazla çalışmaya ihtiyacı var. Şanzıman için yaptığın anlaşmaya minnettarım."

Kederle başımı salladım. Kederli baş sallama konusunda iyiydim. Muhtemelen en iyi, en iyi karşılanan baş sallamamdı. Bunu yaptığımda insanlar kendilerini hep rahatlamış hissedirdi, ben de bunu bolca kullanırdım.

Bay Stokes gözlerini kaldırdı. "Sen iyi bir arkadaşsın, Cletus."

Tekrar başımı salladım ama bir şey söylemedim. Bay Stokes benim arkadaşım değildi. Bay Stokes iyi bir insan değildi. Altı yıldır nafakasını ödememişti ama her zaman iyi stoklu viski, kadın, ve sigara bulundurmayı başarmıştı.

Ancak Bay Stokes hakkındaki bu tatsız gerçeği keşfetmeden önce bile adamdan hoşlanmamıştım.

İnsanları yargılamaktan

hoşlanmam. Buna bayılırım.

İnsanları tamamen silmek özgürleştiriciydi.

İlk izlenimler genellikle doğruydu. Benim ilk izlenimlerim her zaman doğruydu. Bunun nedeni izlenim oluştururken çok bilimsel bir yaklaşım kullanmam ve yanılmaz bir mantıkla doğmamdı.

On dakika ayırırdım. Eğer on dakikam yoksa, böyle bir zaman aralığı oluşana kadar bir izlenim oluşturmayı ertelerdim. On dakika kuralından hiç sapmadım. Bir keresinde yeni papazımız hakkında bir fikir oluşturmayı altı ay ertelemiştim çünkü gerekli on dakikayı bulamamıştım.

Annem o aylar boyunca yeni papaza bakmayı reddetmemden hoşlanmamıştı ama bilimsel yöntemi eğip bükemez ya da çarpıtamazdınız. Bu kutsaldır. Ve herhangi bir insanın karakterini özetlemek için ihtiyacım olan tek şey on dakikaydı.

İlk beş dakika boyunca ona bakmadım. Gözlerimi kapattım, ayaklarımı inceledim ya da bir tarafa baktım. Bu şekilde dış görünüşe dayalı bir fikir oluşturmayı geciktirdim.

Her seferinde elimi uzattım ve beni nasıl tuttuğuna baktım. Gevşek miydi? Çok mu sıkı? Kararsız mıydı?

Kadının sesini ve erkeğin kelime dağarcığını, düşüncelerinin sözlüğünü dinledim. Kendinden emin miydi? Öğrenmiş miydi? Kendini beğenmiş mi? Hangi konulardan bahsediyordu? Sadece kendisi hakkında konuşmakla mı ilgileniyordu? Yoksa spot ışıklarından mı çekinirdi?

Beş dakikalık pasif dinlemenin ardından konuşmayı keserek ne tür bir araba kullandığını sordum. Sonra (ve ancak o zaman) kişiye baktım. Önemli olan araba değildi. Araba hakkında böyle konuşurdu. Çok şey söyleyebilirsiniz

bir insanın arabası hakkında nasıl konuştuğuna göre değişir. Gururlu mu? Mahcup mu? Kararsız mı?

Bu sorunun cevabı genellikle on saniye ile beş dakika arasında değişiyordu. Bu otomobil monologunun sonunda kararımı verdim.

Tabii ki *komşumu seviyordum*. Annem beni doğru yetiştirmişti. Komşuları sevmenin, başkalarına iyilik yapmanın ve iyi olmak için iyi olmanın bilgeliğini kesinlikle gördüm. Ben sadece komşularımı uzaktan sevmeyi tercih ettim. Konuşmanın ve dinlemenin herhangi bir sıklıkta gerçekleşmediği uzun mesafeli ilişkilere abone oldum.

Hayatımda sadece (en fazla) yirmi dört kişiye ayıracak zamanım vardı ve zaten altı kardeşim vardı. Yirmi dört kişi ayda ortalama iki doğum günü demektir. Kimsenin ayda iki doğum günü kutlamasından fazlasına ayıracak vakti yok. Bu çok fazla pasta demek ve ben pastam konusunda titizimdir.

Ama Deveron Stokes ve şanzımanına geri dönelim.

Boynunu ovuşturuyor, faturaya kaşlarını çatıyordu. "Mesele şu ki, Cletus. Şu anda tüm bu iş için ödeyecek param yok."

Başımı salladım, bu kez kasvetli olmaktan çok düşünceli bir şekilde. "Pekala, Deveron, iki seçeneğin var. Parayı bulana kadar masrafları sana ait *olmak* üzere arabayı otoparktan çekebilirsin. Ya da belki bir tür anlaşma yapabiliriz."

Hiç şaşırmadım. Aslında, ödemediğim vazgeçeceğine güveniyordum.

Kapının üzerindeki zil açıldığında yeni bir müşterinin geldiğini haber veriyordu. Yana doğru eğildim ve kimin girdiğini görmek için Deveron'un etrafına bakındım.

Gelen Jethro'ydu, en büyük ağabeyim. Yanında tanımadığım uzun boylu bir kadın vardı. Dış görünüşünü çok fazla anlamadan gözlerimi kaçırmaya çalıştım.

"Ne tür bir anlaşma?" Deveron oldukça kaypak bir ifadeyle sordu.

"Uygunsuz bir şey yok Bay Stokes." Bu da başka bir yalandı.

Bay Stokes kuru temizlemecide ütücü ve The Front Porch'ta garsondu, ancak el altından para alıyordu ve teknik olarak personel değildi - çocuk nafakasından kaçınmanın bir başka yolu. Daha sonra, çok daha sonra, iyiliklerimin ilkinin Bay Stokes'un Jackson James'in kolalı polis üniformasına kaşıntı tozu koymasını gerektirdiğini açıklayacaktım. Memur James geçen hafta hiç de kenara çekilecek havada değilken beni sebepsiz yere kenara çekme hatasını yapmıştı.

Önümüzdeki haftalarda şerif yardımcısının başına az sayıda bela gelecekti. Bir armadillo istilası yoluyla cüzzam olmayı düşünmüştüm ama vazgeçtim. Belki bir dahaki sefere.

Bay Stokes endişeyle yutkundu. "Şey . . . Sanırım. Yani, elbette. Neye ihtiyacın olursa, Cletus."

Tezgâhın arkasından kiralık araba evraklarıyla birlikte bir dizi anahtar aldım ve aramıza yerleştirdim. "Güzel. Aklımda birkaç iyilik var. Ayrıntıları sonra konuşuruz ama kamyonun üzerinde çalışmaya başlamadan önce bunların halledilmesi gerekiyor. Bu arada, size dükkânın arabalarından birini, peşin ödenmek kaydıyla günde on dolar karşılığında ödünç olarak vermekten mutluluk duyarım."

Deveron Stokes endişeyle başını salladı. İyi bir adam değildi ama beyin hücrelerinden yoksun da değildi. Cüzdanını çıkardı, bana yüz dolarlık bir banknot uzattı, dediğim gibi viski, kadın ve sigarayla doluydu ve anahtarı ve evrakları aldı. Küçük oturma alanının etrafına dağılmış sandalyelerden birine döndü ve kâğıda bir şeyler karalamaya başladı.

Ödünç arabalarımızın hepsi 1990'ların Dodge Neon sedanlarıydı. Onlardan bir filoyu hazır ve çalışır durumda tutuyordum.

Deveron Stokes gibi müşteriler için. Deveron Stokes gibi pek çok müşterimiz vardı.

Bay Stokes'un onarım teklifine notlar yazmakla meşgulken, göz ucuyla bile bakmadan kardeşimi ve uzun boylu kadını öne doğru yönlendirdim. "Selamlar, Jethro. Seni mütevazı oto tamirhanemize getiren nedir?"

"Selam Cletus. Seni Shelly Sullivan ile tanıştırmak istiyorum. Şehirde yeni ve oto tamircisi olarak iş arıyor."

Kaşlarım otomatik olarak çatıldı - hoşnutsuz olduğum için değil, şaşırdığım için. Bu kadın tamirciyi görsel olarak değerlendirme isteğimi zar zor kontrol ettim. Onlar çok az ve nadir bulunan türdendi.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Sullivan," dedim tezgâhtara. "Bay Winston."

Kaşlarım daha da çatıldı çünkü sesi ... şeydi, Doğruyu söylemek gerekirse, garipti. Doğrudan, boğuk, sanki konuşmaya alışık değilmiş ve bunu yapmaktan hoşlanmıyormuş gibi. Kuzeyliydi. Boston'da karar kıldım. Ama aksanı hafifti, neredeyse fark edilmiyordu.

Önümdeki iş emrini kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Bana kendinizden bahsedin, Bayan Sullivan."

Jethro'nun sırtıttığını anlamak için başımı kaldırmama gerek yoktu. Benim çalışma tarzıma alışkındı ve bunu genellikle eğlenceli bulurdu. Bayan Sullivan'ı bu sürece hazırladıysa şaşırmamalıydım çünkü göz teması kurmamamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"On dört yaşımdan beri kaynak yapıyorum ve yaklaşık aynı zamandan beri araba tamir ediyorum. Bildiğim her şeyi kendi kendime öğrendim, deneme yanılmaya ya da araştırmaya dayanıyor. Ve bu işte çok iyiyim."

Kaşlarımı kaldırdım, devam etmesini bekliyordum. Devam etmedi.

"Başka bir şey var mı?" Ben sordum.

"Önemli bir şey yok," diye cevap verdi.

Tüm dışavurumlarımı dizginleme eğilimime rağmen gülümsedim. *Alakalı* kelimesini kullanması hoşuma gitmişti. Bu, gönüllü olarak bilgi vermeden önce konuyla ilgisini düşündüğü anlamına geliyordu. İnsanlara bunu nasıl yapacaklarını öğretemezsiniz.

Jethro araya girdi, "Quinn Sullivan'ı hatırlıyor musun? Ashley'nin arkadaşı Janie'nin kocası? Hani şu güzel kızıl saçlı olan?"

"Quinn güzel bir kızıl değil. Hatırladığım kadarıyla gerçekten güzel bir kahverengi kafası vardı."

"Hayır, aptal," diye homurdandı Jethro. "Janie güzel kızıldı, Quinn değil. Shelly de onun kız kardeşi."

"Ah." Başımı salladım, gözlerim hâlâ kısıktı. Meritokrasiye derinlemesine bağlı olduğu sürece adam kayırmacılığı umurumda değildi. Quinn pratik biriydi, sözleri kısa, eylemleri büyüktü. Ondan gayet hoşlanmıştım. Yakınlarda yaşıyor olsaydı, doğum günü partisine gidebilirdim.

Şimdi elini sıkma zamanıydı, ben de kendi elimi uzattım ve o da avucunu elime doğru kaydırды. Eli bir kadın için büyüktü, uzun parmakları nasırlarla sertleşmişti. Kavrayışı sağlam, özlü ve kendinden emindi. Ama bu detayları sadece çevresel olarak fark ettim çünkü tenimiz temas ettiğinde kolumdan esrarengiz bir şey geçti.

Kutsal bilimsel kurallarımı çiğnedim çünkü irkilmiştim.

Başımı kaldırdım.

Bayan Shelly Sullivan'a baktım.

Ve Tesla'nın buharlı osilatörü adına! Kadın çok güzeldi.

"Yüzün **NEDEN** böyle?" Jethro işaret parmağını gözlerimin önünde salladı.

Bu hiç hoşuma gitmedi. Parmağını tuttum ve çevirerek uzaklaştırdım. "Ne gibi?"

"Sanki kabız ve kızgınmışsın gibi. Öyle olmadığını biliyorum. Kabızsın. Her sabah o iğrenç kahveyi elma sirkesi ve akçaağaç şurubu ile içiyorsun."

"O akçaağaç şurubu değil."

"Tatlım o zaman." Omuz silkti.

"Bu siyahstrap pekmezi. Bal ve pekmezin viskoziteleri dışında benzer bir yanları yok."

"Her neyse." Yine omuz silkti. "Neden suratını öyle yapıyorsun?"

"Çünkü sinirliyim, belli ki," diye homurdandım. Elimde olsa herkesin içinde homurdanmazdım, sadece ailemin önünde homurdanırdım çünkü aileme güvenirdim ... çoğunlukla.

"Neden sinirlendin?" Jethro dürtmeye devam etti ve sözlerindeki sırtışı duydum. "Bayan Sullivan'dan hoşlanmıyor musun?"

İsteğim dışında, gözlerim uzun boylu kadın ve küçük kardeşim Duane'in Ford Focus'un kaputuna eğildikleri yere kaydı. Onu inceledim. Onu dinlerken yüz ifadesi düşünceli, tavrı kendinden emin ve etkilenmemişti. Tam bir iş kadınıydı.

Evet. Hâlâ mükemmel.

"Elbette Bayan Sullivan'dan hoşlanıyorum. Sullivan'dan hoşlanıyorum." "Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?"

"Çok." Yüzümü buruşturdum. İnsan içinde de yüzümü buruşturmazdım.

O geldiğinden beri homurdanıyor ve yüzümü buruşturuyordum. Şu an hayat arkadaşım ile tanışmak için uygun bir zaman değildi. Yapacak çok fazla işim vardı. Bazı örnekler:

1. Cumartesi günü Yargıç Payton ile shuffle board rövanş maçım vardı.
2. Ekim ayında Nashville'de bir yetenek şovum vardı ve henüz prova yapmamıştım.
3. Kasım ayında Jethro ve Sienna'nın düğünü vardı.
4. Şükran Günü yaklaşırken Teksas'a bir seyahatim vardı; yaban domuzu sosisi rezervlerim tehlikeli bir şekilde azalıyordu.
5. Noel'e kadar Kral'ın yardımıyla parçalayıp yok etmem gereken bir suç örgütüm vardı.

Sadece yardım ettiklerini bilmiyorlardı.

6. Pazar günü spagetti sosu yapmak zorundaydım.

Jethro kıkırdadı ve iğrenç bir elini omzuma koydu. "Olacağım."

"Dizanterili bir babun olacaksın."

Daha sert güldü. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Aşık olmuşsun."

"Evet," diye kolayca itiraf ettim, çünkü gerçek buydu. Olabildiğim kadar aşık olmuştum. Bunu inkâr etmenin bir yararı yoktu. Gerçekler göz önüne alınırsa, Shelly Sullivan ve ben birbirimize çok yakışıyorduk. Bu bir bilim meselesiydi.

O bir oto tamircisiydi. Açık sözlüydü. Zekiydi. Yetenekliydi. İncitecek bir duygusu yok gibiydi. Kiminle *ilişki kuracağı* konusunda açıkça seçiciydi.

Ayrıca, bonus olarak, ilk karşılaşmamızda erkenden başımı kaldırıp göz göze geldiğimizde, ağzından çıkan bir sonraki kelime -çok yavan bir şekilde söylenmişti- "Bu çok garip. Siz Winstonlar nasıl bu kadar yakışıklı olabiliyorsunuz?"

Gördün üzmüyor? Açık sözlü.

Ben onun görünüşünden hoşlanmıştım, o da benim görünüşümden. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Birlikte mükemmel pragmatik olacaktık.

"Eğer aşık olduysan, neden sinirlisin?"

"Çünkü ben asla yanılmam. Bu da Shelly Sullivan'ın doğru kişi olduğu anlamına geliyor. Ve şimdi o kişiyle tanışmak için iyi bir zaman değil."

Jethro'nun gülümsemesi düzleşti ve neredeyse gözlerini devirecekti. Neredeyse. Ama muhtemelen göz devirmeyi hoş görmediğimi bildiği için kendini durdurdu.

"Ah kardeşim. Bir kadın aradığın kişi olmadan da ona karşı sağlıklı bir ilgi duyamaz mısın?"

"Hayır."

"Bu saçmalık, Cletus. Başka kadınlarla da birlikte oldun ve hiçbirini aradığın kişi değildi."

Ona ters ters baktım, apaçık ortada olan bir şeyi açıklamak istemiyordum. Belli ki kardeşim araştırma kavramını anlamamıştı: veri toplamanın değerini, teorileri test etmenin gerekliliğini ve cinsel ilişki sonrası analizin önemini. Her şey laboratuvar ortamında keşfedilemezdi. Bir şeyi teorik olarak bilmek, gerçek hayatta uygulama deneyiminiz yoksa anlamsızdır.

"Belki de doğru kişi o değildir," diye önerdi, muhtemelen sessiz bakışlarımdan bıkmıştı. "Belki de sadece son derece güzel bir bayandan etkileniyorsundur. Bunu hiç düşündün mü?"

"Hayır. Aradığım kişi o."

"Annem her zaman senin bir saplantı sorunun olduğunu söylerdi. Aklına bir düşünce geliyor ve onu bir türlü bırakamıyorsun. Günün birinde kararını çok hızlı verirsen başın büyük belaya girecek."

Ben de ona hiç istifimi bozmayan bir homurtu ile karşılık verdim. Annem sık sık benim bir "sabit fikirli" olduğumu söylerdi. Haklıydı da. Ben bir sabit fikirliydim. Sabit fikirliydim. Odaklanırdım. Bu iyi bir kişilik özelliği idi, çünkü aklıma koyduğum bir hedefe ulaşmakta asla zorluk çekmezdim. Ama bazen istediğim zaman bile bir şeye odaklanmayı bırakamadığım için kötü bir kişilik özelliği idi.

"Neden her şey siyah ve beyaz olmak zorunda?" Jethro bastırmaya devam etti. "Neden her insan sizin değerli ölçeğinizde sıfır ya da on olmak zorunda? Belki o bir yedi ya da dördtür."

Omuz silktim. "Dörtler ve yediler için zamanım yok, yapacak çok işim var. Eğer biri on değilse, sıfırdır."

Sönen bir iç lastik gibi yüksek sesle iç çekti. Bu sağlıklı bir ses değildi. "Peki, her neyse. Ne istiyorsan onu yap. Zaten hep öyle yapıyorsun."

"Yapacağım. Şimdi ne istiyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sağlığın için buralarda dolanmadığını biliyorum. Benden bir iyilik istiyorsun."

Kaşını indirdi ve şimdi gözlerini kısıyordu, bu da haklı olduğum anlamına geliyordu.

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Ben her şeyi bilirim. O zaman sor. Meşgulüm."

"Şimdiden düğünü mü planlıyorsun?" Jethro alay etti.

I daraltılmış benim gözler üzerinde Onu, değil sevmek onun alay ediyor. "Onun gibi bir şey."

İpucunu aldı ve konuyu değiştirdi. "Güzel. Sienna-"

"Nişanlın demek istiyorsun."

"Evet. Sienna-"

"Ona nişanlım demelisin." "Ne? Neden?"

"Çünkü o senin için öyle biri. Ben senin kardeşinim, 'Kardeşim' diyorsun. Sienna senin nişanlın ve hayatında bu unvanı hak etti. Senin çirkin suratına ve kötü davranışlarına katlanıyor, en azından ona düzgün bir şekilde hitap edebilirsin."

Jethro alçak sesle ısıklık çaldıktan sonra, "Sanırım gerçekten sinirlendin," dedi.

"Sadece kardeşin olarak unvanımı kazanıyorum. Şimdi nişanlına dönelim."

"İyi, huysuz herif. *Nişanlım* ve ben, o gelecek hafta eve döndüğünde arabalı eve taşınıyoruz."

"Bizimle yaşamaktan hoşlanmıyor mu?" Hayal kırıklığına uğramıştım. Sienna'yı severdim. Beni güldürür, yaptığı maskaralıklar ve saçmalıklarla beni sık sık şaşırtırdı. Çok az insan beni şaşırtırdı. "Tuvalet programı yüzünden mi? Bu fikirden hoşlanmıyor mu?"

"Hayır, gayet hoşuna gidiyor. Hatta programa kendi adını da eklemek istedi."

Sırıttım. "Bu çok komik."

Jethro kaşlarını çattı. "Hayır. Komik değil. Ve bunu tekrarlama. Sie'yle yaşamaktan hoşlanmıyorum-" Kaşlarını kaldırdığımda oflayıp puflayarak sözünü kesti ve yeniden başladı. "Nişanım ve beş erkek kardeşimle birlikte yaşamaktan hoşlanmıyorum - her biri hayatımdaki unvanlarını fazlasıyla hak ettiler. Bu yüzden araba evine taşınıyoruz."

"Beş kardeşle yaşamıyorsun. Roscoe gitti, at okuluna gidiyor."

"Veterinerlik okulu demek istiyorsun."

Bir kez başımı salladım. "Ben de öyle dedim, değil mi? Duane ve Jessica da Şükran Günü'nden önce İtalya'ya gidiyorlar. Ne zaman döneceklerini kim bilebilir? Yani sadece üç kardeşiniz olacak."

Bu detayı görmezden geldi. "Taşıyıcı eve dönersek, büyük işleri yapabilirim, çerçevelemeyi falan bitirebilirim. Ama detaylarda, alçıpan işlerinde, elektrik işlerinde yardımına ihtiyacım var. Daha fazla zamanım olsaydı istemezdim."

Açıklamasını el sallayarak geçiştirdim. "Neden Claire'in evine taşınmıyorsun? Şehirden ayrılmadan önce sana teklif etmedi mi?"

Claire McClure genel olarak kaliteli bir insandı, kesinlikle on numara biriydi. Biraz ikna etmek gerekti ama onu gelecek ay Nashville'deki bir yetenek yarışmasında benimle birlikte sahne alması için kandırdım. O şarkı söyleyecek, ben de banjo çalacaktım. Yetenek yarışmasını kazanmak istemiyordum ama jüri üyelerinden birinden bir araba almak istiyordum.

Zaten sahip olduğum bir arabanın mükemmel bir ikiziydi ve onu istiyordum. Araba karışmıyordu, herkes benim olduğunu biliyordu ve bu nedenle iki tanesine sahip olmak bana aynı anda iki yerde birden olma olanağı verecekti.

Ne yazık ki yargıç arabayı bana satmak istediğini henüz bilmiyordu.

Claire de Jethro'nun iyi bir arkadaşıydı ama kısa süre önce bir öğretmenlik pozisyonunu kabul etmek için Nashville'e taşınmıştı ama bu nedenin sadece bir kısmıydı. Şehri terk etmesinin asıl nedeni

kardeşim Billy'den uzak durmaktı. Bu hikâye anlatılamayacak kadar uzun ve iç karartıcı.

"Evet, Claire evini teklif etti. Ama çiftlik evini tamamen terk etme fikri hoşuma gitmiyor. Ne de olsa orası benim evim. Annem bana bıraktı. Ve çocuklarımızın doğduklarından itibaren orada yaşamalarını istiyorum."

"Gelecek hafta çocuk yapmayı mı planlıyorsun?"

Jethro'nun gözleri başka bir yöne kaydı ve yüzünde memnun ve suçlu bir gülümseme belirdi.

Ve ben anladım.

"Dur bir dakika..."

Jethro bir parmağını dudaklarına bastırdı.

"Şşş-" "Sienna hamile!"

"Sus!" Jethro iğrenç elini ağzımın üzerine kapattı ve bu hareketi sert bir bakışla eşleştirdi. "Kapa çenenini."

"Erfrenmafma," dedim. Elbette saçmaydı. Eliyle ağzımı kapatması konuşabileceğim anlamına geliyordu.

Gözlerini kısarak sessiz bir uyarı yaptı ve elini indirdi. "O da neydi?"

"O kadını hamile bırakmanın zamanı gelmişti."

"Cletus. Sadece iki aydır nişanlıyız."

"Biliyorum. Ben de sayıyordum. Şey ..." Ellerimi ovuşturdum. birlikte; bu harika bir haberdı. Bu en iyi haberdı. "At arabası evine ne zaman başlıyoruz? Bu akşam mı? Bir çocuk odası ekleyeceğiz. Sarı güzel bir renk. Belki bu Drew ve Ashley'i harekete geçirir. Vaftiz babası ben olacağım tabii ki. Cletus güzel bir isim."

Şimdi gözlerini devirdi ama gülümsedi de. Gözlerini devirmesi konusunda onu serbest bıraktım çünkü az önce bir Winston yavrusu yaratmıştı. "Bebekler için bu kadar endişeleniyorsun, neden gidip kendin yapmıyorsun?"

İyi mizah anlayışım söndü. Mutluluğumun tamamen yok olması değil, sadece hafif bir yumuşama.

"Ah, benim hiç çocuğum olmayacak," diye cevap verdim; ama o söylediklerim hakkında çok fazla ya da çok uzun süre düşünemeden, anlamlı bir sırtışla ekledim, "Ama bu seninkini mahvedemeyeceğim anlamına gelmez."

BÖLÜM 3

"Eğer o Bay Hyde olursa," diye düşünmüştü, "ben de Bay Seek olacağım."

- Robert Louis Stevenson, *Dr. Jekyll'in Tuhaf Hikayesi*
ve Bay Hyde

~Jennifer~

"Harika haberlerim var."

Annemin duyurusu beni şaşırttı. Elinde bu vardı. Aniden ortaya çıkıp yüksek sesle bağırma alışkanlığı vardı. Yüksek sesle konuşan biri değildim ve onun bağırması genellikle beni hazırlıksız yakalardı.

"Ne oldu fıstık?" Babam gazetesinden başını kaldırdı, yüzünde hoşgörölü bir gülümseme vardı. Kulübe hatırı sayılır bir kâr elde etmeye başladığından beri anneme karşı çok hoşgörölüydü.

Büyükannem, onun her şeyi kolaylaştıran biri olduğunu söylerdi ve annemin alkolik olmaması iyi bir şeydi çünkü içkilerini o doldururdu.

"Az önce Jacqueline Freeman ile konuştum." Annem babamla benim aramda bir bakış attı.

Mutfak masasında oturuyorduk. Pazar sabahının erken saatleriydi ve ben son dört saatimi fırın için şekerlemeler yaparak geçirdikten sonra oturmıştım. Pazar günü kilise kalabalığı nedeniyle yoğun bir gündü.

Biz ona boş gözlerle bakmaya devam edince, başını bize doğru sallayarak ofladı. "Jacqueline Freeman mı? Hani şu yetenek ajansı? New York'taki?"

"Ah." Babam oturduğu yerde sıçradı. "Doğru, geçen ay ondan bahsettiğini hatırlıyorum. Ne kadar heyecan verici. Bu iş için çok fazla gelir getireceği kesin. Tekneyi yenilemenin zamanı gelmişti."

Yüzümü buruşturdum, konuşmayı tam olarak anlayamamıştım. "Neden bir yetenek temsilcisiyle konuşuyorsun ki?"

"Jennifer, suratını öyle yapma. Yüzünde erken kırışıklıklar oluşacak."

Gözlerimi devirdim. Bu bana hem annemden hem de babamdan sert bir bakış kazandırdı.

"Jennifer Anne Sylvester," diye başladı annem kaşlarını çatarak, "saygısızlık etmenden hoşlanmadığımı biliyorsun."

"Annemi dinle Jennifer," diye ekledi babam gereksiz yere.

"Özür dilerim," dedim bıkkınlıkla, göğsümde içgüdüsel bir suçluluk duygusu kabarmıştı. Başımı salladım. "Üzgünüm, sadece yorgunum."

Yorulmuştum. Hafta başında karakoldaki olayı kaydettiğimden beri iyi uyuyamıyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum ve bu konuda konuşacak kimsem yoktu.

Annem zaten karakola gidip ifadeyi kaydettiğimi fark etmemişti, bu yüzden videoyu istemiyordu. Razor hakkındaki tüm suçlamalar düşmüştü. Görünüşe göre hafif bir uyuşturucu suçundan tutuklanmıştı, çok ciddi bir şey değildi ama birkaç ay hapiste kalmasına yetmişti.

Kayıp kanıt olmadan onu gözaltında tutamazlardı.

Cletus'u ihbar etme kararı kesin ve net olmalıydı. Kanıtı o almıştı, ben de kaydetmiştim, dolayısıyla hemen şerifle temasa geçip videoyu ona göstermeliydim. Ama yapmadım. Ne zaman aramayı düşünsem aklıma bir bahane geliyordu: çok yorgunum, çok meşgulüm, yorganımın altında çok rahatım.

Onu ihbar etmememin gerçek nedenini düşünmek istemedim, çünkü gerçek neden beni korkunç bir insan yapıyordu.

Bu yüzden endişelendim ve pişirdim.

"Her şey yolunda. Şimdi, bir bakalım. Sanırım sana söylemeyi unuttum." Annem ellerini heyecanla havada salladı. "İşte burada: Jacqueline Freeman New York'ta bir yetenek ajansı-

Az önce de söylediğim gibi, Chiquita Banana'dan sizinle ilgili bir telefon almış. Kraft Gıda'dakilerle bir ilişkisi var ve- neyse, boş ver. Bu önemli değil."

Takip etmeye çalışıyordum ama onun birbirinden kopuk açıklamalarını anlamlandırmakta güçlük çekiyordum. "Yani, New York'ta bir kadın-"

"Jacqueline Freeman, olağanüstü yetenek menajeri."

"Bayan Freeman Chiquita Banana'dan benimle ilgili bir telefon mu aldı?"

"Doğru."

"Neden onu arasınlar ki?"

"Çünkü bu işler böyle yürür." "Ne işleri? Neden aramışlar ki?"

"Çok açık değil mi? Senin onların sözcüsü olmanı istiyorlar. Reklamlarda oynamanı istiyorlar, sen ve pastaların." Ellerini çırpıttı ve bir sonraki cümlesini babama yöneltti. "Bu, loca yatırımcılarıyla işleri çok daha kolaylaştıracak. Bunu öğrendikleri anda anlaşma tamamlanmış sayılır. Tanrım, bu aklımdan bir yükü aldı."

Bu arada midem çalkalanıyordu. Hasta olacaktım gibi hissediyordum.

"Reklamlar mı?" Zayıfça sordum.

"Evet, doğru. TV reklamları başlayacak ve Jacqueline gelecekte bir yemek programından bahsetti. Ama önce Food Network'te bazı konuk programlarla başlayacaksın. Jennifer, bunun ne kadar önemli olduğunu sana söylememe gerek yok sanırım, bebeğim. İşte bu, umduğumuz şey buydu."

Kalbim dörtmala fırlamadan önce kulaklarımın arasında ağır ağır çarpıyordu. Oda eğildi. Ter içinde kaldım. Boğazım ve ağzım bir çöl kadar kurudu.

TELEVIZYON MU? Yemek programı mı?

"Jenn?" Annem dedi, sesi çok uzaklardan geliyordu. "Tatlım, iyi misin?"

Bunu istemiyorum. Bunu istemiyorum.

"Yapamam... yapabilir miyim..." Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım. Oda dönüyordu. "Biraz su alabilir miyim?"

"Bebeğim, pek iyi görünmüyorsun."

Görüşümün kenarlarında siyahlık belirdi ve denge sağlamak için avuçlarımı masanın üstüne koydum. Artık çok geçti.

Karanlığa yenik düşmeden önce gördüğüm son şey, annemin endişeden çılgına dönmüş bir halde üzerimde dolaşan yüzüydü.

Bir ambulanda **uyandım**.

Knoxville'deki acil serviste bir sürü test yaptılar. Doktorlar sonunda dehidrasyon ve yorgunluktan muzdarip olduğuma karar verdiler. Sıvı verildi ve dinlenmem için kesin emirlerle eve gönderildim. Hastaneden çıktığımda kendimi bir insandan çok bir iğne yastığı gibi hissediyordum ve Cletus Winston konusunda ne yapacağıma karar vermiştim.

Kardeşim yıllar önce orduya katılmak için evden ayrıldığında, benimkinden daha küçük olmasına rağmen onun eski odasına taşındım. Annem, ikinci katta dağlara bakan bir penceresi olan daha büyük bir oda varken, neden birinci katta verandaya bakan bir penceresi olan daha küçük bir oda istediğimi anlamadı.

Bir kaçış kapısına ihtiyacım olduğunu anlamadı. Gizlice kaçmak gibi bir alışkanlığım yoktu. Daha önce sadece iki kez yapmışım ve yakalanmayacağımdan emindim. Ama istersem gidebileceğimi bilmek, her günün gerçekliğini daha az bunaltıcı hissettiriyordu.

İstediğim zaman çantamı toplayıp ortadan kaybolabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Ortadan kaybolabileceğimi, ağır beklentileri geride bırakabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Bunu asla yapmazdım, ailemi bu şekilde incitirsem kendimle asla yaşayamazdım -özellikle de annemi- ama yapabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu.

İlk kez on yedi yaşımdayken gizlice kaçtım. Bir mektup arkadaşım Knoxville'deydi ve babam onu görmeme izin vermiyordu. Kararlıydım, pencereden tırmandım, beyzbol şapkası taktım ve Oliver Müller ve ailesiyle Daisy's Nut'ta kafeinsiz kahve ve günlük turta için buluştum. Oliver ve ailesi gerçekten çok iyiydi. Benden sadece bir yaş büyüktü ve o zamandan beri Berlin Üniversitesi'ne gidip elektrik mühendisliği bölümünden mezun olmuştu.

İkinci kez yirmi yaşımdaydım. Sevdiğim bir sanatçı Knoxville'de konser veriyordu ve annem gitmemi istemedi. Eyalet fuarı pişirme yarışmasına çok yakın olduğunu söylemişti. Kararlıydım, yine pencereyi kullandım, annemin arabasını ödünç aldım ve konsere tek başıma gittim ve EN İYİ zamanımı geçirdim. Korkmamıştım. O konseri görmek istemiştım ve gittim.

Bu gece kaçış kapımı kullanarak Winston'ların evine gidecek ve Cletus Winston'la yüzleşecektim.

Dehşete düşmüştüm.

Ama kararlıydım.

Gece çöker çökmez kaçak kot pantolonumu, spor ayakkabılarımı ve beyzbol şapkamı giydim, yatağımı yastıklarla doldurdum ve birinci katın penceresinden dışarı tırmandım. Arabam yolun sonundaydı ve Tanrı'ya şükür yeni model elektrikli bir BMW'ydi. Bir fısıltı kadar sessizdi.

Ana yola dönene kadar ışıkları açmamaya dikkat ettim. Winston'ın evi çok uzakta değildi, Moth Run Yolu'nun sadece birkaç mil yukarısındaydı ve birkaç dönümlük geniş bir arazinin arkasına kurulmuştu. Ana caddeden kimse arabamı göremezdi ama yine de güvende olmak için evin yan tarafına, büyük bir armut ağacının meyvelerle dolu olduğu yere çektim.

Oyalanmadım, çünkü durup yaptıklarımın zekice olup olmadığını düşünecek olsam fikrimi değiştirirdim. Hareketlerim bir ayıyı sopayla dürtmek kadar zekiceydi.

Ama çaresizdim.

Bana yardım edebilecek biri varsa, o da Cletus Winston'dı; bunun için ona şantaj yapmam gerekse bile.

Arabanın kapısını olabildiğince sessizce kapattım ve hızla ön verandaya doğru manevra yaptım, basamakları ikişer ikişer tırmandım ve kapıya koştum. Kapıyı çaldım. Yüksek sesle. Birkaç kez. Ve sonra bekledim.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti, bu yüzden yutkunarak geçiştirmeye çalıştım. Zayıflık gösteremezdim. Sert olmam gerekiyordu.

Sert olabilirim. Bir ayağımdan diğerine geçerek başımı salladım. Gerçekten sert olabilirim. Hanım evladı olup bir günde elli ekmek yapamazsın. Bu çok fazla yoğurma gerektirir. Çivi gibi sertimdir. Ben fırıncıların Rocky Balboa'sıyım. Ben durdurulamazım! Kimse-

Kapı açıldı. Yarım adım geriye sıçradım. Sesim beni yanılttı.

Bu Cletus'tu. Kapı aralığında duruyordu, kalçasında yarım apron ve elinde tahta bir kaşık vardı. Tedirgin görünüyordu.

Gözleri üzerimde hızlı bir gezinti yaptı ve "Seni tanımıyorum" dedi.

Ona göz kırptım, açıkça yanlış olan bu ifadesi karşısında şaşırmıştım. Birbirimizle hiç konuşmamıştık ama kesinlikle birbirimizi tanıyorduk. Bana bakıyor olması ve beni tanımıyor olması korkumu yenmek için harikalar yarattı.

Ellerimi kalçalarımın altına koyarak çenemi dışarı çıkardım. "Beni kesinlikle tanıyorsun. Annen bana Salı günleri kütüphanede masal okurdu ve ben de en küçük kardeşimle Pazar okuluna giderdim."

Cletus'un kaşları bu iddiam karşısında kalktı ama yüzünde başka bir şaşkınlık belirtisi yoktu. "Muzlu Kek Kraliçesi," dedi kesin bir ifadeyle. "Ne istiyorsun?"

Yine, selamlaması beni kızdırmak için daha etkili olamazdı. Bir an için onun kim olduğunu unuttum.

öyleydi. Korkmayı unuttum. İnsanlarla, özellikle de erkeklerle konuşma konusunda kötü olduğumu unuttum.

Bir an için çaresizliğim ve kızgınlığım kendim hakkında bildiğim diğer her şeyin önüne geçti.

Ben de "Seninle konuşmam gerek." dedim.

Kaşlarını çattı. "Konuşamam. Meşgulüm.

Güle güle."

Cletus kapıyı kapatmak için hareket etti. Ayağımı onun yoluna soktum.

ve avucumu masif ahşaba dayadım. "Zaman ayır. Söyleyeceklerim önemli."

Kaşları tekrar kalktı, bu sefer daha yüksek. "Bundan ciddi olarak şüpheliyim."

"Hapse girmek mi istiyorsun?" Meydan okudum.

"Ne için? Seninle konuşmadığım için mi? Kendini çok büyük gördüğünü biliyorum ama gerçek bir kraliçe olmadığını biliyorsun, değil mi?" Yaklaştım, dişlerimi sıkarak fısıldadım:

"Eğer benimle konuşmazsan, şerifi arayıp ona bir Geçen haftaki videon çok ilginçti."

Cletus gözlerini kırptırdı ve gözleri benimkiler arasında gezindi, araştırdı. Çenemi sıktım ve bakışlarına karşılık verdim, ancak İtalyan yemeği gibi koktuğu için kararlılığım biraz zayıfladı. Lazanya gibi kokuyordu ve lazanya en sevdiğim yemektir ve benim lazanya yememe izin yoktu. Annem asla yememe izin vermezdi. Çok şişmanlattığını söylerdi.

Midem gurulduyordu. O bunu duymamış gibi görünüyordu.

"Peki," dedi aniden, döndü ve kaşığını görünmeyen bir yere bıraktı. Belli ki sinirlenmişti, bir adım öne çıkıp benim alanıma girdi ve kapıyı arkasından kapatırken beni geri çekilmeye zorladı. "Hadi gidelim."

Cletus beni takip edip etmediğimi beklemeden yanımdan geçip verandanın merdivenlerinden indi. Arabasına doğru yürümesini ve şoför kapısını açmasını izledim.

Kafasını kaldırmadan seslendi: "Acele edin majesteleri. Bütün gece bekleyemem."

Bir an tereddüt ettim, sonra ayak izlerini takip ederek arabasına gittim, yolcu kapısını açtım ve içeri girdim.

Cletus genellikle 1990'ların başında astar griye boyanmış bir Geo Prizm kullanırdı. Bazen eski model bir Buick kullanırdı ama çok nadiren.

Geo'nun içinde beni bekliyordu, kollarını kavuşturmuş, gözleri ön camdan dışarı bakıyordu. Küçük araba onu kocaman ve heybetli gösteriyordu. Tavan lambasını ve ön okuma lambalarını açmıştı. Ben de onun yaptığı gibi kendi kapımı kapattım. Kısa bir sessizlik oldu ve bu sırada içinde bulunduğum durumun gerçekliği üzerime çöktü.

Yalnızdım. Cletus Winston'la yalnızdım. Cletus Winston'la yalnızdım ve kimse nerede olduğumu bilmiyordu.

Oh. Kahretsin.

"Eee?" diye havladı, sessizliği bozdu ve beni sıçrattı. "İçeride domates sosumla ilgilenmem gerekirken neden burada seninle oturuyorum?"

"Ne yaptığını gördüm," diye açıkladım.

"Ne yaptığımı gördün," diye tekrarladı, görünüşe göre konuşmadan ve benden sıkılmıştı. Gözleri dikiz aynasındaydı.

Ama görmezden gelinmeyecek ya da zorbalığa maruz kalmayacaktım. Bu sefer olmazdı. "Bu doğru."

"Daha spesifik olman gerekecek. Ben çok şey yaparım."

İçimdeki tüm cesareti toplayarak, "Geçen hafta Iron Wraiths kanıtıyla ne yaptığını gördüm. Onu aldın. Şimdi onu bulamıyorlar ve Razor aleyhindeki davayı düşürüyorlar."

Sonunda Cletus bana baktı. Şaşkınlığıma rağmen, yeşil sandığım gözleri ateş mavisiydi ve "Öyle bir şey görmedin" diye tersledi.

"Ben yaptım." İddiam karşısında başımı salladım. "Aslında, bunu yaparken çekilmiş bir videon var bende."

Gözlerini kırıştırdı. Genelde çok kontrollü olan ifadesi ve sesi şaşkınlıktan çatladı. "Ne yaptın?"

"Telefonuma kaydettim." Sebepsiz yere üç kez yutkundum.

Bakışları beni ürkütecek şekilde keskinleştirdi, sanki bulutlar ya da yanılsamalı bir sis dağılmış ve altındaki gerçek Cletus Winston'ı hafifçe ortaya çıkarmıştı. Bu yeni gözler üzerimde gezindi.

"Kanıtla." Talebi bir kırbaç gibi keskin ve hızlıydı ve kalbimin göğsümde önce zıplamasına sonra da dörtnala koşmasına neden oldu.

Titreyen parmaklarımla cebimden telefonumu çıkardım. Neden titrediğimi biliyordum. Yüzleşmeye alışık değildim. Her zaman doğal bir pasifist olduğumu, şımarıklık yerine barışı tercih ettiğimi düşünürdüm. Ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektiriyordu.

Kilidini açtığımda cep telefonumu kaptı ve videolarıma ulaşana kadar bir dizi ekrana dokundu. Geçen haftadan kalma, Şerif James'in keklerim hakkında konuşurken çektiğim videoyu buldu ve oynat tuşuna bastı. Cletus izlerken yanaklarından bir parça renk aktı. Geçen hafta kaydı gözden geçirdiğimde fark ettiğim şeyi görüyordu. Ekranın bir yarısında şerif vardı. Ekranın diğer yarısında ise Cletus arka plandaydı, kanıtları cebine koyuyor, etrafına bakınıyor ve sonra uzaklaşıyordu.

Cletus hem sinirli hem de öfkeli bir ses çıkardı. Yanımdaki kapıya baktım, kaçmayı düşündüm ve hemen vazgeçtim. Bu arada o da kaydı tekrar izledi. İkinci kez sona erdiğinde, aramızdaki sessizlik yerini sert ve ağır bir sessizliğe bıraktı. Düşüncelerini anlamaya çalışarak onu inceledim.

Cletus'un yüz ifadesi boştu, ki bunun son derece alışılmadık bir durum olduğunu aniden fark ettim. Her zaman bir ifade takınırdı. Düşünceli, endişeli, sabırlı, sıkılmış, ilgili, kasvetli,

Tedirgin. Bir insanın yüzünde her zaman bir ifade olması ne kadar garip.

Tabii o kişi duygularını, düşüncelerinin gerçek doğasını saptırmak için bir maske gibi takmıyorsa.

"Bir kopyasını mı yaptın?" Buz ve granit yüklü ses tonu beni ürpertti.

Sesi, herkesin gözünü boyayan beceriksiz ama cana yakın Cletus Winston'a hiç benzemiyordu. Sesi tehlikeli geliyordu.

Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Yaptım. Birkaç tane yaptım. Birkaç yeri kurtardım."

Ağzının kenarı yukarı kalktı ama bana dönerken gözlerinde mizah yoktu. "Bu akıllıcaydı. Aksi takdirde telefonunu bir sürü küçük parçaya ayırırdım. O zaman senin sözüne karşı benimki olurdu."

"Doğru," diye nefes nefese söyledim kelimeleri, korkunun iyi duygusu kararlılıkla güreşiyordu.

Ama lanet olsun, onun yardımına ihtiyacım vardı. Ve bu o olmalıydı. Sadece o olmalıydı. O her şeyi gerçekleştirebilirdi. Kasabadaki ve çevredeki herkes ona bir iyilik borçluydu. Söylentileri duymuştum. Dikkatimi vermiştim. Yapbozun parçalarını bir araya getirdim.

Ve şimdi Doğu Tennessee'deki en güçlü adam tam da ihtiyacım olan yerdeydi.

BÖLÜM 4

*"En büyük sırlar her zaman en beklenmedik yerlerde gizlidir.
Sihre inanmayanlar onu asla bulamazlar."*

- Roald Dahl

~Cletus~

Bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Bir dakika boyunca, çeşitli ve muhtelif listeler yaptım. Liste üstüne liste.

Jennifer Sylvester henüz konuşmaya meyilli olmadığımı anlamış gibiydi, bu yüzden bana ihtiyacım olan bir dakikayı verdi. Sessizliğini takdir ettim. Sonunda nabzım yavaşlayarak normal seviyeye indi ve görüşümü bulandıran kırmızı öfke lekeleri kayboldu. Kendimi kaybetmeyecektim.

"Şey ..." Boğazımı temizledim, bu güçsüz kuklanın aylardır süren hızlı ve riskli çabaları tek başına raydan çıkarmakla tehdit ettiği gerçeğini göz önünde bulundurarak mümkün olduğunca sakın bir hava takındım.

"Şey," diye ciyakladı, o da boğazını temizledi, ama sonra başka bir şey söylemedi. Gözleri kot pantolonunun dizlerine batan uzun, pembe tırnaklarındaydı.

Onu dikkatle inceledim. Belli ki gergindi, hatta korkuyordu. Daha önceki omurgası parçalanıyor gibi görünüyordu. Bu özgüven gösterisi, uysal ve uysal Jennifer Sylvester'ın karakterine hiç uymuyordu.

Kabul ediyorum, onu çok iyi tanı mıyordum. Tanımama da gerek yoktu. Zayıf bir insandı. Ailesini tanıyan pek çok kişi gibi ben de ona bir dereceye kadar acımıştım ama muzlu kekini çok beğenmiştim. Ayrıca harika ekşi mayalı ekmekler, kabaklı kekler ve kişler yapardı.

Aslında pişirdiği her şey -o güne kadar denediğim- son derece lezzetliydi. Bir yeteneği vardı. Eyalet fuarında aldığı çok sayıda mavi kurdele ve büyük ödüller

garantili. Ama aynı zamanda da itilip kakılan biriydi. Hırslı annesinin ve aşırı derecede mantıksız babasının kontrolü altındaydı. Yetiştirilme tarzı ve zayıf mizacı onun bir araç, bir amaca hizmet eden bir araç olduğu anlamına geliyordu.

Ve bu üzücüydü.

Ayrıca beni ilgilendirmezdi.

Hayatını nasıl yaşadığı -ya da başkalarının onun yerine yaşamasına nasıl izin verdiği- beni ilgilendirmezdi. Pelerinimi asmıştım; kaybolmuş davaları kurtarmaya yemin etmiştim. İnsanlar kurtarılmak istemiyordu. Tüm işgüzarlık çabalarım artık aileme ve onların mutluluğuna odaklanmıştı, hoşlarına gitsin ya da gitmesin.

Bu da beni şu ana ve ürkek Jennifer Sylvester'a geri getirdi. Onun tedirginliği benim için iyi haberdi.

Kasvetli baş sallamamı serbest bırakmaya hazırlandım. "Biliyor musun Jenn, bunu yapmak istediğini sanmıyorum."

Parmakları bacaklarının üzerinde büküldü, çenesini kaldırdı ve sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Bana ne istediğimi söyleme."

Tamam. Yanlış yaklaşım.

Başka bir şey denedim, sesimi alçalttım ve sesimi uğursuzlaştırdım. "Eğer videoyu sileceğine dair bana söz verersen, tüm bunları unutabiliriz."

Kaşlarının arasında iki mutsuz çizgi belirdi. "Bunun için artık çok geç." Benimle konuşmadığı hissine kapıldım. "Ayrıca, affedip unutacağın konusunda sana güvenmiyorum. Er ya da geç intikam alacaksın, senin işin bu. Hayır. Bunu sonuna kadar götüreceğim."

Muhtemelen ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Şaşkına dönmüştüm. *Er ya da geç intikam alacaksın,*

senin işin bu. Bunu nasıl bilebilirdi ki?

Koltuğuma geri yaslandım ve ön camdan dışarı baktım, evrenin düzeni hakkında bildiklerimin çoğu kendini yeniden düzenliyordu. Belki de Jennifer Sylvester o kadar da güçsüz değildi. Belki de Jennifer Sylvester vahşiydi.

Bu hiç mantıklı değil. Kimse o kadar iyi sıçan oynamaz. Benden başka kimse.

Geçmişte sık sık onun bakımsız, memnun etmeye hevesli bir köpek yavrusuna benzediğini düşünmüştüm. Bu da akrabalarının ona davranışını izlemeyi zorlaştırıyordu. İzlemeyi bırakmışım.

Gözlerim yana kaydı ve onu yeniden inceledim. Jennifer'ın çenesi kararlılıkla sıkılmıştı, çenesinin küçük ucu kararlılığıyla keskinleşmişti. Yüzü genellikle üzgün ya da utangaçtı.

İçindeki suçluluk duygusu eski bir yara gibi alevlendi. Bu tuhaf konuşmayı bitirmek ve mantıklı bir dünyaya dönmek için aniden endişelenerek çabucak söndürdüm.

"Pekala, ne istiyorsun?" Tüm numaraları bir kenara bırakarak açıkça sordum. "Neden buradayım? Videoyu neden kaydettin ve onunla ne yapacaksın?"

Kararsız bir nefes verdi ve sonra bana baktı. Şapkasının kenarları nedeniyle gözleri gölgede kalmıştı. Hayal meyal, Beau'nun bir keresinde onun gözlerinin mor olduğunu söylediğini hatırladım. Bu iddiayı reddetmişim çünkü Jennifer bir albino değilse

-ki öyle değildi- gözbebekleri mor olamazdı.

Ne olursa olsun, daha önce hiç fark etmemiştim ama gözlerinin şekli şaşırtıcı derecede çekiciydi. Şimdi, bu kadın hakkındaki bilgilerimi yeniden değerlendirmek zorunda kaldığım için, o konuşurken kendimi gözbebeklerinin rengini keşfetmeye çalışırken buldum.

"Bunu bilerek kaydetmedim. Şerifi kaydetmek için oradaydım, bunun bir önemi yok. Ama seni bilerek kaydetmedim. Daha sonra videoyu incelediğimde, karakolda olanları duyduktan sonra, videoda senin olduğunu fark ettim."

"Peki, tamam. Sana inanıyorum. Beni bilerek kaydetmedin. Şimdi ne olacak?"

"Yardıma ihtiyacım var," dedi, sesi daha yumuşak ve çekingendi; gözleri büyük ve umutluydu.

Bu benim tanıdığım Jennifer Sylvester'dı, sert ve granit olan değil.

"Hmm ..." Gözlerimi kıstım, bu kadının iki yüzü olabileceği ihtimalinden hoşlanmamıştım. Kural olarak, gizli *derinliklere* inanmam; *gizli derinlikler* takdire şayan ama daha önce fark edilmemiş nitelikler olarak tanımlanırdı. Ben her şeyi fark ederim.

Üretilmiş derinlikler mi? Evet.

Gizlenmiş derinlikler? Belki

de. Ama gizli derinlikler değil.

Jennifer benim incelemem altında endişeyle yutkundu. Elleri yumruk yapmadan önce hafifçe titrediğini fark ettim.

"Ne istiyorsun?" Lafı dolandırmaya gerek yok, diye sordum.

Ciğerlerine büyük miktarda hava topladı, gözlerini kapattı ve sonra böğürdü, "Bir koca istiyorum."

Kaşlarımı çattım.

Tek gözünü açtı. Göz

kırptım.

Diğer gözünü açtı.

Açıklama istemek için dudaklarımı araladım, ama sonra daha iyi düşündüm ve ağzımı kapattım.

"Hmm . . ." Oldukça ciddi bir şekilde başımı salladım.

Yine beni gafil avlamıştı. Jennifer Sylvester sert biri değildi. Cevizli turtadan bile daha çatlaktı.

"Doğru." Başımı sallamaya devam ettim, dikkatimi ön camın ötesindeki karanlığa çevirdim, sonra tekrarladım, "Doğru."

"Deli olduğumu düşünüyorsun," dedi telaşla, elleriyle kolumu kavradı ve cankurtaran simidiymişim gibi tuttu.

"Evet. Evet öyle düşünüyorum."

Boğazından bir çaresizlik sesi kaçtı, sonra "Bebek istiyorum" dedi.

Aman Tanrım!

Gözlerimi kapattım, yüzümü buruşturdum ve başımı salladım. "Bu bir şaka, değil mi? Bunu Jethro mu ayarladı? Noel'de ona Tanner ikizleri hikâyesini anlattırdığım için intikam peşinde."

"Hayır. Bu bir şaka değil. Kulağa çılgınca geldiğimi biliyorum. Yirmi iki yaşındayım ve evde ailemle yaşıyorum. Bana bir baksana. Ben bir şakayım. Ben muzlu kekçi kadını. Kimse Muzlu Kekçi kadınla evlenmek istemez. Ama Cletus, haftada *en az* yetmiş saat çalışıyorum. Tanımadığım biriyle ne zaman tanışabilirim ki? Beni bir şaka olarak görmeyen biriyle? Ayrıca babam biriyle buluşacağımı bilseydi evden çıkmama asla izin vermezdi." Jennifer'ın sesi duygusallıktan çatladı.

Kahretsin.

Ağlayacak.

Bu etkisiz hale getirilmesi gereken bir durumdu. Elimi onunkinin üzerine koydum ve sıktım.

"İşte, işte." *Meyveli kek.* "Sakin ol-"

"Bana sakın olmamı söyleme," diye bağırarak ellerini çekti. "Ben her zaman sakinim. Her zaman bana söyleneni yaparım. Sadece tek bir şey istiyorum, kendim için *tek bir şey*. Herkes birini bulmak istemez mi? Sevgiye ihtiyacım yok, sadece saygı yeter. Ve çoğu insan bir aile istemez mi? O zaman benim bunu istemem neden yanlış olsun? Neden bu beni deli ediyor?"

"Seni deli eden şey istemek değil. Akıl sağlığını sorgulatan şey seninle evlenmem ve sana bir bebek vermem için bana şantaj yapman."

Jennifer omurgasını dikleştirdi, dolgun dudakları önce şaşkınlık, sonra da dehşetle aralandı. "Hayır, Cletus. Hayır, hayır. *Seninle* evlenmek istemiyorum. Hayır, seninle değil. Yanlış anladın, bana bir koca bulmanı istiyorum. Seninle asla evlenmem."

Bu durumun rahatlama mı yoksa kızgınlık mı gerektirdiğinden emin olamadan, Bayan Jennifer Sylvester'a şaşkınlıkla baktım.

Yorgun bir kahkaha attı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Özür dilerim, çok yanlış söyledim."

"Hayır, doğru çıktı. Ben de benimle evlenmek istemezdim."

Tekrar güldü, bu sefer sesi biraz histerik çıkıyordu. "Biliyor musun, sen her zaman çok komik olmuştundur."

"Nereden biliyorsun?" Ona yan gözle baktım. Bu ciddi bir soruydu. "Hatırlayabildiğim kadarıyla, şimdiye kadar birbirimizle hiç doğrudan konuşmadık."

"Evet, ama dinliyorum." Parmaklarının arkasından boğuk bir sesle cevap verdi. "Kimse benimle konuşmuyor, o yüzden dinliyorum."

"Jennifer, deli bir sapık gibi görünmeye çalışmıyorsan, burada davana yardımcı olmuyorsun."

Tekrar güldü, daha az histerik ama belki daha çaresizdi, başı koltuk başlığına düştü. "Belki de deli bir sürüngenimdir. Belki de asla olmayacak. Belki de ümitsiz vakayım. Ve eğer durum buysa, sorun değil. Ama denemeliyim."

Jennifer gözlerini tekrar benimkilere çevirdi; şapkasının gölgesi altında bile, oradaki derin hüznün ve kararlılık beni ürküttü. "Ve sen de bunu yapmama yardım edeceksin."

BÖLÜM 5

"Birçok kez geri kayıyorum, düşünüyorum, hareketsiz kalıyorum, gizli engellerin kenarına doğru koşuyorum, öfkemi kaybediyorum ve onu tekrar buluyorum ve daha iyi tutuyorum ..."

- Helen Keller, *Hayatımın Hikayesi*

~Cletus~

"Ondan **HOŞLANMIYORUM.**" Beau'nun anonsu ofis kapısının duvara çarpmasıyla kesildi. Az önce kapıyı kırıp içeri girmişti.

Kardeşimin bu açıklamaya tepki vermemi beklediğini tahmin ettim. Ben tepki vermedim. eTrade Pro üzerinden bir işlem yapmakla meşguldüm ve işlemi sonuçlandırmak için sadece on saniyem vardı.

"Cletus? Beni duydun mu? Ondan hoşlanmıyorum. Burada çalışamaz."

Limit emrini onayladım, doğrulama ekranının yüklenmesini bekledim ve sonra isteksizce Beau'ya dikkatimi verdim. "Ondan hoşlanıp hoşlanmaman önemli değil Beau. Önemli olan Shelly Sullivan'ın iyi bir tamirci olup olmadığı. O iyi bir tamirci. Dahası, bu nedenle, bu şekilde, vis-à-vis ve benzeri. Boşluğu doldurun."

Beni yanlış günde yakalamıştı. Aslında yanlış haftada. Şikâyetlerle uğraşmak istemiyordum. Bugün Perşembe olmasına rağmen, Jennifer Sylvester'la olan rahatsız edici karşılaşmamın üzerinden dört gün geçmiş olmasına rağmen, hâlâ bu konuya takılıp kalmıştım. Pazar gününden beri dikkatim dağınıktı.

Jennifer'ın taleplerini iletmesinin ertesi sabahı, aynı sabah Nashville'e yaptığı iş gezisinden dönen Beau'yu yeni tamircimizle tanıştırmayı ihmal etmiştim. Dükkâna girmiş, konuşmuşlar ve anında ondan hoşlanmamıştı. Bugüne benzer şekilde, Beau alışılmadık bir öfke gösterisiyle dükkânın ofisine girmiş ve onun işten çıkarılmasını talep etmişti.

Aralarında ne geçtiğini bilmiyordum. Umurumda da değildi. Onu kovmuyordum.

"İyi bir tamirci olabilir, bunu kabul ediyorum. Ama bir kirpi kadar dikenlidir."

"Hayır, Beau. O iyi bir tamirci değil. O harika bir tamirci." Beau itiraz etmek için ağzını açtı, ben onun yerine konuştum. "Duane Şükran Günü'nden önce ayrılıyor. Zaten çok fazla işimiz var. Yardıma ihtiyacımız var. Şimdi beni yalnız bırak. Drew ile görüşmemden önce bunu bitirmem gerekiyor."

Her şey kararlaştırıldıktan sonra dikkatimi dizüstü bilgisayara verdim ve ana ticaret hesabının istatistiklerini gözden geçirdim.

Bu sırada küçük kardeşim gözbebekleriyle kafamın yan tarafında bir delik açmaya çalışıyordu.

"Göz dediğin o lazer ışınlarıyla beynime girmeye çalışmaktan vazgeçmeni rica edeceğim."

"Bu konuda konuşmam bitmedi."

Bu inatçı insanlar ve talepleri sakalımdaki kraker kırıntıları gibiydi: rahatsız edici ve pul pul.

Sinirli bir şekilde nefes verdim ve döner sandalyeyi çevirerek kardeşime döndüm. "Neden başka bir şey hakkında konuşmuyoruz, mesela Jethro'nun bekârlığa veda partisi hazırlıkları gibi? Çöpçü avını bitirdin mi?"

"Evet, bitirdim. İki hafta önce. Konuyu değiştirmeyi bırak."

"İyi o zaman." Dişlerimi sıktım. "Devam et ve Shelly hakkında konuş."

"O çok kaba. Sadece bana karşı değil. Müşterilere karşı da kaba." "Neden müşterilerle konuşuyor? Bu senin işin."

"Ne yapmamı istiyorsun? Arabanın altına mı saklayalım? O bir Gözden kaçırmak imkansız, Cletus. O şeylerden birine benziyor. . . . dergilerdeki modeller." "Hangi dergiler bunlar?"

Beau sadece iki çeşit dergi okurdu. İkisinde de resimler vardı. farlar. Sadece bir tanesi arabalarla ilgiliydi.

Ellerini kalçalarına götürmeden önce havaya kaldırdı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. İnsanlar onu görünce onunla konuşmak istiyorlar."

"Yani *erkekler* onu görüyor ve onunla konuşmak istiyor."

"Güzel. Evet, erkekler. Erkekler. Erkekler onunla konuşmak istiyor. Sonra da onları aşağılıyor. Bunun gerçekten iyi bir iş stratejisi olduğunu düşünüyor musunuz? İşe almak bir muhteşem kadın hakaret etmek bizim erkek Müşteriler?"

"Hayır, hayır, yok," dedim ciddiyetle ama kendimi durduramadan ağzım seğirdi. İyi bir iş değildi ama eğlenceliydi.

"Oh, komik mi bu?"

Omuzlarım sarsıldı çünkü gülüyordum. "Sen *gülüyor* musun?"

"Hayır," dedim kahkahalarım arasında.

Beau tiksinti ve hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. Sonra bir fincan dolusu kurşun ve tükenmez kalem, bir yığın faturayı ve gelen postayı öfkeli bir hareketle dosya dolabından yere düşürdü. Gülmeyi bıraktım.

"Bu dağınıklığı toparlayacaksın, Beau Fitzgerald Winston."

Lazer ışını gibi parlayan gözleri yarıklara dönüştü ve işaret parmağıyla dağınıklığı gösterdi. "İyi ve hazır olduğumda toplayacağım."

Beau döndü, kapıyı çarptı ve merdivenlerden tepinerek indi.

Boşalttığı yere baktım, sonra bıraktığı dağınıklığa baktım. Başka bir hafta olsaydı, çoktan intikam için kaliteli bir fikir hazırlıyor olurdum. Onu hem kızdıracak hem de güldürecek bir şey. Ailemi diken üstünde tutmayı severdim, çünkü benden bekledikleri buydu.

Ama bugün değil.

Bugün yorgundum. Kafama takmıştım. Ve takılmaktan yorulmuştum.

Beni sinirlendiren şantaj değildi, hiç değildi. Videoyu çoktan etkisiz hale getirmiştım ya da daha doğrusu videoyu etkisiz hale getirmek için adımlar atmıştım.

Çok az arkadaşım var. Ama adının açıklanmasını istemeyen bir arkadaşım son derece yetenekli bir hackerdı. Chicago'da yaşıyordu ve her Pazar *Chicago Tribune* gazetesinin seri ilanlar bölümü aracılığıyla yazışıyorduk. Gazetede ki şifreli mesajları kullanarak üç aydır bir satranç maçı yapıyorduk.

Bu hafta, her zamanki mesajımı bir satranç hamlesi yerine bir yardım talebine dönüştürdüm: Jennifer'ın bilgisayarına, telefonuna ve bulut hesabına (ya da videoyu barındırıyor olabileceği herhangi bir yere) girecek, videoyu kaldıracak ve hiçbir iz bırakmayacaktı.

Neyse ki bu arkadaş benim hukuk görüşümü paylaşıyordu. Katı bağlılığa inanan türden biri değildi. Pazar gününe kadar beklemek zorundaydım. Daha sonra yanlış yönlendirilmiş genç fırıncı kadınla bir randevu ayarlayacak ve videonun artık onda olmadığını açıklayacaktım.

Ve sonra . . .

Hmm.

Lanet

olsun.

Ne yapacağımı bilemedim. Bu yüzden bütün hafta kafam karıştı.

"Burada ne oldu?"

Dikkatim yeniden dışarıya odaklandı. Drew kapı aralığında duruyordu, ben duymadan kapıyı açmıştı. Federal korucu kıyafeti yerine sivil kıyafetler giymişti. Bu garipti çünkü hafta ortasıydı.

"Beau öfke nöbeti geçirdi."

"Beau mu?"

Bir kez başımı salladım.

Drew'un kaşları alnında yukarı kalktı; içeri girip kapıyı kapattı. "Bu onun yapacağı bir şey değil. Ne var

onu

heyecanlandırdı
mı?" "Yeni
elemanımız."

İri adamın ağzı kısa bir süre kıvrıldı, gülümsemesi
anlaşılmazdı.

"Shelly mi? Quinn'in kız
kardeşi mi?" "Evet. Ondan
hoşlanmıyor."

"Tabii ki sevmez. Her neyse, neden buluşuyoruz?"

Drew'un bu özelliğini seviyordum: iş hakkında konuşurken
her zaman açık sözlü, ama hayat hakkında konuşurken her
zaman felsefikti. Onunla dört yıl önce tanıştığımdan beri
doğum günü partisine katılmak önceliğim olmuştu.

Bilgisayar ekranına döndüm ve QuickBooks'u açtım.
"Annemin hesapları. Bilmen gereken değişiklikler yapıyorum."

Annem geçen yıl vefat ettiğinde, iyi bir aile dostu olduğu için
ailesinin parasının yönetimini Drew'a bırakmıştı. Kötü niyetli
babamızın paraya el atmasını istememişti.

Drew benden ana yatırımın yönetimine yardım etmemi
istemişti; günlük alım satım getirilerimden etkilenmişti. Ben de
kabul ettim. Kardeşlerimin her biri otuz birinci yaş günlerine
ulaştıklarında mirastan paylarını alacaklardı. Şimdiye kadar
sadece Jethro parasını çekmeye hak kazanmıştı ve o da
parasını olduğu yerde bırakmayı tercih etmişti.

Drew bir sandalye kaptı ve kollarını arkaya dayayarak
sandalyeyi geriye doğru çevirdi. Çoğu sandalye için çok
uzundu. Bacakları çok uzundu. Dolayısıyla, her zaman onların
üzerine binerdi.

"Cletus, bana bilgi vermene gerek yok." "Saçmalık. Annem
seni onun vasisi olarak atadı.

emlak ve ve KAYYIM için bizim hesaplar.Bu
o senin

iş."

Oturduğu yerde kıpırdandı, rahatsız görünüyordu ve bunun
nedeni sandalyenin çok küçük olması değildi. "Neden yaptığını
biliyorsun

ve yardım etmekten mutluluk duydum. Ama sen fon yönetiminde benden daha iyisin."

Drew Runous bizimle kan bağı olmayabilirdi ama ben onu kardeşim olarak görüyordum. Hepimiz öyleydik. Kız kardeşim Ashley hariç tabii. Geçen Noel'den beri birlikteydiler ve her an bir evlenme teklifi bekliyorduk.

Herhangi bir
gün. Herhangi
bir gün.
Herhangi bir
gün.

Ona baktım, okurken gözlerinin kısılmış olduğunu gördüm toplamlar. Tekrar okudu, sonra irkilerek geri çekildi, ağzı açık kalmıştı. Gülümsedim çünkü Drew'un ağzının açık kaldığını daha önce hiç görmemiştim.

"Sinek mi yakalıyorsun, Drew?"

Ağzını kapattı, yutkundu ve sonra ekranı işaret etti. "Ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ne yaptın? Bunu nasıl yaptın? Bu, ilk yatırımın on katı kadar bir geri dönüş olmalı?"

"Hemen hemen." Parmaklarımı birleştirdim ve döner sandalyede arkama yaslandım. "Yıllardır vadeli işlemlerle ve tahminlerle uğraştığımı biliyorsun. Bu tür bir getiriye sık sık bekleyemezsin ve başlangıçtaki rakam takip ettiğim bir hedge fonu sırtlamaya yetecek kadardı."

Bazıları girişim stratejimin riskli olduğunu düşünebilir. Riskli değildi. Ben risk almam. Piyasa son on ayda tam da tahmin ettiğim gibi alışılmadık kazançlar elde etmişti. Bir yavaşlama bekleniyordu.

Yeni hesapları ve önümüzdeki dört çeyrek için hesaplanan tahmini gösterdim. "Ama şuraya bakın, bugün ve öngörülebilir gelecek için her şeyi para piyasasına aktardım. Bir kumar oynamaktansa yüzde üçte sabit kalmak en iyisi."

Drew rakamları kabullenmekte zorlandığı belli olan bakışlarını ekrana dikti, sonra gözlerini bana çevirdi. "Peki

Bunu bilen başka biri var mı?"

"Sadece Jethro. Ama onun para konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, biliyorum. Bu onun pek ilgisini çekmiyor." Drew sakalını kaşıdı. "İşleri öyle ayarlayacaksın ki kardeşlerinden hiçbiri çalışmak zorunda kalmayacak. Varlıklı ve boş zamanları olan bir aile olacaksınız."

"Oh, bundan şüpheliyim. Bence egzersiz yapmazsak ya da şeytanlarımızı kazançlı uğraşlarla kovmazsak kötü oluruz."

Drew'un gümüş rengi gözleri üzerimde gezindi. Değerlendiriliyordum.

Hiçbir şey yokken, "Bana dükkândan bahset" dedi. "Ne hakkında?"

"Bu rakamlara bakılırsa, sanırım beni ne zaman satın almayı planladığınıza dair birkaç sorum olacak."

Drew, Duane, Beau ve benim kendi işimizi açabilmemiz için Winston Kardeşler Oto Dükkânı'nın ilk sermayesini sağlamıştı. O zaman beni hayrete düşürmüştü; annemiz dışında ilk kez biri bize inanmıştı. Drew o zamandan beri en büyük saygı ve hayranlığımı kazanmıştı ve kız kardeşime layık olan tek erkekti.

Bu yüzden sorduğu soru beni şaşırttı. "Seni satın almamı mı istiyorsun?"

"Hiç de değil, hepinize destek olmak birden fazla açıdan iyi bir yatırım oldu. Ama artık sermayeye ihtiyacın yok. Böyle bir mirasla otuz yaşında dükkânı kapatabilir, her zaman bahsettiğin santur ve pasta dükkânını açabilirsin."

Bunu düşündüm, çünkü her zaman bir santur ve turtalı dükkânı açmak istemiştım, ama sonra reddettim. "Hayır. Turtaları pişirecek kimsem yok. Berbat turtalar pişirdiğimi biliyorsun. Benim gücüm sosis ve İtalyan yemekleri, çünkü ben tuzlu biriyim. Ayrıca, işleri denetleyecek ben olmasam Beau ne yapardı? Hayır. Dükkân açık kalacak."

"Gerçekten mi?" diye sordu, gözleri hala değerlendiriyordu, "Duane ayrılrsa bile mi?"

"Evet. Bizim işimiz bu. Bir şeyleri tamir ediyoruz. Biz tamirciyiz. Eğer arabalarla uğraşmasaydık, insanlarla uğraşırdık."

Drew nadir görülen bir sırıtışla parladı. "Sen zaten insanlarla uğraşıyorsun, Cletus."

"Haklısın," kendimi savunmaya hazır bir şekilde koltuğumda daha dik oturdum, "ama sadece ailemle. Ve hepiniz benim tamirciliğimi hak ediyorsunuz."

"Beni yanlış anlama. Tamircilikte iyisin. İntikam planlarını bir kenara bırakırsak, insanlar hayatlarına müdahale ettiğin için şanslı."

Gözlerimi Drew'a diktim. "Lafı açılmışken, Ash'e ne zaman evlenme teklif edeceksin? Hepiniz neyi bekliyorsunuz?"

Sırıtışı daha da büyüdü ve kıkırdadı. "Resmiyet kazandığımızdan beri bana bunu soruyorsun."

"Bu doğru." Bir kez başımı salladım, sandalyede arkama yaslandım ve dikilmiş parmaklarımın üzerinden tekrar baktım. "Kız kardeşime karşı niyetin nedir?"

Gülümsemesi yumuşadı ve gözleri omzumun üzerinden kayboldu. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Bir gün öğreneceksin Cletus. Kendinin diğer parçasını bulmanın nasıl bir şey olduğunu keşfedeceksin. O olduğunu bileceksin, sadece o, her zaman o. Belki hemen değil, ama sonunda bileceksin. O senin başlangıcın, ortan ve sonun olacak. Ve niyetinizin bir önemi kalmayacak. Aşk kendi niyetlerini getirir ve diğer tüm planlar, umutlar ve hayaller aşkın karşısında önemsizleşir."

CUMA GECESİ haftanın en sevdiğim gecesiydi.

Her Cuma akşamı Yeşil Vadi'de çok çeşitli müzisyenler bir araya gelirdi. Eski bir okulun restore edilmesiyle genel merkeze dönüştürülen toplum merkezinde birlikte çalardık.

amaçlı toplantı alanı. Ben her zaman banjo, gitar, keman, keman ya da santur çalarak katıldım.

Bas ya da çello çalmayı hiç denemedim ama pratik yaparsam çalabileceğime eminim.

Enstrümanlar arasında bançoyu tercih ederim. Telli çalgılar arasında en iğrenç olanıdır ve ancak onu evcilleştirmeyi kafasına koymuş bir kişi tarafından tolere edilebilir şekilde çalınabilir. Vahşi şeyleri evcilleştirmekten ya da onları kendi isteğine boyun eğdirmekten belli bir tatmin duyuyorum. Enstrümanlar, ormanlar, insanlar ...

Bu da beni jam session'ın neden haftanın en sevdiğim gecesi olduğuna getiriyor. Her cuma gecesi halk merkezinde mahkeme düzenlerdim. Her yerden kasaba halkı müzisyenleri dinlemeye gelirdi - dönüştürülmüş sınıfların her birinde bluegrass'ın farklı bir varyasyonu - bir yandan da işlerini halleder ve dedikodu yaparlardı.

Cuma geceleri yarım saat içinde, bir önceki hafta boyunca yaptığımdan daha fazlasını yapardım.

"Memur Evans, Memur Dale, tam da aradığım adamlar." İki şerif yardımcısına hürmeten başımı eğdim ve karşılarına oturup sırayla uzattıkları ellerini sıktım. Onları kafeteryada bulmuştum, ikisinin de tabaklarında devasa lahana salatası vardı. Kardeşim Duane lahana salatası en sevdiği yemek olduğu için sinirlenmiş olmalıydı. "Umarım sosisimi beğenmişsinizdir." Memur Evans başını salladı ve çok sevdiği lahana salatasından bir ısırık aldı. "Evet, efendim. Bu kaliteli bir et, Cletus. Gerçekten Teksas'ta Kızılderililerle domuz avına çıkıyor musunuz? Ve kullan

"Mızraklarla mı?"

"Hayır, Kızılderililerle değil. Ben Amerikan yerlileriyle gidiyorum" diye düzelttim. Doğru uygulandıkları sürece etiketlerin kullanılmasına aldırmıyorum.

İfademle Evans'ın kafasını karıştırmıştım. Gözlerini kırıştırdı ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu.

Kendini toparlamadan önce, bu akşam onlara yaklaşma nedenimin özüne geldim; sesimi alçaltarak sordum,

"Ortak arkadaşımız bugünlerde nasıl?"

Dale duymadığımızdan emin olmak için omzunun üzerinden baktı. Duymadığımızdan emin olunca lahana salatasından küçük bir ısırık aldı ve omuz silkti. "Sağlıklı, tabii siz istemediğiniz sürece."

Sakalımın ucunu çekiştirdim, baş ve işaret parmaklarımla kılları okşadım. Teknik olarak babam olan Darrell Winston'ı sormayalı uzun zaman olmuştu. Yıllardır hazırladığım yapboz parçaları nihayet bir araya geliyordu. Harekete geçme zamanı yaklaşıyordu ama henüz değil.

"Sağlıklı olması benim için sorun değil. Şimdilik."

Dale bana acımasız bir gülümseme verdi. "Sen sadece söyle, Cletus."

Onun yüz ifadesini yansıtmaya çalıştım. "Bunu ne kadar takdir ettiğimi biliyorsun, Dale."

Başını iki yana salladı. "İkimiz de sana borçluyuz, hem de çok."

Sevecenlik gösterisinde bulunarak sözlerini geçiştirdim ama haklıydı. İkisi de bana borçluydu ve bu iyilik için minnettardım; birden fazla şekilde kâr payı ödemişti. Dale birkaç ay önce King kardeşlerin geçen yıl boyunca Iron Wraith'in kanıtlarını şerifin ofisine aktardıkları konusunda beni uyarmıştı ve bu da benim son büyük planımın tohumlarını atmıştı.

Evans söze karıştı: "Yardım etmekten mutluluk duyarız ve o piç kurusu hak ettiği cezayı bulacak, ne zaman doğru zaman olduğuna karar verirsiniz."

Tam kasvetli baş sallamamı bırakmış ve iki kafa sallamayı başarmıştım ki omzuma belli belirsiz bir dokunuş hissettim. Dale ve Evans yeni gelene baktılar ve yüz ifadeleri yumuşadı. Hatta bulanıklaştıkları bile söylenebilirdi.

"Çok özür dilerim," diye araya nazik, kadınsı olduğu her halinden belli bir ses girdi.

Sesin tam olarak kime ait olduğunu ve dolayısıyla Dale ve Evans'ın neden puslu yüzlerini benimsediklerini bildiğim için kaskatı kesildim.

"Bu bir kesinti değil." Dale ayağa kalkarak başını salladı.

"Hiç de değil." Evans da ayağa kalktı, gülümsemesi küçüktü ve

Umutluydu, sesi sanki ürkek bir kızmış gibi ikna ediciydi.

Hayvan.

Ben daha iyi biliyordum. Bu iki hödüğün zayıf, hassas bir çiçek gördüğü yerde - itilmeye hazır, melek gibi bir çocuk- ben muzlu kek kıyafeti giymiş bir fırsatçı görüyordum. Kayıtlara geçsin, gözlerimi devirmedim.

İfademi kontrol ederek omzumun üzerinden baktım ve araya giren kişiye kısa bir baş selamı vermeye hazırlandım. Ancak bu plan hemen ters gitti ve istemsiz bir çift bakış attım.

Jennifer Sylvester'ın gözleri mordu.

Mavi değil.

Yeşil de
değildi.

Gri de
değildi.

Mordu.

Ve bu imkansızdı. Bu
yüzden kaşlarımı çattım.

Bana yönelttiği hafif gülümseme kayboldu ve sadece bir dokunuşla yüzünü buruşturdu. Elini omzumdan çekti ve çenesini kaldırarak bir adım geri çekildi.

"Cletus, seninle konuşmam gerek." Kelimeleri onun için yüksek sesle, yani diğer herkes için normal bir sesle ve kasıtlıydı.

Gözlerimi kısarak ona ters ters baktım. Hayır demeyi düşündüm. Düşündüm. Jennifer'ın elinde tuttuğunu düşündüğü tasma sürtünüyor ve çiğ düşüncelere ilham veriyordu.

Onun yerine ayağa kalktım.

"Beyler." Başımı Dale ve Evans'a doğru eğdim ama gözlerimi Jennifer Sylvester'dan ayırmadım.

Sonra abartılı bir nezaket gösterisiyle elimi önüme götürdüm. "Önden buyurun, Bayan Sylvester."

Kararsızca yutkundu, mor gözleri genişti ve doğal olmayan kalınlıkta ve uzunlukta siyah kirpiklerinin altında değerlendirme yapıyordu. Kirpikler sahteydi. *Ama o göz rengi ...*

Sertçe başını salladı, topuklarının üzerinde döndü ve kafeterya çıkışına doğru hızla yürüdü. Yüz ifademi silmeye ve aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ederek onu takip ettim. İnsanların herhangi bir şekilde bağlantılı olduğumuzu bilmeleri için bir neden yoktu.

Jennifer'ın adımları, topuklu ayakkabı giyen kısa boylu bir kadın için etkileyici derecede hızlıydı ve kendisi de kısaydı. Bir kadın için bile kısaydı. Dikkatli ve ilgisiz bakışlarımla bu kısa boylu kadını inceledim.

Sarı bir elbise giymişti, sanırım 1950'lerde ve 60'larda buna "ev elbisesi" deniyordu. Gövdesini beline kadar sarıyor, sonra da kalçalarının üzerinde daire çiziyordu. Büyük kalçaları vardı. Ya da küçük bir beli. Ya da her ikisi de. Giydiği giysi hem orta kısmının küçüklüğünü hem de alt kısmının kalınlığını vurgulamaya hizmet ettiğinde bunu söylemek zordu.

Sarı elbisesi yürürken baldırlarının üzerinde sallanıyordu. Güzel bacakları vardı -her ne kadar görebildiğim kadarıyla- ama kumaşın sallanması dikkatimi başka yöne çevirmeme neden oldu. Öfkeli, şiddetli bir sallanmaydı ve sinirlerimi bozuyordu.

Sola doğru hızlı bir dönüş, bana ayak uydurmak için iki adım attırdı ve idrak şafağı söktü. Nereye gittiğimizi, beni nereye götürdüğünü biliyordum. Dolambaçlı bir yoldan gitmiştik ve ne olduğu belirsiz, etiketsiz kapının kafeteryanın önündeki sahne arkası alanına çıktığını bilmesine şaşırmıştım.

Kimse bizi göremezdi. Kalın, ağır bir perde sahneyi, lahana salatası, kızarmış turta yiyen ve limonata içen kasaba halkıyla dolu masalardan ayırıyordu. Kimse bizi duyamazdı. Perdenin ötesindeki sürekli sohbet vızıltısı

ikimiz de bağırmak istemediğimiz sürece burası gizli bir buluşma için mükemmel bir yerdi.

Kapıdan içeri süzüldüm, geniş alanı araştırdım ve Jennifer'ı sırtını ve avuçlarını birkaç metre ötedeki briket duvara dayamış halde buldum. Sert ve dik duruyordu ve göğsünün inip kalkmasına bakılırsa nefes nefese kalmıştı.

Ellerimi tulumumun ceplerine soktum ve beklemeye başladım. Muhtemelen ben ondan daha iyi görebiliyordum. Biz Winston çocukları karanlıkta az çok görebiliyorduk. Annemiz bize Yuchi soyundan geldiğimizi söylemişti, kardeşlerimin haberi olmadan bunu doğrulamıştım. Efsaneye göre, Yuchi kabilesi mensupları en karanlık gecelerde bile gayet iyi görebiliyorlardı.

Öyle bile olsa, ışık eksikliği her şeyi griler ve gölgeler içinde bırakıyordu, buna onun rahatsız edici mor gözleri de dahildi.

Bunlar lens olmalı.

"Teşekkür ederim," diyerek sessizliği bozdu ve beni şaşırttı.

Minnettarlık değil, talep bekliyordum.

"Ben hiçbir şey yapmadım."

Duruşu azıcık da olsa gevşedi. "Yaptın," diye karşı çıktı. Gözleri genişti ve beni daha iyi görmeye çalıştığını söyleyebilirdim.

"Ne yapmışım?" Ona meydan okudum, sinirlenmek istiyordum ama bunun yerine kendimi meraklı buldum.

"Bu haftayı daha katlanılabilir hale getirdin." Hafifçe güldü ve bu hoş, müzikal bir sestti. Ama sonra kahkahasını yuttu ve yüz ifadesi son derece ciddi bir hal aldı. "Bana umut verdin."

Lanet olsun.

Ona baktım - bu kısa boylu kadına, sivri çenesine ve çirkin takma kirpiklerle çerçevelenmiş alışılmadık derecede güzel gözlerine

-ve gerçekleri gözden geçirdi:

Bir, Jennifer Sylvester çaresizdi. İki, o kötü bir insan değildi.

Üç, bir koca istediğini düşünüyordu.

Jennifer duvardan uzaklaştı, parmaklarını önünde büktü ve başını önce bir yana sonra diğer yana eğdi. Yine güldü ama bu kez sesi gergin geliyordu.

"Biliyor musun, ben seni hiç göremiyorum. Ama senin beni gayet iyi görebildiğini hissediyorum."

Dört, Jennifer Sylvester şaşırtıcı derecede gözlemciydi.

Uzun bir pencerenin sağladığı ışık aralığına doğru bir adım attım. Henüz alacakaranlık değildi ama gece hızla yaklaşıyordu.

"Bu daha mı iyi?" Sesim amaçladığımdan daha yumuşaktı.

"Evet." Titredi ve gözleri yüzümde gezindi, sakalımda bir an oyalandıktan sonra yere düştü. "Bu daha iyi. Teşekkür ederim."

Beş, Jennifer Sylvester'ın bir kocaya ihtiyacı yoktu. Muhtemelen evliliği kaçış ve özgürlükle bir tuttuğu için bir koca istemiş olabilirdi, ama bir kocaya ihtiyacı yoktu. İhtiyacı olan şey bir omurgaydı.

"Burada ne işimiz var?" Bir dakika boyunca sessizce durduktan sonra sordum.

"Seninle konuşmak istedim."

"Neden benimle konuşmak istiyorsun?"

Dudaklarını sıktı, sonra gözlerini benimkilere dikti. "Henüz bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini görmek istedim."

"İlerleme mi?"

"Evet. Kendim ve durumum için bir plan hazırladım."

"Anlıyorum..." Duruşunu inceledim. *İnsan nasıl omurgalı olur?*

"Eee?" diye sordu. "Peki, ne?"

Şimdi gözleri kısıldı ve kollarını kavuşturarak duvardan uzaklaştı. "Cletus Winston, benimle oyun oynama."

İşte bu kadar. Omurgası vardı ama bunu pek kullanmıyordu.

Gülümsememeye çalıştım. Denedim ve başaramadım. Ama o bunu görmedi. Her şeyden önce, Yuchi olmayan gözleri için çok karanlıktı. İkincisi, sakalım onu gizlerdi.

Şimdi, bir omurga nasıl kalıcı hale getirilir?

"Deli olabilirim," diye devam etti, sesi çelik gibiydi, "ama istediğim bu. Her zaman istediğim şey buydu."

"Bir koca mı?" Açıklığa kavuşturmaya çalıştım.

"Evet ... ve hayır." Kolları aşağıya inerken sesindeki çelik süzüldü. Bir kez daha parmaklarını büküyordu. "İşte dürüst gerçek, Cletus: Ben romantik değilim. Ayaklarımı yerden kesecek birini aramıyorum. Parlak zırhlı şövalyeler yoktur. Özellikle zeki ya da yakışıklı olmasına bile ihtiyacım yok. Sadece iyi bir insan istiyorum, nazik bir insan. İyi kalpli, sağlam, güvenilir ve nazik birini istiyorum. İyi bir baba olacak birini."

Kendi kendimle tartışırken, arzularının iç karartıcı derecede pragmatik bir şekilde sıralanmasına bir kaşımı kaldırdım. Ona yardım etmek istiyordum - çünkü edebilirdim - ve ona yardım etmek istemiyordum - çünkü artık yel değirmenlerinin peşinden gitmeyeceğime dair kendime yemin etmiştim.

O senin sorunun değil.

Kendimle tartışmaya alışık değildim, bu yüzden sessizce ona baktım. Uygun olandan daha uzun süre sessizce baktım.

"Cletus?"

Gözlerimi kırptım ve dikkatim yeniden dışarıya odaklandı. Hareket etmişti. Şimdi tam önümde duruyordu, çenesi yukarı doğru açılmıştı, böylece beni gözleriyle tuzağa düşürmüştü.

"Yani ..." Jennifer bir nefes aldı, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı, sonra fısıldadı, "yani bana yardım edeceksin, değil mi?"

6. BÖLÜM

"Bir ağaç der ki: İçimde bir çekirdek gizli, bir kıvılcım, bir düşünce, ben sonsuz yaşamdan gelen hayatım."

-Hermann Hesse, *Bäume. Betrachtungen und Gedichte*

~Jennifer~

CLETUS birkaç dakika boyunca bana baktı ama aldırmadım. Bakışlarının ardındaki mesafeli nitelik, gerçekten bana *bakmadığı* anlamına geliyordu. Cletus düşünüyordu. Ve eğer bu kadar yoğun bir odaklanmayla düşünüyorsa, yardım etme konusunda henüz kararını vermemiştir.

Ona hâlâ elimde olan video kanıtını hatırlatmayı düşündüm ama bu fikirden hemen vazgeçtim. Onu geçen Pazar tehdit etmiştim; söz konusu tehdidi neredeyse bir haftadır biliyor olması bir şeyleri değiştirmediyse bile, şimdi onu daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Ona bunu birden fazla yere kaydettiğimi söylediğimde yalan söylememiştim, her ne kadar bu *yerlerin* hepsi flash bellek olsa da. Belki paranoyakça davranıyordum ya da Cletus'a fazla güveniyordum ama hiç sanmıyorum.

Ayrıca videonun ailem tarafından keşfedilmesi riskini de göze alamazdım. Bu da artık telefonumda olmadığı ve dizüstü bilgisayarına da hiç yerleştirmedığım anlamına geliyordu. Babam resimlerimi, videolarımı, notlarımı, belgelerimi ve arama geçmişimi rastgele gözden geçirdi. Lise müdürlüğü yaptığı yıllar onu alışkanlıklarım ve davranışlarım konusunda titiz yapmıştı. Sonuçta, bunun bir önemi yoktu. Hiçbir zaman saklayacak bir şeyim olmadı.

Ta ki şimdiye kadar.

Cletus'a gösterdikten sonra dosya telefondan silinmişti, bu çağda bir dosya ne kadar silinebilirse o kadar. Kütüphanedeki bilgisayarlardan birini kullanarak dosyayı beş farklı belleğe aktarmıştım ve bu bellekler fırındaki endüstriyel mutfağımın çeşitli yerlerinde saklıydı.

Ailemden hiçbirini fırınımda gerçek anlamda vakit geçirmiyordu, bu yüzden sırrım için en güvenli yer burasıydı.

Ama Cletus'a ve onun bakışlarına geri dönelim. Bakması düşündüğü anlamına geliyordu ve düşünmesi de henüz benimle ilgili ne yapacağına karar vermediği anlamına geliyordu.

Daha önce kafeteryada sözünü kestiğimde gözlerinin nasıl kızgınlıkla parladığını ve Cletus'un gizli bir dolandırıcı olduğunu bildiğimden, dezavantajlı olmaktan pek hoşlanmadığını anladım. Kontrolün tamamen kendisinde olmasını tercih eden bir adamdı.

İzlediğim süre boyunca, Cletus dünyanın onu nasıl algıladığını kontrol etti, bazen beceriksiz bir ahmak, bazen nazik bir araba tamircisi ya da zararsız banjo çalan bir münzevi maskesi taktı. Ve her zaman kendini kontrol ediyordu, asla öfkelenmiyor, önceden planlanmış duygulardan başka bir şey göstermiyordu.

Kontrol onun rahatlık alanıydı.

Onun konfor alanına uyum sağlamam gerekiyordu, aksi takdirde bana yardım edemezdi. Elbette, bir süreliğine numara yapabilirdi ama bu gerçek olmazdı.

İleriye doğru adım attım ve bir metre kalana kadar aramızdaki mesafeyi kapattım. Bu mesafede çenemi eğmek zorunda kaldım. Topuklu ayakkabı giyiyordum ama o hâlâ uzundu.

"Cletus."

Karmakarışık yakışıklı bakışlarının tüm ağırlığı ve yoğunluğu benimkilere dayanınca yutkundum. Cesaretimi topladım, çünkü dürüst olmak gerekirse beni hâlâ korkutuyordu, gururumdan geriye kalanları riske atmaya ve kontrolü devretmeye hazırlandım.

"Yani," diye başladım, kurudukları için dudaklarımı yalayarak, "yani, bana yardım edeceksin, öyle mi?"

Cletus kaşlarını çattı, gözleri keskinleşti, beni analiz ediyordu. Bunu arabada da yapmıştı, tatlı ve zararsız rutinin arkasını görebildiğimi fark ettiğinde. Beni açıkça inceliyordu.

O zamandan beri. Belki de Cletus kendini bir maskenin ardına gizlemesine gerek olmadığını düşündü; onu açıkça gördüğüm için hiçbir şey saklamadı.

Tüm acımasız zekâsı sergileniyordu ve bu da onun gözleriyle -o zaman da şimdi de- buluşmayı son derece zorlaştırıyordu. Kendimi parçalara ayrılmış gibi hissediyordum.

Yavaşça nefes aldı ve hayır demek istediğini hissettim. Aslında, "Bana kendinden bahset" dediğinde kalbim çoktan ayaklarıma doğru yola çıkmıştı.

Gözlerimi kırptım. "Pardon?"

"Bana kendinden bahset. Yemek pişirmek ve kostüm giymek dışında ne yaparsın?"

Ellerimi bilinçsizce karnıma bastırdım ve elbiseme baktım. "Sence kostüm giymiş gibi mi görünüyorum?"

"Öyle değil misin?"

Elbette haklıydı. Bu bir kostümdü. Ama gerçeği yüksek sesle itiraf etmekte zorlanıyordum.

"Makyaj, saç, göz kapaklarındaki o tüylü tırtıllar. Her zaman bir sahne sanatçısı gibi giyiniyorsun. Bu hoşuna giden bir şey mi?"

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Hayır, değil. Ama bunun neyle ilgisi olduğunu anlamıyorum-"

"Sana çocuk doğuracak bir koca bulmakla mı?"

"Şey, evet. Nasıl giyindiğim-"

"Her şey. Çünkü kendinizi dışarıya nasıl sunduğunuz, insanların ne gördüğü, sizin hakkınızdaki ilk izlenimlerini oluşturur. Kadınlardan hoşlanan evlenilebilir erkekler için bu, hemen üç kategoriden birine gireceğiniz anlamına gelir: evlilik potansiyeli, tek seferlik aşk kongresi veya unutulabilir."

Yüzümü buruşturdum. "Yani unutulabilir olduğumu mu söylüyorsun?" Tabii ki öyle derdi. Beni hiç fark etmemişti.

Kıkırdadı ve gözlerini parlatıp yumuşatmasından keyif almadan edemedim. "Hayır, Jenn. Sen unutulacak biri değilsin. Ama bir karikatür olmak da seni pek ulaşılabilir yapmıyor. Bir kadının evlilik kategorisine girebilmesi için genellikle erişilebilir olması gerekir."

Cletus'un bana *Jennifer* yerine *Jenn* demesinden duyduğum memnuniyeti gizlemeye çalıştım ve onun yerine kategorimle ilgili rahatsız edici değerlendirmesine odaklanmaya çalıştım. "Yani geriye sadece-"

"Bu doğru." Bana büyükbabam Sylvester'ı ya da Yargıç Payton'ı hatırlatan bir ciddiyetle başını salladı. "Çoğu erkek - özellikle de genç erkekler- basit yaratıklardır. Ama iyi haber şu ki, erkekler fikirlerini değiştirebilirler ve değiştirirler de."

"Bu üzücü bir konuşma." Biraz midemin bulandığını hissederek alnımı ovuşturdum.

"Hassas duyarlılıklarınızı mı rahatsız ediyorum?"

"Hayır. Ondan değil. Sadece artık erkekler için üzülüyorum. Bu kadar güçsüz ve sınırlı olmak sinir bozucu olmalı."

Cletus'un gözleri bir kahkaha atmadan hemen önce dramatik bir şekilde genişledi. "Güçsüz ve sınırlı mı? Erkekleri böyle mi tanımlıyorsun?"

"Hayır. Ama görünüşe göre sen onları böyle tanımlıyorsun."

Ağzının kenarı açıkça dalgın ve isteksiz bir gülümsemeye dönüştü, bakışları sertliğini biraz daha yitirdi. "Dediğim gibi, kadınlar her zaman bu üç kategori arasında gidip gelir. Kendinizi bu şekilde göstermek," elini elbisemin üzerinde gezdirdi, "insanların sizin deli olduğunuzu düşünmesine neden olabilir ve eğer bir kadın deliyse, o zaman bandicooting'den forget kategorisine geçebilir."

"Bandicooting? Bandicoot bir tür patates değil mi?"

"Evet ama bir fiil olarak aynı zamanda cinsel kongre için bir örtmece."

"Bunu yapmayı seviyorum, bir şeye sadece bir / N G ekleyebilir ve bunun bir bir fiil olduğuna karar verebilirsiniz." Ben sııttım, açıkça

Kiminle konuştuğumu unutuyordum. Ama bu, mektup arkadaşlarıma yazdığım mektuplarda yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biriydi ve bunu daha önce hiç kimseyle tartışmamıştım.

"Buna 'verbing' deniyor." Cletus başını hafifçe yana çevirdi ve gözlerini kıstı. "En sevdiklerin hangileri?"

"Bir bakalım..." Son yazdığım mektubu düşünerek dikkatimi omzunun üstündeki karanlığa verdim. "'Doğruluk' iyi bir tanesidir. Ben bunu bir şeyi doğru olmadığı halde ya da sadece senin için doğru olduğu halde doğru yapmaya çalışmak olarak tanımlıyorum. Ya da maceraya alternatif olarak 'capering'. Arada ince bir fark var ama ben bu hissi seviyorum."

Gülümsememi Cletus'a geri getirdim ve onun tuhaf bir bakışla beni izlediğini gördüm. Birbirimizi incelerken sırtışım azaldı ve kendimi bu tuhaf bakışın ne anlama geldiğine hazırladım.

Onun esrarengiz ifadesine dayanamayarak, "Ne? Sorun nedir?"

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi kesin bir ifadeyle, sanki bana *zarar* vermek masadaymış ama şimdi *zarar vermemek* yeni karar verdiği bir şeymiş gibi.

Kaşlarımla alnımda yukarı kalktığını hissettim.

"Oh?" Korkudan tüylerim diken diken olmuş bir halde mırıldandım. "ok naziksin."

Cletus'un hafif gülümsemesi sıvacıktı, gerçekten güven vericiydi ve alıştırılmış ya da ölçülü görünmüyordu. En son söylediği şeye rağmen göğsümde filizlenen bir sıcaklığı ateşledi ve bu benim kafamı karıştırdı.

"Demek istediğimi yanlış anladınız. Kabul ediyorum, *zarar vermek* en iyi kelime seçimi değildi. Sana asla fiziksel zarar vermem ve bunu açıkça belirtmem gereken bir toplumda yaşadığımız için zgnm. Bilmelisiniz ki, babam ..." Sözleri kesildi ve gözlerini kırıştırarak kaşlarını birbirine yaklaştırdı.

Bu arada ben nefesimi tutmuştum. Cletus'un babasından bahsetmesine çok şaşırmıştım. Kasabadaki herkes Darrell Winston'ın - ne oldum delisi ve Winston soyunun babası - karısını ve çocuklarını dövdüğünü bilirdi. Annem bu konuda arkadaşlarına gizli gizli dedikodu yapardı. Büyürken, bu konuyla ilgili birden fazla konuşmaya kulak misafiri olmuştum.

"Her neyse." O anki düşünce zincirini bozmak istercesine başını salladı, yüzünü buruşturdu ve devam etti. "Demek istediğim, sana fiziksel ya da başka bir şekilde zarar vermeyeceğim. Ama geçen Pazar gözlemlediğiniz gibi, ben intikamcı biriyim. Bana şantaj yapmaya çalışan herhangi bir kişi genellikle bu girişimden yara almadan çıkmaz."

Durakladı, gözleri yüzümde gezinirken artık keskin değildi ama bakışları daha az tedirgin edici değildi.

"Ama sen kurtulacaksın. Zarar görmeden kurtulacaksın." Cletus'un sesi sonunda düşüncesini tamamlarken sessizce düşünceliydi. "Beni şaşırtıyorsun ve ben şaşırmaya alışık değilim."

Nabzım kulaklarımın arasında belirgin bir şekilde atmasına rağmen, onun sabit bakışları altında kıpırdamadan durdum. Bu sözleri sakinleştirmek için söylediğini anlamıştım ama tam tersi bir etki yaratmıştı.

Cletus Winston blöf yapmazdı. Abartmazdı. Sessiz, metodik, taş gibi odaklanmış ve azimliydi. Tehlikeliydi. Ve görünüşe göre, rastgele bilinmeyen bir sihirle, gelecekteki bir hesaplaşmadan kaçmayı başarmıştım.

Şükürler olsun. Tanrı'ya şükür.

"Ama elimizdeki göreve geri dönelim," dedi aniden, beni zıplattı, şimdi tamamen işti. Tepkimi fark ettiyse de hiçbir işaret vermedi, onun yerine düşüncelerine devam etti. "Bir koca bulmana yardım etmemi istiyorsun. Gerçek benliğin haline gelmediğin sürece bu çabanda sana yardımcı olmamın mümkün olmadığını savunuyorum ve bu da Muzlu Kek Kraliçesi, ve tüm sarı gerektirdiğinden başka bir şey anlamına geliyor.

Sonuç olarak, işte size ilk ev ö d e v i n i z : yapmaktan hoşlandığınız şeylerin bir listesini yapın."

"Ev ödevi mi?" Aptalca tekrarladım.

Cletus bir kez başını salladı ve sonra döndü.

Hiç düşünmeden kolunu tuttum ve onu yerinde tuttum. "Bekle, ne? Yapmaktan hoşlandığım şeylerin bir listesini mi yapıyorsun?"

"Bu doğru. Ve dersler için haftada bir buluşmak üzere bir zaman ayarlamamız gerekecek."

"Dersler mi?" Geri çekildim.

"Evet. Dersler. Derslere ihtiyacın var." "Ne tür dersler?"

"Nasıl Jennifer Sylvester olunur dersleri."

Ne dersi?

Çenemi kaldırdım. "Nasıl kendim olacağımı biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun." Elimi kendi eliyle kapattı ve kolundan çekip bıraktı.

"Bu çok saçma-"

"Cuma günleri kesinlikle söz konusu değil ve hafta sonu yerine hafta içi bir geceyi tercih ederim. Sıkışırsak Pazar günü gün içinde buluşabiliriz. Fırından hangi günler izinlisin?"

Konuşmanın gidişatından gafil avlanmıştım ve bu nedenle sorusuna sadece dürüstçe cevap verebildim. "İzin günüm yok."

"Ne? Ne demek izin günüm yok?"

"Sadece bu. Çoğu sabah saat üçte pişirmeye başlıyorum ve sonra özel bir sipariş yoksa eve gidip bir süre uyuyorum. Ama genellikle özel siparişlerim oluyor. Sonra da çoğu Cuma ve Cumartesi günü şehirde partiler veriyoruz."

"Knoxville'i mi kastediyorsunuz?"

"Evet, ya da Nashville."

"Neden orada olmak zorundasın? Annenin yardım edebilecek personeli yok mu?"

"Şey, evet. Ama o beni seviyor-"

"Boş ver. Buna cevap verme." Cevabımı elinin tersiyle itti, yine kaşlarını çatı, korkunç derecede huysuz görünüyor ve öyle konuşuyordu. "Eğer bir gün izinli değilseniz, en yavaş gün hangisidir? Genelde ne zaman biraz boş vaktiniz olur?"

"Pazartesi."

"Tamam. Pazartesi. Her pazartesi öğleden sonra Cooper'ın sahasında buluşacağız." Tekrar gitmek için döndü.

Tekrar kolunu yakaladım. "Hayır. Bu işe yaramayacak. Cooper'ın sahasına gidemem. Birileri arabamı tanıyacak ve haber aileme ulaşacak. Normal programımdan sapmam, yoksa şüphe çekerim."

Bir kez daha elimi kolundan çekti, hâlâ huysuz görünüyor ve huysuz konuşuyordu. "Nerede ve ne zaman buluşmamızı önerirsin?"

"Pazartesi ya da Salı geceleri fırında. Bazen geç saatlere kadar kalıp yeni tarifler deniyorum. Orada başka kimse olmayacak." "Peki." Başıyla onayladı ve kapıya doğru döndü, Karanlık onu yutuyordu. "Pazartesi görüşürüz."

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?" Sorumu mürekkep gibi karanlığa yönelterek umutla sordum.

Cevap vermedi. Birkaç metre ötede sahne arkasının kapısı açıldı ve uzun boyu ışıkla aydınlandı. Ve sonra kapı kapandı.

O gitmişti.

BÖLÜM 7

"Kalbi gizli bir bahçeydi ve duvarları çok yüksekti."

- William Goldman, Prenses Gelin

~Cletus~

"**GERÇEKTEN** güzel **GÖRÜNÜYOR**, Jethro." Beau, Jethro'nun dün taktırdığı taç pervazı inceledi. "Bunu kendin yaptığına inanamıyorum."

"Evet. Kabloları pervazın içinden geçirmek de Cletus'un fikriydi, böylece surround ses sistemimiz oldu. Buradaki ve buradaki hoparlörleri görüyor musun?" Jethro oturma odasının duvarına yerleştirilmiş hoparlörleri işaret etti. Kardeşlerim gözlerini kısarak Jethro'nun işaret ettiği yerlere baktılar.

"Ben bir şey göremiyorum." Drew duvara yaklaştı ve onu inceledi. "Cletus, göz önünde olan şeyleri saklamakta çok iyisin."

Jethro elini omzuma attı ve sırttı; beni sevgiyle salladı. "Bu onun hediyesi."

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye kabul ettim, saatimi kontrol ettim.

Gerçek şu ki, hoparlörleri gizlemek için akıllıca olandan daha fazla zaman harcamıştım. Ama görünmez olmaları konusunda kararlıyım. Ben buna üstün iş ahlakı diyordum. Jethro yine sabit fikirli olduğumu söyledi.

Jethro, Beau, Duane, Drew ve ben araba evinin son rötuşlarını henüz bitirmiştik. Yeni mutfakta duruyorduk, ahşap tutkalı henüz kurumamıştı ve tüm ev boya ve talaş kokuyordu, ama başarmıştık. Mekan bitmişti ve Jethro, Sienna ve daha sonra belirlenecek olan 1 numaralı Winston yavrusu için hazırды.

Sienna iki gün içinde eve dönecekti ve hala hamile olduklarını bilen tek kişi bendim. Bu arada Duane ve eşi Jessica yakında İtalya'ya gideceklerdi. Biletleri tek yöndü.

Değişim zamanıydı. Çoğunlukla değişimden kaçındım ya da onu engellemek için elimden geleni yaptım. Bu iyi türden bir değişimdi. Bunu biliyordum. Yine de, iyi değişimler bile beni huzursuz ediyordu.

"Billy yardım etti," dedi Jethro, sesinde tereddüt vardı.

"Billy mi?" Duane şaşkınlığını gizlemeye çalışmadı; o ve Beau birbirlerine baktılar ve birkaç saniye boyunca konuşmadan iletişim kurdular. İkizlerin bir bakışla düşüncelerini aktarma yeteneği her zaman sinir bozucu olmuştu. Bir konuşmanın dışında bırakılmaktan hoşlanmıyordum.

"Evet. Billy. Billy yardım etti," diye sinirli bir şekilde onayladım. "Ve siz ikiniz gözbebeklerinizle tartışmayı keser misiniz? Odada beyin bağlantısı kuramayan birkaç kişi daha var."

Duane bir kaşını kaldırdı, gözleri benden Beau'ya ve sonra hızla yere kaydı. "İyi, Cletus. Sakin ol."

Homurdandım ama bir şey söylemedim. Duane ile kavga etmek istemiyordum. Onunla sadece birkaç hafta daha takılacaktım ve bu düşünce canımı sıkıyordu. Huysuz, düşünceli, sadece kendisiyle konuşulduğunda konuşmayı alışkanlık haline getirmiş, bazen o zaman bile konuşmayan küçük bir piçti. Onu özleyecektim.

"Billy şimdi nerede?" Drew hâlâ gözlerini kısarak duvara bakıyor ve içerideki hoparlörleri arıyordu.

"İşte," diye cevap verdi Beau, sonra da bana, "Yarın bizimle balığa çıkacak mısın Cletus?" diye sordu.

"Drill ve Catfish hâlâ gidiyor mu?" diye sordum. Beau omuz silkti. "Bildiğim kadarıyla."

"O zaman ben de orada olacağım."

"Neden o Demir Hayaletlerle balığa gitmek istiyorsun?" Duane'in ses tonundan bunu onaylamadığı anlaşılıyordu ama Beau'ya dönmeden önce cevap vermeme fırsat vermedi. "Jess'le olanlardan sonra hâlâ onlarla dost olduğuna inanamıyorum."

Jess, Duane'in sevgilisi Jessica James'ti. Geçen sonbaharda Iron Wraiths motosiklet kulübüyle ilgili bazı pis işlerin ortasında kalmıştı. Uzun lafın kısası, kulübün üst düzey yetkilileri Duane ve Beau'ya şantaj yaparak kendi parçalama dükkânlarını işletmelerini istemişlerdi. Bu tatsız olaydan sonra Duane, kardeşim Billy'nin her bir üyeye karşı duyduğu koşulsuz nefrete katılmıştı. Drill ve Catfish de üyeydi; Jess'le yaşananlardan ya da şantaj girişiminden sorumlu değillerdi ama bunu durdurmak için de hiçbir şey yapmadılar.

Beau, adamı savunmaya çalışarak, "Drill kötü insanlar değil," dedi.

Duane'in bakışları daha da şiddetlendi. "Hepsi şeytani pislikler ve cehennemde yanmalılar."

Drew'un kaşları havaya kalktı ama bir şey söylemedi. Bu arada, bir zamanlar Iron Wraiths'in tam teşekküllü bir üyesi olmaya çok yaklaşmış olan Jethro birasının etiketini inceliyordu. Oda karmaşık bir sessizliğe gömüldü; karmaşıktı çünkü ailemizin motosiklet kulübüyle olan geçmişi çok yönlü ve karmaşıktı.

Babamız bir üyeydi. Kaptanlık yapmıştı. Şimdi üye olan birkaç arkadaşıla birlikte büyüdük. Şahsen, rütbelerinin her birini kötü birer pislik olarak görmüyordum ama Wraith'lerin bir hastalık olduğunun farkındaydım.

Onları yok edecektim ama bunu Yeşil Vadi'yi kötülerden temizlemek gibi fedakârca bir amaçla yapmayacaktım. Benim nedenlerim çok daha fazla kendime hizmet ediyordu.

"Cletus, bira ister misin?" Drew uzun bir bira uzatarak gergin sessizliği bozdu.

Başımı salladım. "Olmaz, bundan sonra bir randevum var."

"Neyse," Beau -konuyu değıştirmeye hevesli olduğu belliydi-koridoru işaret etti, "Jethro'nun ikinci yatak odasını boyamaya karar verdiği renk hakkında konuşalım."

"Yeşilin nesi varmış?" Jethro sinsi sinsi sırıttı. Poker suratı her zaman berbattı.

"Yeşilin kötü bir yanı yok ama bu yeşilin çok tuhaf bir tonu. Adı neydi?"

"Tatlı bezelye," diye cevap verdi Duane ikizine. "Adı tatlı bezelyeydi ve sanırım *kreş boyası* olarak etiketlenmişti."

"Kreş boyası, ha? Bize söyleyeceğin bir şey mi var, Jethro?" Beau, Jethro'nun sırıtışını taklit ederek alay etti. "Paylaşacak bir haberin yok mu? Patlatacak büyük bir bomba yok mu?"

Jethro bana baktı. "Onlara henüz söylemediğine inanamıyorum."

"Neden söyleyeyim ki? Sır saklamakta iyiyimdir." Ellerimi ceplerime soktum ve masum görünmeye çalıştım. "Ve hamile olan ben değilim."

"Biliyordum!" Beau Jethro'ya saldırdı ve onu hızlı bir erkek kucaklaşmasının içine çekti.

Jethro'nun sırıtışı daha önce hiç görmediğim kadar genişledi. "Nereden bilebilirsin ki?"

Duane, Beau onu bırakır bırakmaz Jethro'nun sırtını sıvazladı. "Çünkü sen hep çocuk istedin ve kararını verdikten sonra da boşa kürek çekecek biri değildin."

Beau, "Uğraşmak zorunda kalacağın tüm bebek kusmuğunu gizlemek için kusmuk yeşiline boyamalıydın," diye önerdi.

"Ve bok kahverengisi," diye ekledi Duane. "Boku unutma."

"Hepiniz en iyisisiniz." Jethro ellerini göğsünün üzerine koydu. "Kalbimi ısıtıyorsunuz."

"Zeminin su geçirmez olduğundan emin olun." Beau bir bira aldı ve kapağını açtı.

"Sakın söyleme, kusmuk ve kakayı yakalamak için mi?"

Beau kaşlarını sallayarak, "Hayır," dedi, "çünkü bütün gece uyuyamadığında ağlayacaksın."

ya da artık kadınınla sevişme."

"Ah, evet. Infant-erruptus gerçek bir durum. Tedavisi de yok." Duane başını salladı ve bu benim kasvetli baş sallamamın oldukça iyi bir taklidiydi. Aslında sesi de beni oldukça iyi taklit ediyordu.

"Cletus gibi konuşuyorsun." Drew güldü, belli ki anlamıştı.

Duane gözlerini benimkilere kaydırды ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Taklidinin komik olduğunu düşündüğümü gizlemek için kardeşime bir kaşımı kaldırdım. "Hepinizin biraz rahatlaması gerek. Bebekler en iyisidir. Tüm o kucaklaşmaları düşünün. Bu harika bir haber."

"Harika bir haber." Beau birasını Jethro'nunkiyle tokuşturmak için uzattı ve içtenlikle ekledi, "Bu en iyi haber."

"Sabırsızlanıyorum." Duane de birasını Jethro'nunkiyle tokuşturdu. "Jess ve ben bebek doğar doğmaz eve geleceğiz. Ben de Duanita'ya araba yarışı öğreteceğim."

"Duanita mı?"

"Adı bu olacak tabii ki." Duane birasından uzun bir yudum aldı ve konu kapanmış gibi başını salladı.

"Bilmiyorum." Drew düşünceli bir şekilde başını salladı ve ensesini kaşdı. "Andy'nin kulağa hoş gelen bir ismi var. Bir kız ya da erkek için uygun olabilir."

"Andrew'un kısaltması tabii ki." Beau gözlerini devirdi.

"Ya da Andrea." Drew omuz silkti ve birasını bir yudum daha alarak sırtışını gizledi.

"Hepiniz unutuyorsunuz, bu bebeğe isim koyan tek kişi ben değilim. Sienna'nın bu konuda söz ve veto hakkından fazlası var."

"Yani bize Sienna'ya yağ ç e k m e m i z gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Beau bunu yorumladı.

Jethro güldü ve diğer herkes de güldü. Ben gülmedim.

İçimdeki açıklanamaz melankoliye rağmen bir gülümseme yaratabildim ama bir yandan da gitme dürtüsü beni ani bir şiddetle yakaladı.

Duane'in gözlerini üzerimde hissettim, bu yüzden ona düz bir gülümseme verdim, sonra saatime baktım. "Çok eğlenceliydi ama artık gitmeliyim."

"Evet, benim de gitmem gerekiyor." Drew boş bira şişesini yeni geri dönüşüm kutularına yerleştirdi; Jethro'ya döndü ve elini sıktı. "Tebrikler, Jethro. Senin adına sevindim."

"Teşekkürler, Drew."

İki adam birbirlerine baktı ve aralarında bir şey geçti, bir tür anlayış.

"Harika, artık Drew ve Jethro zihinlerini birleştirebilir. Ben buradan gidiyorum." Gruptan ve kıkırdamalarından uzaklaştım.

"Haydi, Cletus. Buralarda takıl. Gözlerinin içine özlemle bakacağım. Biz bekar erkekler birbirimize destek olmalıyız," diye seslendi Beau arkamdan.

"Cletus uzun süre bekâr kalmayacak," dedi Jethro, muhtemelen beni kızdırmayı umarak. Ama işe yaramadı. Jennifer Sylvester ile ilk dersime geç kalmak istemiyordum. Yapacak çok işimiz vardı.

"Ne demek istiyorsun? Cletus kendine bizim bilmediğimiz bir kız arkadaş mı bulmuş?" Beau'nun sesi çok sevinmiş gibiydi.

Neredeyse kapıya varmıştım ki Jethro'nun, "Bunu söylemek bana düşmez," dediğini duydum.

"Bu hiç hoş değil, Jethro. Beau'nun kim olduğunu bulana kadar rahat etmeyeceğini biliyorsun," diye öğüt verdi Drew, sesi yarı ciddi çıkıyordu.

"Kimmiş o?" Duane ilgileniyormuş gibi bir sesle sordu ve ben şaşırdım; tipik olarak dedikodulardan uzak dururdu.

"Size iyi akşamlar dilerim, şarlatanlar." Omzumun üzerinden el salladım ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim, seslerini bastırıp arabama doğru kararlı adımlarla yürüdüm.

Shelly Sullivan'ın hayat arkadaşı olarak uygunluğunu son zamanlarda, onunla birkaç hafta önce tanıştığımdan beri düşünmüyordum. Benim hiçbir nedenim yoktu acele etmek için şeyler, hiçbir neden kıskırtmak için

şu anda ek değışiklikler. Biz aile olarak zaten yeterince kargaşayla uğraşıyorduk, bir de bunu eklemeye gerek yoktu.

Doğru zaman geldiğinde, işler rutine oturduğunda, ona biftek yemeyi teklif edecektim. Geleceğı tartışacak, bir lehte ve aleyhte liste hazırlayacak ve sonra da her iki tarafın da yararına olacak bir anlaşmaya varacaktık. Demir Hayaletleri ortadan kaldırdıktan, Jackson James'e bir ders vermeyi bitirdikten ve Jennifer Sylvester'ın omurgasını bulmasına yardım ettikten sonra Shelly ile olan işime dönecektim.

Jennifer Sylvester için mutluydum. Ona yardım etmek iyi bir proje olurdu; güzel, kolay, idare edilebilir bir dikkat dağıtıcı.

"JENNIFER, artık benden korkmayı bırakabilirsin."

"Tamam." Bana bakmadan başını salladı.

Onun karşısında duruyordum.

Donner Pastanesi'nin mutfağındaki tezgahda. Donner, Jennifer'ın annesinin kızlık soyadıydı. Fırın ve bitişindeki pansiyon üç kuşaktır onun ailesine aitti.

Chicago'daki arkadaşımdan Jenn'in bilgisayarında ve cep telefonunda görüntü bulunmadığına dair teyit almıştım. Videoyu cihazlarından sildiğıme dair bir fikri varsa bile, hiçbir şey söylememişti. Daha büyük olasılıkla, dizüstü bilgisayarına ve cep telefonuna profesyonel bir bilgisayar korsanının girdiğinden haberi yoktu.

Bilmesi ya da bilmemesi uzun vadede pek önemli değildi ama şimdilik bu bilgiyi kendime saklamanın en iyisi olacağına karar verdim. Zaten yeterince gergindi.

Jenn şu anda kurabiye hamurunu bir tepsiye kaşıklıyor ve göz teması kurmuyordu. Birkaç dakika önce mutfağın arka kapısından içeri girmeme izin verdiğinden beri bana doğrudan bakmamıştı ve endişe ve sabırsızlığı andıran bir şekilde sessizleşmişti. Elindeki kozun gittiğini fark ederse, sıkıntıdan bayılacağını tahmin ediyordum.

"Söylediklerimde ciddiym, intikam almak gibi bir planım yok." En zararsız ve masum ses tonumu kullanıyordum.

"Tamam."

Onu inceledim ve bekledim. Hâlâ kostümlerinden birini giyiyordu -sarı bir elbise- ama yüzündeki tüm makyajı temizlemişti, yalınayaktı ve saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Kafasında bir beyzbol şapkası vardı ve beline bir Smash-Girl süper kahraman önlüğü bağlanmıştı. Onu daha önce hiç bu kadar normal, gerçek bir insan gibi görmemişim. Bununla çalışabilirdim.

Ve onu bekleyebilirdim. Eğer istersem ve durum sabır gerektiriyorsa sabırlı olabilirdim. Ya da onu silahsızlandırmayı ve dikkatini dağıtmayı deneyebilirdim.

"İşyerine herhangi bir Navy SEAL striptiz programı göndermeyeceğim ya da fırına karşı herhangi bir sağlık kodu şikayetinde bulunmayacağım."

Hareketleri durdu ve kurabiye tepsisine baktı. "Bana yapacağın şey bu muydu? İntikamın bu muydu? Sana şantaj yaptığım için mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Biri ya da diğeri. Gerçi ben striptizciden yanaydım. Nashville'de bir tanıdığım var, pazar sabahı müşterilerinize iyi bir gösteri sunabilirdi. Kilise sonrası kalabalığın şeker ve kahve sonrası güzelce coşacağını hayal ediyorum. Artı, bonus, kendisi 1975'te emekli olmuş gerçek bir Donanma SEAL'i."

Ağzının kenarı bir tarafa çekildi, ama gözleri titizlikle çiğ kurabiye hamuru kasesine odaklanmıştı.

Onu dikkatle izledim ve ekledim: "Yine de doğum günün için bunu yapabilirim ama sadece o zamana kadar bana gerçekten iyi davranırsan."

Kaşığı tutan eli hafifçe titredi. Hâlâ huzursuzdu.

"Kıssadan hisse Jenn: Bedava izin alıyorsun, o yüzden biraz gevşemeye çalış."

"Tamam." Başını salladı, hâlâ bana bakmıyordu ve kaşığı kurabiye hamurunun içine daldırıp amaçsızca hareket ettirdi.

Yumuşamıştı ama yeterince değil.

Merakla, "Neden seni bu kadar korkutuyorum?" diye sordum.

"Beni korkutmuyorsun," diye cevap verdi hemen, sesi savunmacı çıkıyordu.

"O zaman neden ellerin titriyor?"

Jennifer kaşığın hamur kabına düşmesine izin verdi ve tezgâha yaslandı, gözleri kısa bir süreliğine kalktı. "Beni korkutmuyorsun, ben sadece Sadece gerginim."

"Neden gerginsin?"

"Çünkü ... çünkü ... çünkü sen tehlikelisin. Ve intikam planının bir erkek striptizci kadar iyi huylu bir şey içerdiğine inanmakta zorlanıyorum."

"Hata yapmayın, George iyi huylu değil. Seksen beş yaşında kendini işine adanmış bir profesyonel ve silahını da yanında getiriyor. Yani, iki silahını da getiriyor."

Kadın ofladı ve gülümsemesiyle takdire şayan bir şekilde mücadele etti, yanaklarında hafif bir pembe leke vardı. Jenn'in gözleri sonunda kalktı ve benimkileri tuttu. "Ne yaptığını anlıyorum, gardımı düşürmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"Evet. Evet, öyle yapıyorum. Bana güvenmezsen sana nasıl yardım edebilirim ki?"

"El altından anlaşmalar ve manipülasyonlar konusunda uzun ve köklü bir sicile sahipken sana nasıl güvenebilirim?"

Zeki bir kadın... çok zeki. Ama sabrım tükenmek üzereydi.

"Dinle kadın. Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü senin iyiliğin söz konusu olduğunda ben dişsiz, kör bir tavşan kadar nazik biriyim."

"Sen öyle bir şey değilsin," diye karşı çıktı, kendine rağmen kıkırdadı, sanki hem eğlenmiş hem de hayal kırıklığına uğramış gibiydi ve ellerinin sonunda sabitlendiğini fark ettim. "Herkes hakkında bir şeyler biliyorsun. *Herkes hakkında*. Yıllardır bilgi topluyor ve bunları insanların başının üstünde tutarak onları istediğin şeyi yapmaya zorluyorsun. Aslında, ailem hakkında dünyamızı parçalayabilecek bir şeyler bildiğine bahse girerim."

İfademi düzgün tutmaya dikkat ediyordum, çünkü Jennifer tamamen haklıydı.

Babasının lise sekreteri Elena Wilkinson ile yıllardır bir ilişkisi vardı. Bir süredir şüphelerim vardı, bu yüzden iğrenç gerçeği teyit edene kadar bir kılıf olarak ileri seviye matematik dersine girmiştım. Kip Sylvester sadece kendini düşünen, kalpsiz ve boş bir insan müsveddesiydi.

Karısının bunu fark edip etmediğini bilemezdim. Ama şunu biliyordum ki, Diane Donner-Sylvester kocasının kendisini aldattığını öğrenirse, ondan anında boşanırdı. Adam da her şeyini kaybederdi, çünkü o kadın bir ayda kocasının bir yılda kazandığından daha fazla para kazanıyordu.

Bu bilgiyi kullanmak gibi bir planım yoktu ama muhtemelen kullanacaktım. Eninde sonunda.

Jennifer daha bitirmemişti. "Amacına hizmet ettiği sürece bunu bir sır olarak saklayacaksın. Bu da seni saldırmaya hazır bir engerek yılanı gibi tehlikeli yapıyor. Sanırım ihtiyatlı davranmakta haklıyım."

"Peki. Ben tehlikeliyim. Bir şeyler biliyorum." Omuz silktim. "Ama senin için tehlikeli olmadığımı güvenmen gerek. Eğer sürekli ürkek bir Jennifer olacaksan sana yardım edemem."

Tereddüt etti, kaşığı tekrar eline aldı ve sonra, "Haklısın. Gergin bir Jennifer olamam ve senin yanında rahatlamamanın bir yolunu bulmalıyım."

"Rahatla" deyişi, bunu çok zor bir görev gibi gösteriyordu.

"Jenn-"

"Üzerinde çalışacağım." Kaşlarını çattı, çenesini yukarı kaldırdı, tedirgin ve garip bir şekilde sevimli görünüyordu.

Evet, sevimli. Jennifer sevimli görünüyordu. Kadının yüz hatları estetik açıdan hoştu, özellikle de göz kapaklarındaki o tüylü tırtıllar olmadan. Şu anda onu çok güzel olarak değerlendirebilirim. Onu memur Dale ve Evans'ın beğenisine sunabilirim. Belli ki her iki adam da jam session'da ondan büyülenmişti. Ama çok güzel olması, omurgası olmadan ona pek yardımcı olmayacak ya da onu çok uzağa götürmeyecekti.

"Tamam. Sen onun üzerinde çalış, ben de senin üzerinde çalışayım."

Yanakları pembenin daha koyu bir tonuna büründü ve alt dudağını dişledi. Sonunda boğazını temizledi ve çenesini göğsüne doğru eğdi.

Tezgâhta öne doğru eğildim, yüzünü görebilmek için ağırlığımı dirseklerime ve ön kollarıma verdim. Çenesini eğdiğinde şapkanın kenarı yüz hatlarını gizliyordu. Onu çıkarmam gerekecekti.

"Ödevini yaptın mı?" Şapkasının üzerinde Japonca karakterler olduğunu fark ederek sordum.

"Yaptım." Kaşığını bırakıp ellerini önlüğe silerek arka kapının yanındaki rafta duran çuvala doğru ilerledi. Jenn katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve bana doğru döndü. Kâğıdı ikimizin arasında uzattı.

Ondan listeye baktım, sonra geri döndüm, tuhaf irislerini inceleme dürtüsünü görmezden gelmeye çalıştım. Onun rahatlamasını, kendini mahcup hissetmemesini istiyordum.

Ama beni tahrik ediyorlardı. Bilimsel olarak konuşursak, göz rengi imkansızdı.

Onlar kontakt lens.

Aksi yöndeki niyetime rağmen, gözlerini bir saç teli kadar uzun tuttum ve lenslerinin belirgin çıkıntılarını aradım. Hiçbir şey görmedim. Sadece mümkün olmaması gereken menekşe rengi gözler.

Beni inceledi, endişeli görünüyordu; kâğıdı tutan eli düştü. "Sorun nedir?"

"Bir şey yok." Kaşlarımı çattım, bu kadının göz renginin evrenin doğal düzenini bozmasından hoşlanmamıştım. "Listeyi okudun."

"Tamam." Bakışları kâğıda düşmeden önce benimkiler arasında gezindi. Kâğıdı açtı, boğazını temizledi ve okudu: "Bir numara: Tulumla bahçıvanlık yapmak."

"Tulumla bahçıvanlık."

"Bu doğru." Sarsılarak başını salladı, çenesini kaldırdı ve sanki tartışmamı bekliyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Neden tulum giyiyorsun?"

"Bütün cepleri seviyorum."

"Ben de cepleri seviyorum," diye düşündüm ve hep bir ağızdan söyledim. "Peki bahçe işleri, çiçekler mi sebzeler mi?"

"İkisi de. Yemek pişirmek için sebzeler ama çiçekler de var. Tozlayıcıları getirirler ve zararlıları uzak tutarlar. Kadife çiçeği ve lavanta bunun için iyidir. Ayrıca uçucu yağlar için pres yapıyorum."

"Uçucu yağlar için pres mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Çoğunlukla lavanta, sardunya ve gül."

"Hmm. İlginç." Ellerine baktım. Ellerini kollarının altına sıkıştırmışken onları inceleyemezdim, bu yüzden birine uzandım.

İrkilerek uzaklaştı. "Ne yapıyorsun?" "Elini görmek istiyorum."

"Neden?"

"Merak ediyorum. Çiftçi ellerin var mı?"

Yüz ifadesi, çiftçi elleri olduğunu umuyormuş gibi gevşedi ve bir avucunu aramızda tuttu. "Ne demek istiyorsun? Nancy Danvish gibi mi?"

Parmaklarına baktım ve gördüğüm şey şaşırtıcıydı. Nasırları vardı ve parmakları ince ve hanımefendi gibi değil, güçlü ve uzundu. Evet, tırnakları mükemmel boyanmıştı.

Pembe, ama sık sık el işi yapan birinin ellerine sahipti.

"Herhangi bir enstrüman çalıyor musun?" Hiç alakası yokken sordum. Ya da belki de parmakları çok uzun olduğu için sordum, özellikle kısa boylu biri için, bir şey çalmazsa ayıp olurdu.

"Çaldım. Çocukken piyano çalardım. Yarışmalar sırasında tüm kızların bir yeteneği olması gerekirdi, ben de şarkı söyler ve piyano çalardım."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım ve yıllar önce annemle Naomi Winters arasında kulak misafiri olduğum bir konuşmayı hatırladım. İki kadın, Diane Donner-Sylvester'ın son derece tatlı ve utangaç olduğunu düşündükleri tek kızını yarışmalara katılmaya nasıl zorladığından yakınıyordu. Ayrıca Diane'in kızının güzel koyu renk saçlarını genç yaşta sarıya boyamaya başlamasından da yakınıyorlardı.

Sarı saçlarına ya da görebildiğim kadarına göz gezdirdim, sonra dikkatimi tekrar listeye verdim; elini tuttum ve kağıdı okuyabilmek için kendime doğru çevirdim. "Bakalım ..."

Tulumla bahçecilik

İyi aydınlatılmış bir masada mektup

yazmak Yağmur yağarken kitap

okumak

Askerlere nasıl yemek yapılacağını öğretmek

"Bu nedir? 'Askerlere nasıl pişirileceğini öğretmek.' O nedir?"

"Yavrukurtlar ve Browniler-" "Browniler

küçük kız izciler mi oluyor?"

"Bu doğru. Fırıncılık için liyakat rozeti öğretiyorum."

"Yılda bir kez mi?"

"Hayır, ne zaman isterlerse. Bazen büyük bir çocuk grubum oluyor, bazen de bire bir."

"Patronunuz buna izin veriyor mu?" Annesinin adını anmaya hazır değildim ama bu sorunun sorulması gerekiyordu.

Kıpırdandı, parmaklarını büktü ve listeyi tezgâhın üzerine koydu. "Sonunda yapmama izin verdi. Fotoğrafların sosyal medyada ne kadar güzel görüneceğine dikkat çektikten ve ebeveynlere fotoğraf feragatnameleri imzalattıktan sonra."

"Çocuklara öğretmeyi seviyor musun? Nasıl yemek yapılacağını?"

Sırıttı ve coşkuyla başını salladı. "Oh, evet. Yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri. Fırıncılık temelde kimyadır ve ben de bu konuya geri dönmeye çalışıyorum. Önce emülgatörlerle bir gösteri yapıyorum, çünkü pişirme tamamen suda çözünen bir şeyi yağda çözünen bir şeye dönüştürmekle ilgili."

"Ne tür bir gösteri?"

"Süt, gıda boyası ve bulaşık deterjanı kullanıyorum."

"Ve bulaşık deterjanı yağları parçalıyor." "Evet, boya da geriye kalanları doyuruyor."

Kederle başımı salladım. Aslında, Jennifer Sylvester'ın beni bir kez daha şaşırttığı gerçeğini gizlemek için başımı salladım.

"Başka kimya deneyleri var mı? Çocuklarla mı?"

"Çok yapıyorum ama yaşlarına göre değişiyor." Mor gözleri parladı, neredeyse lavanta rengine dönüştü. "En çok sevileni, kürdan ve vazelin kullanarak tariflerini yazmalarını istediğim deney."

Kalkık yüzüne baktım, bunu neden yaptırdığını anlamaya çalışıyordum. "Tamam, pes ediyorum. Neden tariflerini kürdan ve vazelin kullanarak yazmalarını istiyorsun?"

Sırıışı çok büyüktü ve inci gibi beyaz dişlerini sergiliyordu.

"Çünkü o zaman sadece siyah ışık altında görülebilen gizli bir tarif olur. Onlara şunu öğretir-" "Floresan," diye ekledim, gözlerini kısarak bu gizli kimyagere baktım

Jennifer Sylvester adında.

Fırıncılıkta bu kadar iyi olmasına şaşmamalı. Pişirme hassas bir bilimdir ve -kendisinin de söylediği gibi- temelde kimyanın uygulanmasıdır. Bu son teknoloji ürünü endüstriyel mutfak zindanında elektrikli bir mikserle zincirlenmiş değil, kimya okuluna gidiyor olmalıydı.

Her zamanki gibi şaşırtıcıydı. Onu inceledim: sıcak gülümsemesi, parlak menekşe gözleri, sivri çenesi ve beyzbol şapkası. Yapmadan bir saniye önce kararımı vererek şapkasını kaptım ve arkama sakladım.

Jennifer'ın elleri başına gitti ve ağzı açık kaldı. Belli ki onu hazırlıksız yakalamıştım. "Neden şapkamı aldın?"

"Çok koyu renk kaşların var." Kaşlarını inceledim, ama dikkatim içgüdüsel olarak daha aşağıya kaydı. Kadının gözleri mantıksız derecede güzeldi, gerçekten dikkat çekiciydi ve onlara bakmayı bırakmam gerekiyordu.

Tekrar kollarını kavuşturdu, çenesini kaldırdı ve mutsuz görünüyordu. "Şapkamı daha ne kadar saklayacaksın?"

"Annen saçlarını boyamaya ne zaman başladı? Sen kaç yaşındaydın?"

İnanılmaz derecede güzel gözleri -hem renk hem de şekil olarak güzel- bir an için odağını kaybetti. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Saç rengini seviyor musun?"

Cevap vermedi ve bu yeterli bir cevaptı.

"Doğal rengine dönmeyi hiç düşündün mü? Ya da kendi seçtiğin başka bir renge? Kızıl, belki?"

Aval aval baktı, kaşlarının arasında şaşkın bir çizgi vardı. "Bunun yardımcı olacağını düşünüyor musun?"

Sorusunu ve neden sorduğunu çok iyi anlamıştım. Saçının farklı bir renkte olması bir koca bulmasına yardımcı olur muydu? Olurdu. Ama düşündüğü nedenden dolayı değil.

Görünüşünü kontrol altına almak, hayatını kontrol altına almanın ilk adımıydı.

Ben de sorusunun bir versiyonunu cevapladım. "Evet. Bence hangi saç rengini sevdiğine karar verirsen ve saçını o renk yaparsan büyük bir fark yaratır."

Kaşları çatıldı ve gözlerini göğsüme indirerek görmeden bakmaya başladı. Kararsız görünüyordu.

"Annemin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra kendimi durdurdum çünkü sormak üzere olduğum soru kritik bir soruydu. Doğru ses tonunu kullanmam gerekiyordu. Tam olarak doğru ifadeyi kullanmam gerekiyordu.

Bir adım daha yaklaştım, bir elimi solumdaki tezgâhın üzerine koydum ve sesimi yumuşattım. "Her zaman annenin istediği her şeyi yapacak mısın?"

Bakışları benimkilere kaydı ve keskin, Jennifer Sylvester'dan gelebileceğini düşündüğümde daha keskindi. Öfkeyle parlayan muhteşem gözler; sert, sivri çene; söylenmemiş sözlerle beni kesen sessiz suçlamalar. Tüm bunlar güçlü bir karışım oluştuyordu. Bu karışım ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Bu sert bir bakıştı. Ve

ben etkilenmiştim.

Ama ben onun sert bakışının etkileyiciliğine iltifat edemeden döndü ve yumuşak bir sesle, "Sanırım ders bitti. Arka kapıdan çıkmalısınız" dedi ve ana fırının girişinden mutfaktan çıktı.

Tam bir dakika boyunca arkasından baktım, geri gelmesini beklediğimden değil, dinlediğimden. Ayak seslerini ya da ana fırında dolaştığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinliyordum. Ama hiç ses duymadım. Bu, ön tarafa kaçtığı ve saklandığı, hiçbir şey yapmadığı ve ayrılışımın işaretlerini dinlediği anlamına geliyordu.

Bu iyiydi. Kafesini sarsmıştım. Kaçma arzusunu anlıyordum.

Saatime baktım; bir sonraki randevuma kadar hâlâ altı saatim vardı, biraz kestirmek için yeterli bir süre. Eşyalarımı topladım, sadece kırmızı ve siyah kareli bir ceket ve şapkam vardı ve mutfağa dönüp baktım. Yapmaktan hoşlandığı şeylerin listesi olan katlanmış kâğıt parçasını tezgâhın üzerine bırakmıştı. Onu cebime koydum ve arka kapıdan çıktım.

Bir sonraki dersimiz iki hafta sonraydı. İki hafta Jennifer'a sorumu düşünmesi ve bir karar vermesi için bolca zaman tanıyacaktı. Hayatını *kimin* için yaşıyordu? Kendisi mi yoksa annesi mi?

HANK WELLER iki şeyde iyiydi: para kazanmak ve balık tutmak.

Yerel bir striptiz kulübünün sahibi olan Hank, müşterilerine sık sık büyük teknesiyle balık tutma gezileri düzenlerdi. Ben müşteri değildim. Yine de, eğer istersem zaman zaman beni balığa götürürdü. Bunun nedeni Beau ve Hank'in çocukluktan beri yakın arkadaş olmalarıydı. Beau benim *adamımdı*.

Balık tutmak için güzel bir sabahtı. Çok soğuk değildi. Gölün üzerinde yükselen su buharı, yüzeyi tülle kaplanmış gibi puslu yapıyordu. Eylül sonu olduğu için gölün dört bir yanı sonbahar havai fişeklerinin en iyi taklitlerini yapan ağaçlarla çevriliydi. Kuşlar kahvaltılarından şikayet ediyorlardı, bunun dışında tek ses kıyıya tembelce vuran su sesiydi.

Doğayı çok severdim ama balık tutmayı sevmezdim. Ama yapılacaklar listemden bir maddeyi silmek için uygun bir fırsatı kaçırmak bana göre değildi.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Cletus." Kedi Balığı, Hank'in büyük teknesine binerken selamlamak için çenesini kaldırdı. "Neler yapıyorsun?"

Hıristiyanlıktaki adı olmayan Catfish, Iron Wraiths motosiklet kulübünde bir kaptandı. Yani en alttakilerden biri değildi.

ama karar verici de değildi. O iyi bir askerdi.

"Biraz ondan biraz bundan," diye kolayca cevap verdim.

"Kız kardeşin nasıl?" Bu soru tekneye bir sonraki binen Drill'den geldi.

"Sakin ol." Hank kollarını kavuşturarak yanıma geldi. "Aileden bahsetmek yok. Bunu güzel tutalım."

"Sadece soruyorum." Drill kaya gibi omuzlarını silkti ve sırttı. Yükselen güneş kel kafasında parlıyordu. Bana Bay Temiz'in steroidli bir versiyonunu andırıyordu, eğer Bay Temiz tepeden tırnağa siyah deri giyiyor ve kayganlaştırıcı gibi kokuyorsa.

Partilerindeki üçüncü kişiyi gözüme kestirdim ve elimi Hank'in omzuna koydum. "Hayır, hayır. Sorun yok. Ash harika, sorduğun için teşekkürler Drill. Kenjutsu'da çift siyah kuşak aldı - hani şu keskin bıçakları kullandıkları dövüş sanatı var ya? Hemşire olduğu için bir insanı nereden bıçaklayacağını biliyor. Bir tavşanın derisini yüzüşünü görmelisiniz. Çok gurur duyuyoruz."

Bu elbette tamamen saçmalıktı -hemşire olduğu ve tavşan derisi yüzdüğü kısmı hariç, çünkü tavşan derisi yüzmede gerçekten iyiydi. Ama Drill biraz sinirlenmiş görünerek gözlerini büyüttü ve konuyu kapattı.

"Hey, Twilight," diyerek partilerinin üçüncü üyesine hoş geldin dedim ve tokalaşmak için elimi uzattım. Önce elime, sonra bana, sonra tekrar elime baktı. Sonunda sıktı.

Jennifer Sylvester'ın kardeşi olan Isaac Sylvester, nam-ı diğer Twilight, henüz Wraith'lerin bir üyesi değildi. Ona "aday" deniyordu. Jethro yaklaşık beş yıl önce aday üyeydi ama tam üye yapılmadan önce ayrılmıştı. Tanrı'ya şükür.

"Cletus," dedi göz göze geldiğimizde. Onunkileri inceledim ve Isaac'inkilerin düz mavi olduğunu fark ettim. Kaşlarımı çattım.

O mor gözleri nereden bulmuştun?

"Kız kardeşlerden bahsetmişken," mümkün olduğunca zararsız bir hava takındım ve Isaac'e neşeli bir sırıtış attım, "kız kardeşin nasıl?"

Çenesi kasıldı ve düz mavi gözleri kısıldı ve sanki yüzünü buruşturuyormuş da benim görmemi istemiyormuş gibi yana kaydı.

"Benim kız kardeşim yok," diye mırıldandı, ağzı büzülmüştü.

"Elbette var ." Ben sırıtışımı genişlettim, iyi oynadım-

soytarı anlamına gelir. "Kek pişiriyor, değil mi?"

"Nasıl olduğunu bilirsin, Cletus." Kedi Balığı konuştu ve devam etmeden önce tüm dikkatimi ona vermemi bekledi. "Bir adam Wraith'lere katıldığında başka bir ailesi olmaz. Twilight'ın artık sadece kardeşleri var."

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. "Ah, evet. Bu detayı unutmuşum." Gözlerimi tekrar Twilight'a çevirdim ve tepkisini görmek için, "Kız kardeşler için zor olmalı," diye ekledim.

Isaac göle baktı ama onu gördüğünden şüpheliyim. Dalgın görünüyordu, ağır düşüncelerle boğuşuyordu.

Bu arada Jennifer Sylvester için yeniden üzüldüm. Kardeşini kaybetmişti; en azından onun için kaybetmişti. Jethro Wraithler lehine bizi reddetseydi bizim için nasıl olurdu diye düşündüm. Bu düşünce hiç hoş değildi. Onu çabucak kovdum.

"Kimseyi bekliyor muyuz?" Catfish soğutucudan bir bira aldı ve büyük güvertedeki minderli koltuklardan birine oturdu.

"Sadece Beau," dedim telefonuma bakarak. Geç kalmayı sevmezdi ama Beau'ya geç kalması için talimat vermiştim. Gecikmeye ihtiyacım vardı. Karşılığında, önümüzdeki hafta bana ayrılan gecede akşam yemeği için sosis yapacağıma söz vermiştim. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, benim sosisim onun favorisiydi. "Onu arayıp nerede olduğunu öğreneyim."

Tekneden indim ve rıhtım boyunca, Hank'in kulübesine ve ötesine, Catfish'in park ettiği yere kadar yürüdüm

onların kamyonu. Bu kamyonu biliyordum. Beş yıl önce bu kamyona tuzaklar yerleştirmiştım.

Tuzaklar, polisin tespitinden kaçmak için uyuşturucu ve benzerlerini nakletmek için kullanılan gizli bölmelerdir. Onları o zaman Jethro'nun Wraith'lerden kurtulmasına yardım etmek için kurmuştım.

Tuzakları şimdi kullanmak -tüm Iron Wraiths organizasyonunu çökertmek için bir araç olarak- mutlu bir bonus oldu.

Genel kanının aksine, tuzak kurmak tamamen yasaldır. Sadece sorumlu mühendis yerel kolluk kuvvetlerini kurulum hakkında bilgilendirdiği sürece yasaldır. Yerel kolluk kuvvetlerini bilgilendirdim. Sonra da onaylı mektubun gün ışığına çıkmamasını sağladım. Kanıt depolarında gömülüydü, yanlış dosyalanmıştı. Ama nerede olduğunu biliyordum ve zamanı geldiğinde mektubun Şerif James'in masasında bulunmasını sağlayacaktım.

Cebimden eldivenleri çıkarıp kamyonun kapısını açtım -ki kilitli değildi, çünkü bu adamlar belli ki kendilerini dokunulmaz olarak görüyorlardı- ve sürücü koltuğunun altındaki tuzağı serbest bıraktım. İki hafta önce aldığım ve King kardeşler tarafından şerife teslim edilen kanıtları tulumumdan çıkardım ve sahte bir tarih ve yer listesiyle birlikte kapanın altına yerleştirdim.

"Sahte" derken, gerçek demek istedim. Listedeki tek sahte şey, listeyi son sekiz aydır Wraith faaliyetlerini izledikten sonra hazırlamış olmamdı. Tarihler, isimler ve yerlerden oluşan liste sadece onların verimsiz kaosunun daha düzenli görünmesini sağlıyordu.

Önemli olan da organizasyondur. Önceden düşünülmüş ve planlanmış görüntüsü benim amacımdı ve bu liste bunu başardı.

Her şeyin yoluna girdiğini görünce, Beau 1967 model kırmızı Pontiac GTO'suyla yanaşırken kapıyı kapattım.

Kaputun çizgisine hayran kaldım. Güzel bir arabaydı ama benim için fazla gösterişliydi. Drew'un dün belirttiği gibi, ben

Göz önünde
saklanmak.

Bu benim
yeteneğimdi.

8. BÖLÜM

"Hayatın, yalnızca yaşayarak keşfedebileceğiniz kendi gizli güçleri vardır."

- Søren Kierkegaard

~Jennifer~

HER ZAMAN annenin sevdiği her şeyi yapacak **MISIN?**

Turta yapıyordum.

Genelde turta yapmazdım ama tekrar yoğurabilmek için ekmeğin kabarmasını bekliyordum. Şiddete susamış bir şekilde uyanmıştım. Turta kabuğu için tereyağını una karıştırmak neredeyse ekmek yoğurmak kadar güzeldi.

Her zaman annenin sevdiği her şeyi yapacak mısın?

Cletus'un sorusu kafamın içinde dönüp dururken dişlerimi sıkıp donmuş tereyağını bıçakladım. Cevabı bilmediğim için soru sürekli tekrarlanıyordu.

Her zaman annenin sevdiği her şeyi yapacak mısın?

Son yedi gün yorucuydu ve Cletus'un sorusu beynimde dönüp durduğu için daha da yorucu hale gelmişti.

Annem Kasım ayında Jacqueline Freeman ve Food Network ekibiyle buluşmak üzere New York'a bir uçuş ayarlamıştı. Bu yüzden beni diyetle sokmuştu.

"Kameralar için kalın olmanı istemiyorum," demişti.

Annemin son birkaç aydır çılgınca ilgilendiği otel yatırım grubu bu hafta pansiyonumuzu ziyaret ediyordu. İki gün kalacaklardı. Genellikle fırın menüsünden ben sorumluydum. Haftalık ikramların listesine son şeklini vermek benim işimdi.

Cletus'la yaptığım "dersten" sonraki sabah bana iki sayfa kâğıt uzattı. "Bu hafta ve önümüzdeki hafta pişireceğin şeyler bunlar," demişti. "Bu hafta ve gelecek hafta

giymenizi ve saçınızla makyajınız için talimatları yazmanızı istiyorum."

Sesimi çıkaramadan listelerine baktım. Elimden alınana kadar menüyü planlamaktan, bu küçük özerklikten ne kadar keyif aldığımı fark etmemiştim.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünmüştüm. Yanılmışım.

Yatırımcılar gelir gelmez bir gösteri midillisi gibi dışarı çıkarıldım. Şimdiye kadar buna alışmış olmam gerekirdi ama alışmamıştım. Cletus'un sorusu aklımdan geçerken, gözleri tüylerimi diken diken ediyordu. Özellikle de grubun en genci, Allen Northumberland adında Las Vegas'tan gelen bronzlaşmış bir yatırımcıydı.

"Neredeyse hazır mısın?" Annemin endişeli sorusu dikkatimi şiddetli tereyağı bıçaklamasından uzaklaştırdı. "Her an burada olabilirler."

"Evet, anne."

"Oh, güzel. İncilerini takmışsın. İncilerini takmanı sevdiğimi biliyorsun."

Her zaman annenin sevdiği her şeyi mi yapacaksın?

Sessizce iç geçirdim ve büyük buzdolabına döndüm, yarım kesilmiş turta kabuğunu içine yerleştirdim ve günün erken saatlerinde hazırladığım bitter çikolatalı keki, yumurta aklarını ve taze rendelenmiş hindistan cevizini çıkardım.

"Sevdiğim sarı pötikareli önlüğü giydiğinden emin ol." Gösteri için hazırladığım paslanmaz çelik karıştırma kabındaki yansımaları kontrol ediyordu.

Her zaman annenin sevdiği her şeyi yapacak mısın?

"Evet, anne." Eşyaları tezgâhın üzerine dizdim, tercih ettiğim Smash-Girl önlüğünü atladım ve onun yerine sarı pötikareli olanı seçtim.

"Bir de Jennifer." Hemen yanıma geldi ve kimsenin gizlice yaklaşıp beni dinlemediğinden emin olmak istercesine arkasına baktı. "Sanırım Alan denen adam senden hoşlanıyor," diye fısıldadı.

Tiksintiyle ürpermemeye çalıştım ama yüz ifademdeki bir şey beni ele vermiş olmalıydı.

O huffed. "Şimdi Yapma.olmak gibi Bu. O
"Çok yakışıklı, fark etmemiş gibi davranma."

Yakışıklıydı; göz alıcıydı. Aynı zamanda tüylerimi diken diken ediyordu. "Bay Northumberland'a karşı bir ilgim yok."

Ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Amcası Vegas'taki şu büyük otellerden ikisinin sahibi."

"Yani?" Ben sabırsızca sordum daha ben kendimi durduramadan.

Dürüst olmak gerekirse, ağzımdan kaçiverdi.

"Eee ..." Allen Northumberland konusunu açmasının nedeni belliymiş gibi gözlerini bana dikti ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Ben ona boş boş bakmaya devam edince, boğazının arkasından kısık, hırıltılı bir ses çıkardı. "Aptal numarası yapma, Jennifer. İçinde beyin olduğunu biliyorum. Bu yüzden Allen'a iyi davranırsan harika olur diye düşünüyorum. O babanın onaylayacağı türden biri. Gösteri sırasında ona özel ilgi göster."

Ona kaşlarımı çattım. Sonra başımı salladım. Sonra *da bunu yapmayacağımı* söylemek için ağzımı açtım.

Ama ben daha söyleyemedim annem *-sözlerine* sivri bir anlam yükleyerek- "Alan Northumberland'a özel ilgi gösterirsen çok *memnun* olurum" dedi.

Ağzım bir anda kapandı ve anneme, kalkık kaşlarına, dudaklarının hayal kırıklığıyla birbirine yapışmış haline baktım ve hayır dersem ne olacağını *-olabilecek en kötü şeyin* ne olduğunu- merak ettim.

Hayal kırıklığına uğrayacak.

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı.

Seni hayal kırıklığına uğratacak.

Şimdi kalbim hızla çarpıyordu.

Bununla yaşayabilir misin? Onu hayal kırıklığına uğratarak yaşayabilir misin?

Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Kardeşimin ailemi incittiği gibi ben de onları incitmek istemiyordum. Asla öyle biri olmak istemedim. Sadakat benim için önemliydi. Onları seviyordum ve ailemi onurlandırmak aldığım her kararı etkiliyordu.

Ama sonra geçen haftaki Cletus'un görüntüsü zihnimde belirdi ve sordu: *Her zaman annenin sevdiği her şeyi yapacak mısın?*

Hayır. Yapamam.

Yapamam.

Cevap içimde bir çan gibi çaldı, doğru ve gerçek.

Derin bir nefes alıp mutfak tezgâhına tutunarak anneme baktım, bakışlarını doğrudan karşıladım ve kendimi "Hayır" demeye zorladım.

İrkildi, uzun siyah kirpikleri gözlerini kırptırırken hızla dalgalandı. "Affedersiniz?"

"Hayır," dedim daha yüksek sesle. Ellerim terliyordu ve dörtnala koşan kalbim boğazımda düğümleniyordu. "Hayır. Bay Northumberland'a özel ilgi göstermeyeceğim. Beni rahatsız ediyor ve ondan hoşlanmıyorum, bu yüzden cevabım hayır."

Annem ağzı açık kaldı. Bakışlarını tuttum. Keder ve hayal kırıklığı bulutları şokunu delip geçti ve gözlerinin arkasında toplandı. Ama o daha sesini çıkaramadan misafirlerimiz gösterimi izlemeye geldiler.

Gözleri gelen partiye kaydı. Maskesini başarıyla takmadan önce bir an bocaladı. Benden uzaklaşarak Boston'dan bir yatırım bankacısı olan Bayan Kirkland'a elini uzattı.

Bu sırada ben tezgahın kenarına tutunmaya devam ettim ve parçalanmış hindistan cevizine baktım, kanım kulaklarımın arasında yüksek sesle pompalanıyordu, gençliğimden beri ilk kez anneme *hayır* dediğimi azımsanmayacak *bir* şaşkınlıkla fark ettim.

Hayır dedim. Ve hayatta kaldım.

Nasıl hissedeceğimi bilmiyordum - rahatlamış ya da mutsuz - çünkü ikimizden biri hayal kırıklığına uğrayacaktı. Bu da birimizin yaralanacağı anlamına geliyordu.

Eve gitmek istemiyordum.

Ön koltuğumda balkabaklı turta, iki somun ekşi mayalı ekmek ve çikolatalı hindistan cevizi kremalı bitter çikolatalı kekle iki saattir dağın etrafında araba kullanıyordum. Saat neredeyse akşam 8:30'du ve annem birazdan yatırımcılarla akşam yemeğini bitirecekti. Oraya vardığında evde olmak istemiyordum.

Bir yüzleşme istemiyordum.

Günün erken saatlerinde pişirdiğim pasta için asıl planım, onu Winston'ın yerine bırakmaktı. Bugün annelerinin ölümünün birinci yıl dönümüydü. Ben annelerini tanıyordum ama yerel kütüphaneye giden her çocuk Bethany Winston'ı tanırdı. Masal saatinde kitapları o okurdu ve tüm seslendirmeleri o yapardı. Harika ve nazik biriydi ve anne olduğumda -ya da olursam- olmak istediğim her şeydi.

Onun ölümünün yasını nasıl tuttuklarını hayal bile edemiyorum. Pasta her şeyi daha iyi yapmazdı ama bazen acıya biraz tatlı ve yumuşaklık katmaya yardımcı olurdu.

Sorun şu ki, pastayı bıraktıktan sonra gidecek hiçbir yerim yoktu. Bu yüzden araba kullandım ve radyo dinledim. Sonunda, 8:45 civarında, daha fazla bekleyemeyeceğimi fark ettim. Saat 9:00'dan sonra insanları aramak kabalıktı.

Kararlı bir şekilde Moth Run Yolu'na saptım ve Winston'ın evine doğru yol aldım. Ana eve yaklaştığımda, park etmiş arabaların sayısı kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

On. On araba vardı.

Cletus'un Geo'sunun yanına park ettim ama nasıl ilerleyeceğimden emin olamadığım için motoru durdurmadım.

On araba, misafirleri olduğu anlamına geliyordu. Zorlamak ya da rahatsız etmek istemedim. Hem ben kimdim ki? Hiç kimse değildim. Beni tanımıyorlardı.

Büyük, eski, etrafı saran verandayı, sallanan sandalyeleri ve kirişlerden sarkan büyük ahşap bank salıncağını inceledim. Eski ve güzel bir evdi ve belli ki yakın zamanda büyük bir özenle yenilenmişti.

Gözüm ön kapının yanındaki küçük ayaklı masaya takıldı. Aniden aklıma gelen bir fikirle arabamdan atladım, koşarak yolcu tarafındaki kapıya gittim ve kapıyı açtım. Her iki kolumun altına birer somun ekmek sıkıştırdım, bir elimle turtayı aldım ve diğer elimle pastayı dengeledim.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde verandanın basamaklarını parmak uçlarımda çıktım ve kaideye yaklaştım; üst üste koyduğum takdirde tüm sunduklarım için yeterli yer olduğunu rahatlatarak fark ettim. Eşyaları masanın üzerine bırakabilir, kapıyı çalabilir ve kaçabilirdim. Kısaca, ding-dong-ditch'in fırıncı versiyonu.

En azından benim planım buydu.

Tam ilk somunu turta kutusunun üzerine yerleştiriyordum ki ön kapı aniden ve güçlü bir şekilde açılarak beni şaşırttı. Ciğerlerimden beceriksizce bir nefes kaçtı ve iki ekşi maya somununu göğsüme bastırarak bir adım geriye sıçradım.

"Zıpır Jennifer," Cletus'un bakışları önce aşağı, sonra yukarı kaydı, "kot pantolon giymişsin."

Titrek bir nefes vererek gözlerimi kapattım. "Tanrım, beni korkuttun."

"Ben mi? Kör, dişsiz tavşan mı?"

Gözlerimi açtım ama yüzüme yayılan gülümsememi yakalayamadım. "Al, Peter. Bunlar senin için." Somunları uzattım.

"Peter mı? Tavşan Peter kör ya da dişsiz değildi." Cletus ekmeği ellerimden kopardı. "Ama o aldı."

midesinin kaprislerine dayanarak gereksiz riskler alıyor. Sonuç olarak, karşılaştırmayı kabul ediyorum."

Önce birini sonra diğerini koklamasını izledim, yüz ifadesi dalgındı. Tek kaşını kaldırdı. "Bunlar ekşi mayalı."

"Evet. Umarım bu-"

"Ekşi maya benim favorim. Peki bu ne?" Cletus masaya döndü ve tatlı kutularını inceledi.

"Bu balkabaklı turta."

Sertleştı, gözleri kutuyla benim aramda gidip geliyordu. "Hiç duymadım ama kulağa çok lezzetli geliyor."

"Aslında bilmiyorum. Sadece bugün elimdekilerle denediğim yeni bir şey."

"İçinde ne var? Balkabağı dışında." "Tatlı patates, yumurta, hindistan cevizi-"

"Orada dur. Nutmeg dediğinde beni kandırdın. Kabul ediyorum."

Turta. Peki bu ne?" Cletus turtaları topladı ve çenesiyle en büyük kutuyu işaret etti.

"Ah şu. Şey, bu şefkat pastası. En azından ben öyle diyorum."

Cletus bir süre sessiz kaldı, yüz ifadesi anlaşılmazdı, gözleri hafifçe karardı. "Merhamet, ha?" diye sordu usulca, bakışları kederle bulutlanmıştı.

"Düşündüm de, bilirsin işte. Zor zamanlar geçiriyor olabilirsin."

"Annemin ölüm yıldönümü için bana pasta yapmıştın," diye tahmin etti, sesi o kadar yumuşaktı ki ağlayacak gibi oldum.

"Evet, yaptım." Çenemi kaldırdım, yaptıklarına sahip çıktım ve deli gibi ağlamamaya karar verdim. "Bitter çikolatalı ve bitter çikolatalı hindistan cevizi kremalı bir pasta."

"Bitter çikolatalı ve bitter çikolatalı hindistan cevizli beze kreması mı? Kulağa çok karanlık geliyor." Ağzının kenarı hafifçe kasıldı ama gözlerinde hâlâ hüzn vardı.

"Öyle. Bugün üzücü bir gün. Annen çok tatlı bir kadındı ve ben sadece ..." Ona sarılma, Bethany Winston'la ilişkili birine sarılma dürtüsüne yenik düşerek bir adım öne çıktım. Ama bunun yerine ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve omuz silktim. "Sadece iyi olduğumu söylemek istedim."

"Oh, hey. Jennifer. Burada ne işin var?" Beau Winston, Cletus'un arkasında belirdi, kapıyı daha geniş açtı ve bana neşeli, hoş bir sırıtış verdi.

Beau Winston çok yakışıklıydı. Ve bunu biliyordu. Saçları ve sakalı kızıl, düzgün kesilmiş ve ustalıkla şekillendirilmişti; gözleri gök mavisi ve son derece çarpıcıydı ve sırıtışı efsaneviydi. Son derece arkadaş canlısı ve uyumlu biriydi. Benim beş yaşındaki kadınların yarısı ona aşıkta. Diğer yarısı ise sadece ona yaramazlık yapmak istiyordu.

Ben hiçbir zaman onun dostluğunu ilgi ile karıştırma gafletinde bulunmadım. Ama pek çok kadın yaptı ve daha sonra boşa çıkan umutlar ve kırılan kalpler beslemek zorunda kaldı.

Cletus benim yerime cevap verdi. "Görünüşe göre bize hüzünlü pasta getirmiş."

"Sizi üzmeyecek," diye açıkladım, "sizi nostaljik yapacak. Ben de öyle yaptım. Bu bir nostalji pastası."

"Nostalji kulağa hoş geliyor." Beau'nun gözleri parladı; şefkatli gülümsemesiyle birleşen bu etki kafamı biraz bulandırdı. Ama sonra Cletus ve benim aramda gezinirken bakışlarına şeytani bir ifade girdi. "Her neyse, içeri gelmek ister misin? Cletus bu akşam yemek hazırladı. Eminim sana sosisinden yedirmek ister."

"Sosis yaptım." Cletus, Beau'nun önüne geçti. "Beau'nun demek istediği bu. Sosisim akşam yemeği içindi ve insanlar onu yedi."

"Evet." Beau tekrar öne çıktı, omzuyla Cletus'a çarptı ve sırtarak ekledi, "Cletus'un ünlü sosisi ünlüdür."

Cletus'un gözleri yana kaydı ve küçük kardeşine ters ters baktı. "Son derece sinir bozucusun."

Başımı salladım, bir adım geri çekildim ve başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Hayır, teşekkürler. Zorlamak istemiyorum. Arabam hâlâ çalışıyor."

"Kapattım." Bu ifade arkamdan geldi.

Belimi büktüm ve Billy Winston'ı verandanın merdivenlerinden çıkarken buldum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve bir adım geri attım.

Olamaz!

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ona baktım, çünkü kendimi aptal durumuna düşürmeden yapabileceğim tek şey buydu.

Sakin bir şey söyleme. Konuşma. Nefes bile alma.

Anahtarlarımı uzattı ve yakışıklı ağzı hafif, sorgulayıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sürücü tarafındaki kapıyı açık bırakmışsın."

"Hızlı bir kaçış mı planlıyorsun?" Beau gülerek sordu.

Billy ile anahtarlarım arasında aptalca bir bakış attım. O kadar uzun süre baktım ki Billy'nin gülümsemesi şaşkın bir kaş çatmaya dönüştü.

"Anahtarlarını al," dedi Cletus sertçe.

Ben de öyle yaptım. Anahtarlarımı Billy'nin elinden kaptım ve gözlerimi verandaya indirdim. Tanrım, bu en kötüsüydü.

Tenis ayakkabılarıma baktığım, dayanılmaz derecede rahatsız edici bir sessizlik anı geçti. Cletus'un yüzümün yan tarafını yakan gözlerini üzerimde hissettim.

"Pekala," diye mırıldandım, "üzgün pastanın tadını çıkar." Yüzümü buruşturdum, başımı salladım ve bir elimle gözlerimi kapattım. "Yani, tadını çıkarma. Sadece ye. Ya da yeme. Sütle iyi gider."

Bir boşucu an daha geçti ve ölmek istedim. Bunun yerine beceriksizce merdivenlere doğru döndüm ve "Ben artık gideyim" diye mırıldandım.

"Hayır, bekle," dedi Cletus.

Döndüğümde onun unlu mamulleri Beau'nun kollarına boşalttığını gördüm. "Bunları al ve içeri gir. Billy, üzgün pastayı al.

Birazdan geliriz."

Billy bana garip bir gülümseme attı, sanki benden biraz korkuyormuş gibiydi ve onu suçladığımı söyleyemem. Bu arada Beau bana doğru göz kırptı ve sırtarak evin içinde kayboldu.

Kapı kapanır kapanmaz Cletus döndü, elleri kalçalarında, gözleri iri ve tetikteydi. "Bana az önce ne olduğunu anlat."

"Ne demek istiyorsun?"

"Billy ile. Billy'yle az önce ne oldu? Neydi o?"

Ellerimle yüzümü kapattım. "Gerçekten korkunçtu, değil mi?"

"Korkunç değil ..." diye başladı ama bitirmedi.

"Doğru. Bir uçak kazasına kıyasla korkunç değildi."

Bir an sessiz kaldı. Sonra bir kahkaha duydum.

Parmaklarımın arasından ona baktım. Yeterince emindim, Cletus gülüyordu.

Ellerim düştü ve gülümsememe ya da kıkırdamama engel olamadım. Kahkahası bulaşıcıydı. Parlak gözleri beni büyüledi, güzel kirpikleriyle daha da parlak hale geldi ve düz, beyaz dişlerle dolu son derece hoş bir ağzı vardı. Cletus'un kahkahası damarlarıma sıcak ve zengin bir şey pompaladı; bana İsviçre çikolatasını düşündürdü, yarı şekerli ve kremayla çırpılmış kalın, koyu, tatlı bir ganaj.

"Evet," gözlerini sildi ve başını salladı, "haklısın. Bu oldukça korkunçtu."

İçimi çektim, hâlâ gülümsüyordum çünkü o hâlâ gülümsüyordu. "Özür dilerim."

"Hayır, hayır. Sorun değil. Billy'den hoşlanıyorsun." Omuz silkti. "Sen ilk olmazdın."

Kaşlarımı çattım ve başımı salladım. "Hayır. Hayır, hayır. Hiç de öyle değil. Billy'den hoşlanmıyorum."

Cletus doğruldu, kaşları alnında yukarı doğru kalktı. "Emin misin? Çünkü bu-"

"Hayır. Bilmiyorum. Yani, çok iyi biri olduğuna eminim. Ama onun yanında cümle kuramamamın nedeni bu değil."

Bir an beni düşündü, sonra çenesini kaşdı. "Pekâlâ. Aydınlat beni. Billy'nin yanında neden motor fonksiyonlarını kaybediyorsun?"

"Sadece Billy değil. Babamın onayladığı herkes. I . . . Elimde değil. İyi bir izlenim bırakmayı umarak gerginleşiyorum ve sonunda saçma sapan konuşuyorum."

"Baban kardeşim Billy'yi onaylıyor mu?" Bir kez başımı salladım.

Cletus bana düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ve Kafam karıştı. "Bunu benim için açıklamak zorundasınız. Anlamıyorum. Baban Billy'yi onaylıyor derken ne demek istiyorsun?"

"Yani babam bölgede birkaç erkek tespit etti ve, şey," bir anda nefes nefese kaldığımı hissederek büyük bir nefes aldım, "bana ilgi göstermeleri halinde uygun olduklarını belirtti. İyi bir izlenim bırakmaya çalışmam gereken erkekler."

Babam bana birden fazla kez iyi bir evlilik yapmamın ne kadar önemli olduğunu söylemişti. Büyürken bana şöyle derdi: *"Çok zeki de ğ i l s i n ama neyse ki zengin bir koca yakalayacak kadar güzelsin. Sadece çenenin kapalı tut ve gülümse. Güzel olmak ve hoş bir gülümsemeye sahip olmak kötü şeyler değildi, ancak babamın hakaretlerini iltifat olarak hayal etmekte her zaman zorlanmışımdır.*

Cletus tekrar beni incelemeye başlamıştı; gözleri net, keskin ve değerlendirciydi. "Öyle mi?"

Başımı salladım ve dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım, nedense kendimi aptal gibi hissediyordum. Bakışlarının altında yüzüm ısındı.

"Bu büyüleyici." Sesi gerçekten büyülenmiş gibi geliyordu. "Listede başka kimler var?"

Babamın yıllar boyunca bahsettiği isimleri hatırlamaya çalışırken Cletus'un omzunun üzerinden baktım. "En çok Billy'nin adı geçiyor. Muhtemelen bu yüzden o etrafımdayken en kötü halimi yaşıyorum. Hank Weller'dan da bahsetti-"

"Hank Weller?" Cletus şaşırmış görünüyordu ama onaylamıyordu. "Eh, sanırım balıkçılıkta iyi ve iş konusunda da iyi bir kafası var. Başka kim var?"

"Um, Dr. Runous-"

"Drew?"

"Evet. Ama bu, o ve kız kardeşin dahil oldu. Bir süredir ondan bahsetmiyor." "Başka biri var mı?"

"Bir bakalım. Jackson James."

"Jackson mı?" Cletus yüzünü buruşturdu, burnu tiksintiyle kırıştı. "O cahil mi?"

Gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. Cletus bu fikirden bile dehşete düşmüş, benim adıma aşağılanmış görünüyordu.

"O kadar da kötü biri değil," dedim kendimi tutamayarak, tepkisini görmek istiyordum.

"Evet. Kesinlikle. O *kadar* da kötü değil. O sadece eski *kötü*. Ve kesinlikle Billy ya da Drew, hatta Hank ile aynı stratosferde değil. Babanın muhakeme yeteneği zayıf ve ona güvenilmez." Bakışları başımın üzerinde bir noktaya odaklandı, alt dudağını dişlerinin arasına alıp çiğnerken gözleri hafifçe kısıldı. Bunun derin düşüncelere daldığı anlamına geldiğini anladım.

Yüzünü inceleme fırsatını değerlendirdim ve onu yakından görmenin tadını çıkardım. Yakışıklılığını kır saçları ve gür sakalıyla maskeleyemeye çalışmasına rağmen, hâlâ oldukça çekiciydi. Kabul ediyorum, aynı zamanda hâlâ tehlikeliydi. Ama tuhaf bir dostluk kurduğumuzu düşünmek hoşuma gidiyordu. Bu dostluk aynı derecede tuhaf bir sevgiyi de beraberinde getirmişti.

Doğruydu, ona karşı şefkat hissetmeye başlamıştım. Ona şantaj yaptığımı, ondan hâlâ biraz korktuğumu ve onun da iyi niyetle hareket etmediğini düşünürsek, tamamen delirmiş olduğumu biliyordum ama öyleydi işte. Sevgi, sade ve basit.

"Bir fikrim var," diye açıkladı bir elinin parmaklarını şıklatarak. "Ve çok zekice."

"Tabii ki öyle." Ona sııttım, zeki gözleri heyecanla parlayıp beni işaret ettiği için manzaramın tadını daha da çok çıkarıyordum.

"Billy seni bir randevuya götürecekt."

Başladım ama sırtışım bir anda yerini mutlak bir dehşete bıraktı. "Bir dakika. . ne?"

"Sen ve Billy. A tarih," o dedi yavaşça ve yüksek sesle, her heceyi telaffuz ederek, sanki duymakta zorlanıyormuşum gibi. Hiç düşünmeden, I şapırdadı onun kolve, eğilerek yaklaştı, aceleyle fısıldayarak cevap verdi. "Seni ilk seferinde duydum, Sağır değilim."

"Güzel. Sadece kontrol ediyorum."

"Hayır. İyi değil. Billy ile çıkmayacağım!" Şimdi kaşlarını çatı. "Neden çıkmıyorsun?"

"Çünkü ..." Kollarımı amaçsızca salladım. "Daha bir dakika önce o tren kazasına tanık olmadın mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Kaçırma imkânsızdı."

Boğazımdan boğuk bir ses kaçtı. "Billy ile çıkmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

"Tam olarak nasıl tepki verdiğin yüzünden." Ses tonu çıldırtıcı derecede rasyonel ve akademikti. "Bir koca istiyorsun, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım, duyulmadığımızdan emin olmak için gereksiz yere Cletus'un arkasına baktım.

"Ve sanırım ailenin onaylayacağı biriyle evlenmek istiyorsun, değil mi?"

Tereddüt ettim, sonra nereye varmaya çalıştığını anlayarak başımı sıkıca salladım.

O haklıydı. Tabii ki haklıydı. Eğer Billy ile bir randevuyu atlatılabildiysem, herhangi biriyle de atlatabilirdim.

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye sefilce itiraf ettim.

"Oh, şimdi. Hadi ama. Billy *o kadar da kötü* değil." Cletus omzumu dürterek az önceki sözlerimi tekrarladı.

Bıkkın bir kahkaha attım. "Evet. O kadar da kötü değil. Ama bence çok önemli bir gerçeği unutuyorsun."

"Ben gerçekleri asla unutmam." Başını hızla salladı, beni hem reddediyor hem de alay ediyordu. "Gerçekler benim dostlarımdır."

"Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Her yıl gerçeklere Noel kartı gönderiyorum ve onlar da bana nane şekeri ile karşılık veriyorlar."

"Peki o zaman şu gerçeğe ne dersin: Billy *bana asla* çıkma teklif etmeyecek."

Ve bu bir gerçektir.

Billy Winston, Claire McClure'a tamamen ve geri dönülmez bir şekilde aşıktı. Bu bilgi yaygın olarak bilinmiyordu ama ben biliyordum. Ben bir insan gözlemcisiydim.

Yıllardır ona aşıktı. Yıllardır. Birbirlerini izlerler, diğerinin bakmadığını düşündükleri zamanlarda hep temkinli ama özlem dolu bakışlar atarlardı. Umutsuzca aşık iki insanın kalplerini koruduklarını görmek hem yürek parçalayıcı hem de sinir bozucuydu.

Bu nedenle, Billy Winston'ın milyon yıl geçse de bana çıkma teklif etmeyeceğini biliyordum.

9. BÖLÜM

"Evli olmayan kadınlara gülmeyin sevgili kızlar, çünkü ağırbaşlı elbiselerin altında sessizce çarpan kalplerde çoğu zaman çok hassas, trajik aşklar gizlidir."

- Louisa May Alcott, *Küçük Kadınlar*

~Jennifer~

BILLY WINSTON bana çıkma teklif **ETTİĞİNDE**, korkunçtu.
. ..ve sonra değildi.
Açıklamama izin
verin.

"Millet, hepiniz Jennifer'ı tanıyorsunuz, değil mi?" Cletus beni beni tanıştırmak için konuşmalarını bölerek ailesinin evine girdi.

Odadakilere sıkı bir gülümseme ve küçük bir el sallama hareketi yaptım, üzerimde gezinen yirmi kadar gözbebeğinin baskısı nedeniyle bakışlarımı kaldıramadım.

"Bilmiyorum."

Kafamı kaldırdığımda koyu kahverengi saçları ve gülümseyen kahverengi gözleriyle uzun boylu, muhteşem bir kadının kanepedeki yerinden kalkmış olduğunu gördüm. Onu hemen Sienna Diaz olarak tanıdım. Onu tanıdım çünkü ünlü bir film yıldızıydı ve tüm filmlerini izlemiştim. Muhteşemdi.

Sienna bana elini uzattı ve ben de biraz şaşkınlıkla bir adım öne çıktım, film yıldızı olduğu için değil, 4 Temmuz maytaplarıyla dolu bir çekim alanı gibi bir aurası olduğu için.

"Jenn'i tanıyorsun Sienna. O Muzlu Pasta Kraliçesi," diye açıkladığını duydum Beau'nun.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama gülümsememi kurtardım. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

"Oh. Evet. Seni ününden tanıyorum." Sesi sevinçli geliyordu ve elimi verdi biraz sıkı önce

serbest bırakmak. "Senin muhteşem pastandan yedim."

"O Muzlu Kek Kraliçesi değil, Beau. O Jennifer Sylvester ve tulum giyerek bahçe işleriyle uğraşmayı seviyor," diye kardeşini azarladı Cletus. Sonra, ben daha onun sözlerinin etkisinden kurtulamadan, beni kız kardeşine doğru itti. "Git Ashley ile konuş. O da bahçeyle uğraşmayı seviyor. Tartışın."

Ashley ayağa kalktı ve Cletus'a kocaman bir sırıtış attı, sonra dikkatini bana çevirerek ellerime uzandı. "Buraya gel ve bana bahçen hakkında her şeyi anlat, Jenn." Ashley beni öne doğru çekti ve kabaca yanındaki kanepeye oturttu. "Sonra da bana bu yıl hiç domates konservesi yapıp yapmadığını söyle. Benimkiler poşetlerde dondu ama daha fazla konserve yapmak istiyorum."

"Billy, benimle gel. Kesmemiz gereken hüzünlü bir pasta ve tadına bakmamız gereken balkabaklı bir turta var." Cletus Billy'ye gelmesini işaret etti, Billy'nin bunu biraz isteksizce yaptığını fark ettim.

Cletus ve Billy gittikten sonra oda sessizleşti ve herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Kucağımda bükülmelerini engellemek için parmaklarımı kalçalarımın altına sıkıştırdım ve gözlerimi Ashley'in dostça ifadesine diktim.

"Herkesi görmezden gelmeye ve Ashley'nin sorusuna odaklanmaya çalışarak yutkundum. "Domates konservesi yaptım. Ama bu yıl onlar ve diğer sebzelerim için düdüklü tencere kullandım. Geçen yıl sadece tencere kullandığımda fasulyelerimde biraz sorun yaşamıştım."

Dizimi okşadı ve diğer tarafına döndü. "Bak şimdi, Drew. Düdüklü tencereye ihtiyacımız var."

Ne? Drew mu? Olamaz!

Gözlerimi kaldırdım ve dehşet içinde Drew Runous'un Ashley Winston'ın diğer tarafında oturduğunu gördüm. Dikkatli bir ifadeyle beni izliyordu.

Nedenini biliyordum.

Ve onu suçlamıyordum. Ben de kendime karşı dikkatli olurdum.

Mahcubiyet ve panik beni ayağa fırlattı. Odanın etrafına bakındım, bir çıkış yolu aradım ve sadece kaçan bir akıl hastasıymışım gibi bana bakan bir göz denizi buldum.

"Jenn?" Ashley yanımda ayağa kalkarken sesindeki endişeyle sordu. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim. Tuvalet?" Bakışlarımı kaçırmadan sıkıca sordum.

"Koridorun hemen sonunda. Soldan ikinci kapı."

Bir kez başımı salladım ve kalbim kulaklarımın arasında gümbürdeyerek koridora fırladım. Koridorun sonuna kadar yürüdüm, sonra banyo kapısını geçtiğimi fark ettim. Ama sonra Ashley'in hangi kapıyı gösterdiğini hatırlayamadım - ikinci mi yoksa üçüncü müydü? Ve sağda mıydı yoksa solda mı? Bu ev çok büyüktü ve koridorda çok fazla kapı vardı.

Adımlarımı sessizce geri çekmeye çalıştım, sağımdaki üçüncü kapıyı test ettim ve bunun bir dolap olduğunu gördüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında.

Ellerim terlemişti, onları kotuma sildim ve bir sonraki kapıyı denedim. Bir tür çalışma odası ya da kütüphaneydi.

"Kahretsin." Gözlerimi kapadım ve duvara yaslandım. Bu en kötüsüydü. En kötüsü bendim. *Buraya hiç gelmemeliydim. Ben sadece-*

"Jennifer? Ne yapıyorsun?" Cletus'un sorusuyla gözlerimi açtım ve duvardan doğruldum.

Açık kapı aralığında duruyordu, elleri kalçalarında, Billy arkasında durmuş alnına dikilmiş endişeyle beni izliyordu.

İki adam arasında göz gezdirdim. "Tuvaleti arıyorum."

Cletus bir kaşını kaldırıp beni inceledi. "Tuvaleti kullanmana gerek yok. Bir kaçış yolu arıyorsun."

Derin bir nefes aldım ve baraj yıkıldı. "Bu doğru. Bir kaçış arıyorum. Drew dışarıda. Ve-oh Tanrım- Cletus, ben en kötüsüyüm. O kadar beceriksizim ki, beceriksizliğim beceriksizliğimden utanıyor."

Billy'nin koridora doğru adım attığını fark ettim ama konuşmayı kesemiyordum, gizli utancımı birine anlatmam gerekiyordu ve o kişi Cletus'tu. Artık onu daha iyi tanıyordum. Tuhaf biri olduğunu ve beni yargılamayacağını biliyordum. Ama aynı zamanda beni geri çeviremezdi. Ona şantaj yapıyordum. Dinlemek zorundaydı.

"Eminim o kadar da kötü değildir-"

"Öyle. Öyleydi. Ne yaptığımı bilmiyorsun," diye fısıldadım telaşla. "Geçen yıl, arayışımı hızlandırmak için yanlış bir girişimde bulunarak korucu istasyonuna gittim ve Drew'a muzlu kek verdim. Sonra da onu öptüm."

Hem Billy hem de Cletus doğruldular, birbirlerine baktılar ve sonra gözlerini tekrar bana çevirdiler.

"Aslında öpmek yanlış kelime olabilir," diye yakındım. "O zaman ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, şimdi daha da az fikrim var. Daha çok bir dudak çarpışmasıydı." Ne kadar rahatsız edici ve talihsiz bir öpüşme olduğunu göstermek için parmaklarımı özensiz bir hareketle birbirine vurdum.

Cletus dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı ve bana baktı. Önce fark etmedim, çünkü utancımdan kendimi kaybetmişim, ama Cletus gülüyordu. Billy'nin de güldüğünü fark etmemiştim.

Billy boğazının arkasından istemeden bir ses çıkarıp eliyle ağzını kapatana kadar fark etmedim. Sonra onlara baktım. İkisine de baktım. Gözleri sulanmış ve omuzları titriyordu.

Küçük bir kahkaha attım ve başımı salladım. Parmak uçlarıma yeni bir tür utanç yayıldı, şaka konusu olmaya eşlik eden türden bir utanç. Bu utancı çok iyi biliyordum.

"Sanırım biraz komik," dedim, kırılgan değil de iyi huylu ve kendini küçümseyen biri gibi görüldüğümü umarak.

İkisi de gülmeyi kesti ve bu beni daha da kötü hissettirdi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, boğazımı sıkıyordu. Koridordan aşağıya, ön kapıya doğru baktım ve alt dudağımı ısırdım. "Sanırım-" Durdum, yutkundum, sonra tekrar denedim. "Sanırım şimdi gideceğim."

İlerlemeye başladım ama yolumun hem Billy hem de Cletus tarafından hemen kesildiğini gördüm.

"Şimdi, bekle. Bir dakika bekle." Cletus beni kollarımın üstünden tutarak yerimde kalmamı sağladı. "Sakin ol."

"Jennifer, lütfen özrümü kabul et. Bu centilmenlik dışı bir davranıştı. Gülmemeliydik." Bu sözler yanımda duran Billy'den geldi. Elini omzuma koymak ister gibi kaldırdı ama onun yerine parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. "Çok özür dilerim."

Ona baktım ve omuz silktim, yüzümde sert bir gülümseme vardı. "Önemli bir şey değil, ben alışkınım."

Buna alışmıştım - bana gülünmesine, şakaların hedefi olmaya

-Neden bu kadar aptalca davrandığımı bilmiyordum. Önemli bir şey değildi. Hayır. Büyük. Önemli.

Sözlerim Billy'yi sinirlendirmişse benziyordu çünkü kaşlarını çattı, buz mavisi gözleri üzerimde gezinirken ısınıyordu. "Sen iyi bir çocuksun. Ve insanların sana gülmesine *alışmamalısın*. Bu doğru değil."

Cletus kıpırdamadan duruyordu ve alışılmadık bir şekilde sessizdi ama gözleri geniş ve dikkatliydi, aramızda gidip geliyordu.

Düşünmeden konuştum, suçluluk duygusunu dağıtmak istiyordum. "Oh, sorun değil. İnsanları ağlatmaktansa güldürmeyi tercih ederim." Billy yüzünü buruşturdu ve ben ne söylediğimi çok geç fark ettim: Ben onları güldürmüştüm, onlar da beni ağlatmıştı.

"Ugh!" Yüzüm ellerimin arasına düştü ve şimdi gülüyordum.
"Hep yanlış şeyler söylüyorum."

"Belki de sadece pratik yapman gerekiyordur," dedi Cletus çok dikkatli bir şekilde, ses tonu sözlerinin birden fazla anlam taşıdığını gösteriyordu.

Parmaklarımın arasından baktım ve Cletus ile Billy'nin birbirlerine baktıklarını, aralarında anlamlı bir şeyin geçtiğini gördüm.

Billy iç çekti. Sonra başını salladı. Sonra dikkatini bana çevirdi.

Cletus kollarımı bıraktı ve bir adım geri çekilerek parmaklarını ceplerine soktu. Bu arada Billy, Cletus'un az önce boşalttığı alana yerleşti.

"Billy, Cletus'un sözlerini yumuşak bir şekilde tekrarladı, gülümsemesi küçük ve ikna ediciydi.

Onu şaşkınlıkla inceledim, ellerim yüzümden düştü. Söyleyecek bir şey bulamıyordum, çünkü ne olduğunu anlamamıştım. Bakışlarım Cletus'a kaydı. Bir omzunu duvara yaslamıştı ve sanki koridordaki halı inanılmaz derecede büyüleyiciymiş gibi gözleri titizlikle aşağı bakıyordu.

"Jenn," dedi Billy, dikkatimi tekrar ona ve onun ciddi ifadesine çekti.

"Evet?"

"Sana yardım etmeme ne dersin? Pratik yapmana yardım edebilirim."

Ağzım açık kaldı ve yüzümün alarmımı ilettiğinden eminim.
"Bunu neden yapasın ki?" Kendimi tutamadan sordum.

Gülümsemesi genişledi ve bana çok sevimliymişim gibi baktı. Sevimli.

Berbat değil.

Bu da hassas kalbimi hem daha fazla hem de daha az hassas hissettirdi.

"Çünkü sen iyi bir insansın," dedi omuz silkerek ve beni gülümsetti; ama sonra gözlerinin arkasında bir muziplik parıltısıyla ekledi, "Ve belki, eğer cömert hissediyorsan, bundan bir muzlu kek alırım."

Koridorda çılgınca bir gösteri **YAPTIKTAN** ve Billy Winston'ın yardım teklifini gönülsüzce kabul ettikten **SONRA**, Billy ve Cletus'a mutfakta tatlıları paylaştırırken yardım ettim. Cletus'un dikkatli bakışları altında Billy ve ben plan yapabilmek için cep telefonu numaralarımızı değiş tokuş ettik. Sonra üçümüz pasta ve turta dilimlerini ailelerine götürdük.

İster cesaret deyin ister geçici delilik; her ne ise, Ashley ve Drew'a pasta ve keklerini götürmeye özen gösterdim.

Drew kendi pastasını -her hakkı olduğu gibi- ihtiyatla kabul ederken, Ashley de kendi pastasını küçük, özel bir gülümsemeyle kabul etti. Sonra Ashley'nin yanına oturdum, Drew'a baktım ve dedim ki, "Şimdi, tartışmamıza geri dönersek, senin düdüklü tencere almana gerek yok. Benimkini ödünç alabilirsin."

Ashley'nin gülümsemesi arttı. "Mükemmel bir fikir. Sence de öyle değil mi, Drew?"

Drew'un gümüş gözleri bana dikilmişti. Bakışlarını karşıladım ve (umarım) pişmanlığımı ifade etmek ve yeniden başlamak için yalvarmak için bakışlarımı kullandım.

Gözlerini kısmaya devam eden Drew sonunda şöyle dedi: "Yıl boyunca düdüklü tencereye ihtiyacımız yok ki. Jennifer'inkini kullanırsak konservelerimizi hep birlikte yapar, daha çabuk hallederiz."

Ashley dostça gülümsemesini bana geri çevirdi. "Harika. Hadi yapalım o zaman. Sonbahar bahçenizi ne zaman hasat ediyorsunuz?"

Hissettiğim rahatlama kayda değerdi çünkü bir yılı aşkın süredir Drew Runous'tan kaçıyordum. Onu her gördüğümde diğer yöne koşmak zorunda kalmamak güzel olacaktı.

Her şey düşünöldüğünde, gecenin geri kalanı şaşırtıcı derecede güzeldi. Winston kardeşler, anneleri gibi, gerçekten naziktiler. Ve eş olarak seçtikleri insanlar da çok sevimliydi. Duane ve Jessica sevimli bir çift oldular; Ashley ve Drew birbirlerine mükemmel uyum sağladılar; ve Jethro'nun Sienna'nın üzerine titremesi kalbimi ısıttı.

Genelde kalabalık insan gruplarından hoşlanmamama rağmen akşam şaşırtıcı derecede güzeldi. Aslında, genelde gruptan kaçınırdım. Evde eğitim görmüş olmamın muhtemelen bununla bir ilgisi vardı. Evde eğitim görenlerin hepsi böyle değil ama annem benim yaşımdaki çocuklarla sosyalleşmeme gerek görmüyordu. Şimdi, yirmili yaşlarımda, grup dinamikleri bana yabancı ve korkutucu geliyordu.

Ama bir kez rahatladığımda ve kendime izin verdiğimde, bu grubun - Winston grubunun - bir parçası olmak kolaydı. Gözlerini dikip bakmadılar ya da benden performans beklemediler. Ashley ve ben konserve hakkındaki konuşmamızı bitirdiğimizde başka bir şey söylememe gerek kalmadı. Hiçbir şey söylemediğim bir saat geçti. Sadece dinledim, harmanladım ve keyif aldım.

"Kayıtlara geçsin, Cletus Winston'a asla asla deme." Cletus onun bu iddiası karşısında bir kez başını salladı, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

Şu anda Cletus beni arabama doğru götürüyordu. Saatin kaç olduğunu unutmuştum ve saatin 22:00'yi geçtiğini fark ettiğimde mazeretlerimi sıraladım. Oturduğu yerden fırladı ve beni dışarı çıkarmayı teklif etti ve işte buradaydık.

Ona baktım ve gözlerimi devirdim. "Peki. Sen haklıydın. Cletus Winston'a asla asla demeyeceğim."

Gülümsemesi kısa süreliğine genişledi, ama sonra boğazını temizledi ve yüzündeki tüm mizahı sildi. "Pazartesi günü dersimiz var ve yeni bir ödeviniz var."

"Öyle mi?"

Cletus arabamın sürücü tarafındaki kapısını açtı. "Yapacaksın. Bu hafta ve önümüzdeki bir ay boyunca her gün bir şeyi değiştireceksin."

Devam etmesini bekledim. Devam etmeyince, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Sadece bunu. Önümüzdeki ay boyunca her gün bir şeyi değiştireceksin."

"Neyi değiştireceğim?"

Omuz silkti. "Bu sana bağlı."

Ona kaşlarımı çattım, içimde bir rahatsızlık baloncuğu kıvrılmama neden oldu. "Daha açıklayıcı olman gerekecek."

Gülümsemesi geri döndü ama şimdi sinsiydi.

"Hayır." "Cletus."

"Hayır." İnatla başını salladı. "Hayır, hanımefendi. Karar vermek zorundasınız. Herhangi bir şey olabilir, her şey olabilir. İşe giderken kullandığınız yolu değiştirin, sürdürdüğünüz ruju değiştirin ya da çılgınlık yapıp saç renginizi değiştirin. Tek kural, değiştirmek istediğiniz bir şey olmalı. Bunu sen istemelisin, annen değil, baban değil, köpeğin değil, *sen*."

Ona ters ters baktım. Bana verdiği özgürlük çok hantal, çok yabancı geliyordu. Ama aynı zamanda heyecan vericiydi.

"Benim köpeğim yok," diye kestirip attım.

"İşte bir örnek. Köpeksizliğini değiştir."

"Peki," dedim sonunda, arabama binerken hem sırtıyor hem de ters ters bakıyordum. "Tamam. İç çamaşırımı değiştireceğim."

Bir kahkaha attı ve ben kapımı kapatırken bir adım geri çekildi. Motoru çalıştırdım ve camı indirdim. "Şimdi çıldırma," diye alay etti.

Park ettiğim yerden geri geri çıkarken gülümsediğimi görmemesi için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ama ana yola döner dönmez sırtıma serbest bıraktım. Ve neredeyse tüm yol boyunca sırttım.

Neredeyse... çünkü ailemin araba yoluna girer girmez, günümün ağırlığı - Winston'lara merhamet pastası götürmeden önceki günüm - beni yakaladı. Annem evde olacaktı. Babam da öyle. Hâlâ anneme *hayır* demenin sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydım.

Ağır bir kalple arabamı park ettim ve kendimi oradan ayrılmaya zorladım.

Belki uyuyorlardır.

Ama uyumadıklarını biliyordum. Girişteki ışık yanıyordu. Babam yatmaya gittiğinde girişteki ışığı hep kapatırdı.

Babam ön kapıyı açtığında ayağım verandanın sahanlığına henüz değmişti ki yüzünde gök gürültüsünü andıran bir ifade belirdi.

"Jennifer Anne Sylvester, hemen bu eve gir."

Sessizce iç çektim ve başımı sallayarak yanından geçip kapıya doğru yürüdüm. Annem beni bekliyordu, mavi bornozunu giymiş, yüzünde hala makyaj vardı.

"Sonunda eve gelmeye karar vermene çok sevindim." Kollarını kavuşturmuştu ve gözleri biraz vahşiydi; sesinde zorlukla kontrol altına alınmış bir acı ve korku vardı. "Ne kadar endişelendiğimizi biliyor musun?"

"Özür dilerim." Kendimdeki suçluluk ve hayal kırıklığı nefes almamı zorlaştırıyordu. Annemi hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. "Sana mesaj atıp haber vermeliydim-"

"Hayır. Doğruca eve gelmeliydin," diye düzeltti babam, sesi hem düz hem de öfkeliydi. "Bu saatte dışarıda işiniz yok."

Bana baktılar, hoşnutsuzluk ve kızgınlık yüzlerine kazınmıştı. Midem bulandı, biraz midemin bulandığını hissettim.

Annem ağır sessizliği bozdu, sözlerinden hayal kırıklığı damlıyordu. "Kot pantolon giyiyorsun, Jennifer. Her şeyi mahvetmeye mi çalışıyorsun? Uğruna çalıştığımız her şeyi?"

Başımı salladım ama konuşamadım. Ona, giymemi istediği pötikare önlük yeterli örtüyü sağlamadığı için elbiseme çikolata bulaştırdığımı söylemek istemiyordum. Bu yüzden kirli elbiseyi giymektense üzerimi değiştirdim. Ona söylemek istemedim çünkü bu onun öfkesinde bir değişiklik yaratmayacaktı.

Babam oflayıp pufladı ve esprisiz bir kahkaha attı. "Yetiş Jennifer. Ne kadar aklın varsa kullan. Tahmin etmek zorunda mı kalacağız? Yoksa bize nerede olduğunu söylemeyi mi planlıyorsun? Anneni ölümüne endişelendirecek kadar önemli olan şey neydi?"

"Merhamet pastasını Winston'lara götürdüm. Bugün Bethany Winston'ın ölümünün birinci yıl dönümü ve ben Belki pastanın yardımı olur diye düşündüm."

Annemle babam bir süre sessiz kaldılar, birbirlerine baktılar, sonra gözleri tekrar bana döndü.

"Bize yalan mı söylüyorsun Jennifer? Çünkü saat neredeyse 22:30 ve sen öğleden beri kayıpsın." Babamın sesi taş gibi ve şüpheciydi.

Başımı salladım, dürüstlüğüme savunmaya hazırdım ama telefonum çalmak için o anı seçti. İrkilerek çantamdan cep telefonumu çıkardım. Ekranı kontrol edemedim babam telefonu elimden kaptı ve kulağına götürerek cevap verdi.

"Kimsiniz?" diye sordu.

Anneme baktım, hayal kırıklığıyla keskinleşmiş hüzünlü gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Ne?" babam kaskatı kesildi, daha dik durdu, bakışları benimkilere kaydı. "Oh, oh. Merhaba, Billy. Oh, hayır. Sorun yok. Çok geç değil. Hayır, hayır. Hiç de değil. Evet, işte Jennifer."

Babam şaşkınlık ve merakla telefonu bana geri verdi ve hem anneme hem de bana, "Ben Billy Winston," diye seslendi.

Telefonu aldım, kaşlarımı çattım, sonra kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Hey, biz plan yapamadan gitmişsin." Diğer taraftan Billy'nin bariton sesi geliyordu.

"Ah, özür dilerim." Başımı iki yana salladım, önceki konuşmamız sanki saatler değil de haftalar önce olmuş gibiydi.

Sonra Cletus'un arka planda, "Onu biftek yemek için The Front Porch'a götür ve hesabı bölmesine izin verme," dediğini duydum.

"Sen kendi işine bak, Cletus," diye çıkıştı Billy. "O benim işim," diye karşılık verdi Cletus.

Her şeye rağmen sııttım. "Jenn?
Hâlâ orada mısın?"

"Evet, buradayım." Annemle babama bir bakış attım ve beni katıksız bir şaşkınlıkla izlediklerini gördüm.

"Cuma gününe ne dersin? Biraz jam session'a gideriz, sonra da The Front Porch'a gideriz," diye önerdi Billy.

"Biftek için," diye bağırdı Cletus.

"Cuma günü jam session, sonra da The Front Porch mu?"
Aıklığa kavuşturdum.

Babam şiddetle başını salladı ve annem ağzını kapattı, gözleri geniş ve heyecanlıydı. İkisi de mutlu ve gururlu görünüyordu ve birkaç dakika önceki hallerinden çok farklıydılar.

Ve komik bir şey oldu. Kalbim biraz kırıldı. Annemle babama ve onların yüz seksen derecelik ruh hali değişimlerine bakmak ... şey, ihanet gibi hissettirdi.

"Evet," diye onayladı Billy. "Ve Cletus sarı elbise giyemeyeceğini söylüyor. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, aynı fikirdeyim."

"Anlaştık," dedim, bu istek karşısında biraz paniklemiş olsam da ses tonuma neşe katmak için elimden geleni yaptım.

Billy sahte heyecanımı fark etmedi. Her şey yoluna girdi, vedalaştık. Annemle babam da fark etmemiş gibiydi, çünkü Billy ile telefonu kapatır kapatmaz bana sarılmak için öne atıldılar.

"Seninle gurur duyuyorum Jennifer." Babam yanağımdan öptü, bana özel biriymişim gibi bakıyordu.

"Oh, Jenny, bir şeyler söylemeliydin. Senin istememene şaşmamalı. özel ilgi Alan

Northumberland, Billy Winston seni ararken olmaz." Annem kıkırdadı.

Evet, kıkırdadı. *Kıkırdadı.*

Ağzımla gülümsemeye benzer bir şey oluşturmak için kendimi zorladım ve onların telaşından uzaklaştım. "Gerçekten çok yorgunum. Sanırım şimdi uyuyacağım."

"Evet, evet. Git güzellik uykunu al." Annem beni kovaladı, az önceki üzüntü ve hayal kırıklığının yerini hayranlık ve gurur almıştı.

Dönüp yatak odama doğru yürüdüm, midem hâlâ bulanıyordu ve kalbim parçalara ayrılmıştı. Bir an itaatsiz, saygısız on iki yaşında bir çocuk muamelesi görürken, bir an sonra güzel bir başarı kazanmıştım.

Hepsi Billy yüzünden.

Asla benim yüzümden
değil.

10. BÖLÜM

"Günlük yaşamın ötesinde bir şeylere yönelik derin ve gizli bir arzum var."

- Virginia Woolf, *Varoluş Anları*

~Jennifer~

Yeni ev ödevimi aldıktan **SONRAKİ GÜN** ojemi değiştirdim.

Pembe yerine bordo sürdüm. Koyu bordo. Piggly Wiggly'de hafta ortasında nadiren ihtiyaç duyduğum bir kasa muz alırken koridorun sonunda yeni rengi gördüm. Dumanlı Dağlar boyunca sonbaharda koyu kestane rengine bürünen Sourwood yaprakları; bu renk bana onların kıştan önceki son canlı hallerini hatırlattı.

Ona baktım. Hoşuma gitti. Satın aldım.

O öğleden sonra, ertesi gün için özel siparişlerimi bitirdikten sonra pembe cilayı çıkardım ve yerine bordo sürdüm.

Bu küçük isyan hareketi, akşam yemeği sırasında mor oje süreceğimi fark ettiğimde kalbimi hızlandırdı. Ailem bunu görecekti ve annem bundan hoşlanmayabilirdi.

Ama sonra bir gece önce beni nasıl yalancılıkla suçladıklarını, Billy Winston'ın telefonundan dolayı benimle nasıl gurur duyduklarını, bir an üzüldü bir an sevindiklerini hatırladım.

Ve kalbim katılaştı.

Akşam yemeğini genellikle babam pişirirdi. Yemekler, nasıl hazırlandığı ve hangi malzemelerin kullanıldığı konusunda çok titizdi. O kadar titizdi ki, pişirdiğim hiçbir şeyi yemezdi, muzlu kekimi bile. Sanırım onun bir sağlık delisi olduğunu söyleyebiliriz.

"Jennifer. Dışarı gel ve masayı hazırla," diye seslendi.

Masa sandalyemde hafifçe sıçradım. Pan dostlarımdan birinden gelen mektuba dalmıştım. Anne-Claire Noel Fransa'nın güneyinde yaşıyordu ve -son altı yıldır- yerel gece hayatı hakkında en büyüleyici hikâyelere sahipti.

Mektuplarına her zaman *Jennifer, tu ne croiras jamais ce qui est arrivé!* (Çevirisi: Jennifer, olanlara asla inanamayacaksın!)

Ve mektuplarını her zaman *Quand vas-tu faire payer ces gens pour te faire bosser quatre-vingt (80) heures par semaine ? L'esclavage sous contrat est illégal aux Etats-Unis.* (Çeviri: Haftada seksen saat çalıştığınız için bu insanlara ne zaman ödeme yapacaksınız? Sözleşmeli kölelik ABD'de yasadışıdır).

Mektup arkadaşlarıma yıllarca mektup yazdıktan sonra Fransızca, Almanca ve Japonca okuyup yazabiliyordum. Neyse ki babam Fransızca okuyamıyordu. Japon mektup arkadaşlarımin (Japonca yazılmış) çoğu zaman Anne-Claire Noel'inkilerden bile daha müstehcen hikayeler içeren mektuplarını da çözemiyordu. Birkaç mektubu ele geçirip tercüme etmeye çalışmış ama birkaç gün sonra ilgisini kaybetmişti.

Neyse ki Google translate'i bilmiyordu; en azından henüz bilmiyordu. Varlığını keşfedeceği günden korkuyordum. Her ihtimale karşı, en skandal mektupları raflarımdaki çeşitli kitaplarda saklıyordum.

Anne-Claire Noel ile sadece bir kez, ben yedi, o sekiz yaşındayken bir yarışmada tanışmıştım ama o zamandan beri birbirimize yazıyorduk. Şimdi hukuk fakültesindeydi ve on beş yaşından beri Donner Bakery'deki rolümü resmileştirmem için beni teşvik ediyordu. En sık yaptığı öneri, kendi şirketimi kurmam ve annemin bana müteahhit olarak ödeme yapmasıydı.

Onun maceralarını yaşadım ve bir gün onu ziyaret etmeyi umdum. Tabii ki, her zaman şu gerçeği gündeme getirirdi: İş şartlarımı resmileştirir resmileştirmez

Fırınla birlikte, eğer istersem Fransa'nın güneyine uçmak da dahil olmak üzere, istediğim gibi harcayabileceğim çok daha fazla param olacaktı.

On dokuz yaşına geldiğimde aileme bana ödeme yapılması fikrini açtım. Konuşma pek iyi gitmemişti. Babam çok kızmıştı, ben de bir daha bu konuyu açmadım. Alınacaklarını bildiğim için bunu düşünmek bile hoşuma gitmiyordu. Ayrıca biraz param vardı; çok değil ve banka hesabım da yoktu. Ama ailem bana karşı cimri davranmıyordu. Yepyeni bir BMW kullanıyordum; doğum günüm için hediye edilmişti.

Ama başlıkta annenin adı var, senin değil. . .

Mektubu bir kenara bıraktım ve yeni boyanmış tırnaklarıma bir kez daha baktıktan sonra odamdan çıktım. Tek kelime etmeden masayı hazırladım ve on dokuz yaşındayken babamla yaptığım konuşmayı, fırında çalıştığım için para almayı önerdiğimde ne kadar üzöldüğünü hatırladım.

Düşündüm de, annemle babam ne yaparsam yapayım alınıyor gibiydi.

Eminim ojelerime de kızacaklardır.

Bu akşam babam fırında tavuk ve sossuz brokoli yapıyordu. Tatsız -ve dolayısıyla keyifsiz- yemekler hazırlamaktan sapıkça bir zevk aldığından şüpheleniyordum. Bu yüzden onun ızgara tavuk ve brokolisine kayıtsız kaldım, ama yemek hazır olup masaya oturduğumuzda ojem hakkında kendime tutkulu bir telaş vermişim.

Eğer ojem beğenmiyorlarsa, o zaman beğenmemeleri gerektiğine karar verdim. Benimle ilgili her şeyi beğenmek zorunda değillerdi.

Onlar ben değil.

Ben benim.

*Büt ün g ün, her g ün kendimle ya şamak
zorundayım. Ve kırmızı cilay ı sevdim!*

"Jennifer?"

Kendimi silkeledim ve babamın sorgulayan bakışlarıyla karşılaştım. "Evet, efendim?" diye sordum.

"Dinliyor musun?"

Başımı salladım, ellerimi masanın altında yumruk yaptım ve kendimi bir yüzleşmeye hazırladım. "Hayır. Düşünüyordum."

Annemle babam eğlenerek birbirlerine baktılar, sonra babam, "Annen dün balkabaklı turta yaptığını söyledi, değil mi?" dedi.

Alnımı kaşıyarak başımı salladım. "Evet."

"Eve getirmedin mi?"

Neden getireyim ki? Sen onu asla yemezdin ve annem diyetim konusunda bana kızardı.

Bu isyankâr düşünceleri bastırarak duygusuzca cevap vermeye çalıştım. "Ah, hayır. *Cletus*'a götürdüm" demeden önce kendimi tuttum, onun yerine "Şefkat pastasıyla birlikte Winston'lara götürdüm" dedim.

Babam tavuğunu çiğnedi, bir yudum suyla birlikte lokmayı yuttu ve sonra "Çok nazıksın" dedi.

Annem daha sonra yatırımcılardan ve ziyaretlerinin nasıl iyi geçtiğinden bahsetti. Babam da yakında çıkacağı bir iş gezisinden bahsetti. Ve sonra yemek bitti.

Tabağımı topladım, bulaşıklara yardım ettim ve şaşkınlık içinde odama döndüm.

Bordo cilamı fark etmemişler miydi? *Yoksa umurlarında değil miydi?*

Hangisi olduğundan emin değildim ama bildiğim bir şey varsa o da bir değişiklik yaptığım ve seçimimi savunmaya hazır olduğumdu. Yüzleşme gerçekleşmemiş olsa da hazırlıklıydım.

Ve bu beni güçlü hissettirdi.

O gece fazla uyuyamadım. Kafam fikirlerle, değiştirebileceğim şeylerle doluydu. Olasılıklar sonsuzdu.

Çünkü onlar ben değilim.

Ben benim.

Büt ün g ün, her g ün kendimle yaşamak zorundayım.

Ve ben kim ya da ne olmak istediğimi seçtim.

Çarşamba sabahı **İKİ BÜYÜK ÖZEL** sipariş iptal edildi ve bir sonraki haftaya ertelendi, bu da bana hem muz hem de zaman bolluğu bıraktı.

Eve gidip biraz kestirmeyi, belki Anne-Claire Noel'e ya da Japon mektup arkadaşım Akiko'ya bir mektup yazmayı planlamıştım. Bunun yerine, planlamadan kendimi Knoxville'in hemen dışındaki East City alışveriş merkezinde buldum.

"Madem buradayım, içeri gireyim bari," diye mırıldandım arabamın içinde, yanımda ne kadar para getirdiğimi hatırlamaya çalışarak.

Hafızam beni yanıltmıyorsa beş yüz dolarım vardı. Yazın Nashville'de katıldığım özel bir etkinlikten beri bu parayı çantamda taşıyordum. Gelecek vaat eden bir müzisyen doğum günü partisi için benim muzlu pastamı istemişti. Dört ayak uzunluğunda muz şeklinde yedi pasta yaptım ve her parçayı kendim servis ettim.

Pastalarımı beğendiğini tahmin ettim çünkü menajeri bana bahşiş olarak beş yüz dolar verdi.

East City alışveriş merkezi abartılı bir yer değildi. Bir ucunda bahçe merkezi de olan Sears, diğer ucunda JC Penney, arada ise çoğunlukla ulusal zincir perakende mağazaları ve az sayıda yerel dükkan vardı.

Örneğin, bağımsız bir şarküteri olan Garrison Meat and Cheese Emporium ve adından da anlaşılacağı üzere el sanatları malzemeleri ve bal kavanozları satan Lisa's Crafts and Honey, alışveriş merkezindeki en önemli yerel işletmelerden ikisiydi.

Bell Town alışveriş merkezine de gidebilirdim. Lüks mağazalar vardı ama kırk beş dakika daha uzaktaydı. Zaman

Karar verici faktör; akşam yemeği için eve zamanında varmak ve böylece öğleden sonramla ilgili sorulardan kaçınmak istiyorsam, harcayacak bir buçuk saatim daha yoktu.

Emniyet kemerimi çözerken dikiz aynasında yansımaı yakaladım. Hiç makyaj yapmamıştım. Arabayı kilitlediğimde ellerime baktım. Tırnaklarım hâlâ bordoydu.

Ailem bir şey söylememiştı ama makyajsız olmam günün erken saatlerinde fırın çalışanlarının yan gözle bakmasına neden olmuştu. Bu bakışları görmezden geldim, maskesiz olduğum için kendimi iyi hissediyordum, uzun zamandır olmadığım kadar kendim gibi hissediyordum.

Bu değişimler, belki belli belirsiz olsa da, benim seçimimdi. Ve kendi seçimlerimi yapmanın verdiği heyecan beni adımlarımda bir sıçramayla otoparkı geçip mağazaya doğru ilerlemeye teşvik etti.

Ancak içeri girdiğimde bocaladım. Kendimi sorguladım, aniden neden geldiğimi merak ettim. Annem olmadan hiç alışverişe çıkmamıştım. Alışverişten pek hoşlandığım da söylenemezdi. Genellikle bu etkinlik annemin seçtiği kıyafetleri denememden ve o bedenimi incelerken bir o yana bir bu yana dönmemden ibaretti. Annemin seçmediği tek kıyafetim, birbiriyle uyumlu birkaç çift kırmızı dantel sütyen ve iç çamaşırı, bahçe işlerinde kullandığım tulum, bir kot pantolon ve birkaç tişörttü.

Tulumları bir bahçe satışından almıştım.

Kot pantolonu büyükannem Lily hediye etmişti.

Tişörtler çoğunlukla mektup arkadaşlarıımın yıllar boyunca ziyaret ettikleri yerlerden gönderdikleri hediyelik eşyalardı.

Ama iç çamaşırları Anne-Claire Noel tarafından yirmi birinci yaş günüm için gönderilmişti. Onları göndereceği konusunda beni önceden uyarmıştı, böylece babam işten eve gelmeden önce paketi yakalayabilecektim. *Toutes les femmes ont besoin de lingerie sexy, ça leur donne un*

"Une femme avec un secret est myst rieuse et s duisante" diye yazmıştı.

( evirisi: Tüm kadınların seksi i  çamaşırlarına ihtiya ı vardır; bu onlara bir sır verir. Sırrı olan bir kadın doğası gereği gizemli ve çekicidir).

Bu düşünceyle doğruca i   amaşı reyonuna yöneldim ve hemen kendi bedenime uygun siyah dantelli bir sütyen ve külot takımı aldım. Ardından kadın reyonuna yöneldim, ellerim titreyerek rafları karıştırırken sahte bir cesaretle başımı dik tuttum.

Ama sonra mucizevi bir şey oldu.    kıyafet rafından sonra ellerimin titremesi durdu. Kararlı hissetmeyi bıraktım ve kıyafetleri değerlendirmenin garip bir şekilde meditatif eylemine kendimi kaptırarak bir ritme girdim. Sadece *beğendiğim*, kendi seçtiğim bir şeyi aradım.

Çok geçmeden bir kucak dolusu kıyafet toplamış ve soyunma odalarını aramaya başlamıştım. Annemle daha önce alışveriş yaptığım için nerede olduklarını ve kilitli olmadıklarını biliyordum. Koridorun en sonundaki soyunma odasını seçtim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Ve sonra, hayatımda ilk kez, kendi seçtiğim kıyafetleri denedim. İlk başta, bu deneyim inanılmaz derecede tuhaftı ve önümdeki görüntü hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. O bendim ama Muzlu Pasta Kraliçesi değildi. Muzlu Kek Kraliçesi bordo beyaz flanel tunik ve tayt giymiyordu.

Vücudunu saran safir mavisi bir kazak elbise de giymiyordu.

Ayrıca beyaz bir tişört ve koyu renk dar bir kot pantolon da giymemişti. Ne de vücuda oturan ve harika siyah bir elbise giydi,

kepçe yakalı, kapaklı kollu ve siyah dantel bantlı etek boyunda.

Ama görünüşe göre Jennifer Sylvester  yle yapmış. Çünkü bir saat kıyafet denedikten sonra kendime dört yeni kıyafet aldım.

Ve sonra, kendi kaderimi belirlemenin sarhoşluğuyla, acıktığıma karar verdim. Dahası, iştahımı babamın neşesiz akşam yemeklerinden birine saklamak yerine lezzetli bir şeyler yemeye karar verdim.

Yeni kıyafetlerle dolu iki çanta taşıyarak Garrison Et ve Peynir Mağazası'na doğru yürüdüm. Peynirli biftekli sandviçlere karşı zaafım vardı ve babamın militan yemek uygulamaları nedeniyle bu tür damar tıkayıcı lezzetlerin eve girmesine asla izin verilmezdi.

Erkek reyonunun, kozmetik reyonunun, ayakkabı reyonunun önünden geçip orta salona doğru yürüdüm. East City alışveriş merkezi Green Valley'e en yakın alışveriş merkeziydi, bu yüzden Emporium'a giderken birkaç kişiyi tanımam şaşırtıcı değildi. Aynı şekilde şaşırtıcı olmayan bir şekilde kimse beni karşılamadı. Ancak birkaç kişi bana tuhaf tuhaf baktı ve sanki görünüşüm ya da varlığım kafa karıştırıcıymış gibi iki kez baktı.

Emporium alışveriş merkezinin ortasındaki mütevazı bir yemek alanının hemen dışındaydı. Dükkânın sahibi Garrison Bradly, müşterilerin sandviç yiyebileceği ya da popüler peynir tabaklarından atıştırabileceği üç küçük masa kurmuştu.

Garrison Jr'ın et kesme tezgâhının arkasında tanımadığım bir kadına yardım ettiğini gördüm. Tezgâhtaki bilet dağıtıcısından bir numara aldım ve sıramı bekledim, servis bekleyen dört kişiyi daha saydım.

Bu kişilerden biri Scotia Simmons'dı, yerel dedikoducu, her yönüyle sevimsiz biri ve annemin yakın arkadaşıydı. Scotia'ya mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışarak uzak durdum, benimle konuşacağından endişelendiğimden değil, annemi aramasını ve nerede olduğumu paylaşmasını özellikle istemediğimden.

Bu yüzden süslü çeşnilerin yanında oyalandım ve insanları izlerken malzemelerle ilgileniyormuş gibi yaptım. Garrison Jr. - şimdi on beş yaşlarındaydı- gördüğümde beri uzamıştı.

En son onu. Futbol takımına katıldığını biliyordum çünkü babam akşam yemeğinde bize öyle söylemişti. Ama kitapları spora tercih ettiğini ve sık sık yerel kütüphanenin bir köşesine saklanıp fantastik romanlar okuduğunu da biliyordum.

Scotia telefonda kızı Darlene'le konuşuyordu - babamın okuduğu lisenin eski amigo lideri, şimdi Vanderbilt'te yüksek lisans yapıyordu - ve yerel koro şefimiz Bayan Beverton'ın geçen Mayıs'tan beri üst dudağına ağda yapmadığından yakınıyordu.

"Tam bir bıyık bırakmış, Darlene." Scotia, kesinlikle gerekenden daha yüksek sesle konuşarak *tısladı*. "Zavallı kadın sansar gibi görünüyor. Zaten bıyıksız da yetiyor, Tanrı onu korusun."

Dudaklarımı mutsuz bir çizgiyle birbirine bastırdım. Bayan Beverton nazik bir kadındı ve fiziksel özelliklerinin böyle halka açık bir yerde acımasızca tartışılmasını hak etmiyordu.

Yine de gözümü kırpmadan hardal etiketine baktım ve manzaranın içinde kaybolmaya çalıştım. Sarılar içindeydim, hardal teşhirinin yanında duruyordum ve Muzlu Kek Kraliçesiydim. Aslında görünmezdim.

Sonunda önümdeki tüm müşterilere servis yapıldı. Scotia benim varlığımdan habersiz kasaya doğru yürüdüğünde rahatlardım ve sıra bana geldi.

"Otuz altı numara." Garrison Jr. biletimi söylerken arkasındaki ekrandaki numarayı güncelledi.

Bir adım öne çıktım ve tezgâhın üstündeki ekmeği işaret ettim. "Ekstra peynirli küçük bir biftek alabilir miyim?"

"Elbette." Garrison Jr. orta boy bir somun Fransız ekmeği getirirken ben de kâğıt biletimi parmaklarımın arasında yuvarlayıp beklemeye başladım.

Ama daha ruloyu ikiye bölmeden Scotia yanımda belirdi ve gence seslendi: "Biliyor musun, sanırım fikrimi değiştirdim. Bu hindi göğsünü istemiyorum. Onun yerine

Sanırım ben ballı jambon alacağım. Ve belki biraz da İsviçre peyniri."

Garrison Jr. Scotia'ya döndü ve aynı anda ikimize birden bakmaya çalışırken farlara yakalanmış bir geyiği andırdı.

"Uh. . ."

"Bir sorun mu var?" Scotia elindeki hindi göğsü paketini tezgâhın üzerine koydu. "Fırında ballı jambonunuz olduğunu biliyorum. Tam şurada görebiliyorum." Camekânın içini işaret etti.

"Ben zaten Muzlu Kek Kraliçesi'ne yardım ediyordum," diye ciyakladı, çenesini bana doğru eğerek.

Scotia bana baktı ve iki kez dönüp baktı, ikinci geçişinde tamamen döndü. "Jennifer Sylvester." Gözleri üzerimde gezinirken daraldı, değerlendirdi. "Kilo almışsın."

Bunun sağlıklı göründüğümü düşündüğü anlamına geldiğine karar verdim. "Teşekkür ederim, Bayan Simmons."

Kaşlarını çattı, sanki acınacak bir ahmakmışım gibi başını hafifçe salladı. Yutkundum, yutkundum, utanç ve rahatsızlığın tanıdık sancılarını bastırdım. Bunun yerine alışveriş torbalarımı kavrayarak çenemi kaldırdım. Onun beklentilerine karşı çıkmak için ani bir arzu beni yakaladı.

"Annen burada mı?" diye sordu, sanki yanımda bir yetişkin olmadan insan içine çıkmama izin verilmiyormuş gibi.

Çenemi daha yukarı kaldırdım. "Hayır, hanımefendi."

"Oh." Bu haber onu hayal kırıklığına uğratmış gibi görünüyordu ama hemen toparlandı, beni başından savdı ve Garrison Jr'a döndü. "Ben peyniri düşünürken jambonumu kes genç adam."

Elinde hâlâ Fransız ekmeğim olan Garrison Jr. kıpırdamadı, ben de... Ne yapacağımı bilemedim. Bir yandan, o kadar da büyük bir mesele değildi. Scotia Simmons'ın ne düşündüğü ya da

beni düşünmemesinin uzun vadede çok az önemi vardı. Kadının jambon ve peynir sipariş etmesine izin vermeliydim.

Öte yandan, onun sırası çoktan gelmişti. Şimdi sıra bendeydi. O bir sıra gaspçısı ve zorbaydı. Zorbalığa ya da gaspa uğrayacak havada değildim.

Derin bir nefes alarak ve alışveriş torbalarımı sıkıca kavrayarak, kalbim dakikada milyonlarca mil hızla çarparak, kendi adıma konuşmaya hazırlandım.

Scotia, Garrison Jr'a karşı ses tonunu sertleştirene kadar sinirlerimi tam olarak toparlayamamıştım. "Neyin var senin?" diye homurdandı. "Bütün gün balla kurutulmuş jambonumu ve işviçre peynirimi bekleyecek vaktim yok."

Dudaklarımı yaladım, söyleyeceğim kelimeleri zihnimde düzenledim ve başlamak için ağzımı açtım. Yine de işe yaramadı, itiraz boğazıma takıldı ve her denemede kendime olan kızgınlığım giderek arttı.

Konuş! Bir Şeyler söyle! Bunu yapabilirsin.

Ve sonra beklenmedik bir şekilde, tanıdık bir ses konuşmamızı böldü. "Bayan Simmons, numaranız nedir?"

Başladım çünkü bu ses omurgamdan aşağıya doğru bir şaşkınlık elektrik şoku ve derimin altında bir heyecan karıncalanması gönderdi.

Scotia da ben de arkamıza baktık ve Cletus Winston'ın birkaç adım ötede durduğunu gördük. Beyaz tişörtü ve uzun kolları belinden bağlı yağlı tulumunun içinde oldukça dağınık görünüyordu. Ama bana göre, aynı zamanda nefes kesici derecede muhteşem görünüyordu.

Kelimenin tam anlamıyla, onu görünce nefesim kesildi.

Temiz beyaz tişörtü etkileyici göğsünü hafifçe sıkıyor, altındaki iri gücü ima ediyordu. Kısa kolları pazularının çıkıntısı üzerinde biraz daha sıkı çekilmişti ve etkileyici gücünü ima etmiyor, ortaya çıkarıyordu. Tulumunun uzun mavi kolları dar kalçalarının altında bağlanmıştı ve karnının düzlüğünü vurguluyordu.

Uzun parmaklarının uçları oto tamirhanesinde çalışmaktan griye boyanmıştı. Uzun saçları garip açılarla yukarıya doğru uzanıyordu ve sanki son zamanlarda iri ellerini buklelerin arasında gezdirmiş ya da bir rüzgâr fırtınasına yakalanmış gibi sevimli bir şekilde eğriydi.

Ellerimi o buklelerin arasında gezdirmek isterdim. Bu düşünce beni gafil avladı ve hem önceki kararlılığımı hem de hayal kırıklığımı zihnimden uzaklaştırarak beni şaşkın ve öfkeli bir halde bıraktı.

Tanrıya şükür bana bakmıyordu. Dikkati Scotia Simmons'ın üzerindeydi, son derece çekici yüz hatlarında nazik ve zararsız bir ifade vardı.

Ama bu arada bugün ela olan gözlerinin ardında bir öfke parıltısı da sezdim.

Onun cevap vermesine izin vermedi ve devam etti: "Çünkü bende otuz yedi numara var ve az önce otuz altı numaranın arandığını duydum."

Cletus'a kaşlarını çattı, sonra da bana kızgın bir bakış fırlattı. "Ben otuz beş numaraydım, ama ben-"

"Oh. Sıran çoktan geldi mi? Bak şimdi, küsuratlı sayılar kullanmaya başladılar mı diye merak ediyordum." Cletus öne çıktı ve Scotia'ya biletini uzattı. "Al, benim otuz yedi numaramı alabilirsin. Böylece yeni bir numara çekmek zorunda kalmazsın."

Scotia önce ona, sonra da eline tutuşturduğu bilete gözlerini kırıştırdı.

Ben de ona göz kırptım. Çünkü bir bilet kapmayı başarmış ve şu ana kadar benim dikkatimden kaçmıştı.

Bu arada Cletus bana saygılı bir baş eğme hareketi yaptı. "Sandviçinizi bölüşebilir miyiz? Ben de peynirli biftek sipariş etmeyi planlıyordum."

Kendime gelmem tam olarak iki saniye sürdü. "Oh, hayır. Hiç sorun değil."

Sonra Garrison Jr'a döndü ve nazikçe talimat verdi: "Lütfen Bayan Sylvester'ın peynirli bifteğini ekstra büyük yapın ve dört parçayı ayrı ayrı paketleyin."

Rahatlamış görünen Garrison Jr. büyük bir telaşla işe koyuldu ve önemli bir görevdeki bir adamın hızıyla sandviçimizi hazırladı. Bir süre sonra Scotia'nın Cletus'un etrafını süzdüğünü, gözlerini profilime diktiğini hissettim. Onu görmezden geldim. Kalbim şimdi farklı bir nedenle çarpıyordu.

Cletus son derece yakınımnda duruyordu, iri kolu omzuma değiyordu. Beni hâlâ tedirgin ediyordu ama bu tedirginlik öncekinden farklıydı; korkuya değil, heyecana dayanıyordu.

Artık ondan korkmuyorum.

Aniden farkına vardım ve uzuvlarıma hoş bir sıcaklık yayıldı. Ondan hiç korkmuyordum. Parlaklığını, zekasını ve kurnazlığını kabul etsem de, artık resmen korkutucu değildi.

Geçen gece ben şefkat pastasını getirdiğimde ve o bir şekilde Billy ile bir şeyler ayarlamayı başardığında aramızda bir şeyler değişmişti. Ya da belki de dün tırnaklarımı boyadığımda ve bu sabah evden makyajsız çıktığımda içimde bir şeyler değişmişti.

"Kız kardeşin nasıl, Cletus? Kasabaya taşındığından beri onu görmedim," dedi Scotia birden ve pek de gergin olmayan sessizliği bozdu.

Cletus Scotia'ya iyi niyetli bir gülümseme verdi. "Ashley gayet iyi, sorduğun için teşekkürler." Sonra bana, "Jennifer, öğle yemeğinde patates cipsi mi yoksa patates salatası mı istersin?" diye sordu.

"Um-"

"Yeşil salata yemeli," diye araya girdi Scotia, bakışları hoşnutsuzlukla üzerimde geziniyordu. "Annesinin onun kilosu için endişelendiğini biliyorum."

Isı yanaklarıma tırmandı ve dişlerimi sıktım, gözlerim yere düştü. Görünüşümün tartışmaya açılmasından nefret ediyordum.

Sadece sosyal medyada değil -ki oradaki milyonlarca takipçimden nefret etmemin başlıca nedenlerinden biri de buydu- annemin arkadaşlarının da yorumlarına maruz kaldım.

Cletus yılmadan, iyi huylu bir şekilde araya girdi, "Kilo endişesinden bahsetmişken, Bayan Simmons, hindi göğsüne sadık kalmak ve jambon ve peyniri atlamak isteyebilirsiniz." Sonra sanki ona bir sır veriyormuş gibi fısıltıyla ekledi: "Hindinin porsiyon başına kalorisi daha azdır ve her küçük parça işe yarar."

Scotia gözlerini ona dikti, ağzı bir karış açık kaldı ve yoğun bir kızgınlıkla sordu: "Ashley hâlâ şu Drew Runous ile evlilik dışı mı yaşıyor? Acaba annen biricik kızının o günahkâr adamla nikâhsız yaşaması karşısında ne hissederdin?"

Scotia Simmons'a dik dik bakarken Cletus'un bakışlarının ardında bir şey parladı, uğursuz bir şey. Bu arada Garrison Jr. sandviçi tezgâhın üzerine koydu, gözleri üçümüz arasında gidip geliyordu. Bir çingiraklı yilandan kaçır gibi üçümüzden uzaklaştı.

Cletus sandviçimizi aldı, uğursuzluk parıltısı artık tamamen gizlenmişti.

Tezgâhtan döndü, elini sırtımın küçük kısmına koydu ve kadının kaba sorusuna düşünceli bir havayla cevap verdi. "Şimdi düşündüm de, Ashley döndüğünden beri onu görmemiş olmana şaşırmadım. Onu cahil ve yargılayıcı insanlardan korumak için elimizden geleni yapıyoruz. Ne de olsa kasabada kalmasını istiyoruz, değil mi?"

Kadının cevap vermesini beklemeden beni ileriye doğru yönlendirdi. Onun yönlendirdiği yöne doğru ilerledim, hakaretinin cüretkârlığı karşısında bir şey söyleyemeyecek kadar şaşırmıştım. Dükkânın karşısına geldiğimizde bizi durdurdu.

Cebinden bir yirmilik çıkararak kasadaki Bayan Bradly'ye uzattı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle Bayan Simmons'a seslendi, "Ah, evet. Unutmadan söyleyeyim, Bayan Simmons, Beau kızınızın

Darlene geçen hafta GTO'sunda kayıp i amaşıırını bulduğunu biliyordu. Kaybettiğı için  z ld ğ n  biliyorum. Lütfen bu sefer eve uğramak yerine onları geri postalayacağını bilmesini sağlayın."

Bayan Simmons dehşet içinde beyaz bir renge büründü ve şarküteri sessizliğe gömüldü.

Cletus bana küçük, komplocu bir gülümseme verdi, sonra ağızı açık kalmış Bayan Bradly'ye göz kırparak, " st  kalsın," dedi.

11. BÖLÜM

"İnsan kalbinde gizli hazineler vardır, Gizli tutulan, sessizlikle mühürlenene; Düşünceler, umutlar, hayaller, zevkler, Ortaya çıkarsa cazibesi kırılan."

- Charlotte Brontë

~Jennifer~

"O korkunç kadına **NEDEN TEŞEKKÜR ETTİN?**" Cletus sandviçini açarak sordu. Şu anda eski Cooper Yolu Patikası'nın hemen dışındaki halka açık piknik masalarından birinde oturuyorduk. Ekim ayına göre hava sıcaktı. Sarı hırkamı arabamda bırakmayı tercih ederek ılıman havanın avantajını kullandım.

"Kim? Scotia Simmons'ı mı kastediyorsun?" Parmaklarımı peçeteye silerek sordum.

"Evet." Cletus başını salladı, sonra peynirli bifteğinden büyük bir ısırık aldı.

"Ona teşekkür ettim mi?" Hatırlamaya çalıştım.

Alışveriş merkezinden otoparka çıktıktan sonra arabasını - tanıyamadığım bir Buick'i- işaret etmiş ve onu takip etmemi söylemişti. Uzaklaşırken sandviçimi rehin almıştı. Kişilikli bir akşam yemeği yemek istiyorsam başka seçeneğim olmadığını düşünerek kabul ettim ve Cletus ile benim için yeni olan Buick'ini dağ yolundan patika sapağına kadar takip ettim.

Park ettik. Arabamdan inmemi bekledi, bizi dağdaki derenin hemen yanına kurulmuş bir piknik masasına götürdü ve işte oradaydık.

"Ona teşekkür ettin," diye cevap verdi lokmasını yuttuktan sonra. "Kilo almanla ilgili bir şeyler söyledi ve sen de 'Teşekkür ederim' dedin."

"Ah. O." Omuz silktim. "Kilo aldığımı söyledi, ben de sağlıklı görüldüğümü kastettiğini düşündüm."

Cletus kaşlarını kaldırdı ve aklımı kaçırmışım gibi bana baktı. "Bunu neden yaptın? Belli ki o

bayrağını sallıyor." "*Belagat* ne demek?" "Nefret dolu bir kaltak demek."

Başladım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü daha önce hiç bu kadar sert bir dil kullandığını hatırlamıyordum. Yine de bir yanımda onun bu kelimeleri kullanmasından dolayı rahatlamış ve minnettar hissetti. Kendimi garip bir şekilde haklı ve ... desteklenmiş hissettim. Sanki benim tarafımdaydı.

Yine de, kelime seçimine dikkat çekmedim, bunun yerine çalışma yöntemimi açıkladım. "Hakaretleri iltifata dönüştürdüğümde her şeyin benim için daha güzel olduğunu fark ediyorum."

Sandviçini masaya doğru indirdi. "Bunu sık sık mı yapıyorsun?" "Evet. Her zaman."

"Ne sıklıkta? Ayda bir mi?"

"Hayır, genellikle her gün," diye cevap verdim kolaylıkla ve dürüstçe.

Ama sonra kaşları çatık ve sert bir ifadeyle bana bakmaya devam edince, bakışlarının ağırlığı altında biraz kıpırdandım. Kulağa nasıl geldiğini aniden fark ettim.

Ama bu doğru olamaz. Her gün hakarete uğramıyorum.

. Öyle de ğil mi?

"Sana her gün hakaret eden kim?"

Gözlerimi sandviçime diktim ve son bir ayın zihinsel çetelesini tutmaya çalıştım.

Dün sabah annem "çirkin bir gün" geçirdiğimi söyledi. Bir gün önce de babam saçımın aklımdan daha çok olduğunu söylemişti. Ondan önceki gün de babam sözlükte aptal kelimesinin yanında benim resmimin olup olmadığını sormuştu.

İki hafta geriye doğru saydım ve her gün annemin görünüşümü eleştirdiği ya da babamın beyinsizliğim hakkında yorum yaptığı en az bir ya da iki bölüm olduğunu gördüm. Keşfim karşısında kaşlarımı çattım, çünkü bu bir keşifti ve ev hayatımın aniden ortaya çıkan ideal olmayan resmini çözümlemeye çalıştım.

Bu gerçekten benim gerçekliğim miydi?

Üzerinde düşündükçe gerçek olduğunu daha iyi anladım. Ailem bana ne kadar sevimsiz olduğumu anlatmak için çok zaman harcıyordu. *Bunu neden yaptınlar ki?*

Gerçeği Cletus'a itiraf edemezdim, çünkü gerçek beni acınası hale getirirdi, bu yüzden onun bakışlarını savuşturdum ve neşeli bir sırıtışa zorladım. "Kimse yok. Özür dilerim. Yanlış söyledim. Yanlış söyledim. Kimse bana her gün hakaret etmiyor."

Boynum sıcak ve kaşınıyor gibiydi. Sandviçimden bir ısırık daha almayı düşündüm ama vazgeçtim, bunun yerine suyun üzerinden diğer taraftaki uçuruma baktım.

"Baban mı?"

Başımı salladım, her ne kadar şimdi geriye dönüp baktığımda bu alışkanlığı edinmemin başlıca nedeni babam olsa da. "Merak etme. Yanlış söyledim."

"Yanlış söylediğini sanmıyorum Jennifer. Annen mi?" Sesi yumuşadı ve bu beni daha da kötü hissettirdi, acınacak bir şeymişim gibi.

Çenemi tuttum ve boğazımı temizledim, masadan kalkıp derenin kenarına doğru yürüdüm.

"Jenn?" diye seslendi, konuyu zorlayarak.

"Başka bir şey hakkında konuşalım," dedim arkamı dönmeden.

Bir süre sessiz kaldı ve gözlerini sırtımda hissettim. Nedense ağlamaya çok yaklaşmışım. Ama bu aptalcaydı. Ben aptaldım. Yaralanmamıştım. İyiydim.

Cletus abartılı bir şekilde iç çekip sinirli bir şekilde "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sorduğunda son derece rahatlamıştım.

Çok fazla düşünmeden, "Şu anda herhangi bir yerde olabilseydin, nerede olmak isterdin?" diye cevap verdim.

"Alaska," dedi hemen ve dikkatimi tekrar yakışıklı yüzüne çekti. Yemeğini de bırakmış, bana doğru yürümeye başlamıştı.

"Alaska mı? Alaska'da ne var?"

Kollarını kavuşturdu ve durduğum yerden bir metre ötede durup bana baktı. "Gökyüzü."

"Burada da gökyüzü var." Başımızın üstündeki mavi genişliği işaret ettim. "Tam önünüzde uzanıyor."

"Evet, ama Alaska'daki gökyüzü daha büyük, daha yakın," dedi sabırsızlıkla; konuyu değiştirmemiz için ısrar etmemden hoşlanmadığını hissettim. "Sanki gökler kapının eşiğinde oturuyor ve eğer canın isterse bulutların arasında bir gezintiye çıkmak tamamen makul."

Ses tonundaki hoşnutsuzluğa rağmen Alaska'yı tarif edişi beni gülümsetti. "Gökyüzünü bu kadar sevdiğini bilmiyordum."

"Seviyorum. Gökyüzünü seviyorum. Yukarı bakmayı ve gördüklerim karşısında şaşırmayı seviyorum. Bu çok sık olmuyor ama olduğunda

. ." durdu, nefes verdi, bakışları yüzümde geziniyordu, "öyle olduğunda genellikle Alaska'dayım."

"Buradaki gökyüzü şaşırtıcı değil mi?" Şaşırtıcı bir gökyüzünün ne anlama gelebileceğini düşündüm. Genellikle bütün gün içeride, fırında çalışıyordum ve muhtemelen şaşırtıcı olarak nitelendirilebilecek gökyüzü ile ilgili olayları kaçıırıyordum.

"Genelde değil. Elbette, çok güzel." Omuz silkti. "Ama güzel sıkıcıdır. Tennessee'de gün batımının yavan güzelliği yerine Alaska'da gün batımının şaşırtıcı tonlarını tercih ederim. Ben bunu seviyorum."

Anlattıkları beni daha da sırtmaya ve ona bir adım daha yaklaşmaya itti; Alaska gökyüzünden bahsederken yüzünün aydınlanması hoşuma gitti. "Ne demek *ürkütücü*?" Gerçekten, sadece konuşmaya devam etmesini istiyordum.

Cletus başını düşünceli bir tavırla öne arkaya eğdi. "İlkbaharda gün batımları kırmızı ve turuncu olur. Ama sonbaharda, lavanta ve çivit mavisi çizgileriyle koyu mor olurlar, şimdiye kadar gördüğüm en güzel renk..." Cletus'un kaşları hafifçe çatıldı ve gözleri sanki ağır meseleleri sessizce tartışıyormuş gibi uzaklara daldı.

Birdenbire, "Gözlerin mor değil. Onlar mavi. Koyu mavi."

Gözlerimi kıstım, hızla kırptım, aniden gözbebeklerimin farkına vardım ve bir adım geri attım. "Biliyorum," diye kekeledim. "Sadece bazen mor görünüyorlar."

Cletus ileri atıldı ve parmaklarıyla çenemi sabitledi, yaklaştı ve beni sabit tuttu. İrislerimi inceledi. "Onlar yansıtıcı."

"Pardon?" Şu anda ürkmüş bir hayvana benzediğime eminim.

"Kendilerini çevreleyen rengin karşıtını yansıtırlar. Yeşil ya da sarı giyersen mor olurlar. Ama turuncu giyersen, muhtemelen gök mavisi görünürler."

Hafifçe başımı salladım, bakışlarını tutmaya dikkat ettim, bana dokunmaktan vazgeçmesini istemiyordum, ona yakından bakma fırsatını kaçırmak istemiyordum. Ya da belki sadece ona yakın olmak istiyordum. Her iki durumda da, onun yakınlığının karnımı titretmesi ve göğsümü sıkılaştırması hoşuma gidiyordu.

"Onun gibi bir şey." Sesim çatallaştı; sessizce boğazımı temizledim. "Ama siyah ya da beyaz giyersem-"

"O zaman doğrudurlar. O zaman yalan söylemeyi bırakırlar." Bakışları yeniden odaklandı, daha derinlere indi, irislerimin yüzey renginin ötesine geçerek içimdeki kişiye yöneldi.

Cletus'un delici bakışlarının tüm ağırlığı, özellikle de bu kadar yakından, rahatsız ediciydi. Biraz irkildim ama kendimi tuttum. Yine de yanaklarıma ihanet edercesine bir kızarıklık yayıldı. Gözleri yüzümde gezindi; yüzümün rengini fark ettiğini gördüm, ağzının kenarı ince, neredeyse fark edilmeyen bir hareketle kasıldı.

"Yüzün neden bu kadar kırmızı?" diye fısıldadı, gözleri ağzıma kayarken artık kapüşonluydu.

"Burası çok sıcak," diye mırıldandım, bacaklarıma ağırlığımı taşımasını dileyerek.

En azından ben sıcaktım.

"Seni sinirlendiriyor muyum?" Sesi bir oktav alçaldı.

"Evet," diye cevap verdim tüm dürüstlüğümle.

Parmakları çenemi bıraktığında sırtışı daha da yükseldi. Cletus'un başparmağı kasıtlı bir hareketle hafifçe boynumdan aşağı kaydı, refleks olarak yutkunmama neden oldu ve arkamda tüylerimi diken diken eden bir iz bıraktı. Ama tamamen uzaklaşıp piknik masasına geri döndüğünde, onu kaybettiğimi hissettim. Başımın döndüğünü hissettim. Ve bu baş dönmesi kafa karıştırıcıydı.

"Sana söyledim, er ya da geç benden korkmayı bırakman gerekecek." Cletus sandviçini tekrar eline aldı, büyük bir ısırık aldı, sonra yemeğin etrafında konuştu: "Eee em nomon ealk anesis redklos."

Gözlerimi kısıtım, anlamsız sözlerini çözmeye çalıştıkça başımın dönmesi ve tüylerimin diken diken olması hafifliyordu. "Ne dedin sen?"

Başını salladı, çiğnedi, yutkundu ve sonra "Korkunç değilim, saçmalıyorum" dedi.

Alay ederek masaya geri döndüm ve karşısına oturdum. "Sen pek çok şeysin Cletus Winston, ama hiçbir şeyin gülünç değil."

"Gerçekten mi?" Bana araştıran bir bakış attı, ağzının kenarı kalktı. "Peki ya saçlarım?"

Hiç beklemediğim bir anda dikkatim saçlarına kaydı. Çılgın, uzun, temiz ama evcilleşmemiş saçlarına.

Saçlarına bayılıyorum. "Peki ya senin saçların?"

"Saçlarım çok saçma. Doğduğumdan beri yaramazlık yapıyor."

Bu beni güldürdü ve ona, bebek Cletus'un söz dinlemeyen saçlarının resmine bakarak sırttım. Onunla ilgili yaramaz olan tek şeyin saçları olmadığını hayal ettim.

"Doğru," dedi, sanki kahkahalarım az önceki sözleriyle çelişiyormuş gibi. "Kardeşlerim arasında Büyükanne Oliver'ın buklelerini ve distichiasis hastalığını miras alan tek kişi benim."

"Distichiasis mi? O ne demek?"

"Çift sıra kirpiklere neden olan genetik bir mutasyon." Gözlerini işaret etti ve öne doğru eğildi. Ben de onu takip ettim ve masanın karşısına geçip kirpiklerini inceledim. Yeterince emindim, ikinci bir sırası vardı.

"Bu inanılmaz. Bunu daha önce hiç duymamıştım." Bu kesinlikle kalınlığı açıklıyordu.

Yemekten küçük bir ısırık aldı, başını salladı, çiğnedi, sonra yutkundu ve ekledi: "Ashley ve Billy'de de distichiasis var ama kıvrıkcık saç yok. Ve küçükken sarı saçları olan tek kişi benim."

Bu yeni bilgiyi düşünerek onu inceledim. Cletus'u küçüklüğünden tanıyordum ama -benden birkaç yaş büyük olduğu için- belli ki küçük bir çocuk olarak değil.

"Sarı, kalın, kıvrıkcık saçların ve çift kirpiklerin büyürken sana hiç sorun çıkarmamış olmalı."

Cletus içini çekerek başını salladı. "Evet. Ben küçük bir çocukken -iki ya da üç- çoğu insan benim kız olduğumu düşünürdü. Annem bu varsayımdan vazgeçirmek için pek bir şey yapmadı. Bir kız çocuğu olmasını çok istiyormuş ve ben de Ashley gelmeden önce doğma talihsizliğine uğramışım."

"Ashley geldikten sonra ne oldu?"

"Pek bir şey değişmedi ama annem yanlış varsayımları daha hararetli bir şekilde düzeltti. Kıvrıkcık saçlar sakız ve düğüm gibi şeyleri çeker. Ama bir erkek çocukta uzun, sarı, kıvrıkcık saçlar ve kalın kirpikler pislikleri çeker." Cletus'un tavrı değişti, sesi derinleşti, sertleşti, sanki özel bir anısını düşünüyormuş gibiydi.

Dikkatim sakalına takıldı ve düşünmeden sordum: "Bu yüzden mi sakal bıraktın? İnsanlar seni bir kızla karıştırmasın diye mi?"

Cletus sessizdi ama gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde, sanki bu konuyu ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi bulanık ve içe dönüktü.

Sonunda başını salladı. "Hayır. Sakal bıraktım çünkü etrafta biz erkeklere nasıl tıraş olunacağını öğretecek kimse yoktu."

. . . *gah*.

Ayağa kalkma, masanın onun tarafına doğru yürüme ve onu kucağıma alma isteğıme zorlukla karşı koydum. Zar zor. Sesi üzgün geldiğı için değil; sesi üzgün değil, gerçekçi geliyordu. Bu da ifadeyi daha da kötüleştirdi.

Bakışları yeniden benimkilere odaklandı ve sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Benim için üzölme. Büyürken çok şey yaşadım. Büyükanнемiz ölene kadar bizimle yaşadı ve Darrell Winston'ın bıraktığı eksiklikleri fazlasıyla kapattı. Pastırma yağının bisküvi pişirmekten sabun yapmaya kadar her şeyde kullanıldığı eski ekolden geliyordu."

"Büyükanneni hatırladığımı sanmıyorum."

"Hatırlamazsın. Sanırım o öldüğünde sen altı yaşındaydın." Gözleri yine odağını kaybederek omzumun üzerinden geçti. "Yoksul bir ailede büyüdü, bu yüzden de tasarruf ve yeniden kullanım konusunda tam bir zekâ kraliçesiydi. Çocukluğunu şöyle anlatırdı: 'O kadar fakirdim ki dikkatimi bile veremezdim.'"

Bunun üzerine sıırttım. "Büyükannenle büyükbabanın parası var sanıyordum?"

"Büyükbabamın vardı. Ama büyükbabam Oliver - kocası - paradan gelmesine ve iyi bir yaşam sürmesine rağmen, israfa asla tahammöl edemezdi. Kadın çöpe bakar ve onun yararlı bir şey olma potansiyelini görürdü. Geri kazanılmış lastik hortumlardan, iki büyük boy susturucudan ve bir taş fırından bir kaçak içki imalathanesi yaptı. Hâlâ müstakil garajımızda duruyor."

"Kaçak içki imalathanesi mi yapmış?" Artık rahatlamıştım. Ve yine acıkmıştım. Sandviçimi aldım.

"Evet. Yılda bir kez Noel zamanı kullanıyorum." Gözleri üzerimde gezindi; sanki ilgimi ölçer gibiydi. benim konuyu büyüleyici bulduğumu görmüş olmalıydı çünkü o

devam etti. "Ama hepsi bu kadar değil. Eskiyeen elbiseleri, yırtık pırtık olanlar, yorgan olarak ikinci bir hayat yaşıyor. Eski perdeleri peçeteye, plastik süt kutularını oyuncak plastik küreklere ve bir keresinde 420'lik bir traktör lastiğini biz çocuklar için kum masasına dönüştürdü."

"Ha! Ne güzel bir fikir."

"Ayrıca otomobilleri de tamir ederdi ve dürüst olmak gerekirse, bize yağ ve lastik değiştirmeyi öğreten, arabalara ilgi duymamızı sağlayan en önemli kişiydi."

"Belki de mekanik yeteneğinizi ve mühendislik genlerinizi ondan almışsınızdır," dedim lokmalar arasında.

"Muhtemelen." İfademi haklı bulmuş gibi başını salladı. "'Ama bazen,' derdi, 'çöp sadece çöptür ve yolun kenarına bırakılmalıdır. Bunu genellikle babam etrafta olduğunda söylerdi.'" Gözleri düştü ve kaşlarını çatarak yemeğine baktı, sesi giderek uzaklaşıyordu. "Babamı hor görürdü ama asla sesini yükseltmezdi. Bana 'Sessiz olmak bağırmaktan daha gürültülü olabilir' derdi."

Bunu düşündüm, kendi sürekli sessizliğime atıfta bulunan ifadeyi düşündüm.

Sessizliğim gürültü mü?

Ben öyle düşünmüyordum. Aksine, sessizliğim sorunlarımı devam ettiriyordu. Mutsuzluğumu körüklüyordu.

Kelimeler üzerinde fazla düşünmeden ekledi: "Darrell ona çöpçü kadın der ve geri dönüşümüyle alay ederdi. Bu kadar çok parası olan bir kadının neden her şeyi yeni almadığını anlayamıyordu."

"Ne demişti?"

Cletus'un bakışları benimkilere döndü ve gülümsemesi bir anının etkisiyle yumuşak ve hüzünlüydü. "Cevabı hep aynıydı: 'Eski şeylerin ruhu vardır. Sonra bana fısıltıyla 'Ve genç şeylerin ruhu vardır' diye eklerdi."

Çok basit ve özlü olan bu söz beni etkiledi. Bakışlarım piknik masasına ve merak ettim eğer onun

Büyükannemin bilgelik sözleri bana da uygulanabilirdi.

Ruhum var mıydı?

Bunu takip eden sessizlikte, Cletus yemeğini bitirip kendi düşüncelerine dalmaktan memnun görünürken, içime bir melankoli çöktü. Kendimi pek enerjik hissetmiyordum. Duygusal da hissetmiyordum.

Susturulmuş hissettim. Boğulmuş hissettim. Bastırılmış ve ... görmezden gelinmiş hissediyordum. Sadece ailem ve onların beklentileri tarafından değil, kendim tarafından da. Kendimi görmezden geliyordum. Kendi isteklerimi ve umutlarımı görmezden geliyordum.

Bunun yerine motive, kararlı, hazır ve ... heyecanlı hissetmeye karar verdim.

Heyecanlıydım, ruhumu bulmaya hazırdım.

İlk gün **BORDO OJE** sürdüm ve gözlerini bile kırpmadılar. İkinci gün makyaj yapmadım ve babam iki kere baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

Üçüncü gün saçımı topuz yaparak annemin onaylamayan bakışlarına maruz kaldım ama azarlanmadım.

Ancak dördüncü gün Billy ile sahte randevum için giydiğim siyah elbise-

"Ne giydiğini sanıyorsun?" diye sordu annem odamın kapısından, elleri kalçalarında, kaşları sert bir şekilde çatılmıştı.

Aynada kendime baktım. Kepçe yakalı, kapaklı kollu ve etek ucu dantel bantlı siyah elbiseyi hâlâ beğeniyordum. Özellikle de şu anda olduğu gibi saçlarımı arkaya topladığımda ve dün işten sonra bu durum için aldığım siyah sivri topuklu ayakkabılarla hoşuma gitmişti.

"Bu bir elbise," dedim omuz silkerek, yatağımın kenarına oturdum ve yeni ayakkabılarımı giydim.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama kaşları daha da çatılmıştı. "Önce o berbat oje, şimdi de bu mu? Bu uygunsuz."

Ona karşı burnumu kırıştırdım; sözleri karşısında hissettiğim öfke patlaması sesimi sakinleştirmeye çalışmamı gerektirdi. "Siyah olduğu için mi?"

Ofladı pufladı. "Kendimi açıklamama gerek yok. Onu giymeyeceksin. Senin için hazırladığım elbiseyi giyeceksin. Scotia dün beni aradı, seni alışveriş merkezinde gördüğünü söyledi. Sanırım artık neden orada olduğunu biliyorum."

Yatağımın üzerine koyduğu sarı elbiseye baktım. Üç çeyrek uzunluktaki kolları, yüksek yakası, baldırlarıma kadar inen geniş eteği.

Onu giymeyecektim. Ve eğer beğenmediyse, bu çok kötü bir şeydi.

Gözlerimi anneme çevirdim ve kaşlarını kendi kaşlarımla çattım. Onun hayal kırıklığına karşı başışıklığım yoktu. Bana attığı bakış canımı yaktı, kalbimi suçluluk duygusuyla sızlattı, ellerimi terletti. Ama dün fark ettiğim gibi, ne yaparsam yapayım bu bakışlar her gün başıma geliyordu. Onu asla tatmin edemiyordum ve artık her zaman onun istediğini yapmaktan memnun değildim. Bu sadece bir elbiseydi. Ama benim elbisemdi ve uygunsuz değildi. Güzeldi ve hoşuma gidiyordu ve değiştirmem için hiçbir neden yoktu, *hiçbir neden*.

Başımı salladım ve ellerimi yumruk yapıp kucağıma koydum. "Hayır, anne. Sarı bir elbise giymeyeceğim."

Yine ofladı pufladı. "Jennifer Anne Sylvester, sabrımı zorluyorsun. Benimle konuşulmasından hoşlanmıyorum."

"Şimdi, Diane, onu rahat bırak." Koridorun sonundan babamın sesi geldi ve ayak seslerinin yaklaştığını duydum. Çok geçmeden o da kapının önündeydi. Bana hızlıca bir göz attı ve başını salladı. "Gerçekten iyi görünüyor. Umarım görünüşüne konsantre olur da çok konuşmak zorunda kalmaz."

Babamın imalı hakareti karşısında yükselen acıyı yuttum, bunu bir iltifatmış gibi yapmaktansa görmezden gelmeye kararlıyım.

Annemin ağızı açıldı ve gözleri yuvalarından fırladı. Ama konuşmaya fırsat bulamadı çünkü Billy'nin gelişini haber veren kapı zili çaldı.

Küçük bir heyecan hissettim ama bunun nedeni Billy ya da randevu değildi. Billy'den *o kadar* hoşlanmıyordum ama arkadaş olabileceğimizi umuyordum. Heyecan tamamen elbise yüzündendi. Bu siyah elbiseyi ve siyah ayakkabıları giyip evden çıkacak ve jam session'a gidecektim. Müzik dinletisi ve halk merkezi için biraz abartılı giyinmiş olabilirdim ama kasabanın en gözde bekârıyla bir akşam yemeği randevusu için değil. Sanki ilk kez insan içine kendim olarak çıkıyormuşum gibi hissediyordum.

Ve evet, çok heyecanlıydım.

Annem toparlanmadan önce şalımı kaptım, annemle babamın yanından geçtim ve koridordan ön kapıya doğru yürüdüm. Arkamda onların kısık seslerini duydum; anneminki öfkeli, babaminki kızgındı.

Onları görmezden geldim ve kapıyı açtım.

Billy Winston -tüm uzun boylu, esmer ve yakışıklı ihtişamıyla döndü; yüz hatlarına kibar bir gülümseme yerleşti ve sonra hemen ağızı açık kaldı.

"Jenn?" diye sordu, sanki beni tanımamış gibiydi.

Sırıttım, kendimi biraz mahcup hissediyordum ama yine de heyecanlıydım. "Merhaba."

Gözleri önce aşağı, sonra yukarı, sonra tekrar aşağı kaydı. "Sen-"

"Billy Winston, ne büyük bir zevk." Annem yanımda belirdi, yüzünde kırılğan bir gülümseme vardı. "Neden biraz içeri gelmiyorsun?"

Bir an sonra babam belirdi ve Billy'nin elini sıkmak için öne doğru uzandı. Hemen ardından beni kapıdan dışarı itti.

"Hayır, hayır. Seni tutmak istemiyoruz. Siz çocuklar gitseniz iyi olur."

"Ama-" Annem elime uzanmak için hamle yaptı; babam kolunu annemin omuzlarına koyup onu yerinde tutarak bu girişimi engelledi.

"Devam et. İyi eğlenceler. Sonra görüşürüz." El salladı, sonra da kapıyı kapattı.

Billy bir süre kapıya baktı, sonra gözlerini bana odakladı. Omuz silktim. Ya şaşırmış ya eğlenmiş ya da her ikisini birden yaşıyor gibiydi. Ama çabuk toparlandı.

Arabasına doğru dönerek bana kolunu uzattı ve küçük, içten bir gülümseme verdi. "Gidelim mi?"

Elimi dirseğinin kıvrımına koydum ve sırtışına karşılık verdim. "Yapacağız."

"**CLETUS** bana her gün bir şeyi değiştirmem gerektiğini **SÖYLEDİ**. Neyi değiştirmem gerektiği konusunda kesin konuşmadı, sadece bir şeye kendim karar vermem gerektiğini söyledi."

Billy başını salladı.

Ben devam ettim. "İlk başta amacını anlayamadım. Biliyor musunuz? Cletus haklıydı. Tırnaklarımı farklı bir renge boyamak kadar önemsiz bir şey, aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi hissetmemi sağladı."

Billy gülümsedi.

Devam ettim. "Cletus ayrıca-"

Billy boğazını temizledi. "Sık sık jam session'a gider misin? Sanırım seni burada sadece birkaç kez gördüm."

"Aslında gelmiyorum. İsterdim ama Cumartesi günleri çok yoğun oluyor. Genelde Cuma gecesi özel siparişler hazırlıyorum. Yine de birkaç kez şarkı söylediğini duydum. Bunu daha sık yapmalısın, çok güzel bir sesin var."

Billy tekrar gülümsedi, gözleri önce bana kaydı, sonra uzaklaştı. "Teşekkür ederim."

"Cletus da bançoda harikadır. Geçen yıl Cadılar Bayramı'nda Thriller'in halk versiyonunu çaldı. Muhteşemdi."

Billy iç çekti.

Yanlış bir şey söylemekten korkmayı bıraktıktan sonra, Billy Winston'la sohbet etmek şaşırtıcı derecede kolaydı. Endişelenmek yerine, ne istersem onu söyledim. Bana soru sormak dışında çok konuşan biri değildi, bu yüzden sessizliği ben dolduruyordum. Bazen söylediklerim onu güldürüyordu. Bazen başını sallıyordu. Bazen öksürmesine neden oluyordu.

Ama genellikle söylediklerim onu gülümsetirdi. Ve bu güzeldi. O iyiydi.

Kamyonetini toplum merkezinin otoparkına çekti ve jam session'ın tüm hızıyla devam ettiği belliydi. Akşam serin olduğu için herkes palto giymişti.

Şalımı omuzlarıma çektim ve Billy kapımı açarak arabadan inmememe yardım etti. Toplum merkezine yaklaşırken yeni ve daha güçlü bir heyecan dalgasını bastırmaya çalışırken parmaklarımı dirseğinin kıvrımına soktum.

Cletus'un orada olup olmayacağını merak ediyordum. Elbisem, topuz yaptığım saçlarım, bilerek yaptığım minimal makyajım ve ojelerim hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Gergin olmama rağmen bu düşünceye sııttım.

"Neden sıırıyorsun?" Billy bana yan gözle bakarak sordu.

"Gerginim," diye dürüstçe cevap verdim, nefesim kesilmişti, sonra kendimi tutamadan sordum, "Sence Cletus burada mıdır?"

Billy'nin ağzı yana çekildi ve yüzümü inceledi. "Eminim buradadır. Neden?"

"Elbisem hakkında ne düşünecek merak ediyorum," diye heyecanla itiraf ettim.

Kıkırdadı ve başını salladı.

"Ne? Ne oldu?" Neden güldüğüne dair bir işaret bulabilmek için profilini inceledim.

Bizi durdurdu ve yüzümü bana çevirdi. "Bu bir alıştırma randevusu olduğuna göre, sana bahşış vermemi ister misin?"

Hevesle başımı salladım. "Evet, lütfen. Tüm bahşışlere açığız."

"Tamam. İşte başlıyoruz." Kendini hazırlıyormuş gibi geniş bir nefes aldı ve "Bir erkekle randevudayken başka bir erkekten bahsetmemek en iyisidir" dedi.

Yüzüm düşerken dudaklarım aralandı. "Özür dilerim. Sürekli kardeşin hakkında konuşuyorum."

"Hayır, hayır. Sorun değil." Elime uzandı ve sıktı. "Bu bir antrenman, özür dilemene gerek yok. Kızgın değilim. Ama bu gerçek bir randevu olsaydı, Cletus'tan bahsetmen ve elbisen hakkında ne düşüneceğini merak etmen beni kesinlikle yanlış yola iterdi. Eğer bir randevudaysam, o kadının sadece beni düşünmesini isterim. Bu mantıklı mı?"

Başımı salladım, çünkü gerçekten de mantıklıydı. "Tıpkı -eğer bu gerçek bir randevu olsaydı- sürekli başka kadınlardan bahsetmenin hoşuma gitmeyeceği gibi."

"Bu doğru." Elimi tekrar koluna götürdü. "Konuşmayı ikiniz hakkında tutmak isteyeceksin."

Yürürken bir şeyler düşündüm. "Teşekkür ederim, Billy."

"Ne için?" Benim için çift kapıyı açtı ve elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni içeri soktu. Giriş insanlarla doluydu ama ben onları fark etmedim bile.

"Bunu yaptığın için ve bahşış için teşekkürler. Cuma gecenizi feda ettiğiniz için teşekkürler."

Billy eliyle kolundaki parmaklarımı kapattı. "Bu bir fedakârlık değil, Jennifer."

"Hoş bir şey olamaz."

Tekrar sırtıttı ve bana inanmaz bir bakış attı.

"Ne? Bu sefer ne yaptım? Başka tüyoların var mı?" Bilmem gerekiyordu. Umarım bütün geceyi ipuçlarıyla doldururdu, böylece gerçek bir randevu zamanı geldiğinde uzman olurum.

Billy'nin sırtışı, delici mavi gözleri yüzümde gezinirken soldu. Eğer bunu daha geçen hafta yapsaydı sanırım

oracıkta bayılmış, utanmış, dehşete düşmüş ve kendi başarısızlığımdan emin olmuştum.

Ama bir hafta içinde çok şey değişmişti. Artık ondan korkmuyordum. Değişiyordum, daha cesur oluyordum. Bu yüzden onun buz gibi gözleriyle doğrudan karşılaştım ve kaşlarımı cesaretle kaldırdım.

"Ne olursa olsun bana anlatabilirsin," diye fısıldadım ciddiyetle, yaklaşarak. "Dediğim gibi, tüm ipuçlarına açığız."

Sonunda, "Ne kadar muhteşem olduğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi.

Ona bön bön baktım, çünkü böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

Ama kendimi toparlayamadan solumdan sert bir ses araya girdi. "Hiçbir şeyden haberi yok."

Döndüm ve Cletus'u omzumda dikilirken buldum. İrkilerek, onu daha iyi görebilmek için yana doğru bir adım attım. Gördüğüm şey beni şaşırttı.

Çenesi sıkılmıştı.

Ağız kaşlarını çatacak şekilde kıvrılmıştı.

Cletus'un tehlikeli ve ateş mavisi gözleri kardeşine dikilmişti.

12. BÖLÜM

"Bir şey komik olduğunda, gizli bir gerçek için onu dikkatlice araştırın."

- George Bernard Shaw, *Methuselah'a Dönüş*

~Cletus~

"**CLETUS.**" **BILLY** bana tek bir baş hareketiyle **SELAM VERDİ.** Her zamanki suskun gözleri bir muziplikle parlıyordu. Kolunu Jennifer'ın beline dolamasını ve onu kendi yanına yaklaştırmasını kaçırmadım. Bunu özlemedim ve hoşuma gitmedi.

Neyin peşindeydi?

"Billy." Elini kızın kalçasına nasıl koyduğunu da fark ettim. Bu da hoşuma gitmemiştii. Yavaş yavaş gözlerimi tekrar onunkilere çevirdim ve bir sırtışın kuyruk ucunu yakaladım. Gözlerimi kısarak bakışlarımın şiddetini arttırdım.

"Neden oynamıyorsun?" Billy sordu, güzel ve sakindi. Hatta pürüzsüz.

Ağabeyimi gülümsemeye karşı koyduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum. Ama o gülümsemedi. Billy yapmak istemediği hiçbir şeyi yapmazdı, bu gerçeği onu Jenn'le buluşması için kandırmadan önce hatırlamalıydım.

Çaylak hatası. Beau'yu göndermeliydin. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım.

Jennifer boğazını temizleyerek dikkatimi ona çekti. Kafası karışmıştı, gerçi şaşkınlık daha iyi bir kelime olabilirdi. Şaşkınlığının altında bana umutla bakıyordu.

"Merhaba Cletus," dedi, sesi yumuşak, dostça ve beklenti içindeydi. "Nasılsın?"

Onu inceledim, gözlerim hızlı bir değerlendirmeye üzerinde gezindi. O değişmişti. Onu son gördüğümünden beri sadece iki gün geçmişti, Cooper'daki sürpriz pikniğimizden beri.

Road Trail. Ama ev ödevini çok ciddiye almıştı. O elbiseyle evinden çıkmayı başarmak kolay olmamıştır. Onunla gurur duyuyordum ve bunu ona söylemek istiyordum.

Ama aynı zamanda kardeşime de kızmıştım ve bu yüzden yüzüm kızarmıştı.

Billy gelmeden önce bile, Jennifer Sylvester kolunda sürpriz elbisesi ve yeni saç stiliyle, gün hiç de keyifli geçmemişti.

Beau yine kendini kaybetmişti. Shelly ona zorlu bir motor tamirinde yol göstermeye çalışmıştı. Shelly onun bu çıkışından en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyordu, bu da Beau'yu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Sinirli bir şekilde oradan ayrıldı.

Sonra, şekerleme yapmaya çalıştım. Bu taffy yapmaya çalıştığım ilk sefer değildi ve son da olmayacaktı. Hiç başaramadım ama kararlıyım.

Sonra, jam session'a vardığımda bançomun tellerinden biri kopmuştu. Sözün bittiği yer değildi, kesinlikle. Ama sonra, onu yeniden bağlarken, bir tel daha koptu.

Ve şimdi de Claire McClure ile kapsamlı, trajik ve destansı bir aşk hikayesine karışmış olması gereken ağabeyimin Jenn'imın kafasını karıştırdığını ve umutlarını artırdığını duymuştum.

Benim Jenn'im.

Billy'nin Jenn'i
değil. Benimki.

"Jennifer Sylvester," dedim, derinlere inerek ve bir beyefendi olmak için gerekli gücü bularak. Ona saygılı bir şekilde başımı salladım ve gergin bir gülümseme verdim. "Bu güzel akşamda nasılsınız?"

Gülümsemesi artarken bile güzel gözleri derece derece karardı. Sahte görünüyordu ve bu da benim gülümsememin kaymasına neden oldu.

"İyiyim. Teşekkür ederim," dedi ve dikkati yere düştü.

Parmaklarını büküyordu. Gergindi.

Kahretsin, Billy. Tek bir işin vardı. Bir tane. İş.

Bakışlarımı kardeşime çevirdim. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Şimdi mi?" diye sordu, neredeyse sevinmiş gibi görünüyordu. Billy için sevinçli olanın, diğer herkes için soğukkanlı olduğunu belirtmeliyim.

"Evet. Şimdi." Sırıtarak dişlerimi gösterdim.

Billy'nin gözleri benimkilerin arasında gezindi ve ben onun titiz bakımına lanet ettim. Bu öğleden sonra sakal düzelticiyle ekstra özen göstermişti. Ayrıca çapkın, kolonya ve karşılıksız bir aşk gibi kokuyordu.

Ağabeyim döndü ve Jennifer'ın kulağına bir şeyler fısıldadı. Kaskatı kesildim, onu gömleğinin yakasından tutup koridordan aşağı çekme isteğimi zar zor dizginledim.

Ama yapmadım. Onun yerine en değerli eşyalarının bir listesini yaptım.

Başını salladı ve ona küçük de olsa içten bir gülümseme gönderdi. Jennifer gülümsemesini bana çevirdi ama gözlerini boynumdan daha yukarı kaldırmadı.

"Gidip şerife merhaba diyeceğim. Sanırım onu bağış masasında Yargıç Payton'la birlikte görüyorum." Jennifer şalını omuzlarına daha sıkı doladı ve yola koyuldu. Gidişini izlemek için başımı çevirdim. Kalabalığın arasından kazasız belasız geçtiğinden emin olmak istedim.

Sonra gözlerim onun şekline takıldı, çünkü bu elbisenin içinde onun şekli sergileniyordu. Belinin girintisi keskindi ve arka tarafının cömert kıvrımı ince kalçalara ve düzgün baldırlara doğru sivriliyordu. Şal taktığı için omuzlarını göremiyordum. Giydiği ilginç siyah elbisenin dizinden başlayıp bir santim altında biten siyah dantelden bir bandı vardı.

"Cletus?"

"Hmm?"

Elbisede kışkırtıcı bir şey yoktu... ama yine de, Elbiseyle ilgili *her şey* kışkırtıcıydı. "Cletus."

"Öyle mi?"

Bana iç çamaşırını hatırlatıyordu ama nedenini tam olarak anlayamıyordum.

"Cletus, sevgilime bakmayı kes."

Gözlerimi yanıma gelip omzumda duran Billy'ye kaydırdım. Eğleniyor gibi görünüyordu. Ona kaşlarımı çattım, çünkü az önce söylediği şey kaşlarımı çatmamı gerektiriyordu.

"Benimle gel." Başımı blues odasına doğru çevirdim. Müzisyenler şu anda mola vermişlerdi. Dinleyicilerin çoğu başka yerlere dağılmış, ön tarafta seyrek bir grup başıboş insan ve yalnız enstrümanlar kalmıştı.

Onu uzak köşeye götürdüm, ona döndüm, kollarımı kavuşturdum ve "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordum.

Billy bana sol kaşını kaldırdı, gözleri kutsal olmayan bir ışıkla parlıyordu ama bunun dışında ifadesi rahatsız edici bir şekilde esrarengiz kalmaya devam etti. Kardeşlerim arasında okumakta zorlandığım tek kişi oydu.

"Biriyle çıkıyorum."

"Hayır. Yanlış cevap. Randevuda değilsin."

Sırtışı geri gelmişti.

Görmezden geldim.

"Tek bir işin vardı, Billy. Tek bir iş."

"Öyle mi? Ne demiştin?"

I alçaltılmış benim ses ve yapılmış Tabii ki
Hayır bir oldu

devam etmeden önce gizlice dinliyordu. "Jennifer'a yardım et. Ona biraz güven ver. Ona iyi vakit geçirt."

Hâlâ sırtarak ensesini kaşdı. "Son baktığımda, sen beni buraya sürüklemeyen önce, tam da bunu yapıyorduk."

"O zaman neden bu kadar gergin? Neden parmaklarıyla o bükme hareketini yapıyor ve bana sahte gülücükler atıyor?"

Billy'nin gülümsemesi sırtmaya dönüştü ve cevap verecekti gibi ağzını açtı ama sonra durdu

kendisi. Gözleri benimkiler arasında gezindi ve çenesini indirdi. Başını iki yana salladı.

"Cletus," diye başladı, sert bir kahkaha attı, sonra gözlerini benimkilere çevirdi, ifadesi bir kez daha okunamazdı. "Jennifer tatlı bir kız. Ama ben Jennifer'la ilgilenmiyorum. Bunu sen de biliyorsun. Bu yüzden benden yardım istedin."

Kardeşimi inceledim, doğruyu söylediğini biliyordum ama az önce tanık olduklarımla bu gerçeği bağdaştıramıyordum. "O zaman ona yol gösterme Billy. Ona muhteşem deme."

"Onun muhteşem olduğunu düşünmüyor musun?"

"Tabii ki muhteşem olduğunu düşünüyorum. Kör değilim, değil mi?"

"Bilmiyorum, öyle misin?" diye sordu, gözlerinin arkasında hayalet gibi bir sırıtma vardı.

Homurdandım ve saatimi kontrol ettim. Bluegrass seansını kaçıırıyordum. Acele etmezsem bitecek ve çalma şansımı kaybedecektim. Yakında Claire ile Nashville'de yetenek yarışmasına katılacaktım ve bugün grupta doğaçlama yapmak çok önemliydi.

"Sadece ona iyi davranacağına söz ver." Yüzünün önünde bir uyarı parmağı kaldırdım. "Kibar ol. Bu sahte bir randevu ve bunu unutmamasına izin verme. Senin bilgiççe manikürlenmiş sakal çizgine ve hipster saçlarına bakıp duruyorsa ona yardım edemem."

"*Benim peşimden koştuğu falan yok, Cletus,*" dedi açıkça.

"Bu şekilde devam edelim." Kaşlarımı tehditkâr bir şekilde kaldırıp gitmeye hazırlandım ama sonra Billy ile başka bir konu hakkında konuşmam gerektiğini hatırladım. "Bu arada, Jethro'nun bekârlığa veda partisi için eğlence ayarladım."

Billy'nin yüz ifadesi değişmedi. Bana bir kez göz kırptı ve boğazının arkasından memnuniyetsiz bir ses çıkardı. "Parti için senin planını kabul ettiğime inanamıyorum."

Orijinal planla devam edemez miyiz? Beau'nun çöpçü avı, viski içmek ve bir şeyler yakmak?"

"Bana sonra teşekkür edeceksin. Ben de fotoğrafları hayatımızın sonuna kadar saklayacağım." Döndüm ve omzumun üzerinden seslendim. "Ve bundan sonra Jenn'le çıkmak yok. Hizmet görevin sona erdi. Bundan sonrasını ben hallederim."

Beni takip edip etmeyeceğini görmek için beklemedim, ama yavaş adımlarla yürümeye devam ettim. Jennifer'a geri dönüyor olsam da, bir amaç uğruna yürüyordum. Onu rahatlatmak için bir dürtü hissettim. Ayrıca gözlerimi ona dikip Billy'nin yumuşak iltifatlarıyla çok fazla zarar vermediğini teyit etme isteği de duydum.

Bağış masasının arkasında duran şerifi gördüm. Kalabalık asıl masayı görmemi engelliyordu ama şerif uzun boylu bir adamdı ve kolayca fark ediliyordu. Kalabalığın arasından yolumu bulmaya çalışırken onu eve götürmenin en iyisi olacağına karar verdim. Ya da belki onu biftek yemek için The Front Porch'a götürebilir ve strateji geliştirebilirdik. Billy için sorun olmazdı.

Ama sonra durdum.

Jennifer oradaydı, şerifin yanında, olacağını söylediği yerde duruyordu. Diğer tarafında Jackson James duruyordu. Ona doğru konuşuyordu. Ve ona gülümsüyordu. Ve çok yakınında duruyordu.

Kırmızı alarm!

Kan basıncım yükseldi ve gezintim güç yürüyüşüne dönüştü.

"... daha sık gelmelisin." Jackson aptal cümlesini bitirdi, gözleri bir peynir topu gibi onun göğsüne indi, sonra tekrar gözlerine döndü.

"Jenn," dedim yüksek sesle, Jackson'ın yanından geçip ikisinin arasına girdim. "İşte buradasın. Ben de seni arıyordum."

"Öyle mi?" diye sordu, tatlı yüzü geriye doğru eğilmiş ve inanılmaz güzellikteki gözleri benimkileri yakalamıştı.

"Evet, arıyordum," dedim ve hemen ardından ne söyleyeceğimi unuttum. Arkamda bir varlığın gezindiğini hissedince omzumun üzerinden Jackson'a baktım -yaklaşan- ve sabırsızca kaşlarımı çattım. "İzin verir misin? Adamı biraz rahat bırak."

"Bu gerçekten komik, Cletus," dedi, sesi eğlenmiş gibi çıkmıyordu. "Çünkü ben de tam-"

"Hiç-uh-taffy var mı?" Jackson'ın şikâyetlerini duymak istemediğim için Jennifer'a sordum. Eğer şikâyet edecekse, en iyisinin hayaletmiş gibi davranmak olduğuna karar verdim. Aklıma gelen ilk şey Taffy oldu.

"Taffy mi?" Koyu renk kaşları birbirine yaklaştı; gerçek saç renginin kaşlarıyla aynı koyu tonda olup olmadığını merak ettim. Umarım öyledir.

"Evet. Taffy," dedim nazikçe ve gülümseyip omuz silktiğinde gülümsedim. "Tehlikeli yaşamayı severim."

Ağzını açtı, tam bana bir şey soracaktı ve ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum ki Jackson sabırsızca araya girdi. "Şekerleme yiyerek mi?"

"Evet," sadece başımı çevirdim ve ona profilimi gösterdim. "Diş dolgularımı büyük bir tehlikeye sokuyor."

Jennifer güldü. Sese gülümsedim ve kendime onun gözlerinin içine bakma lüksünü tanıdım. Çekici bir kahkahası vardı. Ve harika bir gülümsemesi.

"Hazır mısın?" Billy -tüm yakışıklı, pürüzsüz ve bakımlı ihtişamıyla- Jennifer'ın yanına sokuldu ve kolunu beline doladı. "Yemeğe gideceksek yola çıkmalıyız."

Şaşkın gözlerini önce kardeşime, sonra bana, sonra da Jackson'a çevirdi. Kenara çekilerek Jenn'in ikincisini görmesini engelledim ve Billy'yi ona elini sürdüğü için biraz olsun affettim. "İşte böyle. Siz ikiniz gidip şu bifteği alın. İyi eğlenceler."

Onları ileri sürmeye çalıştım. Ne yazık ki, Billy bir beyefendiydi ve Şerif'le el sıkışmak için zaman ayırdı.

James ve Yargıç Payton uzaklaşmadan önce. Bu arada ben de savunma pozisyonumu koruyarak Jackson'ın onları görmesini ya da takip etmesini engelledim, ta ki Billy'nin uzun kafası gözden kaybolana kadar.

"Kahretsin, Cletus." Giderek sinirlenen Jackson beni kenara itti ve boynunu bükerek muhtemelen kalabalığın içinde Billy ve Jennifer'ı aramaya başladı. "Neyin var senin?"

"Yoluna mı çıktım?" Gözlerimi kısarak ona baktım ve armadillo enfeksiyonu yoluyla cüzzamın kesinlikle onun geleceğinde olduğuna karar vererek gülümsedim.

Cumartesi sabahı **UYANDIĞIMDA** canım unlu mamuller çekiyordu. Duane yaban mersinli keklerini yapmadığı sürece, kahvaltım üç haşlanmış yumurta, bir avokado, bir greyluft ve yarım litre sudan oluşuyordu. Özel kahvemi kahvaltı sonrasına sakladım.

Bugün yumurta istemiyordum. Kek istiyordum. Ya da her neyse.

Önceki gece Billy eve gelene kadar uyumamış olmama rağmen, ayrıntılar konusunda rahatsız edici derecede ihtiyatlıydı. Yemin ederim, ondan bilgi almak bazen bir şalgamdan kan almaktan daha zor oluyordu.

Hızlıca duş aldım, Donner's Bakery'de Jenn ne pişiriyorsa onu yemeye ve ona doğrudan randevunun nasıl geçtiğini sormaya niyetliydim, yani Billy'yi sakatlamam gerekiyor muydu? Yoksa bir centilmen miydi? Ya da centilmen davranırsa bile, yine de onu sakatlamam gerekiyor muydu?

Havluyla kurulandıktan sonra buğulu aynayı sildim ve tarağımı aldım. Ama yansımamı gördüğümde tarak darbelerimin ortasında durdum.

Saçlarım uzamış, alnıma ve kulaklarıma dökülüp enseme ulaşmıştı. Dağınık görünüyordu - her zamankinden daha dağınık - ve kırpma zamanı çoktan geçmişti. Ani bir kararla, fırına giderken berbere uğrayıp saçlarımı kestirmeye karar verdim.

Sienna'nın bana doğum günüm için aldığı koyu gri gömleği ve bir çift elbise pantolonunu giyerken, Beau kafasını odama uzattı.

"Selam Cletus. Ne düşünüyordum-" Birden konuşmayı kesince ona baktım. Sanki horoz tüyleri çıkarmışım gibi bana bakıyordu.

"Ne?" Kıyafetime baktım, sonra tekrar yüzüne döndüm. "Bugün Pazar değil," dedi, gözleri gömleğimdeydi. "Bunu biliyorum."

"O zaman neden giyindin?"

"Giyinmedim."

"Evet, giyindin." Beau odama kadar yürüdü ve arkamda durdu. İkimiz de dolabın aynasında yansıyorduk. "Kimi görmeye gidiyorsun?"

Omuz silktim. "Hiç kimseyi."

"Shelly mi?" diye sordu aniden, kaşlarını çatarak. "İkinizin bir ilişkisi mi var?"

Hemen kaşlarımı çattım, çünkü Shelly'yi düşünmek için fazla zaman harcamamıştım; onu yapılacaklar listeme eklemem gerekiyordu. "Shelly ile bir ilişkim yok. En azından şimdilik."

Beau kaskatı kesildi ve kollarını kavuşturdu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Eninde sonunda onunla ilgileneceğim demek. O ve ben birbirimize uygunuz."

Gözleri siyah atletimin üzerindeki koyu gri düğmeleri iliklediğim yere kaydır ve ben işimi bitirene kadar sessiz kaldı.

Etrafından dolaşarak ayakkabılarıma doğru yürüdüm ve onları giymek için yatağa oturdum.

"İkinizin uygun olduğunu mu düşünüyorsun?"

diye sordu sonunda. "Evet."

"Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

"Onunla tanıştığımдан ve bizimkinin ideal bir birliktelik olacağına karar verdiğimden beri. Neden?" Onun yansımasına bir kaşımı kaldırdım; o

hareket etmemişti, gözleri de kıpırdamamıştı. Görmeden aynaya bakıyordu.

"Çünkü ben ..." diye duraksadı, bir elini saçlarının arasından geçirdi ve aynadan yüzünü çevirip bana baktı, "Eğer ilgilendiğini bilseydim daha nazik olmak için çaba sarf ederdim."

"Beau, bu konudaki hislerim ne olursa olsun daha nazik olmalısın. Sen herkese karşı nazıksın. Annem ne derdi bilirsin: Birinin sinirine dokunmasını istemiyorsan, sinirinin nerede olduğunu bilmesine izin verme."

Dudakları düz bir çizgi oluşturdu ve bir kez başını salladı. Kardeşimi inceledim. Mutsuzdu ve mutsuz olmak Beau için normal bir durum değildi.

"Sana bir şeyler mi oluyor?" Dertlerini paylaşması için ona bolca fırsat vererek sordum.

Gözlerini benimkilere dikti ve dudaklarını yana doğru büktü. Bana baktı, düşüncelerini dikkatle maskeleydi ve bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra başını iki yana salladı.

"Hayır. Bana bir şey olduğu yok." Beau'nun ses tonu kasıtlı olarak duygudan yoksundu.

Onu daha da dikkatle inceledim. "Kes şunu, Cletus."

"Neyi keseyim?"

"Aklıma girmeye çalışmayı bırak." Ellerini ceplerine sokarak yarım bir gülümseme attı.

"Bunu asla yapmam Beau. Senin zihnin ahlaksız ve ahlaksız bir yer. İçine bir göz atmayı başarırısam ebedi ruhum için korkarım."

Alaycılığımı sırtıttı ve bunu görmek beni memnun etti. "Bu doğru." Kapıya döndü ve çıkarken omzunun üzerinden seslendi. "Ve bunu sakın unutma."

KEVIN ARTHUR saç kesmeyi **SEVERDİ**. Bir berber olduğunu düşünürsek, arzusunun iyi bir arzu olduğunu düşündüm. Ancak, Kevin

Her zaman saçımdan istediğimden daha fazla santim kesmek isterdi. Dükkânına her geldiğimde tartışırdık.

Ona saçlarımın ağırlaştırılması gerektiğini, aksi takdirde dümdüz ve dışarıda durduğunu ve zaten ortalamadan büyük olan kafamın -muhtemelen devasa beynimi barındırdığı için- kürdana takılmış bir kavunu andırdığını söyledim, ki kavunlar meyveler arasında en az saygı görenidir.

Kısa bir kesime ihtiyacım olduğunu, yanların yakın kesilmesi ve tepenin daha uzun ve inceltilmiş olması gerektiğini savundu. Saçlarımın kalınlığının yaramazlık yapma eğiliminden sorumlu olduğunu söyledi. Bu kesimin bütün kızları bahçeme çekeceğini söyledi.

Bu şüpheliydi. Her şeyden önce, bahçemde kız istemiyordum. Bahçemde kimseyi istemiyordum. Bahçem olduğu gibi iyiydi: kendi kendine bakımlı.

İkincisi, kadınlar arasında hiç popüler olmamıştım. Kadınlar ya da en azından benim tanıdığım kadınlar, benim saçmalıklarla uğraşmak istemeyişimden pek hoşlanmazlardı. Bu nedenle, tanıdığım çoğu erkek de bu özelliğimden hoşlanmıyordu.

Saçmalık, Noel Baba'nın yetişkin versiyonuydu. Asla anlayamayacağım nedenlerden ötürü, genel nüfus saçmalıklar içinde debelenmekten, saçmalamaktan ve bunlara inanmaktan hoşlanıyor gibi görünüyordu.

Ama berberime dönersek

Kevin'i ve saçımın iki santimini Knoxville'deki dükkanında bıraktım. Uzunluk konusunda tartışmıştık. Sonunda kabul etti ve başımın etini yemeyi bıraktı. Sonra da moped yaptı. Ben de tüm sağduyuma rağmen sakalımı kesmesine ve şekillendirmesine izin verdim. Bu kararımdan pişman oldum. Çok kısa kesmişti ve şimdi belirgin bir şekilde manikürlü bir görünüme sahipti.

Gülünç durumdaydım. Kendime gülünç hissetmek için beş dakika verdim ve sonra yoluma devam ettim. Aklımda kek vardı ve saat 10:30'u çoktan geçmişti.

Donner's Bakery Yeşil Vadi'nin uzak tarafındaydı ve kesinlikle evimin yolu üzerinde değildi. Fırın, Jennifer'ın büyük büyükbabası Don Donner'ın ailesinin hâlâ sahip olduğu tek mülk olan Sky Lake pansiyonuna bağlıydı. Diane

Donner-Sylvester, babasının aile servetini har vurup harman savurması ve Donner otel imparatorluğunu neredeyse sıfıra indirmesi nedeniyle kulübeyi bakımsız bir halde miras almıştı.

Fırın girişinden biraz uzağa park etmek zorunda kaldım. Şaşırtıcı bir şekilde, park yeri neredeyse doluydu. Fırına en son ne zaman gittiğimi hatırlamaya çalıştım, iki pazartesi önce gece geç saatlerde gitmişim ve aradan birkaç yıl geçtiğini fark ettim.

Mülk, son gündüz ziyaretimden bu yana önemli ölçüde farklı görünüyordu. Eskiden köhne ve perişan olan yer şimdi yeni kesilmiş sakalım kadar bakımlıydı.

Tüm binalar yeni boyanmıştı ve çevre düzenlemesi birinci sınıftı. Hem fırın tabelası hem de pansiyon tabelası yepyeni görünüyordu ve park yeri yeniden asılmıştı. Fırının yeni bir tentesi, pencere kenarında Fransız tarzı ferforje masa ve sandalyeleri vardı ve görünüşe göre - içeri girdiğimde fark ettim - içerisi tamamen yenilenmişti.

Fırına adımımı atar atmaz cennet kokusunun saldırısına uğradım. Bu kokuyu tanıyordum, çünkü iki pazartesi önce Jennifer beni mutfağın arka kapısından içeri aldığı anda da aynı kokuyla karşılaşmıştım. Bu kokuyu onaylamıştım.

Vitrindeki her biri bir öncekinden daha özenli karışımları da onayladım. Ve tabii ki bir kenarda, cam bir kaidenin üzerinde üç tam muzlu kek ve bir yarım muzlu kek duruyordu. Görünüşe göre, bazı insanlar kahvaltıda bir dilim muzlu kek yiyordu.

Bu bana mükemmel bir fikir gibi geldi.

Otoparktaki çok sayıda arabanın önceden haber verdiği gibi, pastane kalabalıktı. Bir tarafa eğildim ve tezgâhı taradım. Jennifer kasada değildi ve sipariş almıyordu, bu da mantıklı geliyordu. Muhtemelen başka bir yerde yemek pişiriyordu.

Kaşlarımı çattım, huzursuzluk gözlerimi mutfağa giden koridora çekti. Jennifer'ın her gün taze ürünler pişirdiğini biliyordum.

Cumartesi ve Pazar. Billy önceki gece saat 23:00'te çiftliğe geri dönmüştü. Eve gelmeden on beş dakika önce onu bıraktığını varsayarsak, bu dört saatten az uyuduğu anlamına geliyordu.

Endişeyle fırından çıktım, binanın etrafında dolaştım ve mutfağa açılan arka kapıyı denedim. Kilitli değildi, ben de içeri girdim.

Bulduğum şey beni şaşırtmamalıydı, eğer hazır kanıtları düşünmek için dursaydım, ama şaşırdım.

Orada, çılgınca bir faaliyet fırtınasının sakin merkezinde Jennifer Sylvester vardı. Sarı elbise kostümünü ve yüksek topuklu ayakkabılarını giymişti; sarı dalgalı saçları bir fileyle arkaya toplanmıştı ve kalın, ustalıkla uygulanmış makyajı yüz hatlarını kaplıyordu. Smash-Girl önlüğünü giymişti ve yemek pişiriyordu, ama sadece o değildi.

En az on kişilik bir ekibi vardı. Jennifer trafiği yönetiyordu ve sesi ne yumuşak, ne cılız, ne de omurgasız bir kadına benziyordu.

En az üç dakika boyunca kıpırdamadan durdum ve onun çalışmasını izledim, solundaki birini düzeltiyor, sağından gelen bir soruyu yanıtlıyor, bir yandan da narin kabarık topları krema ile dolduruyordu. Kremalı puflar yapıyordu.

"Hey, Cletus." Selamlama üzerine döndüm ve Tanner ikizlerinden birinin bana geniş bir sırıtışla baktığını gördüm. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben, uh ..." Jennifer'ı görmeye geldiğimi söyleyecektim ama belli ki meşguldü. Bölmek istemedim.

Blithe Tanner -en azından ben Blithe olduğunu sanıyordum ama Blair de olabilirdi- kaşlarını beklentiyle kaldırdı. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Cletus?"

Jennifer'ın sesiyle döndüm. Ellerini bir havluya silerek bana doğru yürüyordu. Son dakikada

başparmağını ağzına götürdü, pembe dili parmaktaki kremi yalamak için dışarı fırladı.

Boğazım aniden ve merakla kurudu.

"Selam Jenn. Bölmek istemezdim."

Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Bölmüyorsun. Bu akşam için verdiğim siparişi bitiriyordum. Muzlu kremalı puflar. Bir tane denemek ister misin?"

Ben bir bahane bulamadan -çünkü kesinlikle bir bahane bulmayı planlıyordum- elimi tuttu ve beni çalışma alanına doğru çekti. Kısa bir süre durduktan sonra bana döndü, tezgahı bir kremalı puf aldı ve ağzıma götürdü.

"Aç kapıyı," dedi, gözleri ağzımdaydı. Ben de açtım.

Pufu dilimin üzerine yerleştirdi, dikkati hâlâ dudaklarımdaydı. "Nasıl?"

İnlemedim ama inlemek istiyordum. Bunun yerine çiğnemeyi bitirdim ve zoraki bir soğukkanlılıkla "Bu şimdiye kadar yediğim en lezzetli şey olabilir" dedim.

Sırıttı, son derece mutlu görünüyordu ve gülümsemeye devam ettiği sürece birden ona tüm iltifatları etmek istedim.

Ama sonra annesinin sesi böğürdü, "Jennifer! Bitirdin mi-Oh." Kısa bir süre durdu, gözleri üzerimde gezindi; gerçekten şaşkın görünüyordu. "Cletus Winston. Burada ne işin var?"

Daha dik durdum ve Diane Donner-Sylvester'a saygılı bir baş selamı verdim ama sorusuna cevap verme fırsatım olmadı.

Jennifer önlüğünü çözerken, "Billy yüzünden burada," diye yalan söyledi.

"Oh." Diane ikimizin arasına bakarken kaşlarını çattı.

"Pufların hepsi bitti, dört muzlu kek de öyle.

Blair onları kutularına yerleştirecek. Ben hemen döneceğim."

Jennifer başını biraz önce konuştuğum Tanner ikizine doğru eğdi, sonra elimi tuttu ve beni mutfaktan arka kapıya doğru götürdü. Önlüğünü astı ve dışarı fırladı.

Biz çıkarken annesini inceledim, kurnaz kadının şaşkın şaşkınlığı şaşkın bir şüpheyeye dönüşüyordu.

Bir kez daha, Jennifer'ın hızı topuklu ayakkabı giyen kısa boylu bir kadın için etkileyiciydi. Bu kez onun arkasında değil, yanında yürüyordum. Fırından yaklaşık elli metre uzaklaşmıştık ki aniden durdu ve konuştu.

"Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni," dedim otomatik olarak ve bunda ciddiydim.

"Saç kesimini beğendim," gözleri üzerimde gezinerek beni değerlendirdi ve burnunu kırıştırmadan hemen önce gülümsemesi geri döndü, "ve sakalını. Gerçi bu kadar kısa görmeye alışık değilim. Alışmam biraz zaman alacak."

Daha kısa olan sakalını okşadım ve kaşlarımı çattım. "Berberim çok fazla özgürlük tanıyor."

Kıkırdadı, elini yüzüme dokunacakmış gibi kaldırdı ama sonra elini çekti ve gözlerini yere indirdi. "Sana teşekkür etmek istedim."

"Bana teşekkür etmek mi?" Aptalca sordum, aklımın yarısı hâlâ mutfaktaydı ve parmakları ağzıma muzlu kremalı bir puf yerleştiriyordu. Söz konusu parmaklara bir göz attım. Ojesi bordoydu.

"Evet." Çenesini kaldırdı ve gözlerimi yakaladı. "Billy'yi o randevuya gitmeye zorladığın için teşekkürler. Ona teşekkür etmek için muzlu bir kek yapacağım, çünkü gerçekten de her şeyin ötesine geçti."

"Öyle mi?" Kaşlarımı çattım ve bunu bilerek yapmamıştım. Tamamen onun söylediklerine dayanan sıradan bir kaş çatmaydı. "Fazlasını ve ötesini tanımla."

"Komik bir şey var. Jackson bana yaklaştığında bile gerçek bir beyefendiydi."

"Yani konserde mi?"

"Hayır. The Front Porch'u kastediyorum. Jackson oradaydı, restorandaydı ve Billy erkekler tuvaletindeyken masamıza geldi."

Kaşlarım çatıldı. Kendi kendine. Bana danışmadan. "Ne?" sorum çok daha keskin geldi ben Amaçlanan.

"Cletus ..." Jennifer'ın gözleri tam olarak okuyamadığım bir duyguyla açılmıştı ve parmaklarını büküyordu.

Bu sırada kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu. Kendi kendine. Hem de bana danışmadan.

"Ne oldu?" Yaklaştım ve elimi koluna koydum, anlamadığım nedenlerden dolayı ona dokunmam gerekiyordu.

"Cletus, Jackson bana çıkma teklif etti."

Ona ve sözlerine baktım, ne demek istediğini anlamamıştım. "Ne demek istiyorsun? Nereye?"

Geniş bir nefes aldı, muhteşem gözleri benimkileri aradı, ifadesi tuhaf bir şekilde ihtiyatlıydı ve nefes verirken "Bana çıkma teklif etti" dedi.

BÖLÜM 13

"Ruhum gizli bir orkestra; hangi enstrümanları, hangi keman tellerini ve arpları, davulları ve tamburaları çaldığımı bilmiyorum ve kendi içimde çarpışıyorum. Tek duyduğum senfoni."
- Fernando Pessoa, *Huzursuzluğun Kitabı*

~Cletus~

ERKENCIYDIM.

Pazartesi dersimiz için belirlenen saat 9:30'du. Şimdi saat 9:17'ydi.

Parmaklarımı arabamın direksiyonuna vuruyor ve fırının arka kapısına dik dik bakarak seçeneklerimi değerlendiriyordum.

Cumartesi günü Jennifer Jackson James bombasını patlattıktan sonra annesi hemen geri dönmesi için bağırdı. Konuşmayı bitirme şansımız olmadı çünkü Jennifer topuklu ayakkabılarıyla mutfağa doğru koşarken beni otoparkın kenarında bıraktı.

O zamandan beri dikkatim dağınıktı.

Jennifer'ın mutfaktaki hakimiyetine tanıklık etmek görülmeye değerdi. Onunla gurur duyduğumu düşünüp durdum ama sonra bu düşünceden vazgeçtim. Onunla gurur duymaya hakkım yoktu. Onun başarısından ve yeteneklerinden -dolaylı ya da başka türlü- ben sorumlu değildim. O sorumluydu. Sadece kendisiyle gurur duymasını umuyordum.

Bir de Jackson James ve onun niyetleri gibi küçük bir mesele vardı. Sezgilerim bana onun niyetinin saf olmadığını söylüyordu.

Ve yine de ...

Gözlerim gösterge paneline kaydı. Saat 9:28'di. İki dakika daha.

Jackson konusunda ne yapacağıma ben karar veremezdim. Jennifer'ın omurgasını bulmasına yardım etmek için anlaşılmıştım.

ve plan hâlâ buydu. Gerçi bunu mutfağında zaten çok açık bir şekilde kullanıyordu. *Kolaylıkla.*

Ama yine de . . .

Arka kapı açıldı ve Jennifer kafasını dışarı uzattı. Arabamı bulmak için etrafı tarıyordu. Gördüğü anda anladım. Mutfaktan tamamen çıktı ve bana el salladı. Otomobilimden çıktım ve iç çatışmamı maskeleyemeye çalışarak ölçülü adımlarla onun durduğu yere doğru yürüdüm.

"İçeri gel," diye fısıldadı ben yaklaşırken. "Sana biraz kremalı puf yaptım. Billy'nin pastası da hazır. Sakıncası yoksa ona geri götürür müsün?"

"Sorun değil."

Jennifer bana geniş bir alan bırakarak kenara çekildi, sonra da kapıyı kapattı. Hava soğuktu ve üzerimde ceketim vardı. Etrafımdan dolanıp sobanın yanına geçti. Sarı elbisesiyle terlik giydiğini, saçlarını topuz yaptığını ve yüzündeki makyaj maskesini yıkadığını fark ettim.

Belki de evde, işten sonra, o çok istediği kocasıyla birlikte böyle görünüyordur diye düşündüm. Her kim olursa olsun, çok şanslı bir adam olacağını fark etmeye başlamıştım.

"İçecek bir şey ister misin? Bugün hava serin. Çay yapabilirim." Mavi beyaz bir çaydanlıkta su kaynıyordu ya da yeni kaynatılmıştı.

"Çay iyi olur."

Bana dostça bir gülümseme verdi, sonra da hazırladığı iki fincanı sıcak suyla doldurmak için harekete geçti.

Onu inceledim. Rahat görünüyordu, ki bu sadece iki hafta öncesine göre büyük bir değişiklikti. Ojesi artık maviydi ve inci yerine üzerinde haç olan zarif bir altın zincir takıyordu.

"Muhtemelen benim sorunumu düşünemeyecek kadar meşgul olduğunuzu biliyorum ama tavsiyeleriniz için minnettar olurum," dedi çayı karıştırırken.

"Hangi sorunmuş bu?" Jackson James'i kastettiğini düşündüm ama bunu söylemeye dilim varmadı.

Bu adam ... ne küçük bir pislik. Jennifer Billy ile randevudayken ona yaklaştığını düşündükçe, armadillo istilası planlarımı daha da hızlandırmak istiyordum. Ya da belki de onu bir güzel pataklamak. Kabul, Billy'yle randevusu sahteydi ama Jackson bu gerçeği bilmiyordu.

Sonuç olarak, o bir pislikti.

Ceketim çok sıcak geldiği için fermuarını açıp tezgâhın üzerine koydum, bir tabure isteyip kollarımı kasap taşına yasladım.

"Sanırım haklısın." Başını salladı, belli ki sorumdan niyetimden daha fazlasını anlamıştı. "Bu gerçekten bir sorun değil. Aslında ben de bunu istiyordum."

Beklenmedik bir gerginlikten sonra boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Jackson'la randevuya çıkmak istediğin şey miydi?"

Jennifer kalçasını tezgâha yasladı ve omuz silkti. "Jackson olması şart değil ama sanırım o olur. Babamın onu onayladığını biliyorum. Gerçekten iyi bir aileden geliyor ve her zaman bir beyefendi gibi görünmüştür."

Ceketimi çıkarmış olmama rağmen boynum hâlâ sıcaktı. Birdenbire ve zorla sinirlenmiştim. Kısmen anlamadığım için, kısmen de Jennifer bunu hak etmediği için bu kızgınlığı kendime saklamaya karar verdim. Kızgınlık basitti.

Çabaladığımı fark etmedi, gözleri çay fincanındaydı, "Sanırım," diye başladı, içini çekti ve tekrar başladı, "Sanırım bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Bu açıklama üzerine sinirim yatıştı ve "Gitmek zorunda değilsin. Eğer kendini henüz hazır hissetmiyorsan ya da

hazırlıksızsan, iptal et."

"Hayır, randevu konusunda kendimi iyi hissediyorum - hazırlıklı olmaktan bahsediyorum- Billy bana bir sürü ipucu verdi."

Kızgınlık bir dalga gibi yeniden yükseldi. "Ne tür ipuçları?"

"Konuşulacak şeyler ve konuşulmayacak şeyler. O gerçekten çok yardımcı oldu, bu yüzden bunu ayarladığınız için teşekkür ederim."

"Sorun değil." Bu bilgiyi Billy'den daha sonra öğrenmeye çalışmam gerekecekti; şu ana kadar sinir bozucu bir şekilde ketum davrandı. "Peki neden Jackson'la çıkmak isteyip istemediğinden şüphe ediyorsun?"

Jennifer'ın gözleri önce benimkilere kaydı, sonra uzaklaştı. Sonunda "Ya beni öpmek isterse Cletus?" diye sordu.

Kendimi tutamadan gerçeği söyledim. "Seni kesinlikle öpmek isteyecek, Jenn."

"Bu bir sorun." Gözleri maksimum çapına genişledi ve ellerini çay fincanının üzerinde kenetledi.

"Jackson James'i öpmeye zorlanmanın bariz zorluğu dışında bu neden bir sorun olsun ki?"

Hakareti görmezden geldi ve sorunun temeline cevap verdi. "Bu bir sorun çünkü yirmi iki yaşındayım ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Öpmek mi?"

"Evet."

Gözlerimi ona diktim. Sonra bakışlarım dudaklarına kaydı. "Hiç öpüşmedin mi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Timothy King bir keresinde beni öpmeye çalıştı ama ben istemedim. Ben onu itmeden önce ağzını çeneme dayadı."

Kendime not: Timothy King'i sakatla.

"Bir de Drew'u şaşırttığım zaman vardı, ama dediğim gibi, dudak çarpışmasıydı. Gerçek bir öpücük değildi. O kadar korkunçtu ki, sık sık ona bir özür mektubu göndermeli miyim diye düşündüm."

"Buna gerek yok." Önerisini elimin tersiyle ittim.

"Yani, eninde sonunda bunu yapabileceğime eminim. Ne kadar zor olabilir ki?"

Onun sorunu hakkında düşündüm, çünkü bu bir sorundu. Bir kez daha beni hazırlıksız yakalamıştı. Korunaklı biri olduğunu biliyordum ama ailesinin onu ne kadar özenle izole ettiğini bilmiyordum.

Kadının öpülmeye ihtiyacı vardı.

Ama önce öpüşmeyi öğrenmesi gerekiyordu.

"Akademik olarak konuşursak, bir insanı öpmek zor değildir. Tıpkı pasta yapmanın zor olmadığı gibi. Ama mükemmel bir pasta yapmak zordur, değil mi? Öpüşmede de öyle. İlk denemenizde mükemmel bir pasta yapma şansınız-"

"Neredeyse sıfır."

"Bu doğru. Ancak gerçekçiliğinizi takdir etsem de, iyimserliği kucaklamamızı önermeme izin verin. Çünkü öpüşmek teknikten çok daha fazlasıdır. Aynı zamanda başka bir kişiyle aranızdaki kimya ve onun tekniğiyle de ilgilidir. Yani öpüşmekle yemek pişirmek arasındaki fark iki kişinin işin içinde olması ve bu da onu hem daha fazla hem de daha az karmaşık hale getiriyor."

"Nasıl daha karmaşık oluyor?" Bana çayımı uzattı ve kendi çayından bir yudum aldı.

"Eğer bir ortakla birlikte pişirmek zorunda olsaydınız, o ortağa güvenmek ve onun da sizin kadar ya da sizden daha iyi olmasını ummak zorunda kalırdınız. Ayrıca ikinizin kimyasının iyi olmasını umarsınız. Ayrıca, bunu ne kadar vurgulasam azdır, diğer kişinin mutfağı düzenli tutması gerekir."

"Düzenli bir mutfak mı?"

"Evet. Eğer ömür boyu sürececek bir pişirme partneri arıyorsanız, gelişigüzel pişirenlerden kaçının. Ve eğer ıslah olmuş, daha önce gelişigüzel fırıncılık yapmış birini alırsanız, mutfağının sağlık departmanı tarafından iyice denetlendiğinden emin olun."

Kara kaşları, endişeyle gölgelenmiş menekşe rengi gözlerinin üzerinde yükseldi. "O zaman nasıl daha az karmaşık oluyor?"

"Eğer partnerinizle aranızda harika bir kimya varsa, teknik daha az önem taşır."

Bunu bir süre düşündü, çayını yudumladı ve gözlerini aramızdaki tezgâhtan ayırmadan baktı. Sonra iç çekti.

"Açıkkçası bu senaryoda ben daha zayıf fırıncıyım. Tüm niyet ve amaçlar için, bu benzetmede ben tost yapamayan fırıncıyım. Sadece pragmatik olmak gerekirse, sanırım benim endişem, kimyamın çok iyi uyduğu biriyle tanışmam ve uygulamada hata yapmam, yani tostu yakmam."

"Ama insanlara nasıl pişirileceğini öğretiyorsunuz, değil mi?" "Evet."

"Yani sadece doğru öpüşme tekniğini öğrenmen gerekiyor. İşte bu

Hepsi bu." Omuz silktim, umarım bunun önemli bir şey olmadığını anlatmaya çalışıyordum. "Tekniğine güvendidikten sonra kimyanın uyuşup uyuşmadığına bakabilirsin."

"Sanki bir öpüşme eğitmeni bulmak için ilanlara bakabilirmişim gibi konuşuyorsun. Normal insanlar bunu nasıl yapıyor? Normal insanlar iyi öpüşenleri korkutmadan nasıl öpüşeceklerini nasıl öğrenirler?"

"Çoğu insan bunu lisede öğrenir. Lisede kimse nasıl öpüşüleceğini bilmez, bu yüzden çok ıslak ve nahoşun farklı varyasyonları olur. Bir sürü deneme yanılma, kötü öpücükler, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını anlamak."

"Gördün mü, bütün bunları kaçırmışım ..." Başını salladı, açıkça sinirlenmişti. "Biliyor musun, geçen yıla kadar liseye gitmeyi hiç istememiştim. On dört yaşına geldiğimde ailem beni evde tutacaklarını ve evde eğitim vermeye devam edeceklerini söylediğinde rahatlardım."

"Neden?"

"O zamanlar liseye giden üç mektup arkadaşım vardı ve liseyi Dante'nin altıncı cehennem çemberi gibi anlatıyorlardı."

Bu tanım beni gülümsetti. "Olabilir."

"Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, keşke gitseydim diyorum. Keşke daha geleneksel bir lise deneyimi yaşasaydım ve bununla birlikte gelen tüm işkenceleri görseydim. Şimdi bazı şeyler hakkında bu kadar aptal olmazdım. Deneyim eksikliğim yüzünden kendimi kısıtlanmış hissediyorum."

"Değerlendirmenizin pek doğru olduğunu sanmıyorum. Bu durumda, kişiler arası ilişkiler söz konusu olduğunda, deneyimsiz olmanın ille de kötü olduğunu düşünmüyorum, tıpkı deneyimli olmanın kötü olmadığı gibi."

Ağzı kuşkulu bir çizgiyle bastırılmıştı. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Ona sııttım, çünkü bir kez daha sevimli görünüyordu. "Bu doğru. Başka bir benzetme yapmamın sakıncası yoksa, eş bulmak bir enstrüman çalmaya benzer. Yıllarca banjo çalabilirim ama sonra fagot çalmak için onu bırakabilirim. Fagot çalmayı bilmiyorum, bu yüzden her şeye yeniden başlamak gibi. Her enstrüman yeniden başlamak gibidir. Geçmişinde ne kadar deneyim olursa olsun, hiç kimse tüm cevaplara sahip değildir."

Jennifer elindeki fincanı bir *gümbürtüyle* tezgâhın üzerine bıraktı. "Ama senin benzetmeni kullanırsak, eğer banjo çaldıysan, en azından müziği nasıl okuyacağını biliyorsundur. Notaların ne anlama geldiğini bilirsin. Ben daha önce hiç şarkı dinlememiş ama birdenbire konser piyanisti olmak isteyen biri gibiyim."

Sustum, çünkü iyi bir noktaya parmak basmıştı.

"Peki ya sen?" diye sordu ellerini kalçalarına koyarak.

"Peki ya ben?" Tezgâhtan doğruldum ve bana yönelteceği beklenmedik soruya hazırlandım.

"Sen ne arıyorsun? Partnerinde? Ne düzeyde deneyim arıyorsun?"

"İdeal olarak, verimlilik adına ..." Tereddüt ettim, çünkü sanki cevabım onun gelecekteki başarısının anahtarıymış gibi bana bakıyor ve benim yaşımdaki erkekleri anlatıyordu. Kendini daha iyi hissetmesini sağlamak ve güvenini artırmak için yalan söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim.

Tecrübe tercihim, benim yaşımdaki ya da daha büyük çoğu (normal olduğunu düşündüğüm) erkeği açıklıyordu; normalden kastım baba, üstünlük ya da güç kompleksi olmayan erkeklerdi. Utangaç, kızarmış bir bakireyi eğitmek isteyen benim yaşımda ya da daha büyük birini tanımiyordum, tabii o erkek de utangaç, kızarmış bir bakire değilse. Utangaç, kızaran bakirelere karşı değildim. Sadece onlarla seks yapmak istemiyordum.

Çünkü deneyimsiz bir kadınla seks kesinlikle vanilyaydı. Vanilya, misyoner ya da ışıklar kapalıyken yapmayı pek sevmezdim. Vücudu konusunda çekingen, onu çarşaflarla ve karanlıkla gizlemeye çalışan bir kadın istemiyordum.

Bir kadının formunu bir erkeğinkinden farklı kılan her şeye hayran olabileceğim, lezzetli ve iyi aydınlatılmış odaları severdim. Çeşitli pozisyonları ve dayanıklılığı olan, kendi vücudunu boşaltmak için benim vücudumu nasıl kullanacağını bilen ve sekse korkuyla değil coşkuyla yaklaşan bir kadını seviyordum.

Seksten hoşlandığını bilen bir kadın istiyordum, deneyim eksikliği nedeniyle kararını verememiş bir kadın değil.

Yani, evet. Yalan söylemeyi düşündüm. Ama buna karşı karar verdim. Elimde olsa Jenn'le aramda yalan olmasını istemezdim.

Ama sesimi yumuşattım. "İdeal olarak, mümkünse iyi bir deneyime sahip birini istiyorum."

Yüzü düştü ve gözlerini ahşap zemine indirdi.

Göğsümden gelen bir pişmanlık sancısı boğazımı sıktı. "Jenn-"

"Hayır. Sorun değil. Sanırım ideal olarak ben de aynı şeyi istiyorum. Yönlendirilmek için bana bakan biriyle birlikte olmak istemiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, bu yüzden sanırım bana öğretmekten çekinmeyecek birini istiyorum."

Hiç beklenmedik bir anda zihnimde bunun nasıl bir şey olabileceği canlandı. Jennifer Sylvester kıyafetlerinden arınmış ve bana güvenle bakıyor. Yumuşak, sıcak, uysal vücudunu öperken ellerim belinde, kalçalarında, uyluklarında.

Hayal ettiğim an vücudumda aynı derecede ani ve içgüdüsel bir tepki yarattı. Ciğerlerimdeki havanın çoğunu dışarı atan ve pantolonumda rahatsız edici bir sertlik bırakan bir tepki, özellikle de görüntüler orada durmadığı için.

Tecrübeli olduğunda nasıl olacaktı? Ne istediğini sorduğunda? Bir jam session molası sırasında kulağıma bir istek fısıldadığında ve özel bir yere kaçtığımızda? Bana güvenle ve kendi arzularının bilgisiyle baktığında?

Daha büyük bir araba almam gerekecek. Ve bir masa. Onu bir masada götürmek isterdim.

"Cletus?"

Kendimi silkeledim, şimdiki zamana geri döndüm ve biraz hayal kırıklığıyla hala üzerimizde kıyafetlerimiz olduğunu ve görünürde bir masa olmadığını fark ettim.

Ama bir mutfak tezgahı vardı.

"Pardon?" Baştan çıkarıcı imgelerin seline karşı çılgınca mücadele ederek sordum.

Bana kaşlarını çattı ve istemsizce gözlerim göğsüne kaydı. Peynir topu gibi.

Lanet olsun.

Ellerimle yüzümü kapattım ve gözbebeklerimi ovuşturdum.

"İyi misin?"

Başımı salladım ve zihnimde bir liste yaptım. Çok seksi olmayan bir liste yaptım

. ev işleri o gerekli yapıyor etrafında ve Tavuk kümesini temizlemek de dahil ama bununla sınırlı değil,

Kulübedeki bıçakları bilemek ve odun kesmek. Kesinlikle odun kesmem gerekiyordu. Kesinlikle. Her ne kadar Jethro Sienna'ya kızarken tüm odunlarımızı kesmiş olsa da. Ondan önce de Billy, Claire'e kızarken bir yığın odun kesmişti.

. . . *Claire!*

"Claire!"

Ellerimi yüzümden indirdim ve parmaklarımı şıklattım.

"Claire mi? Claire McClure'u mu kastediyorsun?"

"Evet. Claire McClure. Bu konuları onunla konuşmalısın. O çok zeki biri. Ve bir kadın."

Jenn'in gözleri artık boş olan çay fincanına kaydı ve tıpkı benim birkaç dakika önce yaptığım gibi tezgâha doğru eğildi.

"Sence bu konular hakkında konuşmak onun için sorun olur mu? Beni tanımıyor bile."

Ceketimi kaptım, hemen gitmem gerekiyordu.

Hemen. Şimdi.

Elbisesinin ilk birkaç düğmesi çözülmüştü, Bu da dantel sütyeninin en üst kenarının görüldüğü anlamına geliyordu. Kırmızıydı.

Sütyeni kırmızı danteldi. Tahminime göre iç çamaşırı da kırmızı dantelli idi. Resmen kafayı takmıştım. Tahminimi doğrulamaya çalışmadan önce gitmem gerekiyordu.

Bu yüzden ilan ettim. "Ben gidiyorum." Ve ceketimi çektim.

Jennifer bana şaşkınlıkla baktı. "Gidiyor musun? Şimdi mi?"

"Bu Doğru." I Beceriksiz için benim Fermuar.

Teşekkürler Tanrı

yarın salı günüydü. Salı sabahı benim sabahımdı.

Üst kattaki banyoda ve ona ihtiyacım olacaktı.

"Ah." Gözleri üzerimde gezinirken şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Kremalı puf ve kekleri kutuladım. Onları alayım."

Başımı salladım, gömleğimin yakasına bir sıcaklık yayıldı.

"Cuma günkü jam session'da grecek miyiz?" diye sordu buzdolabına eğilip unlu mamulleri alırken.

Gözlerimi onun arkasından ayırdım ve mutfak penceresinden dışarı baktım çünkü o eğilmişken eteğini kaldırmak ve bunun gerektirdiği her şeyi düşünmek beni rahatsız ediyordu: parmaklarımı pürüzsüz, çıplak kalçalarında gezdirmek; bacaklarını ayırmak; bir elimle elbisesinin önüne uzanıp styenini aşağı çekerken diğer elimi kırmızı, dantelli klotunun içine sokmak ...

Evet. Ben de bunu düşünüyordum. Ayrıca, yirminci yüzyılın ortalarında ev elbiselerinin ne kadar popüler olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Soğuk bir duş almalıydım. Ve yoga. Sonra bir soğuk duş daha.

"Cletus?"

"Evet?" Sıkıca cevap verdim, bir başka seksi olmayan ev işleri listesi yapmaya çalıştım ve başaramadım.

"Jam session'a katılacak mısınız?"

"Hayır. Bu hafta olmaz." Tam şu anda karar verdim.

-Ben olsam jam session'ı es geçerdim. "Peki ya gelecek Cuma?"

"Hayır, gelemem. Nashville'de olacağım. Claire ve ben yetenek gösterisi." Daha fazla bekleyemedim. Arka kapıya doğru fırladım ve arabama doğru yürüdüm.

Arkamda onun ayak seslerini duydum ve bu ses beni kendime getirdi. Kutuları taşıması için onu bırakmıştım ve bu kabalıktı. Penis dolgunluğundan muzdarip olsam bile annem beni daha iyi yetiştirmişti.

Döndüm ve mutfak kapısından birkaç adım ötede onunla karşılaştım, kutuları ondan aldım.

"Bunlar için çok teşekkür ederim. Bize ikram pişirmek zorunda değildin." Gözlerimi kutulardan ayırmadım.

"Benim için sorun değil. Yaptıkların için en azından bunu yapabilirim. Ve yaptıkların için. Bu arada, ödevim var mı?"

Ev ödevi.

Lanet olsun.

"Evet. Ödev. Evet." Başımı salladım ve ona ödev olarak ne vermeyi planladığımı hatırlamaya çalıştım. Hatırlayamadım, ben de uydurdum. "Claire McClure ile enstrümanlar ve bir ortakla yemek pişirme hakkında konuşmalısın."

"Ona seks hakkında soru sormam gerektiğini mi söylüyorsun?"

Oh aşkına-

"Evet." Döndüm ve arabama doğru kaçtım.

"Yani bana onun telefon numarasını gönderecek misin? Ve aradığımı bilmesini sağlayacak mısın?" Jenn peşimden geliyor, beni soru yağmuruna tutuyordu. Beni rahat bırakmasını istiyordum ki ona kendini nasıl tatmin edeceğini öğretmeyi düşünmeyi bırakabileyim.

"Evet." Bagajı açtım ve fırın kutularını içine yerleştirdim, sonra onun yanından geçerek sürücü kapısına doğru yürüdüm.

"Tamam. Kulağa hoş geliyor. Sanırım iki hafta sonra görüşürüz."

"Evet," dedim, kapımı kapattım ve hemen motoru çalıştırdım.

Jennifer kollarını soğuşa karşı kavuşturmuş, park yerimin biraz ötesinde oyalanıyordu. Arabayı geri vitese taktım ama gaza basmadım. O içeri girene kadar gidemezdim. Hareket etmedi.

Hayal kırıklığımı homurdanarak camımı indirdim. "Ne yapıyorsun sen? Dışarısı buz gibi. İçeri gir."

Terliklerinin içinde ayaklarını sürüyerek ilerledi ve pencerenin hizasına kadar eğildi. Ne olduğunu anlayamadan Jennifer Sylvester tüy gibi bir elini çeneme koydu ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. Ben daha ne olduğunu anlamadan her şey bitmişti.

Bana muzaffer bir gülümseme vererek arabadan uzaklaştı. Ben ona baktım, o da bana baktı, gülümsemesi hiç değişmedi.

dalgalanıyordu. Sonra döndü ve koşarak arka kapıya gitti. İçeri adım attı. Kapıyı kapattı.

Mutfağa açılan arka kapıya ne kadar uzun süre baktığımı bilmiyorum, ama sonunda gösterge panelindeki saate baktığımda saat 22:46'ydı. Hâlâ soğuk bir duşa ihtiyacım vardı ama bunu atlamaya karar verdim.

Kararımın, parmaklarının çenemdeki sıcak, nazik fırçasını ya da dudaklarının yanağımdaki yakıcı baskısını hâlâ hissedebildiğim gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kahretsin.

14. BÖLÜM

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: İçe dönükler insanlardan hoşlanmadığımız için ayaküstü konuşmalardan nefret etmez. Havadan sudan konuşmaktan nefret ederiz çünkü insanlar arasında yarattığı bariyerden nefret ederiz."

- Laurie Helgoe, *İçedönük Güç*

~Jennifer~

BİR HAFTAYI AŞKIN BİR süre geçmesine rağmen
Cletus'tan haber alamadım.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştım ve çoğunlukla da başardım. Biz arkadaş değildik. Ona karşı sevgi besliyor ve birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif alıyor olabilirdim; ama aslında adama şantaj yaptığımı unutmama izin veremezdim.

Benimle konuşmasının tek sebebi o videoydu. Anlaşmamız bittiğinde, muhtemelen benden kaçacaktı. *Tekrar görünmez olacaktım.* Ve bu sorun değildi. Sadece kendimi reddedilmeye hazırlamam gerekiyordu.

Reddedilmeye başa çıkmakta iyiydim. Büyütülecek bir şey değildi.

Bu nedenle, son dersimizden on gün sonra onu aramaya karar vermemin hiçbir mantığı yoktu.

"Ne yapıyorsun, Jennifer Sylvester?" Winston Brothers Auto Shop'un otoparkına girerken kendi kendime yüksek sesle sordum. "Belli ki aklını kaçırmışsın."

Kesinlikle aklımı kaçırmıştım.

Bir koca bulmama yardım etmesi için ona şantaj yapıyordum. Ama son zamanlarda, onu düşündüğümde, birlikte geçirdiğimiz çalıntı anları hatırladığımda ve kalbim göğsüme sığmayacak kadar dolduğunda, bir parçam - açıkça kafamda çok yanlış olan parçam - bunun yerine benimle evlenmesi için ona şantaj yapıp yapmamam gerektiğini düşündü.

Gördünüz mü? Aklımı kaybetmiştim.

On gün önce öne çıkıp arabasına doğru eğildiğim ve yanağına o öpücüğü kondurduğum anda kaybetmiştim.

Ama o sadece çok ...

İçimi çektim ve dikiz aynasına baktım, dükkanın garajındaki gölgeleri ve hareket şekillerini izlerken göğsüm ağrıyordu. Gözlerim direksiyonun üzerinde duran tırnaklarıma takıldı. Siyaha boyanmışlardı.

Evet. Siyah.

Tırnaklarımı siyaha boyamıştım.

Ayrıca gün içinde sarı elbiseler giymeyi bırakmış, kot pantolon, tişört ve Converse giymeyi tercih etmişim. Ve saç stilistimden Kasım ortası için randevu almıştım. Saçıma ne yapacağımdan emin değildim ama değiştireceğimi biliyordum.

Annem mutlu değildi. Son birkaç haftadır elleri çok sıkılıyor ve feryat ediyordu. Ama her sinirlendiğinde, histerisini sakın bir şekilde karşıladım ve özel etkinliklerde ve sosyal medya için fotoğraf çekilmesi gerektiğinde hala sarı elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giydiğimi söyledim. Boş zamanlarımda ne giydiğimin bir önemi yoktu.

Ne olursa olsun, beni ne zaman makyajsız, kot pantolon giymiş ya da saçlarımı at kuyruğu yapmış görse hazımsız bir surat ifadesi takınırdı. Bazen onu *çiftçi* kelimesini mırıldanırken yakalıyordum.

Babam da ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Bir yandan, Billy Winston'la hâlâ görüştüğümüze dair varsayımını düzeltmemiştim. "Billy Winston" sihirli cümle gibi görünüyordu; Billy ve ben potansiyel olarak birlikte olduğumuz sürece yanlış yapamazdım, à la, "Billy saçımı böyle yapmamdan hoşlanıyor." Ya da "Billy bu ayakkabıları seviyor."

Öte yandan, bugünlerde varsayılan davranışı anneme olanak sağlamaktı. Ona hayır demek hiç iyi değildi, bu yüzden son birkaç hafta hiç de hoş geçmedi. Ayrıca son zamanlarda ne zaman zekamla ilgili bir yorum yapsa odadan çıkıyordum. Bunu bir iltifata dönüştürmeye çalışmadım ya da onun için bahaneler uydurmadım. Sadece ayağa kalktım ve çıktım.

Oto tamirhanesinden çıkmayı, uğramadan gitmeyi düşündüm çünkü pek bir planım yoktu. Yeni bir tarif yapmıştım, yaban mersinli krep kekler, yani kısacası tadı yaban mersinli krep gibi olan kekler. Bir hevesle, Cletus balkabaklı turta deneyini beğendiği için, muffinlerin ilk tadımcısı olmaktan hoşlanabileceğini düşündüm.

Yani, özetle, planım yoktu. Sadece bir hevesim vardı.

Dikiz aynasındaki hareket gözüme çarptı ve yansımaya bir kez daha baktım. Beau Winston arabama doğru yürüyordu, yakışıklı yüzünde alaycı bir gülümseme vardı, kirli tulumunun fermuarı beline kadar açıktı ve tertemiz beyaz atleti görünüyordu.

Yakalanınca rahat bir nefes aldım ve bir kalkan gibi hissettiğim kek tabağını elime aldım. Arabamdan çıktım.

"Selam Jenn," dedi dostça bir gülümsemeye, bakışları elimdeki tabağa, ayakkabılarıma, atkuyruğu yaptığım saçlarıma ve sonra tekrar gözlerime yöneldi. "Arabanda bir sorun mu var?"

"Merhaba Beau." Boğazımı temizledim çünkü sesim sinirden gıcırıyordu. "Hayır. Arabada bir sorun yok. Sadece geçiyordum ve uğrayıp size kek getireyim dedim."

Zaten yaz gökyüzü kadar berrak ve parlak olan mavi gözleri daha da parladı. "Ne getirdin?"

Sinirlerimin bir kısmı dağıldı; unlu mamullerin her zaman memnuniyetle karşılanacağını görmek güzeldi. "Yeni bir şey deniyorum. Yaban mersinli krep kekler."

Hafifçe güldü. "Bunlar Cletus için, değil mi?"

"Hayır, hayır. Hepiniz için."

Gözlerini kıstı, bakışları şüpheliydi. "Yaban mersinli krepler onun favorisi."

"Öyle mi?"

Şüphe dolu bakışları dağıldı. "Bunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Hiçbir fikrim yoktu." Ama zihnime not etmiştim.

"Huh. Şey." Beau'nun bakışları yeniden üzerimde gezindi, sanki beni merak uyandırıcı bulmuş gibiydi - kötü anlamda değil - sonra döndü ve beni takip etmemi işaret etti. "İçeri gelsene. Ben de yeni bitiriyordum. Biraz kahve yapabilirim ve biraz takılırız."

"Kulağa hoş geliyor." Bu teklif beni şaşırtmıştı. Beau Winston'la hiç gerçek bir sohbet yapmamıştım ama insanları izlerken bir fikir edinmiştim. Her zaman arkadaş canlısıydı ve kadınlar arasında oldukça popülerdi.

Omzunun üzerinden baktı ve birlikte yürüyebilmemiz için adımlarını yavaşlattı. "Kahvemi deneyene kadar bekle. Senin keklerinin hakkını vereceğinden şüpheliyim."

"Fazla umutlanma. Tadı ayak gibi olabilir," diye uyardım.

Bir kahkaha attı, gözleri bana gerçek bir sıcaklıkla parlıyordu. "Yaptığın herhangi bir şeyin bunu yapabileceğinden cidden şüpheliyim-"

"Ford Expedition'ın durumu nedir? Radyatörle işiniz bitti mi?" Yanki aksanıyla gölgelenmiş bir kadın sesi tam garaja adım attığımız sırada araya girdi.

Sesin sahibini ararken Beau'nun yanımda nasıl kaskatı kesildiğini fark etmedim bile.

Neredeyse anında onu fark ettim. Sadece bir iki metre ötemde durduğu için gözden kaçması zordu. İlk dikkatimi çeken gözleri oldu. Parlıyor gibiydiler ve şimdiye kadar gördüğüm en canlı koyu maviydiler, safir gibi. Geri kalanı da bir o kadar çarpıcıydı.

Uzun boyluydu. *Gerçekten* uzun boyluydu, 1.80 ya da daha fazlaydı ve sağlıklı bir süper modele benziyordu. Makyaj yapmıyordu ama cildi kusursuz, dudakları cömert ve elmacık kemikleri inanılmaz derecede yüksekti. Dergilerin her zaman gerçek güzelliğin tanımı olarak bahsettiği o mükemmel orantılı yüzlerden birine sahipti.

Kahverengimsi, sarı saçları kalın bir iple sırtından aşağıya doğru örülmüştü. Bu sade stil sadece yüzünün dramatik zarifliğini vurgulamaya yarıyordu. Tulumun içinde çok etkileyiciydi. Aslında, her tarafı yağ içinde olmasına rağmen bir moda çekiminden çıkmış gibi görünüyordu. Normal kıyafetler içinde nasıl göründüğünü anlayamıyordum.

Kadının bakışları ilgisiz bir şekilde üzerimde gezindi. Açıkçası kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzünde gözle görülür bir kırışıklık olmamasına rağmen, yüz hatları olgundu ve gözlerinden sadece ileri yaştakilerde gördüğüm bir farkındalık yayılıyordu.

"Shelly." Beau'nun keskin sesi beni aval aval bakmaktan alıkoydu. "Bu Jennifer Sylvester. Muhtemelen muzlu kekini duymuşsundur. Jennifer ..." az önceki neşesi tamamen kaybolmuş, yerini sert ve kapalı bir bakış almıştı, "bu Shelly Sullivan. Şehirde yeni ve burada çalışıyor."

Elimi Shelly'ye doğru uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Önce uzattığım parmaklarıma, sonra da bana baktı. Shelly dişlerini sıktı ve kollarını kavuşturdu. "Ben de memnun oldum."

Sesi düz ve sinirliydi ve elimi sıkmayacağı hemen belli oldu. Kendimi şaşırmış ve utanmış hissederek elimi bıraktım. Benim hakkımda ne duyduğunu, birinin beni aşağılayıcı bir şey söyleyip söylemediğini merak ettim. Ya da belki de Muzlu Pasta Kraliçesi kişiliğim yüzünden benden hoşlanmıyordu.

"Bunu kişisel algılama." Beau bana küçük, güven verici bir gülümseme verdi. Gözlerini Shelly'ye çevirdiğinde yüzündeki sıcaklık bir kez daha kayboldu. "O kimsenin elini sıkmaz."

Shelly'nin gözleri kısa bir an için çimentoya kaydı ve onun da en az benim kadar -hatta daha fazla- utandığını hissettim. Ama sonra bakışlarını Beau'ya kaldırdı ve bakışları meydan okumayla doluydu.

Beau onun bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verdi.

Bu sırada ben de onların bakışları arasında sıkışmış bir şekilde orada duruyordum.

Gerginliğe daha fazla tahammül edemeyince onu doldurmaya çalıştım. "Buraya nasıl yerleştiniz Bayan Sullivan?"

Kobalt gözleri benimkilere kaydı ve katılımının bir kısmı hafifledi. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani, işler nasıl? Eviniz nasıl? Bir şeye ihtiyacınız var mı? Komşuların iyi mi?"

Sanki ilginç bir şeymişim gibi uzun bir süre beni inceledi. Bana muhteşem bir yırtıcı kuşu hatırlatıyordu ve onu bir şahine ya da doğana benzetmeden edemedim: gururlu, güzel, açıkça zeki ve yine de bir şekilde uzak ve uzak.

Dokunulmaz.

Sonunda, sessizlik dayanılmaz hale gelmeden hemen önce cevap verdi: "Evim yeterli. Tutacaklara ihtiyacım var, sürekli havlu kullanıyorum ve üç kez elimi yaktım. Komşularımla tanışmadım, o yüzden iyi olup olmadıklarını bilmiyorum."

Gülümsedim, çünkü sorularıma cevap verme şekli hoşuma gitmişti, açık sözlü, yapmacıksız ve telaşsızdı.

"Belki de daha fazla çaba göstermelisin," diye tersledi Beau.

Ona ve kabalığına bakakaldım. Beau Winston'ın hiç *kimseye* kaba davrandığını görmemiş ya da duymamıştım. Bakışlarımı fark etmemiş gibiydi çünkü sonraki sözleri bana yönelik olsa da Beau bakışlarını Shelly'den ayırmadı. "Ben gidip kahveyi hazırlayayım."

Yürüyerek uzaklaştı.

Shelly, Beau garajdan çıkıp gün ışığında kaybolana kadar gözleriyle onu takip etti. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi, bana yine ilginç bir şeymişim gibi bakıyordu.

"Benden hoşlanmıyor," dedi basitçe, gözlemi hakkında üzgün olmaktan ziyade düşünceli görünüyordu.

İçgüdüsel olarak onu rahatlatmak istedim, "*Eminim yanılıyorsun*" gibi bir cevap verdim. *Eminim benden hoşlanıyordur.*

Sen. Ama Shelly Sullivan'ın sahte hoşluklara tahammöl edemediğini hissettim.

Ayrıca, merak ediyordum.

"Neden senden hoşlanmadığını düşünüyorsun?"

"Çünkü bana 'Senden hoşlanmıyorum' dedi." Şahin gözlerinin ardında küçük bir gülümseme belirdi ve özellikle konu göz önüne alındığında bu gülümsemenin parıldaması beni şaşırttı.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Kendimi durduramadan sordum, sonra da merakımı açıklamaya çalıştım. "Sosyal medyada bana her türlü ismi takan bir sürü insan var ve şehirdeki insanlar bazen bana kibirli diyorlar. Ya da onları duymadığımı düşündüklerinde *basit* olduğumu söylüyorlar."

"Sen basit değilsin." Düşünceli kaşları tekrar çatıldı. "Sana basit diyenler basit olanlardır. Onların muzlu kek kremasına hint yağı koymalı ve tuvaletlerini kaynakla kapatmalısın."

Kıkırdadım, çünkü hint yağlı krema kesinlikle tuvalete birkaç kez gitmeyi gerektirirdi. "Belki tuvaletleri kaynakla kapatmama yardım edebilirsin. Bunu nasıl yapacağımı bilemiyorum." Yüzünde aniden bir gülümseme belirdi ve bu beni şaşırttı, bu ifade ona o kadar yabancı gelmişti ki Tam güneş tutulması ya da Halley kuyruklu yıldızı gibi, hayatta bir kez görülebilecek bir olayı gördüğümü hissediyordum.

"Daha önce tuvaletleri kaynakla kapatmıştım."

Sözlerinin ve ses tonunun ardındaki mizah da beni şaşırttı ve gülümsememe neden oldu. "Başka ne kaynak yaptın?" "Elime g e ç e n her şeyi. Bir keresinde kardeşimin arabasının sürücü tarafındaki kapısını kaynakla kapatmıştım..." Sırıtişı, biraz kaybolmuş ve bunalmış görünene kadar derece derece azaldı, Gözlerinin arkasında yoğun bir keder titreşimi belirdi, sonra bunu hızlı bir metanetle gizledi. Yutkundu ve ellerini ceplerine soktu. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam. Bu konuda konuşmak zorunda değilsin."

Bakışları yüz hatlarımın üzerinde gezindi. "Yüzünde yedi tane koyu renkli çil var." Bu gözlem ve ani konu değişikliği karşısında kaşlarımı kaldırdım. Haklıydı. Ama daha sözünü bitirmemişti. "Gömleğinin de yedi düğmesi var. Çoğu kadın gömleğinin sekiz düğmesi vardır."

Gömleğime baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Neden gömleğimin sadece yedi düğmesi var?"

"Giydiğin gömlekte sadece yedi düğme var çünkü özellikle kısa boylu biri için yapılmış."

"Haklısın. Minyon bölümünden aldım." Ona gülümsedim, çünkü gözlemi ve ardından vardığı sonuç işe yaramazdı, ama aynı zamanda garip bir şekilde havalıydı. "Sherlock Holmes gibisin."

"Sadece bir şeyler fark ediyorum, anlamsız şeyler, genellikle sayılarla ya da desenlerle ilgili." Yoğun mavi bakışları üzerimde gezindi ve sanki devam etmemek için kendini zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Ben de sordum, "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Elini sıkmadığım için özür dilerim," diye geveledi, sonra sanki kelimeler ona pahalıya mal olmuş gibi iç çekti.

"Önemli değil." Özrünü duymazlıktan geldim; olayı büyütme istemiyordum. "Başta kafam karıştı ama elini tutmaktansa seninle konuşmayı tercih ederim."

Gülümsemesi bu kez daha küçüktü ama bana daha az tekil gelmedi.

Shelly Sullivan'ı severdim. Tuhaf biriydi. Onun bu tuhaf tipinin arkadaş bulmayı zorlaştırdığını hayal ediyordum; ama bana tanımaya değer biri gibi görünüyordu.

Bu nedenle, daha iyi düşünmeden, "Dışarı çıkmalıyız. Sen ve ben. Dışarı çıkıp bir şeyler yapmalıyız."

"Ne tür şeyler?" Temkinli görünüyordu.

"Bilmiyorum." Bilmiyordum. İki kadın bir araya geldiklerinde dedikodu yapmaktan başka ne yaparlar bilmiyordum-

Annem de arkadaşlarıyla böyle yapardı ve benim buna hiç ilgim yoktu. Hiç yüz yüze bir kız arkadaşım olmamıştı. Tüm arkadaşlarım mektup arkadaşıydı. Cletus hariç, ama ona şantaj yaptığım için o benim gerçek arkadaşım değildi; ve o bir kadın değildi.

Kesinlikle bir kadın *değildi*.

"Sabun yapabiliriz," diye önerdim, özel bir nedeni yoktu.

Gözleri parladı. "Sabun yapmayı biliyor musun?"

"Bilirim. Yemek yapmadığım zamanlarda hep sabun yaparım." "Nasıl yapıldığını öğrenmek isterim. Sabunu severim."

"Güzel." Heyecanla sııttım.

"Evet. Güzel." O da sııttı ama bu sııtış şaşkınlıkla karıştı, sanki az önce olanlara inanamıyormuş gibiydi. "Benim mutfağında, fırında yapacağız. Steril bir ortam, öyle olmak zorunda ve bu sabun için önemli.

yapmak."

Bu haber karşısında gözleri daha da büyüdü. "Steril mi?"

"Evet, ama hava geçirmez şekilde kapatılmış türden steril değil. Ama her gün tepeden tırnağa profesyonelce temizleniyor."

"Kulağa harika geliyor."

Kıkırdadım. Mutfakımın temizliği konusundaki hevesi çok sevimliydi. Hijyene önem verdiğini görünce ekledim: "Ve bunu yaparken lateks eldiven giyeceğiz."

"Neyi yaparken?" Cletus'un sesi araya girdi; hem Shelly hem de ben başımızı sese doğru çevirdik.

Kalbim acınası bir çırpınıla ona doğru fırladı ve gözlerim Cletus Winston'ın görünen her ayrıntısını yuttu. Onu bir haftadan uzun bir süredir ilk kez görüyordum ve ... şey, onu özlemiştim. Arkadaşlığını ve açık sözlülüğünü özlemiştim. Komik yüz ifadelerini ve soğukkanlı şakalarını özlemiştim. Kasvetli baş sallamasını özlemiştim, çünkü bunu çok iyi yapıyordu ve başka ne yapacağını bilmediğinde kullanıyordu.

O yaklařtıķa ayaklarımı birbirinden ayırdım ve kalbim düzensiz hareket etmeye devam etti. Bu adama şantaj yaptığımı hatırlatarak yaramazlık yapan organımı bastırmaya çalıştım.

Biz arkadaş değildik. Benden hoşlanmıyordu. Bana tahammül ediyordu, o kadar.

Ama o çok ...

"Merhaba Cletus," dedim, açıklanamaz bir şekilde nefes nefese kalmış hissederek.

Shelly'nin yanına geldi ve hayal kırıklığı yaratacak kadar iyi niyetli bir "Merhaba" dedi.

Cletus'un gözleri kasıtlı bir kopukluk hissi veren bir bakışla kısa bir süre üzerimde gezindikten sonra dikkatini Shelly'ye çevirdi. "Dükkân için eldiven sipariş etmemi ister misin?"

Shelly başını salladı. "Hayır. Sana söyledim, yağla bir sorunum yok.

Araba motorları insanlardan daha temizdir." "Talihsiz ama doğru." Ona yarım bir gülümseme verdi.

Hüzünlü küçük çırpınış, acı veren, sönük bir çırpınışa dönüştü. Ama yüzüme bir sırıtiş yerleştirdim, çünkü bu işte iyiydim. İnsanların benim varlığımla ilgilenmemeleri konusunda iyiydim.

Gözlerimi çenesinden daha yükseğe kaldıramadan kekleri Cletus'un göğsüne doğru ittim. "Al bakalım. Bunlar ailen için."

Otomatik bir hareketle ellerini tabağa doğru kaldırdı ve ben de tabağı onun avuçlarına bıraktım.

Bir yanıt beklemeden, çünkü kalbim acıyordu ve gitmem için bağırıyordu, Shelly'ye hızlı bir gülümseme verdim ve "Sonra görüşürüz" diye söz verdim.

Döndüm ve hızla garajdan çıktım.

Aklını kaçırmışsın. Aklını kaçırmışsın. Ne bekliyordun ki? Dürüst olmak gerekirse, ne olacağını düşünüyordun? Seni hiç umursamıyor.

Parmaklarımın koluma dolandığını ve beni döndürdüğünü hissettiğimde dükkândan bir metre kadar uzaktaydım, pişmanlıklarımın arasında kaybolmuştum.

İrkildim, ellerim göğsüme gitti ve nefesim kesildi. Beau'ydu. Beni hemen serbest bıraktı.

"Özür dilerim, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır." Titrek bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Hayır, sorun değil. Sadece seni görmedim."

Bana özür dileyen bir sırtış attı. "Shelly bir şey mi söyledi? Gitmen için mi?"

"Ne söyledi? Hayır! Hiç de değil. O harika biri."

Sırtışı dalgalandı, gözlerini inançsızlık kapladı. "Gerçekten mi?"

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü Cletus dükkândan çıktı ve getirdiğim tabağı göğsüne bastırdı. Geriye doğru otomatik bir adım attım, arabama doğru yürüyüşümü tamamlayıp aceleyle kaçmaya hazırlandım.

"Tam orada dur," diye seslendi, alnı kızgınlıkla dikilmişti.

Beau ile aynı hizaya gelerek beni inceledi. Sonra Beau'yu inceledi. Sonra tekrar beni inceledi.

"Beau," tabağı Beau'ya uzattı ama gözlerini benden ayırmadı, "bunları ön tarafa götür ve kapat. Birazdan size katılacağız."

Beau'nun bakışları Cletus'un sert profilinde gezindi, dikkati aramızda gidip gelirken kaşları şaşkınlıkla kalktı. Sonunda, "Elbette," dedi ve dönüp dükkânın ön bürosuna doğru yürüdü.

Beau gittikten sonra Cletus ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Sende bir sorun var."

Söyledikleri karşısında irkilerek omurgamı dikleştirdim. "Özür dilerim ama bu inanılmaz derecede kabaydı."

Kafası karışmış gibi gözlerini kırptırdı, yüz hatlarındaki kızgınlık azalmıştı. Sanki sonunda ne söylediğini ya da en azından kulağa nasıl geldiğini fark etmiş gibi boğazından pişmanlık dolu bir ses çıktı ve kendine kızmış gibi yüzünü buruşturdu.

"Hayır. Demek istediğimi yanlış anladınız. Ben endişeliyim. Üzgün görünüyorsun. Sorun nedir?" Sesi yumuşadı ve gözleri benimkileri aradı. "Ne oldu? Ve yardım etmek için ne yapabilirim?"

Kollarımı kavuşturdum çünkü aptal kalbim yine çarpmaya başlamıştı. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Cletus Winston'ın ilgisine hiç hazırlıklı değildim.

"Hiçbir şey yok. Hiçbir sorun yok. Sadece size kek getirmek istemiştım. Size kek getiremez miyim?"

Yine beni inceliyordu. "Hayır. Bir terslik var. Jackson James mi? Onu sakatlamam mı gerekiyor? Çünkü yapacağım. Ona cüzzam bulaştırabilirim, biliyorsun. Armadillolar taşıyıcıdır."

Ağzım açık kaldı ve bir kahkaha balonu kontrolsüzce ortaya çıktı. "Cletus Winston, böyle bir şey yapmayacaksın."

"Şerif yardımcısı ya da değil. Sadece söyle. Bu onu iyileştirebilir aslında."

"Berbatsın sen." Berbat olmasına rağmen güldüm ve böylesine berbat bir şakaya güldüğüm için kendimi berbat hissettim.

En azından bunun bir şaka olduğunu umuyorum.

Ben daha fazla düşünmeden Cletus başını salladı, elimi tuttu ve beni ön ofise doğru çekti. "Bu daha iyi. Gerçek gülümsemeni tercih ederim. O sahte olanlar yüzüne yakışmıyor. Bu arada, ayakkabılarını beğendim."

Tökezledim, hem uzun adımları hem de hızlı konu değişiklikleri yüzünden ona ayak uydurmakta zorlanıyordum. Kapıyı açtı ve beni içeri götürdü, kapıyı arkamızdan kapatıp sürgüyü çevirirken ellerimizi birbirine kenetledi.

"Shelly garajı kapatacağını söyledi," diye seslendi tezgâha üç kahve fincanı koymakta olan Beau'ya. "Bu gizemli keklerden hiçbirini istemiyor ve ben de onu bu kötü kararından vazgeçirmeye çalışmadım."

Beau sırtarak, "Bizim için daha fazla," diye onayladı. "Kesinlikle."

İki kardeşe başımı salladım. "Hepiniz paylaşmayı öğrenmelisiniz."

Cletus bakışlarını bana çevirdi, gözleri çenemden alınma, oradan da benimkilerin arasına kaydı. "Paylaşmak abartılıyor."

"Katılıyorum," diye onayladı Beau neşeyle. "Kim kahve ister?" Cletus bizi tezgâhın ön tarafıyla aynı hizaya getirdi, Beau ise diğer tarafta duruyordu. O çekti kek tabağını masanın ortasına koydu. "Kafeinsiz mi? Bütün gece ayakta kalmak istemiyorum."

"Öyle," diye onayladı Beau, fincanını doldurmaya başlamıştı bile. "Jenn?" Cletus,

"Sen de ister misin?" diye sordu. "Evet, lütfen."

"Kahveni nasıl alırsın?" Beau bir kâse şeker koydu.

"Sade iyi olur."

Beau ve Cletus bakıştılar, sonra ikisi de aynı sorgulayıcı bakışları bana yöneltti.

"Kahvenin içine bir şey koymuyor musun?" Cletus sordu.

"Hayır. Bütün gün etrafım tatlılarla çevrili. Kahvemi sade severim."

"Huh ..." Beau sanki kendimle ilgili önemli bir şeyi açıklamışım gibi beni inceledi. Sonra birdenbire, "Jennifer Sylvester, hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahipsin," dedi.

Beau'ya boş boş baktım, hayal kırıklığı ve pohpohlanma duygularıyla savaşılan bir hayal kırıklığı. Billy ile randevum sırasında bana muhteşem dediğinde de benzer duygular yaşamıştım. Her normal insan gibi, dış görünüşümle ilgili iltifatları takdir ediyordum, ama aynı zamanda babamın haklı olduğunun bir teyidi gibi de hissediyordum. İnsanların ilgilendiği şey dış görünüşümdü ve değerimi yüzüm ve bedenim belirliyordu.

Cletus yanımda kaskatı kesildi ama hiçbir şey söylemedi. Ona baktığımda yüz ifadesi dikkatle boştu.

"Teşekkür ederim Beau," dedim, olumluya odaklanmaya çalışarak. Bu çok hoş bir iltifattı, her ne kadar benimle ilgili olmayan bir şeye atıfta bulunmuş olsa da. Gözlerimin rengi ve şekli üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

"Hayır, teşekkür ederim." Yayılan sırıtışı hem tatlı hem de baştan çıkarıcıydı. "Cumartesi günü bizimle gelmelisin. Seni ben götürürüm."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Cletus ve Claire yaz boyunca denediler ve büyük bir yetenek gösterisinde yarı finale kaldılar. Cumartesi son tur var. Plak şirketleri falan olacak."

Gözlerimi Cletus'a diktim. Kararlı anlaşılmazlık havasını korudu ve kahvesinden bir yudum aldı.

Cletus'un bu konudaki düşüncelerini okuyamıyordum ve haddimi aşmak istemiyordum. "Davetiniz için minnettarım ama sizi zorlamak istemem."

"Dayatmış olmazsın." Bu güvence Cletus'tan geldi ve yumuşak bir gülümsemeyle eşleştirdi. "Eğer gelmek istiyorsan, gelmelisin."

"Güzel." Beau başını salladı ve bana mutlulukla sırıttı. "Bu bir randevu."

"Bu bir randevu değil," diye karşı çıktı Cletus, kaşlarını çatarak Beau'ya baktı.

Farkında mıydı bilmiyorum ama Cletus hâlâ elimi tutuyordu ve kardeşine meydan okurken elimi sıkıca kavramıştı. Parmaklarımızı birleştirmiş ve avucumu kalçasına bastırmıştı. Elleri muhteşem, güçlü ve güzeldi. Temas anında kolumda heyecan verici bir enerji akımı oluştu.

"Sen değil, aptal. Ben." Beau burnunu Cletus'a doğru kırıştırdı ve bir muffin kaptı. "Jenn ve ben."

"Jenn ve sen mi?" Cletus şaşırması gibi görünüyordu. "Bu doğru." Beau bir lokma çörek yerken konuştu, sonra bana bakarak inledi. "Bunların içine ne koydun böyle? şeyler?" Çiğnedi, ilk çöreği bir ısırık daha alarak bitirdi, sonra ikinci çöreği aldı. "Evlendiğimizde bunları her gün yapmalısın."

Buna sıırttım, çünkü yıllarca insanları izlediğim için Beau'nun nasıl çalıştığını biliyordum. O utanmaz bir flörtçüydü.

"Yavaş ol, Beauford." Cletus tabağı Beau'dan daha uzağa çekti, sesi kızgınlıkla yükseliyordu. "Bütün tabağı yeme, açgözlü herif."

"Burada en az yirmi tane kek var, Cletus. Kendi kabağını yavaşlat."

"Dayanmalarını istiyorum," diye karşı çıktı.

"Ya da daha fazlasını yapabilir. Çünkü sana söylemeliyim Jenn, daha önce hiç bu kadar güzel bir muffin yememiştim." Beau bana son derece çekici ve çapkın bir gülümseme yöneltti; Darlene Simmons'a her asıldığında bu gülümsemeyi çok iyi tanıyordum. Sesi korkunç bir müstehcenlikle derindi.

Ancak, ne yazık ki, imalı sözleri -sözlerinin ardındaki gerçek anlam- çoğunlukla aklımdan uçup gitmişti. Bir tahminde bulundum ama çöreğin yakınlık için nasıl bir örtmece olabileceğine bakmaya karar verdim.

"Hey, hey. Uzun farları kapat, Beauford Winston." Cletus parmaklarını Beau'nun yüzünün önünde şıklattı. "Jennifer senin kadın adaylarından biri değil."

Beau, Cletus'a küçümseyen bir kaş kaldırdı, sonra gözlerini tekrar bana çevirdi, yüz hatlarının her yerinde yaramazlık vardı. Göz kırptı. "Sadece kekine iltifat ediyordum."

"İşte bu kadar." Cletus kek tabağını kaptı, küçük kardeşine sert bir onaylamaz bakış fırlattı ve ofis kapısına doğru döndü, beni de yanına alarak ellerimizi birleştirdi.

"Hey! Nereye gidiyorsun?"

"Bu kekler üzerindeki hakkını kaybettin."

"Cletus," diye bağırdı Beau boğuk bir hayal kırıklığıyla, "bütün kekleri alamazsın."

"Alabilirim ve alacağım," diye seslendi omzunun üzerinden, sonra çenesini sürgüye doğru eğdi. "Jenn, benim için kilidi aç lütfen."

Telaşla, mecburen yaptım ve o da dirseğiyle kapıyı iterek açtı.

"Eve döndüğünde seninle konuşacaklarımız var." Beau'nun ses tonuna öfke sızmıştı ve bunun beklenmedikliği beni tekrar Cletus'un kardeşine döndürdü. Genelde dostça olan bakışları öfkeyle sertleşmişti.

Cletus duraksadı, kaşlarının arasında derin bir kırıksıklık belirdi ve sonra bakışlarını kardeşine çevirdi. "Beauford Fitzgerald Winston, son zamanlarda sana ne oldu bilmiyorum. Ama bunu çözmen gerek. Sana bir ay veriyorum."

Bununla birlikte Cletus bizi ofisten dışarı çıkardı ve kardeşini güveçte bıraktı.

15. BÖLÜM

"Ama biz her sabah sadece açan gülü göstermekte ısrar eder, canımızı yakan ve içimizi kanatan dikenli sapsi içimizde saklarız."

- Paulo Coelho, *Zina*

~Jennifer~

CLETUS VE Uzun bir yirmi dakikayı tamamen sessizlik içinde geçirdim.

Oto tamirhanesinden benim arabamla ayrıldık ama arabayı o kullandı. Yaklaşık on beş dakika boyunca Parkway'de kuzeye doğru gitti. Sonbahar renkleri, sarılar, turuncular ve inatçı yeşillerden oluşan bir bulanıklık içinde, masmavi gökyüzüne karşı akıp gidiyordu. Daha seyrek olarak, yaprakları mor görünen bir ekşi ağaç görüyordum.

Mor değillerdi; bordoydular. Ancak çok az insan gerçekten bakmak için zaman ayırırdı, bu yüzden yapraklara menekşe denirdi ve o kadar.

Sonunda, işaretlenmemiş bir sapağa girdi ve beş dakika daha geçti. İlk başta sessizdim çünkü o sessizdi ve öğleden sonra yaşananlar düşünmeyi hak ediyordu. Ama düşündükten ve vardığım tüm sonuçların saçma sapan çıkmazlara girdiğini gördükten sonra sessizliği bozdum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Gözleri benimkilere kaydı, sonra tekrar yola döndü. Direksiyonu tutuşunu yeniden ayarladı. "Burada araştırmak istediğim bir yer var."

"Oh. Nasıl bir yer?"

"Bir dere. Jethro bana bahsetmişti. Kısa bir yürüyüş ama spor ayakkabı giydiğin için bir göz atarız diye düşündüm."

"Kulağa hoş geliyor." Heyecanlı hissetmeme rağmen, yüz hatlarımı kibar bir ilgi maskesi haline getirdim. Kardeşim ve ben

Çocukken yürüyüşe çıkardık ama ben yıllardır yürüyüşe çıkmamıştım.

"Daha sonra seni eve götüreceğim," dedi ama sanki kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Eve nasıl gideceksin?" Küçük asfalt yol çakıllı bir yola dönüştüğünde sordum.

"Benim kendi yollarım var," dedi.

Cletus'un göbek adı "Kaçamak" değildi ama öyle olmalıydı.

Birkaç yüz metre daha gittikten sonra Cletus bizi bir kenara çekip park etti.

"Orada yer var mı? Bu taraftan tırmanabilir misin?"
Penceremin önündeki yeşilliklere baktı.

"Evet, sürücü tarafından tırmanabilirim."

Hızlıca hallettim, spor ayakkabılarım ve kot pantolonum olduğu için istemeden de olsa onu teşhir etme endişem yoktu.

İkimiz de arabadan çıktıktan ve arabayı kilitledikten sonra, Cletus yaklaşık otuz metre ötedeki bir patikayı işaret etti.
"Hemen şurada. Önce ben gireceğim. Jethro zeminin engebeli olabileceğini söyledi."

"Anlıyorum. Sorun değil."

Onunla birlikte yürüdüm, arabama bakmak için bir kez döndüm ve ellerimiz çarpıştı. İçgüdüsel olarak elimi çektim ve Cletus'tan kaşlarımı çatan bir yan bakış aldım.

"Gelmek istediğine emin misin? Daha sonra tek başıma gelebilirim."

"Hayır. Gelmek istiyorum. Yürüyüş yapmayı seviyorum."

"Gerçekten mi? Sık sık yürüyüşe çıkar mısın? Listende yoktu."

"Bir süredir gitmedim ama Isaac ve ben her zaman giderdik."
Birkaç tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım; atkuyruğumdan bütün gün dökülmüştü ama saç bandını çıkarıp tekrar toplayamayacak kadar meşguldüm.

"Kulağa güzel bir anı gibi geliyor."

"Evet, öyle. Birkaç yıl boyunca her hafta sonu giderdik. Geocaching yapardık, GPS'i kullanır ve bir listeye adınızı yazar ya da bir bibloyu takas ederdimiz." Dalgınca başımı salladım, ani bir melankoli göğsümü sıkıştırdı. Isaac dönmüştü ama bana dönmemişti.

"Ne zaman bıraktın? Askere gittiğinde mi?"

"Hayır. Ondan önce. Ayaklarım yürüyüş botları için çok büyüdü ve annem onları hiç değiştirmedim."

Cletus başını salladı ama hiçbir şey söylemedi, dalgın dalgın kaşlarını çatı.

Yürüyüş botları almalıydım.

Almak istiyordum ama son alışveriş çılgınlığımdan sonra nakit rezervim azalıyordu. Annemden para istemekte tereddüt ettim. Son zamanlarda aramız gergindi ve çoğu zaman bana sessiz davranmayı tercih ediyordu.

Ya da, bilirsiniz, haftada seksen saat çalıştığınız için size ödeme yapmasını talep edebilirsiniz.

Mektup arkadaşımın fırındaki işimi resmileştirmemle ilgili tavsiyesi giderek daha mantıklı geliyordu. Teknik olarak kazandığım parayı istemek zorunda kalmaktan cidden rahatsız olmaya başlamıştım.

Hangi yirmi iki yaşındaki çocuk annesinden para istemek zorunda kalır ki? Oysa tam zamanlı çalışıyordum.

Patika girişinde önce Cletus döndü. Yan yana yürümek için çok dardı. Jethro haklıydı, zemin engebeliydi ve patika iyi işaretlenmemişti. Ama Cletus yolu nasıl okuyacağını biliyor gibiydi. Ben de onu takip ettim ve zemin kaydıka dengemi korumak için ağaç gövdelerine dayandım.

Etrafımdaki güzelliğı takdir etmek için bir an durduğumda patikanın yaklaşık elli adım ilerisindeydik. Ormanda, gölgeliklerin altında ışık farklıydı. Ve sonbahar yaprakları yaz ormanından farklı bir ışık yaratıyordu. Hem daha sönük hem de daha parlaktı, ki bu hiç mantıklı değildi. Dolaylı güneş ışığının yokluğundan dolayı daha sönük; ama daha parlak

Çünkü güneş ışınları sonbaharın altın renkleriyle dağılmıştı.

Belki de *daha yumuşak* doğru kelimeydi.

Etraftaki ormanın ışığı daha yumuşaktı. Sanki havanın kendisi canlıymış ve ben hareket ettikçe onun canlılığını değiştiriyormuşum gibi hissediyordum. Hem yakınlardan hem de uzaklardan gelen belli belirsiz sesler bu izlenimi güçlendiriyordu: ayakkabılarımızın altındaki yaprakların çıtırtısı, iki serçenin konuşması, bir ağaçkakanın tınısı, ağaçların arasından gelen rüzgârın alçak hışırtısı ve nihayet görünmeyen bir su kaynağının hafifçe akması.

"Jackson'la buluşmaya mı gittin?" Cletus aniden sordu, sesi özenle hafifletilmiş gibiydi.

Sırtını, büyük omuzlarını inceledim. Gözlerim sırtının çizgilerini takip etti. Güzel bir sırtı vardı.

"Hayır. Ben Onu erteledim. Hâlâ kararımı vermedim."

"Seni geri tutan ne? Hâlâ onun hakkında mı endişeleniyorsun?

bir partnerle mi pişiriyorsun?"

Ağzımın kenarı kalktı. "Evet, dürüst olmak gerekirse. Bu kesinlikle işin bir parçası ve bu kısım beni endişelendiriyor. Bu arada, Claire'in bilgilerini bana hiç göndermedin."

"Ah, evet. Cumartesi günü onu göreceksin. Onunla o zaman konuşabilirsin."

"Cumartesi mi?"

"Evet. Yetenek gösterisine gelip beni banjo çalarken izlediğinde."

Ses tonunda bir kırılganlık sezdiğimi sandım ama sessiz kalınca bunun benim hayal gücüm olduğuna karar verdim.

"Gitmeyi çok isterdim ama babamın buna izin vereceğini sanmıyorum." Üzüntümü pragmatizmle gizlemeye çalıştım. Bu fırsat için pencereden gizlice kaçmayı düşündüğümü itiraf etmek istemiyordum.

. ..ama pencereden gizlice kaçmak zorunda kalmamalıydım. İstedğim yere, istediğim zaman gidebilmeliydim. Kalbimin etrafında bir kızgınlık kulesi yükseliyordu; her geçen gün ailemi neyin mutlu edeceği konusunda daha az endişelendiğimi hissediyordum.

Cletus bir süre sessiz kaldıktan sonra sordu: "Ya Billy gelseydi? Ya yine sahte bir randevu yapsaydınız?"

"O zaman babam çok sevinirdi," diye cevap verdim.

"Baban onu neden bu kadar çok seviyor? Adımlarına dikkat et. Yol buradan sonra daha geniş görünüyor." Cletus döndü ve elimi tutarak dik bir inişten aşağı inmeme yardım etti, sonra parmaklarımızı birbirine doladı. "Beni yanlış anlama, Billy'nin en iyi tip olduğunu düşünüyorum. Ama önyargılı olduğumu biliyorum çünkü o benim kardeşim ve her zaman bana destek oldu. Yine de babanın onunla meşgul olmasını anlamak isterdim. Bilirsin işte," gözleri önce benimkilere sonra da başka yerlere kaydı, "böylece benzer birini bulmana yardımcı olabilirim. Koca arayışı için. İşte bu yüzden."

"Babam küçüklüğümden beri Billy'yi yetiştiriyor." Normal görünmek için elimden geleni yaptım, çünkü Cletus elimi tutmaya devam ediyordu, muhtemelen zemin artık sert toprak yerine gevşek kayalardı. "Yani, lisede yıldız bir oyun kurucuydu. UT'nin futbol bursunu reddedip birkaç ay ortadan kaybolduğunda sanırım herkesi şok etmişti. Babam çok hayal kırıklığına uğramıştı."

"Kendince sebepleri vardı." Cletus'un sesi savunmacıydı ama aynı zamanda bir anıyla da mesafeliydi.

"Eminim öyledir. Son zamanlarda babam Billy'nin Payton Mills'in en alt kademesinden başlayıp Güney Doğu Bölgesi Başkan Yardımcılığına kadar yükselmesinden çok etkilendi."

Cletus kaşlarını çatı. "Bu onun unvanı mı?"

"Babam öyle düşünüyor. Ve Billy'nin eyalet senatörlüğüne aday olmak istediğinden emin. Annem de babam da bir oğulları olması fikrini seviyor-

Politikada kayınpeder. Sanırım Jackson'ı bu yüzden bu kadar çok seviyorlar. Seçimlerde aday olmayı planladığını biliyorum."

"Jackson harika bir politikacı olurdu."

"Jackson'ı sevmediğini sanıyordum?"

"Sevmiyorum. Birinin harika bir politikacı olacağını söylemek, birinin harika bir seri katil olacağını söylemek gibidir. Bu bir iltifat değildir."

Gülmemeye çalıştım ama yine de sinirli bir kıkırdama kaçtı. "Peki ya büyükbaban? Büyükbaban Oliver siyasetteydi, değil mi? Sanırım benim büyükbabam Donner ve senin büyükbaban Oliver arkadaşılar."

"Doğru." Cletus alt dudağını çiğnedi, gözleri kayalık patikadaydı ama aynı zamanda düşünceden bulanıktı. "İstedığın bu mu? Politikacı bir koca mı?"

Omuz silktim. "Bana iyi davrandığı ve bir ev dolusu çocuk istediği sürece ne yaptığı umurumda değil."

"Çocukları neden bu kadar çok seviyorsun?" Elimi tutuşunu değiştirdi, patikadaki bir boşluktan atlamama gereksiz yere yardım ederken avuçlarımızı birbirine daha çok bastırdı.

"Şaka mı yapıyorsun? Çocuklar en iyisidir. Çocuklar önyargısızdır ve her zaman eğlenmek isterler. Her zaman oynamak isterler. Ve bilgi dolu süngerler gibidirler. Öğrenmeye heveslidirler. Öğrenmeye hevesli kaç yetişkin tanıyorsunuz?"

"Çok değil," diye mırıldanarak itiraf etti.

"Ve bebekler. Bebekleri severim. Onlara sarılmayı, kucaklamayı ve her şeyi seviyorum."

"Ben de bebekleri severim." Cletus bana sanatsız bir gülümseme verdi ve bir süre sessiz kaldık, muhtemelen ikimiz de bebeklerin harikuladeliğini düşünüyorduk.

Hiçbir şeyin bebeklerden daha iyi olmadığına karar verdim. *Belki Cletus'un kucağında bir bebek olması dışında.*

Bu düşünceye, Cletus'u bir bebekle görüp karnını öperken ve onu kıkırdatırken sııttım, ama sonra hemen

gölümsemesini bastırdı. Cletus şimdi kaşlarını çatmıştı ve bizi durdurmuştu.

Kaşlarının arasında iki konsantrasyon çizgisi belirdi ve parmaklarımı bıraktı, boğazı yutkunmaya çalışıyordu. "Bebekler konusunda emin misin?" Sesi tuhaf bir şekilde tizleşmişti, aynı anda hem sert hem de yumuşaktı. "Ya bunun yerine üniversiteye gitme şansın olsaydı? Ne bileyim, kimyager olsan?"

Yirmi iki yaşında üniversiteye gidip bir laboratuvarında çalışma fikrine sııttım ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Hayır. Bundan hoşlanacağımı sanmıyorum. Laboratuvarında çalışmak steril bir mutfakta çalışmakla aynı şey ve ben bunu zaten yapıyorum. Kimyager olmak istemiyorum."

"Ne olmak istiyorsun?"

"Bir anne," dedim basitçe, çünkü bu doğruydı. Her şeyden önce istediğim şey buydu. "Ve gerçekten mükemmel bir eş ve ortak. Ve ev kadını. Bakacak, sevecek, üzerine titreyecek ve düşünecek bir ailem olsun istiyorum. İstediğim şey bu. Bunun ilerici ya da gösterişli olmadığını biliyorum ve insanların artık bu tür şeylere fazla önem vermediğini biliyorum, tıpkı insanların alçakgönüllülüğe, nezakete, bağışlayıcılığa ve şefkate fazla önem vermediği gibi. Ama bunlar benim için önemli. *Sadece* bir anne olduğum için insanların bana burun kıvracağını biliyorum ama ben yaptığım iş ve görünüşüm nedeniyle dışlanmaya alışkınım. Ve bence harika bir anne olmak dünyanın en zor ve en önemli işi. Bu yüzden insanlar yargılayıcı saçmalıklarını alıp-" Kendimi durdurarak yutkundum. Kalbim göğsümde çılgınca atıyordu ve sesim oldukça yükselmişti. Hem konuşmam hem de arkasındaki duyguların şiddeti beni şaşırtmıştı.

Bağırmaı kestikten sonra, ormanın benim tiradıma kıyasla ne kadar sessiz olduğuna şaşırdım. Serçeler konuşmayı kesmişlerdi, muhtemelen benim bağırışlarımdan rahatsız olmuşlardı.

"Sadece ne yapabilirler?" Cletus sordu, eğlenen bir merakla gözleri parlıyordu ama bunu gizlemeye çalışıyordu.

"Bir parça hint yağı keki yiyebilirler," diye homurdandım, gözlerimi kısarak engebeli yola baktım.

O da buna güldü. Ben de başımı sallayarak güldüm. Cletus'la gülmeyi seviyordum.

"Sanırım bu konuda oldukça tutkulu hissediyorsun, ha?" "Evet." enemi kaldırdım.

Cletus bir süre düşünceli bir şekilde kalkık yüzüme baktıktan sonra şöyle dedi: "Ne kadar yetenekli olduğunun farkında mısın? Herhangi bir fikrin var mı?"

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Dudaklarımı birbirine bastırdım ve biri bana iltifat ettiğinde her zaman verdiğim yanıtı verdim.

"Bildiğini sanmıyorum." Başını iki yana salladı, bakışları beni inceliyordu. "Mesele sadece yemek pişirmen değil. Uğradığımda mutfağı idare etme şeklin, tüm o insanların aynı anda soru sorması. Fırtınanın sakın merkeziydin. Etkileyiciydin. Etkileyicisin."

Ona yarım bir gülümseme verdim, boğazımdaki düğümü yuttum ve saçma kızarıklığımı bastırmaya çalıştım. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Genel olarak iltifatlar beni rahatsız ederdi ama pişirme hünerim dışında bir konuda iltifat almak beni sallanan sandalyelerle dolu bir verandadaki uzun kuyruklu kedi gibi hissettirirdi.

Babam bana sık sık gururun günah olduğunu hatırlatırdı. Bu arada annem insanların beni, görünüşümü, sosyal medyadaki şöhretimi kiskandığını söylerdi. Anneme inanmadım. Kimsenin beni kiskandığını düşünmüyordum. Bu sadece saçmalıktı.

Cletus'un gözleri üzerimde kısıldı, incelemesi delici bir şeye dönüştü. "Bana inanmıyorsun."

"Sorun o değil. Sorun ..." "Övünmek ya da gururlanmak istemiyorum."

Cletus alay etti. "Sen böbürlenmenin tam tersisin ve alçakgönüllülüğün insanı çileden çıkarıyor."

"Teşekkürler." Gözlerimi devirdim.

"Bak, demek istediğim şu ki, eğer bir insan bir konuda harikaysa, değilmiş gibi davranmak zorunda kalmamalı ve sıkı çalışmasını küçümsememeli. Tevazu ya da alçakgönüllülükte yanlış bir şey yok Jenn. Ama Tanrı aşkına, bir baş belası olduğun için övgüyü hak et."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ama bu sefer gülümsememi gizlemeye çalışıyordum. "Tamam, teşekkür ederim."

"Belalı biri olduğunu kabul ediyor musun?"

"Güzel. Evet."

"O zaman söyle."

"Cletus-"

"De ki, 'Cletus, her **k o n u d a** durmaksızın haklı çıkıyorsun, Özellikle de belalı biri olduğum konusunda."

"Yapmayacağım," diye güldüm ve başımı salladım.

"Hmm . . ." Gülümsemiyordu. Aslında gülümsüyor gibi görünüyordu. sinirlenmişti. Aniden, "Madem baban Billy'den *bu* kadar hoşlanıyor, neden onunla çıkmıyor?" diye sordu.

Hızlı konu değişimine ayak uydurmaya çalışarak yine zorlandım ama çabucak başardım: "Sanırım yapabilse yapardı ama yapamaz. O evli. Ve babam katı bir tek eşlilik yanlısıdır." Cletus'un başka bir gülümsemesini görmeyi umarak sesimi hafif tuttum.

Gülümsemedi. Aslında kaşlarını çattı, öncekinden daha derin ve sertti, gözleri başımın üzerinde bir yere odaklanmıştı, "Babamın üç ailesi vardı."

Kaskatı kesildim ve gözlerimin açıldığını hissettim; ama ağızım açılmadan kendimi tuttum. "Pardon?"

Gözleri kısa bir süreliğine benimkilere kaydı, sonra ayaklarımızın dibindeki kayalara düştü. "Bildiğim kadarıyla üç ailesi vardı. Annem onun tek yasal eşiydi. Darrell annemle evliyken Drew'in kız kardeşiyle evlenmiş. Adı Christine'di." "Annem ölmeden önce hiç çocukları olmamış." diye eklemekten önce gözleri tekrar üzerimde gezindi.

Bu bilgiyi özümserken bir an geçti. Konuşmanın içinde kaybolmuş gibi hissediyordum, bu konuya neden ve nasıl geldiğimizi ya da neden benimle paylaştığını bilmiyordum.

Sonunda, "Ben Hiçbir fikrim yoktu."

"Pek kimse bilmez. Aslında," dedi ve uzun bir süre daha beni inceledi, yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı, "ailemden hiç kimse diğerini, Darrell'in üçüncü ailesini bilmiyor."

"Sen nasıl öğrendin?" Rüzgâr kıpırdandı ve başıma bela olan saç tutamımı kaldırıp gözlerime doğru savurdu; ben de onu ittim.

Cletus sanki en iyi nasıl cevap vereceğini düşünüyormuş gibi başını öne arkaya eğdi. "Biraz karışık. Ama temelde onu -yani üvey kardeşimi- ulusal kemik iliği kayıtları için test yaptırıp yazıldığımda tesadüfen buldum. Eşleştirdim ama bu bir hataydı." Başını salladı, sinirli görünüyordu ve boğazındaki kalınlığı yuttu. "Darrell'in oğlu Teksas'ta yaşıyordu."

"Teksas mı?"

"Evet, doğru. Teksas. Annem bize her zaman, çok eskiden, babamızın halkının Amerikan yerlisi olduğunu söylerdi. Biz Yuchi'yiz, bu toprakların yerlisi olan küçük bir Kızılderili kabilesi." Etrafımızdaki bölgeyi işaret etti. "Çoğu, yozlaşmış beyaz bir kürk tüccarı tarafından düzenlenen bir anlaşmazlıkta Cherokee'ler tarafından öldürüldü, çok azı hayatta kaldı. Bu başka bir zaman için kendi garip hikayesi. Her neyse, hayatta kalanlar ya yakındaki Cherokee kabilesine dahil edilmiş ya da plantasyonlara köle olarak gönderilmiş. Benim doğrudan atam bir Fransız tüccarla evlendi ve işte böyle."

"Buna ne dersin?" Rüşvetçi kürk tüccarıyla ilgili tüm hikâyeyi dinlemek istiyordum ama az önce patlattığı dev bilgi füzesi göz önüne alındığında bu konuşmanın bekleyebileceğine karar verdim.

"Her neyse. Darrell'in diğer kadını, evlendiği kadın - yasal olarak değil ama öyle bile olsa - adı Susan. Yarı Çeroki, bir şekilde Çeroki kumarhaneleriyle ilişkisi var. Bu şekilde tanışmışlar. Bir kumarhanede. Bizden haberi yoktu. Var olduğumuzu bilmiyordu. Darrell'in evli ve *yedi* çocuklu olduğundan haberi yoktu. Bu yüzden ortaya çıkıp oğlunu ve soyunu sorduğumda onu şoka uğrattım."

"Bu çılgınlık."

"Üvey kardeşimi ilk öğrendiğimde -eşleşmemiz hakkında- uzak bir Yuchi atası aracılığıyla akraba olduğumuzu düşünmüştüm, çünkü Yuchi soyundan gelenlerin çoğu Cherokee Ulusunun bir parçasıdır." Bir kahkaha attı. "İronik bir şekilde, bizim atamız çok daha yeni."

Bu bilgiyi özümseyerek bir süre Cletus'a baktım. "Neden kardeşlerine ve Ashley'e söylemedin? Sence bilmek istemezler miydi?"

Cletus'un gözleri omzumun üzerinden bir noktaya kaydı ve karardı, uzaklaştı. "O öldü."

Ellerim ağzıma gitti. "Aman Tanrım."

"Beş yıl kadar önce kanserden öldü. Kardeşimiz yirmi dört yaşındayken öldü. Onunla hiç tanışmadım. Annesi, Darrell yirmi beş yıl önce tek kelime etmeden onları terk ettikten sonra yeniden evlendi. İyi bir adamdan üç oğlu daha oldu. Hiçbiri birbirine uymadı."

"Oh, Cletus." Hiç düşünmeden ona doğru uzandım, vücuduna sarıldım ve onu sıkıca kucakladım. "Çok üzgünüm."

Cevap vermedi, kolları iki yanında tepkisizdi. Ama umurumda değildi. Adamın sarılmaya ihtiyacı vardı. Bir insanın kucaklanmaya ihtiyacı varsa, o insana kucak açmanız gerektiğine inananlardı. Pek çok kez kucaklanmaya ihtiyacım olduğu bir durumda kaldım,

ve bunun yerine günün sonunda bir yastıkta ağlamakla yetinmek zorunda kaldım.

Ve fısıltıyla "Ben bir eşleşmeydim" diye tekrarladığında doğru kararı verdiğimi anladım.

Yüzümü göğsüne gömdüm ve sonunda kollarını kaldırıp omuzlarıma dolayana kadar onu olabildiğince sıktım. Serçeler bir kez daha seslerini yükseltirken birlikte durduk, kucaklaştık. Yakındaki derenin sesi kulaklarımızı dolduruyordu.

Cletus sıcaktı. Işık yumuşaktı. Ve saçma bir şekilde, suyun temposu bana gözyaşlarını düşündürdü.

Kalan şüphelerim varsa bile, artık tamamen ortadan kalkmıştı.

Darrell Winston iğrenç bir insandı. Cletus'un neler hissettiğini, babasına ne kadar kızmış olabileceğini hayal bile edemezdim.

Susan'ın ne hissettiğini de anlayamazdım, oğlunun bir kemiği olduğunu iki yıl geç öğrenmişti.

İlik eşleşmesi ve bu eşleşme üvey kardeşti.

Cletus bana bir kaşını kaldırarak, "Gerçekler de insanlar gibi olabiliyor," dedi.

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırptım. "Pardon?"

İçilebilecek kadar temiz, berrak bir akarsuyun kenarında oturuyordum. Sığ nehir yatağında çok renkli çakıl taşları vardı. Ayakkabılarımı çıkarıp ayak parmaklarımı suya daldırdım ve gerçekten de soğuktan keyif aldım. Cletus bir kenarda durmuş, bir ağaca yaslanmıştı.

"Gerçek insanlar gibi olabilir," diye tekrarladı.

"Nasıl yani?"

"Bazen," dedi ağzının kenarı mizahsız bir gülümsemeyle yukarı doğru çekilerek, "gerçekten çirkindir."

Haklı olduğunu bilerek iç çektim. Üvey kardeşi hakkındaki gerçek çok çirkindi.

"Al senin Baba için örnek." Cletus'un ton titizlikle konuşuyordu, ancak alttan alta bir akıntı algıladım

çılgınca bir kararlılıkla.

Omurgamı sertleştirdim ve niyetinden şüphelenerek gözlerimi kıstım. Babam hakkında konuşmaya tam olarak hazır değildim. "Ne olmuş ona?"

"O gerçekten çirkin."

Ağzım bir karış açık kaldı. "Pardon?"

"Beni duydun. Adam çirkin," dedi Cletus huysuz bir şekilde başını sallayarak. "Ve sadece dış görünüşünden bahsetmiyorum."

"Cletus Byron Winston, kabalık ediyorsun." Babam hakkında benim de pek parlak olmayan düşüncelerim olabilirdi ama o *benim babamdı*.

Cevap vermek için ağzını açtı, sonra kapattı ve gözlerini bana dikerek iki kez baktı. "Öncelikle, göbek adımı nereden biliyorsun?"

"Anneniz siz yaramazlık yaptığınızda, kütüphanede kitapları rafa kaldırmasına yardım ettiğinizde bu ismi kullanırdı. Cletus Byron! Aylık Astrofizik kitabını pantolonuna sokmayı bırak!"

Cletus sıırttı. Sonra da kıkırdadı. Ağaçtan uzaklaşıp yaklaşırken gözleri gayretli odağının bir kısmını kaybetti. "Ah evet. Öyle yaptı, değil mi?"

"Yine de Billy için üzıldüm." O otururken ben de bir kenara çekildim. "Onun adı herkesin kafasını karıştıırdı, sanki annen Shakespeare'in hayaletiyle konuşmaya çalışıyormuş gibi. 'William Shakespeare, lütfen Beauford'un kızların önünde pantolonunu indirmesini engeller misin?'"

Cletus daha sert güldü, geriye doğru eğildi ve karnını tuttu. "Bunu hatırlıyorum. Beau kaç yaşındaydı?"

"On yaşındaydı. Bize yeni Tarzan iç çamaşırlarını göstermeye çalışıyordu. Kötü bir niyeti olduğunu sanmıyorum."

"O iç çamaşırlarını çok seviyordu." Cletus başını salladı ve sakalını kaşıdı. "Ona yetişkin beden Tarzan iç çamaşırı bulmam gerekecek."

"Yani bu konuda ona işkence edebilirsin?"

Suçlamam karşısında şok olmuş gibi davrandı. "Kesinlikle hayır. Ben kardeşlerime işkence etmem."

"Evet, doğru." Ona yan gözle baktım. "Unutuyorsun, ben bir insan gözlemcisiyim. Onların utanç verici resimlerini stok fotoğraf sitelerinde sattığını biliyorum. Jethro yazın kiliseden sonra bundan yakınıyordu. Eğer bu işkence değilse, o zaman buna ne diyorsun?"

Gururla çenesini kaldırdı. "Çok değerli karakter geliştirme fırsatları sunuyorum. Acı çekerek gerçek potansiyellerine ulaşmalarına yardımcı oluyorum."

"Oh, lütfen." Bu beni kıs kıs güldürdü ve parmak uçlarımla omzunu ittim.

O da güldü, ki bu eğlenceliydi. Ayda bir gönderilen bir mektup yerine gerçek hayatta biriyle gülmek güzeldi. Ve Cletus'la gülmek güzelden de öteydi.

Gülüştüğün gürültülü ve sanatsız sesini seviyordum. Ciddi bir şekilde gülümsediğinde ya da kahkaha attığında, koyu renk kirpikleri gözlerinin daha parlak görünmesini sağlıyor ve sırtışı tüm yüzünü aydınlatıyordu.

Onu ilk kez gülerken duyduğumda kütüphanede annesine yardım ediyordu. Ben on dört yaşındaydım ve sanırım o da yirmi yaşlarındaydı, belki biraz daha büyüktü. Herkese karşı her zaman nazik olan annesi komik bir şey söylemişti ve onun yeniden attığı kahkahanın sesi beni hazırlıksız yakalamıştı. Bunu yapmasını beklemiyordum. O ana kadar onu sert, kızgın ya da metanetli olmaktan başka bir şey yaparken görmemiştim.

Zekâsıyla beni büyüleyen canlı gözler, güzel kirpikler ve son derece hoş bir ağzın çerçevelediği düz beyaz dişlerle dolu bir ağız. Bundan sonra onu her yerde fark etmeye başladım ve gülüşünü dinledim, ancak -bir süre onu izledikten sonra- mesafemi korumanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Yine de gülümsemeleri, gerçek mutlu gülümsemeleri nadirdi. Ona şantaj yapmadan önce, kahkahasını kaç kez duyduğumu bir elin parmakları kadar sayabilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" Saçlarım yine yüzüme düşmüştü. Kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları ve gözleri boynumda geziniyordu.

"Sadece şu, uh ..." Anlatacak uygun bir hikâye aradım, *"Cletus, madem sordun, gülüşünün ne kadar muazzam olduğunu ve parmaklarının tenimde ne kadar güzel hissettirdiğini düşünüyordum."* cümlesine alternatif bir gerçek.

Sabit bakışlarına karşılık veremeyince dikkatimi akıntıya verdim ve berbat bir yalancı olduğum için kendime lanet ettim. Aslında, bunu açıklığa kavuşturmama izin verin: Kendime yalan söyleme konusunda harikayım. Başkalarına yalan söyleme konusunda çok kötüyüm.

Eli düştü. Bunu başka bir sessizlik izledi; bu seferki daha ağırdı ve nedenini anlayamadım. Tek bildiğim gözlerini üzerimde hissedebildiğimdi ve ağır geliyorlardı.

Ama sonra Cletus birdenbire, "Sanırım pratik yapmamız gerekecek," dedi.

"Pardon?"

"Öpüşme alıştırması. Billy ile yaptığın gibi."

Başım yana savrulurken geri döndüm, gözlerimiz çarpıştı. Kulaklarıma inanamadım. "Sence... Billy ile öpüşme alıştırması yapmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz." Cletus'un bakışları yine üzerimde gezindi. "Yani sen ve ben. Pratik yapmana yardım edeceğim."

Kalp çarpıntısı geri döndü, ama bu sefer öncekinden daha güçlüydü. Ve bazı arkadaşlar getirdi - karın taklası, boğaz sıkma ve göğüs ağrısı.

Ne. Ne. Cehennem . . . ?

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diye homurdandım, boğazımı temizlemek zorunda kaldım, şaşkınlık ciğerlerimi yakıyordu.

"Neden?" Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Bu arada ellerim terliyordu. Her yerim terliyordu. Soğuk deredeki ayaklarım bile terliyordu. "Çünkü ... çünkü ... çünkü-" Üzerimizdeki gölgeye, sonra nehir yatağının diğer tarafına, yanımdaki toprağa, solumdaki ağaç gövdesine baktım.

Kısacası, baktım her yerde ama Cletus'ta. "Çünkü sana şantaj yapıyorum ve bu doğru gelmiyor. Sanki seni beni öpmeye zorluyorum."

"Ama Billy ile pratik yapacaksın?"

"Evet. Bunu yardım etmek için yapardı, kafasında tuttuğum bir şey yüzünden değil." Aramıza biraz mesafe koyma dürtüsü hissettim, bu yüzden ayağa kalktım ve ayakkabılarımı aldım. Büyük bir kayanın üzerine tünedim ve çoraplarımı giydim.

"Ya bunu şantaj için yapmadığıma söz verseydim?" Cletus gözümü yakalamaya çalıştı, ben de çenemi göğsüme indirdim ve "Yardım etmek istiyorum" diye ekledi.

Başımı salladım, konuşamıyordum. Cletus'u öpmek istemiyordum.

Cletus bazen bana karşı açık davranırdı. Ama bazen de mesafeliydi. Bir andan diğerine hangi ruh halinde olacağını asla bilemezdim, tıpkı gözlerinin ne renk olacağını bilemediğim gibi.

Onu öpmek ve sonrasında her şey yolundaymış gibi davranarak onunla vakit geçirmek istemiyordum. Onu öpmek ve anlaşmamız sona erdiğinde tekrar onun için görünmez olmak istemiyordum. Çünkü hatırlardım. Zaten çok fazla şey hissediyordum.

Yani, hayır. Cletus'u öpmek istemiyordum.

Eğer onun için bir anlamı yoksa.

Çünkü benim için bir anlamı olacaktı.

Göğsümdeki ağrı yakıcı bir şeye dönüştü, parmaklarımı göğüs kafesime bastırdım ve ovuşturdum.

"İşte gerçekler." Cletus durakladı, sesi mantıklı ve makuldü.

"Pratiğe ihtiyacın var. Evet, ilk başta benim

video yüzünden dikkatimi çekti. Bunu rahatlıkla kabul ediyorum. Ama biz başka bir şey olduk. Biz arkadaşız, değil mi?"

"Umarım öyledir," diye itiraf ettim kayadan kalkıp patikaya bakarken, konu bana öpüşmeyi öğretip öğretmeyeceği olduğunda henüz bakışlarıyla karşılaşacak kadar cesur değildim.

"O zaman bir arkadaş olarak sana yardım etmeme izin ver. Sana nasıl yapılacağını öğretebilir, tekniğin konusunda güven verebilirim. Ben ne yaptığımı biliyorum. Aslında ben bir öpüşme uzmanıyım."

"Ne yaptığını bildiğinden hiç şüphem yok," dedim arkamı dönmeden ve gözlerimin arkasına küçük bir kıskançlık saplandı, beynimi ısıttı.

Kaç kadınıla öpüşmüştün?

"O zaman sorun ne?"

"Ben Bilmiyorum." Gözlerimi kapattım ve alnımı ovuşturdum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve bu, kalbime saldıran, nefes almamı ve düşünmemi zorlaştıran duygu ve özlem isyanını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Bunu bir kez yapsak nasıl olur, önemli değil. Eğer sen-"

"Cletus!" Birden onunla yüzleştim. Sesi çok pratik, her şey hakkında çok akademik geliyordu. Sanki beni öpmek ton balıklı sandviç yemek kadar unutulabilir bir şeymiş gibi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Peki." Ellerini teslim olmuş gibi kaldırdı. "Bunun hakkında konuşma. Sadece düşün."

Tedirgin bir nefes verdim ve arkamı döndüm. "Peki, düşüneceğim."

Çevresel görüşümde, mesele çözülmüş gibi bir kez başını salladığını gördüm.

Kendimi biraz hasta hissettim. Çünkü gerçek şu ki, önerisine verdiğim tepkinin gücüne bakılırsa, muhtemelen öngörülebilir bir gelecekte Cletus Winston'ı öpmekten başka bir şey düşünemeyecektim.

16. BÖLÜM

*"Yeteneklerinizi saklamayın, onlar kullanılmak için yaratıldı.
Gölgede bir güneş saati nedir ki?"*

- Benjamin Franklin

~Jennifer~

Cumartesi sabahı Billy beni aldığıında **YAĞMUR** çatıya **VURUYORDU**. Yağmurlu günler en sevdiğim günlerdir çünkü sıcak yemeğin tadı en çok soğuk ve yağmurlu bir günde çıkar.

Annem Nashville'e gitme kararımdan memnun değildi. Biraz ikna etmek gerekti ama sonunda kabul etti. Herhangi bir etkinliğim ya da özel gösterimim olmadığı için olduğunu söyledi. Ama gerçek şu ki, ona fazla bir seçenek bırakmamıştım.

Bana biraz suçluluk duygusu veren tek şey, önümüzdeki birkaç gün için pasta siparişlerini önceden pişirmek, süslemek ve dondurmak zorunda olmamdı. Pastalar her zamanki kadar taze olmayacaktı ama bitmiş ve teslim edilmeye hazır dılar.

Umarım kişilikleri korunurdu.

Evimden kolayca kaçtım, Billy başımızın üzerinde büyük bir şemsiye tutuyordu, ama sonra araba yolumda durdum. Billy'nin kamyoneti görünürde yoktu. Onun yerinde etkileyici, siyah bir Lincoln şehir arabası vardı. Arabanın markası, modeli ve rengi dışında ilk fark ettiğim şey intihar kapılarının olması ve eski model gibi görünmesiydi.

"Bu da ne?" diye sordum.

"Bu Cletus'un arabası. Bizim kullanmamızı istedi."

Beau arabaya yaslanmıştı ve telefonunda gezindiği yerden başını kaldırdı. Kızıl saçlı bana hoş bir sırıtış attı ve sonra kaşlarını salladı. "Kek getirdin mi?"

Kıkırdadım ve kızardım çünkü dizüstü bilgisayarımda *muffin* kelimesinin örtmeceli kullanımına bakmıştım. Babam bunu arama geçmişinde görebilirdi ama kendi kendime bunun iyi bir şey olduğunu söyledim. Er ya da geç evlenmeyi düşünen bir kızın bazı şeyleri anlaması gerekir. Bugünlerde cehalet pek de mutluluk gibi gelmiyordu.

Billy kardeşine kaşlarını çatı ama o Beau'yu azarlayamadan ben araya girdim. "Sana kek yok."

"Ne? Neden?"

"Çünkü ben ayrımcı bir fırıncıyım."

Billy bir kahkaha attı. Beau yaşadığı şoku atlattıktan sonra o da güldü.

Yerleşip yola koyulduğumuzda, "Cletus nerede?" diye sormayı düşündüm. Onu biz mi alacağız?"

"Hayır. Arabayı sadece biz kullanıyoruz. Dün gece işim vardı ve Beau da araba dükkanında işleri halletti. Diğer herkes dün Sienna'nın uçağıyla gitti."

"Sienna'nın uçağı mı var?"

Beau arka koltuktan cevap verdi. "Knoxville'den Nashville'e uçmak için kiraladı."

"Oh." Bu bilginin kafama dank etmesine izin verdim. Daha önce uçak kiralayan birini hiç tanımamıştım. Bu fikri kafamda oturtmam biraz zaman aldı. "Peki, dün kimler gitti?"

"Herkes. Jethro ve Sienna, Duane ve Jess, Ashley ve Drew, Cletus, tabii ki. Roscoe zaten veterinerlik okulu için Nashville'de, bizimle orada buluşacak."

"Veteriner olacağını bilmiyordum." Omzumun üzerinden Beau'ya baktım.

"Hepiniz aynı yaştasınız, değil mi?" Billy yan aynasını kontrol etti ve otoyola girdi.

"Doğru ya. Kilise korosunda beraberdik." Onunla hayatımız boyunca birbirimizle hiç konuşmadığımızı eklemedim ama küçük bir kasabanın gayri resmi dışlanmış olmak böyle bir şey işte.

Rascally Roscoe, papazın karısının ona taktığı isimdi; veteriner olmak ve hayvanlarla çalışmak onun oyuncu ruhuna uygundu.

"Seni tanıyamayacak." Billy'nin yorumu gözlerimi ona çevirdi; düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatmış beni izliyordu.

"Eminim o da değişmiştir."

"Fazla değil." Beau güldü. "O temelde aynı. Bu arada, sen son iki ayda bir kuğuya dönüştün. Ne oldu birdenbire?"

"Jennifer her zaman çok sevimliydi." Billy dikiz aynasından Beau'ya kaşlarını çatarak baktı ve beni savunması neredeyse ... şey, neredeyse kardeşçe geliyordu. Bu bana Isaac'i hatırlattı ve beni mutlu-üzgün yaptı.

Beau sinirli bir şekilde, "Demek istediğim bu değildi, Billy," diye karşılık verdi. Omzuma dokundu ve ben de oturduğum yerde dönerek onun ciddi ifadesini karşıladım. "Nasıl görüldüğünden bahsetmiyordum Jenn. *Sen* değiştin. Sonunda insanlarla konuşuyorsun. Bu iyi bir şey."

"Pek fazla insanla konuşmuyorum," dedim ve yüksek sesle düşündüm. "Sadece siz varsınız, gerçekten. Cletus-" Billy'ye bakarak kendimi durdurdum.

"Bu bir randevu değil, o yüzden Cletus'tan istediğin gibi bahsetmekte özgürsün." Başını eğerek cesaretlendirici bir selam verdi. Ona minnettar bir gülümseme verdim. "Cletus çok yardımcı oldu, kardeşin de öyle." Başparmağımla Billy'yi işaret ettim. "Sanırım sıkışıp kaldım. Hepiniz burada büyüdünüz.

nasıl olduğunu anlayın. Herkes herkesi tanıdığını sanıyor ama tanımıyor. Gerçekte öyle değil. Aileme bakın, Isaac mesela. Eğer biri beş yıl önce Isaac'in Demir Haydutlarla birlikte hareket edeceğini tahmin etseydi, sanırım herkes o kişiye deli derdi."

"Çok konuşur musunuz? Sen ve Isaac?" Billy'nin kaşlarının çizgisi sertleşmiş, dalgınlaşmıştı.

Başımı salladım, göğsümdeki sıkıcı ağrıyı görmezden gelmeye çalıştım. "Onu kasabada gördüm. Ama beni tanımıyor." Pencereden dışarı baktım ve aklıma gelen düşünceleri dile getirdim. "İlgisizliği ilk başta zordu ve kafa karıştırıcıydı. Büyürken ne kadar korunaklı olduğumuzu biliyorsun. Annem bizi meşgul etti ve iyi bir eğitim aldık, ama bazen yalnız olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Isaac benim arkadaşımdı, mektup arkadaşlarımı saymazsanız gerçekten tek arkadaşımdı. Ve ben de onun. O her zaman çok ciddi ve sertti ve ben onu güldürürdüm."

Beau elini omzuma koydu ve sıktı. "Kendine gelecektir."

"Ya da gelmeyecek." Billy'nin sesi sertti ve fırtınalı gözleri Beau'nun yansımasına dikilmişti. "Ya da onlardan biri olacak ve kaybolacak."

Beau yüksek sesle iç çekti. "Vay canına, teşekkürler Billy. Yolculuğun en iç karartıcı açıklaması ödülünü kazandın. Bir dahaki sefere güneş ışığını ve gökkuşaklarını kendine sakla."

"Hayır. Sorun yok." Beau'nun omzumda duran elini okşadım. "Isaac gittiğinde, sanırım bu benim için iyi oldu. Onu özledim ve şimdi de özlüyorum. Ama o orduya gidene kadar huzursuz değildim. Eğer ailemin istediği gibi yapsaydı, üniversiteye gidip pazarlama okusaydı ve aile şirketine katılsaydı, yardım için Cletus'a yaklaşıp mıydım bilmiyorum. Çaresizlik harika bir motivasyon kaynağıdır." Güldüm ve Beau tekrar omzumu sıktı.

"Yani yardım için Cletus'a mı gittin?" Billy'nin ses tonundaki merak beni sözlerime pişman etti.

"Ben ... uh ... evet. Dışarı çıkıp insanlarla nasıl tanışacağımı bulmamda bana yardım edip edemeyeceğini sordum. O da evet dedi." Ayrıntıları sormamalarını umarak dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım.

"Şaşırdım," dedi Beau.

"Ben şaşırmadım." Billy'nin gözleri sanki bir anısını hatırlıyormuş gibi bulutlanmıştı.

Ben Billy'nin neden şaşırmadığını sormadan Beau konuştu. "Sen değil misin? Bize karışmayı seviyor ve insanlara araba sorunları ve benzeri konularda yardım ediyor. Ama olanlardan sonra-"

"Beau." Billy'nin sesi keskin ve titizdi. "Sözlerine dikkat et."

Gözlerimin merak ve beklentiyle açıldığını bilerek iki kardeşin arasına baktım. "Ne olduktan sonra?"

Billy oturduğu yerde kıpırdandı, çenesi titriyordu. Bana bakmadı. "Cletus eskiden, bilirsin, çocukken çok sinirlenirdi."

Cletus'la ilgili bunu hatırlıyordum ama sadece kulaktan dolma bilgilerdi. "Babam yemekte Cletus hakkında konuşurdu. Cletus'un tehlikeli bir çocuk olduğunu, sürekli kavgaya karıştığını ve ondan uzak durmamız gerektiğini söylerdi."

Beau, "Cletus kabadayıları sevmez," diye söze karıştı ama sonra başka bir şey söylemedi.

Billy'nin dudakları hafif bir yüz buruşturmayla birbirine yapıştı. "Zorbalardan hoşlanmaz," diye yineledi. "Eskiden kendi işine bakmak yerine zorbalara karşı durduğu için başı belaya girerdi."

"Hâlâ zorbalara karşı çıkıyor," diye mırıldandı Beau. "Sadece artık bu konuda çok daha sinsisi."

Billy yanağını kaşıdı, yolu incelerken kaşları V şeklinde kalktı.

"Başka bir şey hakkında konuşmalıyız." "İyi fikir." Beau yanındaki koltuğa vurdu. "Jennifer'ın kekleri hakkında konuşmaya ne dersin?"

başka bir tat?"

"Aman Tanrım." Yanaklarımın kıpkırmızı yanmasına aldırmadan kıkırdadım.

"Beau." Billy'nin sesi uyarılarla doluydu ama mizah içinde o olarak Pekala. "Nasıl hakkında Biz konuşmak hakkında"

Şükran Günü mü? Tatil planların nedir, Jenn?"

"Genelde pek bir şey yapmayız. Bir hafta öncesi annem ve benim için yoğun bir dönemdir. Geçen Şükran Günü'nde beş yüzden fazla muzlu kek yapmış olmalıyım ve bu sayı her yıl artıyor. Babam o gün futbol izlemek için bir arkadaşının evine gider. Annem de pansiyonda kalıp çalışıyor."

Billy dehşete düşmüş bir ifadeyle bana baktı.

Ama konuşan Beau oldu. "*Olamaz*. Şükran Günü için bizim eve geliyorsun. Ve turta yiyeceksin. Hem de bir sürü."

"Ve hiçbir şey pişirmeyeceksin," diye emretti Billy.

"Bilmiyorum." Şükran Günü'nü Winston'larla geçirme fikri bana harika ama aynı zamanda ürkütücü geldi. "Yük olmak istemem."

"Olmazdın." Beau'nun sesi çok emin geliyordu. "Her şey ayarlandı."

"Ayrıca," diye ekledi Billy kendinden emin ve muzip bir şekilde, "eminim Cletus zaten seni davet etmeyi planlıyordu. Onu zahmetten kurtardık."

ARABA YOLCULUĞU çok çabuk bitti ve varış noktamıza ulaştığımızda Billy ve Beau Winston'a karşı sevgi hissettim.

Bu benim hakkımda ne söylüyordu? Hayatım boyunca bir saatten uzun süre konuştuğum her yeni insana karşı bir *yakınlık* geliştirmeye mahkûm muydum?

Eğer öyleyse, belki de ailem beni korunaklı tutmakta haklıydı.

Billy ve Beau'ya karşı duyduğum bu yeni sevgiyi Cletus'a karşı hissettiklerimle karşılaştırmaktan da kendimi alamıyordum. Farklıydı ama nedenini tam olarak kestiremiyordum. Cletus'a karşı hissettiklerim . .

. . . bunaltıcıydı, oysa Billy ve Beau'ya olan sevgim huzur vericiydi.

Cletus ve Claire yetenek yarışması için sahneye çıktıklarında bu konuya açıklık getirdim.

Tüm etkinlik Nashville'deki eski Marzipan Tiyatrosunda gerçekleşti. Etkinlik alanı yaklaşık beş bin seyirciyi ağırladı; etkileyici bir sayı, ancak büyük bir arena gösterisinin boyutuna yakın değil. Beau koltuklarımıza oturduğumuzda tiyatronun zamanında Elvis Presley ve Johnny Cash gibi isimlere ev sahipliği yaptığını ancak bakımsız kaldığını anlattı. Yakın zamanda güzel bir şekilde restore edilmişti ve yetenek şovunun amacı tiyatroyu yeniden yaşayabilir bir mekân haline getirmektir.

Cletus ve Claire on kişilik üçüncü gruptu. Cletus sahneye çıktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, boğazım tıkanı ve koltuğumun kenarına oturup nefesimi tutarak üç şarkılık setlerine başlamalarını bekledim. Başladılar ve seyirciler sessizleşti; açılış için daha önce hiç duymadığım unutulmaz bir aşk şarkısı seçmişlerdi.

Cletus bu ilk şarkıda banjo çalmadı, akustik gitar çaldı ve Claire ile düet yaptı. Onu daha önce hiç şarkı söylerken dinlememiştim ve bu yüzden nefesim kesildi, sonra da büyük bir zevk ve merakla iç çektim. Olağanüstü bir sesi vardı, derin ve zengindi ve tıpkı gülüşü gibi bana pürüzsüz çikolatayı hatırlatıyordu.

Cletus ve Claire ilk şarkıyı alkışlar arasında bitirirken, Cletus ve kardeşleri arasındaki farkın Billy ve Beau'nun duygularımı *kışkırtmaması* olduğuna karar verdim. Sıcaklık ve sevgi uyandırıyorlardı; iyi huylu, güvenli duygular.

Ancak Cletus beni döndürüyordu. Duygularımın her birini harekete geçirdi. Her yerdeydim. Aynı anda bu kadar çok şey hissetmenin mümkün olduğunu hiç fark etmemiştim.

Cletus bir sonraki şarkı için bançosunu eline aldı; Mumford and Son'ın "I Will Wait" şarkısının neşeli bir cover'ıydı bu. Claire gitar çaldı ve baş vokal olarak şarkı söyledi.

Winston'ların ve eşlerinin sırasına baktım ve her birinin sahnede gülümsediğini görmek kalbimi ısıttı, çeşitli tonları hayranlık ve gurur yazılı onların

özellikler. Kıskançlık hissetmedim ama özlem duydum. İşte tam da bu yüzden büyük bir aile istiyordum.

Seti Johnny Cash'in "Tennessee" şarkısıyla bitirdiler, ama Claire *mavi gözlü kızı erkekle* değiştirdi ve *kız erkek* oldu. Kesinlikle işe yaradı. Bu son şarkıda derin ve boğuk bir ses çıkardı ve etkileyici ses aralığını sergiledi. Ayrıca, sesi tüylerimi diken diken eden canlı bir kaliteye sahipti. Harikaydı.

Sienna'nın yerçekimsel aurası gibi Claire'in sahnedeki varlığı da hem doğal hem de heyecan vericiydi. Cletus da öyleydi. Biraz önyargılı olabilirim ama onun da Claire kadar iyi olduğunu düşündüm. Ama o kendini tutuyordu. Sanki dikkatleri partnerinin üzerine çekmek öncelikli hedefiymiş gibi ihtiyatlıydı.

Cletus sahnede bile spot ışıklarından saklanmaya, muhteşemliğini gizlemeye kararlı görünüyordu. Bu anlayış beni tedirgin etti. Olağanüstü biriydi ama yine de insanların onu vasat olarak görmesine kararlıydı.

Bitirdiklerinde salon patladı, beş bin kadar izleyicinin hepsi ayağa fırladı. Claire güldü ve saçlarını savurarak *teşekkür etti* ve öpücükler gönderdi. Bu arada Cletus eşyalarını topladı, kısa bir selam verdi ve sahneden indi.

Bir yanımda oturan Duane, Cletus'un aniden ayrılışına kahkahalarla güldü; yanındaki Jessica da öyle.

Diğer tarafımda oturan Beau da güldü ve kolumu dürterek coşkulu kalabalığın arasından bağırdı. "Yarışma umurunda değil, kendisi için değil. Bunu Claire'i oraya çıkarmak ve bir araba satın almak için yaptı."

"Araba almak için mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ödül parasıyla mı demek istiyorsun?"

Başını salladı. "Hayır. Jüri üyelerinden birinin -büyük bir plak yapımcısının- 1971 model bir Buick Riviera'sı var. Biraz köpekbalığı gibi görünmesini sağlayan bölünmüş bir arka camı var. Şimdiden

bir tane var ama nedense iki tane istiyor. Takas etmek için Lincoln'ü almış ve Claire'i kullanmayı umuyor."

Bu haberin gülünçlüğü ve Cletus'un Claire'le olan arkadaşlığını bir arabayı ele geçirmek için kullanıyor olması karşısında burnumu kırtırdım.

Beau düşüncelerimin yönünü anlamış olacak ki başını salladı, yaklaştı ve doğrudan kulağıma konuştu. "Bu klasik Cletus, bir taşla iki kuş vurmak. Claire o sahnede olmayı hak ediyor ama zorlanması gerekiyordu. Bunu asla kendi başına yapamazdı. Bunu yaptı çünkü onu önemsiyor. Hepimiz önemsiyoruz. Cletus ona bir albüm anlaşması verdi -istese de istemese de bu ona bağlı- ama bu süreçte güçlü bir adamı da haraca bağlamayı başaracak."

Beau uzaklaştı, bakışlarımla buluştu ve sözlerini anlamamı izledi. Tekrar kulağıma eğildi ve ekledi, "Akıllı gizemli yollarla çalışıyor," Beau omuz silkti, "ama adam her zaman istediğini elde ediyor."

"AMAN TANRIM. Lütfen bana tatlı Jennifer'a öğüt verirken *akademik anlamda bu* kelimeleri kullanmadığını söyle."

"O ifadeyi kullanmış olabilirim." Cletus'un gözleri benimkilere kaydı, sonra uzaklaştı. "Hatırlamıyorum."

"Bir köpek gibi yalan söylüyorsun, Cletus Winston. Sen de hatırlıyorsun. Hatırlıyorsun ve o kelimeleri kullandın ama bunu kabul etmek istemiyorsun."

Kızardım, kıpkırmızı kesildim, gözlerim Cletus ve Claire arasında gidip geliyordu.

Üçümüz bir soyunma odasıydık, bir şişe şampanya ve bir tepsi dolusu süslü mezeyi paylaşıyorduk. İlk kez şampanya içiyordum ve kafam bulanıktı.

Setleri bittikten kısa bir süre sonra bir yer gösterici gelip beni seyircilerin arasında buldu ve kulise gitmem gerektiğini söyledi. İzin aldım.

Winston'ların sırasından ayrıldım ve labirent gibi koridorlarda görevliyi takip ettim. Üzerinde *McClure & Winston* yazan bir kâğıt parçası yapıştırılmış bir kapının önünde durdu.

Görevli kapıyı çaldı, Claire açtı, bana sarıldı ve sonra beni içeri çekti.

"Cletus her şeyi açıkladı," dedi kolunu omuzlarıma dolayarak. "Yardım etmek için buradayım. Artık iyi arkadaşız ve bana istediğin her şeyi sorabilirsin."

Ve hepsi bu kadar. Claire McClure, Cletus Winston ve ben büyük bir yetenek yarışmasının sahne arkasında seks tartışıyorduk.

"Peki. 'Akademik olarak' kelimesini kullandım," diye isteksizce itiraf etti Cletus, "Devam edelim."

"Bu bir sorun Cletus, çünkü sevişmenin akademik bir yanı yok."

"Farklı düşünmek için yalvarıyorum-"

"Lütfen konuşmayı kes ve bu masum kadını doğru yola getirmeme izin ver. *Akademik konuşmalarınızla* onu kirletmeyi bırakın."

Gözlerini devirmeye başladı ama sonra durdu. Onun yerine meze tepsisinden bir havuç kopardı ve dişleriyle kopardı.

"Peki. Sen açıkla o zaman."

"Açıklayacağım. Şaşırmaya hazır ol."

Bir şey kötü kokuyormuş gibi kaşlarını çattı. "Konu seks olduğunda senin tarafından hayrete düşürülmek ister miyim bilmiyorum."

"O zaman gidebilirsin."

Cletus kısık gözlerini önce bana, sonra başka bir yere çevirdi, sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Ben kalacağım. Şimdilik."

Claire onun komik ve harika olduğunu düşünüyormuş gibi güldü -ki öyleydi- sonra sıcak bakışlarını benimkilere çevirdi, beni düşünürken gülümsemesi yumuşadı.

Konuştığında, sanki gerçekten iyi arkadaşmışız gibi konuşuyordu, sesi nazik ve tanıdıktı. "Hatırlıyorum

Muzlu kekinle ilk kez eyalet fuarını kazandığında. Annen çok gururlu ve mutluydu ama sen taş kesilmiş gibiydin."

"Öyleydim," diye kolayca

itiraf ettim. "Kaç

yaşındaydın?"

"On altı."

"Ve o zamandan beri her yıl

kazandın?" Başımı salladım.

Onun kaş buruşuk ve onu gözler taşıdı üzerinde
Ben,

düşünceli bir şekilde değerlendiriyor. "Hiç öpülmemişsin, ya da Cletus bana öyle söyledi."

Tekrar başımı salladım, ona söylediği için mutluydum, böylece benim söylememe gerek kalmadı. "Cehaletin mutluluk olması gerektiğini biliyorum ama bugünlerde giderek daha fazla kafes gibi geliyor."

Ağzının kenarı kasıldı ama gözleri biraz hüzünlü baktı. "Aşk ... şey, ilginç bir şey. Harika olabilir ama aynı zamanda yıkıcı da olabilir. Ailene olan sadakatini anlıyorum, gerçekten. Ama haklısın. Bir kafesin içindesin ve bir çıkış yolu arıyorsun.

Acele etme. Zamanın var. Aslında ben tam tersiydim. On dokuz yaşındayken kafes arayan bir kuştum. İster inan ister inanma, senin durumun daha iyi." Ciddiyetle başımı salladım, çünkü onun hikâyesini biliyordum. Kasabadaki herkes Claire'i bilirdi; Demir Haydutlar'ın başkanı Razor Blade St. Claire'in tek çocuğu Scarlet St. Claire olarak doğmuştu. Motosiklet kulübünde büyümüşü ve anlatılanlara göre kolay bir hayatı olmamıştı. On beş yaşındayken üç yıl boyunca ortadan kaybolmuş, ancak yerel itfaiye şefinin oğlu Ben McClure ile nişanlı olarak geri dönmüşü. On dokuz yaşındayken evlenmişler. Ben savaşa, o üniversiteye gitti. Dört yıl sonra diplomasını aldı, ama Ben

yurtdışında öldü.

Babamın lisesinde müzik ve tiyatro öğretmenliği yapmıştı.

-Ve Ben'in ailesine baktı. Daha geçen yaz, Nashville'e taşınmış ve bir okulda öğretmenlik pozisyonunu kabul etmişti.

Devlet üniversitesi. Ama Beau haklıysa, bu akşam onun yerine bir plak anlaşmasını kabul edebilirdi.

Bundan sonra ne söyleyeceğini tartışıyor gibiydi ve konuştuğunda yavaşça başladı. "Size bir hikaye anlatayım. Kocam-" Claire sözünü kesti, gözleri bir an için Cletus'a kaydı, sonra uzaklaştı. Yanakları kızardı ama boğazını temizledi ve kendisini bir anlığına rehin alan duygu patlamasını bastırdı. "Kocam Ben, hayattayken babasıyla beyzbol oynamayı çok severdi. Topu etrafa fırlatırlardı. Çok severdi. Orduya katılıp görevlendirildiğinde, profesyonel bir beyzbol oyuncusu da onunla birlikte görevlendirilmişti. Böylece gerçek bir profesyonelle beyzbol oynama şansı bulmuş. Bu adam harikaydı, dünyanın en iyilerinden biriydi. Ama Ben'e bunu sorduğumda ne dedi biliyor musun?"

"Hayır," dedi Cletus aniden ve gereksiz yere.

Claire'in gözleri onunkilerle kesişti ve devam etmeden önce ona düz bir kızgınlık bakışı attı. "Dedi ki, 'Biliyor musun Claire, eğleneliydi. Ama dünyada herhangi biriyle beyzbol oynayabilecek olsam, bu yine babam olurdu.' Ben'in cevabının kafasında yer etmesine izin vererek durakladı, sonra ekledi, "İşte aşkın yarattığı fark bu. Yani Cletus bir yandan haklı. Deneyim sahibi olmak, iyi teknik, iyi hareketler - bunların hepsi gayet iyi. Eğer eğlence için seks yapıyorsanız ya da bunu profesyonel bir spor gibi oynuyorsanız, o zaman bu şeyler çok önemlidir. Ancak sevişiyorsanız, o zaman deneyim ve iyi hareketler bir bonustur, ancak hiç önemli değildir. Bunu değerli kılan teknik değil, kişidir."

O konuştukça gülümsememin arttığını hissettim ve sözlerini bitirdiğinde sırtıyordum.

Claire'in zeki gözleri benimkileri yakaladı. "O yüzden deneyimsizliğin için endişelenme. Bekle - eğer istersen - çünkü doğru adam karşına çıktığında, senin tekniğini ya da eksikliğini umursamayacak, sen de onunkini umursamayacaksın. O sizi önemseyecek. Birbirinizi önemseyeceksiniz."

Müzik, canlı bir performansın boğuk sesleri, alanımızı işgal ediyordu ama aldırış etmedim. Claire'in sözleri sinirlerime merhem gibi gelmişti. Hiç düşünmeden Cletus'a döndüm, belki de beni sahne arkasına getirdiği için, Claire'le bu çalıntı sohbeti mümkün kıldığı için ona teşekkür edecektim ama kelimeler boğazımda düğümlendi.

Gözleri çoktan benim üzerimdeydi ve bakışı göğsümün tam ortasına çarptı, sıcak bir farkındalık dalgası. Gerçek Cletus Winston'a açılan o nadir pencerelerden biriydi bu, maskesiz ve çiğ, ama bu kez kızgın görünmüyordu. Aç görünüyordu.

Sıcak hissi aşağılara, karnıma ve daha aşağılara, ... diğer ... bölgeye yayıldı.

Kızardım, aşırı ısındığımı hissettim. Bakışları beni yakıyordu ama yine de garip bir şekilde sivilaşmış, gevşemiş ve başıboş hissediyordum.

Boğuk sesler kayboldu, sanki sadece onun ve benim var olduğumuz bir tünele çekilmiştim, Cletus ve onun açgözlü iştahı ve ateşli mavi gözleri.

Ama sonra sıçradım, irkildim ve gözlerimi kaçırdım çünkü kapı beklenmedik bir gürültüyle çalındı. Kimsenin konuşmadığı ve göremediğim bir an geçti, ama canlı müziğin istilacı yaygarası kulaklarımla buluştu ve ardından tezahürat ve alkış sesleri geldi.

"Ben bakarım," dedi Cletus, sesi sanki günlerdir kullanmamış gibi boğuktu.

Ayağa kalkışını, kapıya doğru ilerleyişini, geniş omuzlarının geniş bir nefesle yükselip alçalışını izledim. Ellerin yumruk şeklinde olduğunu ve ön kollarının çıplak olduğunu fark ettim. Kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Kollarını daha önce görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Ve eğer öyleyse, neden şimdi bu kadar dikkat dağıtıcıydılar?

Baldırıma vurulan hafif bir dürtmeyle Claire'e döndüm. Gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı açık kalmıştı. "*Sen ve Cletus mu?*" diye mırıldandı.

Başımı hızla salladım.

Bakışları daraldı ve üzerimde gezindi. Başını salladı ve tekrar "*Sen ve Cletus*" dedi. Bu sefer soru değildi.

Midem panik kaynaklı vertigo ile çırpındı. Başımı tekrar salladım, "Biz öyle değiliz," diye fısıldadım, tam o sırada Cletus kapıyı açtı.

"Bay Winston. İyi performans," diye bağırdı tanımadığım bir kadın ve dikkatimi tekrar kapıya çekti.

"Bay Platt, Bayan Flom. Sanırım ortağım ile konuşmak istiyorsunuz?" Cletus kollarını kavuşturdu, çenesini yukarı kaldırdı ve daha önce kullandığını hiç duymadığım bir ses tonu benimsedi. Aksanının çoğu gitmişti. Sesi bir Yankee gibi çıkıyordu.

"Sevgili Bayan McClure nerede? Onu da tebrik etmek isteriz, belki bazı şeyleri konuşuruz. Gönderdiğimiz şampanyayı aldı mı?" diye sordu Bay Platt'a ait olduğunu tahmin ettiğim bir ses.

Cletus bir kez başını salladı. "Aldı."

"Güzel. Güzel. Öyleyse belki de-"

"Sadede gelelim." Cletus kapının pervazına yaslandı ve dudaklarında dostça bir gülümseme belirdi, ama benim oturduğum yerden gözleri uzak ve son derece kurnazdı. "Buick'inizi istiyorum, Bayan Flom. Siz de Claire McClure ile anlaşmak istiyorsunuz. Herkesin masadan mutlu kalkacağı adil bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim."

"Sinsi herif," diye fısıldadığını duydum Claire'in ve ona dönüp baktım. Üzgün görünmüyordu. Hatta gülümsüyordu.

"Biliyor muydun?" Soyunma odasının kapısında cereyan eden pazarlığı bölmek için Claire'e doğru eğildim.

"Beau beni uyardı," dedi kısık bir sesle. "Ne yapacaksın?"

Bakışları benimkileri yakaladı ve kararsızlık gördüm ama aynı zamanda heyecan da gördüm.

"Cletus o arabayı istiyor." Claire gülümsedi ve omuz silkti. Ben de ona sırtıtarak karşılık verdim ve hafifçe güldüm.

İçini çekti, sesi mutlu geliyordu ve dikkati tekrar söz konusu adama yöneldi.

Bakışlarını takip ettim ve Beau'nun bir saat kadar önce bana söylediği sözleri tekrarlardım. "Ve Cletus her zaman istediğini alır."

CLETUS, Bayan Flom ve Bay Platt ile ön görüşmeleri tamamladıktan **KISA BİR SÜRE SONRA** koltuğuma geri döndüm. Ödüller için tekrar sahneye çıkmaları gerekiyordu.

Claire ve Cletus birinci olmuşlardı. Gerçeği bilmek - kazanmış ya da kaybetmiş olmalarının bir fark yaratmadığını, çünkü Claire'in zaten bir plak anlaşması imzalama yolunda ilerlediğini ve Cletus'un istediği arabayı satın almak için başarılı bir pazarlık yaptığını - Oz Büyücüsü'nün perdesinin arkasında durduğunu görmek gibiydi.

Gerçek, kazandıkları zaferin önemini azaltmadı ama ardından gelen şenlik, kazanmaktan çok aileyle birlikte kutlama yapma isteğiyle ilgiliydi. Jethro ve Sienna'nın düğününe üç hafta kalmış olmasına rağmen

-Ve bu vesileyle birbirlerini tekrar göreceklerdi.

-Kardeşler ve eşleri birlikte kutlama yapmak için her fırsatın üzerine atlıyor gibiydiler. Winston'ların bu yönünü çok severdim.

Sienna'nın nüfuzu sayesinde ailenin Nashville'deki favori barbekü restoranının ikinci katının tamamı tutulmuştu. Billy sağımda, Beau solumdaydı. Claire diğer tarafta Sienna ve Jethro ile sohbet ediyordu. Roscoe tam karşımda, Cletus Beau'nun karşısında ve Jessica da Billy'nin karşısında oturuyordu. Duane en uçta oturuyordu.

Cletus'un yanında Bayan Flom vardı ve onun dikkatini tekeline almaya niyetli görünüyordu. Bu durum beni hem sinirlendirdi hem de rahatlattı.

Onun aç bakışlarından biriyle daha karşılaşmak ve buna eşlik eden kafa karıştırıcı özelemlerle uğraşmak istemiyordum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ve yararlanabileceğim hiçbir deneyimim yoktu. Bu nedenle sessizce oturdum - Cletus'la göz temasından kaçındım- ve insan gözlemcisi rolüme kaydım. İş başındaki farklı dinamikleri incelemek ilginçti.

Plak yöneticileri toplantımıza davet edilmişti ve Bay Platt Sienna'ya yaltaklanıyordu. Sunucular da onun üzerinde geziniyordu. Biz restoranın önünde dururken bile sokaktan geçen yabancılar tarafından fark edilmiş ve üzerine çullanmıştı.

"Neye bakıyorsunuz öyle?" Billy görüş alanımı takip etmeye çalışarak sordu.

Başımın nezaketle gülümseyen Sienna'yı işaret ettim. "Sienna Diaz."

Billy'nin bakışları üzerimde gezindi. "Ne olmuş ona?"

"Bunu nasıl yapıyor? Gittiği her yerde insanlar -yabancılar-onunla konuşmak istiyor. Bundan nefret ederdim."

"Sen eder miydin?" Billy şaşırmış görünüyordu.

Beau dirseğiyle beni dürttü, belli ki kulak misafiri olmuştu. "Peki ya annenin Muzlu Pasta Kraliçesi için ayarladığı tüm o tanıtımlara ne demeli? Kostüm giyip gösterilere çıkmıyor musun? Bir milyon takipçin ya da onun gibi çılgın bir şey yok mu?"

"Muzlu Kek Kraliçesi'nin Instagram'da bir milyondan biraz fazla takipçisi var. Jennifer Sylvester'ın ise sıfır." Tabağımdaki domuz etini ittim.

Beau bu sefer omzuyla beni tekrar dürttü. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Muzlu Pasta Kraliçesi sensin."

"Muzlu Kek Kraliçesi'ne benzemiyor."

Gözlerimi bu yorumu yapan kişiye kaldırdığımda Roscoe'nun bana tuhaf tuhaf baktığını gördüm.

"Selam Jenn," dedi bana hâlâ tuhaf tuhaf bakarak. "Nasıl gidiyor?"

Akşamın erken saatlerindeki kibar merhabalar dışında Roscoe'yla şu ana kadar hiç konuşmamıştım. Ama bana meraklı bakışlar gönderdiğini fark etmiştim.

"Her şey yolunda, Roscoe. Eşyaların nasıl?"

"Eşyalarım harika. Doğruyu söylemek gerekirse, yemeğe oturana kadar kim olduğunu fark etmemiştim. Seni hiç tanıyamadım." Gözlerini kısarak önce bana, sonra Billy'ye, sonra da Beau'ya baktı. O da gülümsedi. "Peki seni bu şakacılarından hangisi getirdi?"

"Ben getirdim." Billy en küçük kardeşine dişsiz bir sırıtma uyguladı.

"Teknik olarak ikimiz de getirdik." Beau beni üçüncü kez dürterek komplocu bir yan bakış attı.

"Öyle mi ...?" Roscoe koltuğunda arkasına yaslandı.

Cevap verme fırsatım olmadı çünkü masanın diğer ucundaki hareketlenme hepimizin gözlerini konuşmamızdan kaldırmasına neden oldu.

Claire ayağa kalkmış, önce Jethro'ya, sonra da Sienna'ya sarılıyordu. Sonra masanın geri kalanına döndü. Bir an için teker teker dolaşıp bize veda etmeyi planladığını düşündüm ama gözleri Billy'ninkilere çarpınca hareketleri aniden durdu.

Yanımda kaskatı kesildiğini hissettim, hızlı nefes alışını duydum. Neredeyse anında bakışlarını kaçırdı.

Koluna rahatlatıcı bir el koyma isteğimle savaştım. İri adamdan duygular akıyordu, vahşi, umursamaz ve çok üzgün. Sadece ona sarılmak istedim.

"Artık gitmem gerekiyor. Sabah erken kalkacağım." Gülümsemesi genişti ama bana biraz sarsılmış gibi geldi.

Bu haber çeşitli hayal kırıklığı, protesto ve iyi dilek sesleriyle karşılandı. El salladı ve Jessica'ya bir öpücük kondurdu, o da öpücüğü eline almış gibi yapıp sütyeninin içine soktu. Bu herkesi güldürdü.

Claire de güldü, sonra döndü ve masadan uzaklaşmak için kararlı adımlarla yürüdü. Hem mutlu hem de üzgün hissederek onun gidişini izledim.

Keşke...

Keşke Claire Yeşil Vadi'den ayrılmadan önce onu tanımak için çaba sarf etseydim. Kesinlikle tanınmaya değer biriydi.

"Ne oldu, Cletus?" Billy beni düşüncelerimden çekip çıkararak sertçe sordu.

İki kardeşin arasına baktım ve kıvrılan parmaklarımı kucağıma götürdüm; sahne arkasındaki seks partisinden ve ardından gelen aç bakışlardan beri Cletus ilk kez bana bakıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum." Cletus başını yavaşça salladı.

"Garanti ederim, bilmiyorsun." Billy'nin yanıtı sertti ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Hayır, biliyorum. Ve yanılıyorsun."

Billy yutkunurken boğazı düğümlendi, bakışları delici ve sıcaktı. "Bu seni ilgilendirmez, Cletus."

"Bu konuda haklısın. Bu beni ilgilendirmez. Seni ilgilendirir. Ama yine de yanılıyorsun. Bir kadını kaba kuvvetle, dileyerek ya da yalvararak kazanamazsın, zaten yalvarmayı da düşünmüyordun."

Billy'nin gözleri parladı ve dişlerini sıktı, çenesindeki ve şakağındaki kaslar zıpladı.

"Onu yıpratamazsın." Cletus bir darbeyi yumuşatır gibi sözlerini yumuşattı.

Masa arkadaşlarımızın dikkatlerini başka yöne çevirdiklerini şaşkınlıkla fark ettim; Roscoe, Jessica ve Duane kafalarını birleştirmişlerdi ve Duane'in İtalya'dan bahsettiğini duydum. Beau titizlikle kaburga yemeğini karıştırıyordu. Diğer herkes Cletus ve Billy'nin konuşmalarını duyamayacak kadar uzaktaydı. Birinci kattaki restoranın gürültüsü konuşmalarını maskeliyordu.

Beau'nun kitabından bir sayfa aldım ve gözlerimi tabağıma çevirdim.

"O halde ne öneriyorsun?" Billy'nin sesi yüzleşmeye hazırды, alçak sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Sen ne yapardın?"

"Her şeyi ortaya dökerdim. Ona her şeyi anlat."

Billy'nin bakışları Claire'in kaybolduğı yere odaklandı. Sonra beklenmedik bir şekilde gözleri bana kaydı. Onu çevresel görüşümde gördüm ve bakışlarını hissettim. Kıpırdamadan durdum.

"Yapar mısın, Cletus?" Billy sordu, dikkati tekrar kardeşine kaymıştı. "Her şeyi açıklar mısın? Ona her şeyi anlatır mısın?"

Cletus bir an sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Emin olduğunuzda, peşinde olduğunuz şey kalp ve zihin olduğunda, o zaman her şeyi ortaya koyarsınız. Ama eğer boşsa, sadece fizikselse, o zaman söyleyecek bir şey yok."

17. BÖLÜM

"İnsanlar değişir ve değişim, şafak vakti perdeleri aralayan küçük bir rüzgâr gibi gelir ve çimenlerin arasına gizlenmiş kır çiçeklerinin sinsî parfümü gibi gelir."

- John Steinbeck

~Cletus~

"**TAMAM, ŞİMDİ** sadece üçümüz olduğumuza göre, bilmek istiyorum." Jessica koltuğunda döndü ve kaşlarını bana doğru kaldırdı. Bu keskin bir kaş kaldırma hareketiydi, bu yüzden ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin bir soru olacağını biliyordum. "Jennifer Sylvester ve Billy arasında neler oluyor? Yoksa Beau'yla mı birlikte? Ya da neler oluyor?"

Dikiz aynasında Duane'in gözleriyle karşılaştım. Nashville'den dönerken yeni arabamı kullanıyordu. Jess onun yanında bankta oturuyordu ve ben de arkada şoförlük yapıyordum. Söz konusu kadın da dahil olmak üzere diğerleri Sienna'nın uçağıyla Yeşil Vadi'ye doğru yola çıkmışlardı bile.

Duane ailedeki açık ara en iyi şofördü. Tennessee'deki en iyi sürücü olduğundan şüpheleniyordum. Ne zaman dört tekerlekli hızlı bir kaçışa ihtiyacım olsa, o benim adamımdı. Bu da İtalya'ya ve diğer büyük maceralara gittiğinde, kaçış şoförümün olmayacağı anlamına geliyordu.

İç karartıcı bir düşünce.

Duane boğazını temizledi, koltuğunda biraz kaydı ama bir şey söylemedi. Dikkatini hemen yola verdi.

Hiç yardımcı olmamıştı.

Belki de merak ediyordu.

"Hadi, Cletus." Jessica koltuğun üzerinden uzandı ve parmak uçlarıyla dizimi itti. "Tahmin etmek zorunda mıyım? Beni tahminde bulunmaya zorlama."

"Ne Billy'ye ne de Beau'ya bağlı değil."

"Emin misin?" Jessica itti. "Çünkü Beau ve o çok arkadaş canlısı görünüyordlardı."

Jessica'nın bu haberden duyduğum hoşnutsuzluğu görmesine izin vermektense dikkatimi yanımdaki pencereye yönelttim. Gerçek şu ki, haftalardır Jennifer'la ilgili düşünceler beni meşgul ediyordu.

Onan etkilenmişim.

Fiziksel olarak.

Hem de çok.

Onun görüntüsü hem gündüz hem de gece rüyalarım giriyordu. Çoğu kirli türdendi, çünkü kadının vücudu dikkatimi dağıtıyordu. Ama bazı fanteziler sadece birlikte olduğumuz, konuştuğumuz ve dokunduğumuz anlardı. Her zaman dokunmak.

Son dersimizden beri ona kafayı takmışım. Muffin tarihinin gelmiş geçmiş en lezzetli muffinlerini beklenmedik bir şekilde getirmesi de bu duruma hiç yardımcı olmamıştı.

"Beau herkesle arkadaşdır." Sesimi sakinleştirmeye çalıştım ve Jess'e dönmeden önce yüz ifademi düzelttim.

"O zaman bugün burada ne işi vardı? Ve geçen gün evde?"

"O bir aile dostu."

Kadının üzerimde kesinlikle bir etkisi vardı. Onun büyü bana önceden düşünmeden bir şeyler yaptırıyor ve söyletiyordu. Sohbet ettik. Olaylardan ve hayatlarımızdan konuştuk. Zihinsel bir satranç oyunu oynamadan ya da bana aktardığı bilgilerden en iyi nasıl yararlanabileceğimi düşünmeden kendimle ilgili şeyler *paylaşıyordum*.

Onunla birlikte olmak, onun arkadaşlığı uğruna onunla vakit geçirmek istiyordum; bu hem yeni hem de hiç hoş karşılanmayan bir duyguydu.

Jessica'nın gözleri bana dikildi. "Ne zamandan beri?"

"Büyükbabalarımız dosttu. Sanırım Don Donner ve Büyükbaba Oliver ilk tanıştıklarından beri aile dostumuz."

Jess sabırsızca ofladı ve dizime vurdu. "Kaçamak cevaplar veriyorsun, Cletus. Ve kaçamak cevaplar verdiğinde, bu bir şey hakkında konuşmak istemediğin anlamına gelir. Ve bir şey hakkında konuşmak istemediğinde, bu genellikle o şeyin gerçekten ilginç olduğu anlamına gelir."

Kederle başımı salladım. "Ne kadar etkileyici bir teori."

Jessica bir süre bana baktı ve ben de onun işgüzar bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık verdim.

Ama sonra Duane -dönek-, "Sanırım Cletus Jennifer'a yardım ediyor," dedi.

"Duane." Ses tonuma uyarı kattım ve başımı salladım.

Aynada göz göze gelmeyi reddetti, bunun yerine kurnazca sırtı ve ekledi, "Billy birkaç hafta önce onu dışarı çıkardı, alıştırma randevusu gibi bir şey. Hiç erkek arkadaşı olmadı, sanmıyorum. Ailesinin onu Rapunzel gibi nasıl kilit altında tuttuğunu gördün. Tahminimce Cletus ona bir şeyleri çözmesi için yardım ediyor, böylece ailesinin çılgınlığından kurtulabilir."

Ağabeyimin kafasının arkasına bakakaldım. "Merhaba Garrison Gossip."

Omuz silkti. "Gelecek ay İtalya'da olacağız, Cletus. Kime söyleyeceğiz ki? Ayrıca, belki Jess yardım edebilir."

"Yardım etmek istiyorum!" Jessica koltuğunda zıpladı ve bana kocaman, yalvaran bir gülümseme verdi. "Lütfen, yardım etmeme izin ver. Onun her zaman çok sevimli ve tatlı olduğunu düşünmüşümdür. Annesinin onu muz gibi giydirmesi utanç verici. Ama o kaç yaşında? Yirmi üç mü oldu?"

"Yirmi iki," diye düzelttim.

"Yirmi iki, ailesinin parmakları altında yaşamak için çok uzun bir süre. Özgürlüğüne kavuşmasının zamanı geldi. Ona çok şey öğretebilirim. Lütfen, Cletus? Lütfen mi?" Jessica parmaklarını çenesinin altında birleştirdi ve kirpiklerini bana doğru kırıştırdı.

Jessica'ya ve beklenmedik teklifine kaşlarımı çattım. Genelde beklenmedik teklifleri sevmezdim ama Jessica iyi bir insandı.

Ve kesinlikle omurgalı biriydi.

"Evet demiyorum," aramızda uyarıcı bir parmak kaldırdım, "ama eğer dersem, ona ilk olarak ne öğretirsin?"

Jessica'nın gözleri yukarı ve sağa doğru hareket etti, sanki beyninin gizli bir kadın merkezinde depolanmış bilgileri geri getiriyordu.

Bu sırada Jennifer ile Yuchi deresine doğru yaptığımız yürüyüşü düşünüyordum. Ona üvey kardeşimden bahsetmek planlanmış bir şey değildi. Bir anda oluvermişti. Babasının ilişkisi, evlilik yeminlerini hiçe sayması bana kendi zina yapan babamı hatırlattı.

İki adam da birer pislikti.

Jessica sonunda bakışlarını tekrar benimkilere çevirerek, "Korkma," diye emretti.

"Neden korkacakmışım ki?"

"Çünkü dürüst olmak gerekirse, yapacağım ilk şey o kadına bir vibratör almak olurdu."

Araba şaşkın bir sessizliğe büründü. En azından ben şaşırmıştım ve Duane'in de şaşırdığından emindim. Ama sonra Duane bir kahkaha attı. Jessica gülmedi. Umutla gülümsedi. Ben gülmedim. Jennifer'ın kendini tatmin ettiği ani ve canlı görüntüler beni rahatsız ediyordu.

Bu öneri neredeyse Claire'in akşamın erken saatlerinde yaptığı içten çağrı kadar kötüydü - Jennifer'ın deneyim yerine aşkı araması gerektiği - ve bu konuşmanın çağrıştırdığı görseller.

Lanet olsun.

"Sadece beni dinle." Jess sanki bana sakın olmamı söyler gibi ellerini aramızda salladı. "Genç bir kızken ve ne istediğimi bilmezken, geriye dönüp baktığımda keşke biri bana bir vibratör verseydi diyorum."

"Sana bundan daha fazlasını verirdim," diye mırıldandı Duane.

"Aman Tanrım," dedim nefes nefese, gözlerimi devirerek.

Jess dikkatini Duane'e kaydırdı, sırtışı sinsileşti, sonra tekrar bana döndü. "Ben ciddiym. Kızlar ne olduğunu bilmiyor. Annem benimle bu konuda hiç konuşmadı, bu yüzden Diane Sylvester'ın Jennifer'a da tek kelime etmediğini garanti ederim. O kız evde eğitim gördü, bu yüzden muhtemelen daha az şey biliyordur. Ve babası sürekli telefonunun ve dizüstü bilgisayarının arama geçmişini kontrol ediyor. Eskiden biz öğretmenlere bununla övünürdü. O adamın bir sosyopat olduğuna ikna oldum. Sylvester'lar ailemi ilerici gösteriyor."

Bu haberi şaşırtıcı bulmadım. Babamla Kip Sylvester arasındaki temel fark, Darrell'in asla dindar bir aziz gibi davranmamasıydı. Jenn'in babası ise her yere kendinden daha kutsal gübresini saçıyordu. Annem bir keresinde bana - ateş ve öfkeyle - Kip'in çocuklarını kontrol altında tutmak için sık sık İncil'den yanlış alıntılar yaptığını söylemişti.

Jennifer ve Isaac babalarının yargılayıcı ikiyüzlülüğüyle büyümekten daha iyisini hak ediyorlardı. Anneleri de adamın ihanetinden daha iyisini hak ediyordu.

"Ailen çok iyi." Koltuğumda öne doğru eğildim. "Şerifi her zaman makul bulmuşumdur."

"Senden hoşlanıyor, Cletus." Duane önce bana sonra da yola baktı. "Jess'in babası senin için dünyaları düşünüyor."

Bu bilgi beni şaşırtmıştı, çünkü şerif bana hiç kötü davranmamıştı, tam tersi. Herkese davrandığı gibi bana da her zaman eşit davranırdı.

Kaburgalarımın arasına garip bir suçluluk duygusu saplandı. Aylardır Şerif James'in karakolundan delil kaçırıyor, bunları kara para aklama ve tefecilik faaliyetlerinin sahte listeleriyle birlikte stratejik yerlere yerleştiriyordum.

Kendimi savunmam gerekirse, listeler motosiklet kulübünün gerçek kara para aklama ve tefecilik faaliyetlerinin doğru bir muhasebesiydi; ancak Wraith'ler rahatsız edici derecede düzensizdi. Kayıt tutmaları sistematik değildi. Bu yüzden detayları, kulübün para akıyor gibi görünmesi için kaydetmiştim.

daha organize. Çalınan kanıtlar her şeyi adaleti engelleme konusunda güzel bir fiyonkla birbirine bağladı.

Tek başına, eğer ben müdahale etmeseydim, çalınan kanıtlar Demir Hayaletlerin birkaç üyesinin tutuklanmasına yol açabilirdi. Ve bu tutuklamalar şerif için küçük kazançlar olurdu. Ancak bu kazançlar kısa süreli olacaktı çünkü kanıtların hiçbiri kulübün çöküşüne yol açmayacaktı.

Benim gözüm büyük resimdeydi. Kulübün suç girişimlerinde daha organize görünmesine yardımcı olmak onların yok olmasına yol açacaktı, çünkü RICO suçlamaları sadece bir örgütün başını ortadan kaldırmıyordu. RICO suçlamaları herkesi alaşağı eder.

İşim bittiğinde, herkes uzun, çok uzun bir süre hapse girecekti.

Her biri. Tek tek. Üye.

Isaac bile. . . Bu farkındalık beni duraksattı.

"Cletus?"

Jessica'nın yalvaran gülümsemesinin solmadığını görerek dikkatimi yeniden odakladım.

"Deli olduğumu düşünebilirsin ama değilim. Ben haklıyım. Ve sen de akıllısın. Yani haklı olduğumu biliyorsun. Bir adama bir balık verirsen onu bir günlüğüne doyurmuş olursun ama-"

"Bir kadına vibratör verirseniz ömür boyu orgazm olur. Anladım." Jessica'ya el salladım, tavsiyesini tartışırken solumdaki pencereden dışarı baktım.

Bu büyük bir adım gibi geliyordu. Kadını seks oyuncaklarıyla korkutmak istemiyordum. "Bilmiyorum Jess. Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. Kendini onun yerine koy."

"Ona yardım etmek mi istiyorsun? Onu güçlendirmek çok önemli."

"Bunu biliyorum." Biliyordum. Bu yüzden ikinci ödev onun değişiklik yapması içindi, ama sadece kendi istediği değişiklikleri yapması için.

Jess zorlamaya devam etti. "O şimdiden farklı. Nasıl giyindiğini, saçını nasıl yaptığını, **kendi** adına nasıl konuştuğunu. Ve

Bu harika, bunu görmek harika. Bebek adımlarıyla hayatını kontrol altına alıyor."

"Ama benim bir genital uyarım cihazıyla ortaya çıkmam bebek adımı gibi görünmüyor."

"O zaman bırak ben yapayım."

Ona soran gözlerle baktım. "Ne?"

"Bırak ben yapayım. Sen onu Big Todd'a getir, ben de onu gezdireyim. Rengini bile seçebilir."

İnledim, yeni ve uçsuz bucaksız bir korkunç görüntüler ordusu zihnime saldırdı: Jennifer banyoda durmuş oyuncağını kullanıyordu; Jennifer banyoda durmuş aynanın önünde oyuncağını kullanıyordu; Jennifer banyoda durmuş aynanın önünde oyuncağını kullanırken ben arkasında duruyordum ve

...

Tekrar inledim.

Jennifer'ın bir vibratörle tanışmayı kaldırıp kaldıramayacağını unuttun. Asıl soru şuydu, yapabilir miydim?

"Bununla **NE** yapmayı planlıyorsun?"

"Pardon?"

Shelly'ye baktım. Kadın ö n ü m d e duruyordu, kolları Çapraz, keskin bakışları yüzümle ellerim arasında gidip geliyordu.

"Tork anahtarı. Onunla ne yapıyorsun?"

Elimdeki lokma anahtarına baktım ve Shelly'nin haklı olduğunu anladım. O bir lokma anahtarı değildi. Yanlışlıkla tork anahtarını almıştım.

Lanet olsun.

Odaklanmam gerekiyordu.

Son iki gün dayanılmaz olmuştu. Jessica sadece başıma bela olmakla kalmamış, beynime ektiği fikir tohumu da kendi başına bir hayat sürmüştü.

Cumartesi gecesi Green Valley'e dönerken bütün yol boyunca Jennifer'ı düşündüm. Acaba Jennifer'ın

ertesi güne hazırlık için fırına mı yoksa eve mi gittiğini merak ediyordum. Yatağa girerkenki görüntüleriyle kendime işkence ediyordum. Ne giyerdi? Rüyasında ne görürdü? Yeterince uyuyor muydu? Tulumla bahçeyle mi uğraşıyordu? Ne bahçesi? Yine yürüyüşe mi çıkmıştı?

Pazar günü yağmur yağdı ve yağmur yağarken kitap okumayı sevdiğini biliyordum. Kitap mı okuyordu? Hangi kitabı? Sevmiş miydi? Kitap hakkında ne düşünüyordu?

Jessica Pazar günü kiliseden sonra ortaya çıktı ve ben planını kabul edene kadar tacizlerine son vermedi. Ama onu zorladığı için değil, iyi bir plan olduğu için kabul etmiştim. Jennifer'ın ufkunu genişletme zamanı gelmişti. Konfor alanının dışına itilmesinin zamanı gelmişti. Bu büyük bir adımdı.

Ama Jennifer Sylvester ne kadar çabuk kendi ayakları üzerinde durabilirse, ben de kendimi onun hayatından o kadar çabuk çekebilir ve kendi hayatıma normallik ve sakinlik getirebilirdim.

Hâlâ kafama takıyordum.

Bu arada, Demir Hayaletlerin tabutunu çivilemek, Jethro'nun iki hafta sonraki düğünü için hazırlıklar yapmak, Şükran Günü ve Teksas'taki domuz avıma hazırlanmak gibi önemli şeyler dikkatimi gerektiriyordu. Düzenli işlerimden, çeşitli ve muhtelif projelerden, annemin fon yönetiminden, Shelly'nin Duane'in ayrılışı için yeterince eğitilmesini ve hazırlanmasını sağlarken Beau'nun öfkesini kontrol etmekten ve ateşteki diğer tüm demirlerden bahsetmiyorum bile.

Tork anahtarını alet kutusuna fırlattım, orada öfkeli bir takırtı çıkardı. "Sadece ziyaret ediyorduk."

"Tork anahtarınızla mı ziyaret ediyordunuz?" Shelly soğukkanlılıkla sordu.

"Evet. Birlikte çok şey yaşadık."

Bana bakmaya devam etti. Bu onun tarzıydı. Kaşlarını pek çatmazdı ve daha da az gülümserdi. Soğukkanlı ve derli topluydu ve acımasızca açık sözlüydü.

"Sende bir sorun var." Sesi eşitti ama robotik değildi. Bir gözlem yapıyordu, yargılamıyordu.

Başımı salladım ama cevap vermedim. Shelly Sullivan'ın açık sözlülüğü beni tedirgin etmedi, bunu kişisel olarak algılayan Beau gibi değil.

Hâlâ yapılacak işler vardı ve merdiven boşluğunun üstündeki büyük saat bana kapanış saatinin çoktan geçtiğini söylüyordu. Son zamanlarda üretkenliğim hayal kırıklığı yaratmıştı ama yine de bütün günü saatin sekiz olmasını bekleyerek geçirmiştim. Jennifer akşam için ne gibi entrikalar planladığını bilmiyordu, çünkü ona önceden haber vermemiştim. Bu, sinsî bir saldırının gerekli olduğu durumlardan biriydi.

"Gitmem gerekiyor." Tezgâhımın üzerine eğildiğim yerden kalktım. "Kapıyı kilitleyebilir misin?"

Shelly başını salladı ve ellerini bir bezle sildi. Bir adım öne çıktı ve bezi kullanarak gelişigüzel attığım tork anahtarını aldı ve alet kutusuna düzgünce yerleştirdi. Sonra soketleri en küçükten en büyüğe doğru hızla yeniden düzenledi ve anahtar eklentisini mükemmel bir doksan derecelik açıyla yerleştirdi.

Shelly'ye ve onun düzenine göz kırptım, sonra da şüpheden doğan yeni gözlerle dükkânın etrafına baktım. Garaj tertemiz değildi ama çok yakındı. Her şey yerli yerine, *özenle* yerleştirilmişti.

Gözlerim tekrar ona kaydı, ön beynimde bir düşünce dans ediyordu. "Shelly?"

"Evet?"

"Neden hâlâ buradasın?"

Çenesi büküldü ve yutkundu, gözleri yeniden düzenlediği alet kutusunun üstünde sabit kaldı. "İşini bitirmeni bekliyordum."

"Neden?"

Shelly soğuk bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Bir nedeni yok."

Gerçekten de güzel bir kadındı, güzel ve mesafeli. Jennifer gibi güzel ve tatlı değil. Shelly acımasızca dürüsttü ve dürüstlüğü bir zırhtı, başkalarını uzak tutmak için bir kalkandı.

Oysa Jennifer'ın dürüstlüğü iyi niyetliydi ve güven ve umut dolu bir yerden geliyordu.

Belki de kendi saplantılarımla boğuştuğum için, bu akşam Shelly'nin dışa yansıyan soğukkanlılığına rağmen içinde bir çalkantı sezdim.

"Shelly." Sesimi yumuşattım. Bu onun gözlerini kısmasına neden oldu. "İşimi bitirmemi bekliyordun, böylece kendine çeki düzen verebilecektin, değil mi? Her şeyin düzenli olmasını mı istiyorsun?"

Dişlerini sıktı. Gözleri yere düştü, sonra tekrar kalktı. Bakışlarındaki düşmanlık beni ürküttü.

"Buna ihtiyacım yok." Ses tonu savunmacılık ve küstahlık kokuyordu.

Ellerimi kaldırdım, yargılayacak biri olmadığımı anlatmak istiyordum. Dahası, umurumda da değildi. İhtiyacı varsa bırakalım düzenli olsun.

Ama aynı zamanda kendime de çok kızgındım. Shelly ile neredeyse iki aydır çalıştığıma ve onun obsesif kompulsif bozukluktan muzdarip olduğunu bilmediğime inanamıyordum. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaçırabilirdim?

Başka neyi kaçıırıyordum? Başka neleri görmüyordum?

Bunlar geleceğim hakkında bilmem gereken şeylerdi.

İyi düzenlenmiş dünyam kısa boylu bir kadın fırıncı tarafından altüst edilmişti.

"Ben artık gidiyorum." Geri çekildim. "Yani yapman gerekeni yapıyorsun, sonra da uygun gördüğün gibi toparlamakta özgürsün -ya da değilsin."

Bakışlarının ardındaki düşmanlığın bir kısmı dağıldı ve bir kez başını salladı.

Shelly'yi temizlik işleriyle baş başa bıraktım ve önce ofisi kontrol etmeden doğruca garajdan çıktım. Huzursuz ve sinirliydim ve hâlâ yağ lekeli tulumlarımdan içindeydim. Orada

Bu yüzden fermuarını açıp kollarını belime bağlamam gerekiyordu. Aksi takdirde arabamın her yerinde yağ lekeleri bırakacaktım.

Fırına giderken hız sınırına uymak için kendimi zorladım. Acele etmek için hiçbir nedenim yoktu. Hem de hiç. Duane ve Jess, Knoxville'deki en adi yetişkin dükkânı olan Big Todd's'ta saat 21:30'da buluşacaktı. Gergin değildim. Gergindim.

. Jennifer'in adına endişeliydim.

Hız sınırına uymama rağmen beş dakika erken gelmiştim. Erken gelmekten nefret ederdim. Aynı şeyi iki kez beklemek zorunda kalmak gibiydi. Jenn'in arabası mutfak kapısına en yakın yere park edilmişti ve gölgesinin mutfakta dolaştığını görebiliyordum. Belirlenen saati beklemek yerine arka girişe doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım.

İçeriden bir hışırtı duydum ve sonra nabzımdaki beklenti dolu sıçramayı görmezden geldim. Görünüşü hoşuma gitmişti, hepsi bu. Onu göreceğim için heyecanlı değildim. Saatleri saymıyordum. Anlaşmamızın sona ermesini dört gözle bekliyordum. Hayatımda dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yoktu.

Onu Big Todd'a götürecektim. Bir seks oyuncağı alacaktı. Kendini güçlü hissedecekti. O kullanacaktı ve ben onun kullanmasını düşünmeyecektim. Ve sonra, biraz şansla, bu büyük adım benden istediği son yardım olacaktı. Annesine karşı gelecek, fikrini söyleyecek ve hafta içi boşalacaktı.

. . . İşten çıkacaktı. İşten çıkmak değil. İşten. İşten çıkıyorum. Evet.

Jennifer kapıyı açtı ve ben geri çekildim, nefes nefese kaldım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Bu işi bitirmeye hazırdım.

"Merhaba, Cletus." Yumuşak ve açık bir şekilde gülümsedi. Büyük, parlak gözleri benimkilerin arasında gezindi ve tüm yüzü aydınlandı, sanki içinden güneş ışığı ve melek tozu ile aydınlatılmış gibiydi.

Düşünce trenimi kaybettim çünkü yerini *"Daha çok erken" aldı. Hazır değilim.*

"İçeri gel. Kurabiyelerim var." Jennifer koluma uzanıp beni mutfığa çekti ve kapıyı arkamdan kapattı. "Dışarısı soğuk, ceketin nerede?"

"Ben-"

"Ah, boş ver." Jennifer yüzüme doğru yürüdü ve ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdirdi. Sonra parmaklarımızı birbirine doladı ve avuç içlerimi yanaklarına götürüp bastırdı. "Tanrım. Çok üşümüşsün."

Bana sırtıttı, titriyordu, sıcaklığını sanki buna hakkım varmış gibi paylaşıyordu. Ben de ona baktım. Aslında yüzündeki ellerime bakıyordum. Güçlü bir deja vu duygusu yaşıyordum. Buna benzer bir rüya görmüştüm, yüzünü avuçlarımin arasına almıştım ve sonra birbirimizi yemiştik.

İçgüdüsel olarak dudaklarımı yaladım ve bu hareket onun gözlerini ağızıma çekti.

Sırıltısı azaldı.

Çenesine

dokundum. O da

bana izin verdi.

Nefes alış verışı değişti.

Bir adım öne çıktım.

Vanilya ve hindistan cevizi gibi

kokuyordu. Gözleri kapandı.

Ve ağızım onunkini sahiplenirken güveninin güzelliğine hayret ettim.

18. BÖLÜM

*"Dudaklardaki aşk,
dayanabileceğim kadar tatlı
bir dokunuştı;
Ve bir kez bu çok fazla geldi;
havayla yaşadım"*

- Robert Frost

~Cletus~

DUDAKLARI yumuşak ve lezzetliydi. Çok lezzetliydi.

Düşünen bir ruh halinde olsaydım, onun duyarlılığına, kollarını boynuma dolmasına, tamamen benim alanıma girmesine ve hem ağzını hem de vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirmesine şaşırdım. Ben soğuk ve kirli, o ise sıcak ve temiz olmasına rağmen nasıl da olabildiğince yakın olmak istiyordu.

Ama ben düşünen bir r u h halinde değildim. Açgözlü bir ruh halindeydim. Ve bir dileği yerine getirme ruh halindeydim. Başımı kaldırıp alt dudağını hafifçe ısırdım ve dilimi üzerinde gezdirdim. Onun daha fazla tadına bakmak istiyordum, her parçam bunu talep ediyordu. Çenesini eğerek inledi, Ağzını ayırıyor ve huzursuzca kıpırdanıyordu. Dudaklarının arasını yaladım ve tatlı dili dışarı fırlayıp benimkine dokundu.

Ve hepsi bu kadardı. Aklımı kaçırmam için gereken tek şey buydu.

Tecrübesizliğine aldırmadan ağzını yeniden ele geçirdim ve haftalardır yapmak istediğim gibi onu yuttum. Onu her açıdan tattım. Ellerimi vücudundan aşağı kaydırdım, kıvrımlarını ve esnekliğini hissetmekten zevk aldım.

Onu mutfağa geri götürdüm, bacakları tezgâha değince durdum. Sırtından tutarak onu masanın üstüne kaldırdım ve açık dizlerinin arasına girdim. Soluk soluğaydı, ağır ağır nefes alıyordu ve tırnaklarını

Başımın arkasına ve omzuma. Heyecanlıydı ve onun heyecanı benim çılgınlığımı körüklüyordu.

Hayallerimde bir sonraki adım, ellerimi eteğinin altına sokmak, o elbisesinin ön düğmelerini açarken parmak uçlarımı kalçalarından geçirerek eteğini kaldırmak olacaktı. Sonra öne doğru eğilirdim ve ...

Şey.

Sonra işler ilerleyecekti.

Fantezinin günahkâr parıltıları, *çok fazla, çok erken* atasözünün mükemmel bir hatırlatıcısıydı. Belki ona dokunmama izin verirdi. Eğer izin verirse, bacaklarını açmış, elbisesi açık bir şekilde boşalırdı. Keklerini pişirdiği mutfak tezgahında parmaklarımın etrafında nabız atardı.

Ve sonra, pişman olur muydu?

Muhtemelen.

Çoğunlukla ben pişman olurdum.

Ama bir yanım pişman olmazdı. Bir yanım bu anının değerini bilecekti. Bir yanım daha fazlası için zorlayacak, o hala şaşkın ve bunalmışken onu sırt üstü yatıracaktı. Bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırır, parmaklarımı uyluklarının arkasından geçirir ve onu titretir, dilimde uyarılmasının, dudaklarımda nabzının tadına bakar ve onu tekrar doruğa çıkarırdım. Bunun da değerini bilirdim.

Ve belki daha da fazlasını isterdim.

Belki pantolonumu indirir ve onu doldururdum, onu alırdım, ona sahip çıkardım.

Çünkü bana güveniyor ve izin verecekti ve kendini çok iyi, sıcak, ıslak ve benim gibi hissedecekti.

"Siktir."

Ondan uzaklaştım, ağzımı onunkinden ayırdım ve kötü niyetimin ivmesinden zar zor kaçtım. Titriyordum, kavurucu sıcaktaydım ve çok sertleşmişim. Mutfak çok yakındı, alan boğucuydu; nefesi kulaklarımı dolduruyordu, nazik ve çekici bir işaretti.

Kendimi tam olarak kontrol edemiyordum, henüz değil ve kontrol edememekten nefret ediyordum.

Kapıya doğru yürüdüm, açtım ve dışarı çıktım. Sonbahar sonu rüzgârının soğuk esintisi hoş ve ayıltıcı bir sapmaydı. İronik bir şekilde, beni bu ana getiren saplantı, nihai ayıklığımdan sorumluydu.

Sert bir konuşma zamanı gelmişti. Açıkçası sert bir derse ve ne halt ettiğime dair sıkı bir hatırlatmaya ihtiyacım vardı.

Burada bulunmamın, bu derslerin tüm amacı, bu kadının kendi başına ayakta durmayı öğrenmesine, kendi seçimlerini yapmasına yardımcı olmaktı, onun yerine yapmak değil. Sormadan alan, kararlarını veren ve cehalet boşluğunu sürdüren güvendiği başka bir kişi olmayacaktım.

Bir pislik olmayacaksınız, Cletus Byron Winston. Avantaj sağlamayacaksınız. Olmayacaksınız.

"Neden durdun?"

Kısa bir kahkaha patlaması ciğerlerimden kaçtı. Tam arkamdaydı. Yaklaştığını duymamıştım. Gardım düşmüştü, bu yüzden kurnazlık yapmadan cevap verdim.

"İnan bana, başka bir kadın olsaydın cevap vermezdim." Kelimeler ağzımdan çıktığında göğsümden dışarıya doğru donuk bir ağrı yayıldı. Kalbimin kaburgalarımın çarparak onun kalbini aradığı gibi garip, geçici bir düşünceye kapıldım.

"Pratik ... doğru." Jennifer'ın sesi kendi kendine konuşuyormuş gibiydi ve geriye doğru bir adım attığını duydum.

Başımı salladım ama onu düzeltmedim. Bunu gergin bir an izledi, bu sırada alt dudağımı dişlerimin arasından geçirdim ve onu orada tattım. Kısa bir süre ona yanlış bir şey söylemeyi düşündüm; özellikle de hâlâ daha fazla öpüşme pratiğine ihtiyacı olduğunu.

Sessizliği boğazını temizleyerek bozdu. "İçeri gel. Sana vereceğim bir şey var. İster misin?"

kahve ya da ay?"

Zoraki neşesi midemi bulandırdı. *Mesafemi koruduğum sürece* onu tekrar hırpalama tehlikesiyle karşı karşıya *olmadığımdan* emin olunca dönüp onu mutfağa *kadar* takip ettim ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim.

Jenn kedi şeklindeki bir kurabiye kavanozunu bana doğru itti, sonra dönüp ocakta kaynamak üzere bir çaydanlık hazırladı. "Bu kurabiyeleri yemeni istiyorum."

Kurabiye kavanozuna göz attım. "Bu Japonların iyi şans kedilerine benziyor."

"Bir maneki neko. Evet, öyle. Patisi hareket ediyor, gördün mü?" Jennifer patiye hafifçe dokundu ve kedi kurabiye kavanozunun sallandığından emin oldu.

"Nereden buldun bunu?" Kendimi şaşırtarak sordum çünkü gerçekten bilmek istiyordum.

"Kurabiyeleri ye. Mektup arkadaşlarımdan birinden aldım." Henüz benimle göz teması kurmamıştı, onun yerine tezgâhı silmek ya da kurabiye yememi emretmek gibi rastgele işlerle meşguldü. Teninin kül rengi görüntüsü ya da ağzının sert çizgileri hoşuma gitmemişti.

"Japonya'yı ziyaret etti mi? Japonya'ya mı?" Kavanozun üstünden bir kurabiye seçtim ve bir ısırık aldım ama inlemeden önce kendimi durdurdum. Kurabiyenin tadı tıpkı Jennifer gibiydi. Vanilya, hindistan cevizi ve harika bir tadı vardı.

"Hayır. O Japonya'dan. Orada yaşıyor. Bütün kurabiyeleri yemen gerekecek." Jenn'in sesi alışılmadık derecede düzdü ve gözleri önündeki aydanlıktaydı.

Özlem gibi garip ama aynı zamanda hayal kırıklığıyla dolu bir şey, bir sonraki sözlerimi tartışmamı sağladı. Gözlerini görmek istiyordum ama o bana gözlerini vermiyordu.

"Neden?" diye
sordum. diye
sordum. "Neden
ne?"

İki tane daha aldım. "Neden bütün kurabiyeleri ben yemek zorundayım?"

"Çünkü."

Çünkü.

Başka bir açıklama getirmedi. Şimdi de kaşlarını çatmış çaydanlığa bakıyordu. Çenesi sallanıyordu ve bu manzara kalbimin yeniden kaburgalarımın çarpmasına neden oldu. Dişlerimi sıktım ve o da dudaklarını inatçı bir çizgiyle birbirine bastırdı.

Mutsuzdu. Onu mutsuz etmiştim. Jennifer'ı mutsuz etmek resmen dünyadaki en kötü duyguydu, ağabeyim Billy'yi hayal kırıklığına uğratmak ve kız kardeşimi ağlarken görmekten sonra geliyordu.

Ben de ağızımdan kaçırdım, "Hiç kurabiye standı yaptın mı?"

Başını salladı, kokladı ve iki fincan almak için benden uzaklaştı.

"O da ne?" Sesi sertti. "Fıçı standı gibi ama kurabiyeli."

Jenn'in hareketler durdu. O Göz kırptı. A yeni kaşlarını çattı ama bu sefalet içinde değil, düşünceliydi.

"Hani şu amuda kalkıp bira içen insanların olduğu yer mi?"

"Doğru. Ama kurabiyelerle birlikte."

"Kulağa korkunç geliyor."

"En azından gömleğine kırıntılar bulaşmıyor." Kurabiyeyi ısırdım. üçüncü kurabiye.

"Evet ama," diye başını salladı Jenn, tatlı dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi, "o zaman burnuna giderler."

"En iyi kısmı da bu. Onları daha sonrası için saklayabilirsin."

Yüzünde tiksintiyle karışık bir ifade belirdi ve başını salladı. Gözleri bir an için benimkilere kaydı, sonra uzaklaştı ve suyu almak için ocağa döndü.

Bir dakika daha geçtikten sonra, "Kurabiye standı yapmak istersen bacaklarını tutarım. Çünkü çok fazla kurabiyen kaldı."

Kaşlarımı kaldırıp kavanoza baktım. Haklıydı. Verdiği talimata göre tüketmem gereken yaklaşık bir düzine kurabiye vardı. Bir metrik ton değildi ama fazlasıyla yeterliydi.

"Neden bütün bu kurabiyeleri yemem gerektiğini bana tekrar açıkla." "En altta sana vermek istediğim bir şey var." "Neden onları dışarı atmıyorsun?"

Jenn dudaklarını yana büktü, kısık gözleri bir duyguyla parladı ve sonra ofladı. "Peki. Eğer kurabiyelerimi istemiyorsan, onları çöpe atarım."

Kurabiyelerinden başka bir şeyden bahsettiğini sezmiştim. Ama ben onu sorgulayamadan kavanozu eline aldı. Lezzetli vanilyalı kurabiyeleri tezgâhın üzerine bırakırken, dört gri inç uzunluğunda başparmak sürücüsünü almak için onları karıştırırken ve sonra kurabiyeleri koluyla bekleyen bir çöp kutusuna kaydırırken hareketleri sarsıntılı ve telaşlıydı.

Nefesim kesildi.

"Aman Tanrım, kadın. Az önce o nefis kurabiyeleri çöpe mi attın?"

Soruyu duymazdan geldi, dişlerini sıktı ve flaş bellekleri bana doğru itti. "Bunlar senin."

"Sen neden bahsediyorsun?" Aklım hâlâ o olağanüstü kurabiyelerin kaybindaydı. *Asla toparlanamayabilirdim.*

Sonunda gözlerini gözlerime dikti ve gördüğüm şey mideme inen bir yumruk gibi geldi. Hem ateş hem buz, hem kırmızı hem mavi, hem öfkeli hem de kederliydi.

"Kanıtları aldığın video bu flash belleklerde. Onları buraya, bu mutfağa sakladım. Onlar artık senin. Onları istemiyorum."

Ağzım bir karış açıldı ve gözlerimin kocaman açıldığını hissettim. Bön bön baktım - ki bu benim için alışıldık bir ifade değildi - onunla sonumu getirebilecek olan inç uzunluğundaki teknoloji parçaları arasında gidip geldim.

"Onları taşınabilir belleklerde saklıyorsun." Bu bir soru değildi; ne kadar büyük bir hata yaptığımın ifşasıydı.

Chicago'daki arkadaşımın tüm kaynaklardan kanıtları sildiğini sanıyordum. Durum öyle değildi. Tüm zaman boyunca kontrol ondaydı. Ve şimdi de kontrol ondaydı. Anlaşmamızın ne zaman biteceğine o karar veriyordu. Ben değil.

Ben de ğil.

Kalbim kulaklarımın arasında gümbür gümbür atıyor, panikle besleniyordu. Bu his, kafa kafaya çarpışmadan önceki saniyelere benziyordu; diğer arabanın geldiğini görürsünüz ama olacakları durdurmak için hiçbir şey yapamazsınız.

Jenn ellerini kalçalarının üzerine koyarak çenesini meydan okurcasına eğdi. "Artık yardımını istemiyorum."

Yüzümü buruşturdum, tepkimi zamanında gösteremedim çünkü kalbim yeniden göğüs kafesime çarpmaya başlamıştı. Ama ses tonuma nazik bir sakinlik katmayı başararak, "Peki ya ben yardım etmek istersem?" diye sordum.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi kararlılıkla, başını sallayarak ve gözlerini çay fincanlarına indirerek. "Bana iyi bir başlangıç yaptığın ve yoğun hayatından zaman ayırdığın için minnettarım.

. . . . İstedğim şeyin önemli olduğunu göstermek için. Önümde uzun bir yol olduğunu biliyorum. Claire'in dediği gibi, yeni bir kafes aramadan önce kendi başıma uçmayı denemek istiyorum."

Ona baktım, hareket edemiyordum, hem gururlu hem de kederliydim.

Hazır değildim.

Onu bırakmaya hazır değilim.

"Kurabiyeler bittiğine göre çaya gerek yok." Sesi dalgın geliyordu ve yine kaşları çatılmıştı. Aniden döndü ve çay fincanlarını rafa geri koydu, ellerini gereksiz yere önlüğüne sildi. "Ön tarafta bitirmem gereken birkaç iş var, o yüzden seni yalnız bırakayım."

Jenn bana kibarca gülümsedi ama gözlerini boynumdan daha yukarı kaldırmadı. Hafif adımlarla ana fırına gitmek üzere mutfaktan çıktı.

Kıpırdamadan durdum, kaybolduğu noktaya baktım ve onu dinledim. Kendimi dışarı atmam için beni belirsiz bir şekilde terk ettiği son seferden farklı olarak, sandalyelerin yere sürtündüğünü, anahtarların şingırdadığını ve cam kutuların açılıp sonra kapandığını duydum.

Kelimeleri aradım ama bulamadım. Böylece sersemlemiş ve neden kalbimin sıkıştığına dair kafam karışmış bir şekilde oradan ayrıldım. Ama gerçekten kafam karışık değildi. Daha ziyade, kalbim ağrıyordu ve sebebini kabul edemeyecek kadar inatçıydım.

Eve dönerken onu düşünmeden edemiyordum. Geldiğimde yüzündeki gülümsemeyi ve gittiğimde kaşlarını çatmasını düşündüm. Giydiği elbiseyi düşündüm. Sarı değildi. Öpüşmemizi ve neden durduğumu düşündüm. Uzun zamandır ilk kez kendimi sorguladım.

Ama en çok da Jennifer'ın vanilyalı kurabiyeleri attığında benim için hayati önem taşıyan bir şeyi atmış olduğu fikrinden kurtulamıyordum.

Ve o şeyin ne olduğundan tam olarak emin olmasam da, asla iyileşemeyebilirdim.

BÖLÜM 19

"Seni hiç çiçek açmayan ama içinde gizli çiçeklerin ışığını taşıyan bir bitki gibi seviyorum."

- Pablo Neruda

~Cletus~

"GERGINSIN. Gerginsen yoga yapamazsın."

Formumu bozdum ve yoga partnerime kaşlarımı çatarak baktım. "Beni gagalamayı bırakır mısın?"

Sienna bir kaşını kaldırdı. "Sadece ötmeyi kesersen."

Ağzım seğirdi ama yayılmadan önce gülümsememi yakaladım. "Şimdi de bana ukala diyeceksin."

"Demeyecektim. Sana piliç mıknaatısı diyecektim."

Bir kahkaha attım ve Jethro'nun nişanlısına başımı salladım. Kelime oyunlarında iyiydi ve bu yönünü seviyordum. Beni her zaman daha iyi bir ruh haline sokardı.

Sienna bir gülümseme attı ve alametifarikası olan gamzeleri ortaya çıktı. "Bu hoşuna gitti mi?"

"Anasını siktiğim denmesinden daha iyi."

Şimdi de başını arkaya atarak güldü. "Oh, çok komik. Bunu filmlerimden biri için kullanacağım."

"Devam et. Karlı bir şey için kullanmıyorum." Kendimi matımın üzerinde yeniden ayarlayarak gözlerimi kapattım, nefes alıp verdim -zihnimi boşalttım- ve pozu tekrar denedim.

Pazartesi sabahıydı ve Jennifer Sylvester ile son dersimden bir hafta sonra Cadılar Bayramı'na denk geliyordu.

Mutsuzdum. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar.

Sienna ve ben dışarıda, çiftlik evinin arka güvertesinde, arazimize sırtını dayamış milli parka bakıyorduk. Sabahın ortasıydı, soğuktu ama çok soğuk değildi ve güneş Smokies'in üzerinde yeni yeni belirliyordu. Sis hala

Evimiz vadinin derinliklerinde olduğu için kır çiçekleri tarlasına giderdik; yılın bu zamanında güneş sabah 9:30'a kadar eve değmezdi.

Sienna ve ben, o ve Jethro Washington Eyaleti'ndeki son filmini çekmek için ayrılmadan önce birkaç kez birlikte yoga yapmıştık. Döndüğünden beri haftada üç sabah yoga için buluşuyorduk. Bebeğe zarar verebilecek herhangi bir pozisyon yapmasını istemiyordum, bu yüzden hamilelik için güvenli bir rutin hazırladım. Bana saçmaladığımı ve her şeye burnunu sokan bir amca olduğumu söyledi ama yine de yaptı.

"Sienna sessizliği bölerek, "Jethro'nun bekârlığa veda partisi hakkında..." dedi. Sanki boşluğu benim doldurmam bekleniyormuş gibi cümleyi yüksek bir notla bitirdi.

Ona bakmayı reddederek başımı salladım. Neyin peşinde olduğunu biliyordum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Jethro'ya söyle, kirli işlerini kadınına yaptırmaktan vazgeçsin."

"Ya merak ediyorsam?"

"Fotoğrafları olaydan sonra paylaşırım."

Gözlerini üzerimde hissediyordum, düşünüyordu. "Bir striptizci tuttuğun doğru mu?" Sesindeki gülümsemeyi duydum. "Çünkü Jessica'nın benimki için tuttuğundan oldukça eminim. Kız kardeşim Marta dehşete düşecek."

"Kız kardeşin her zaman dehşete düşer."

Sienna şaşkın bir kahkaha attı. "Gerginsin." Poz değiştirdiğini duydum. "Ve sen de huysuzsun."

"Ben her zaman huysuzum."

Huysuzdum.

Duane ve Jess, Big Todd'a gelmediğimiz için üzülmemişlerdi. Ama ben üzül müştüm ve hâlâ üzgündüm.

Jennifer'ı bir haftadır görmemiştim. Yokluk kalbin daha da büyümesini sağlamaz. Bunu kim söylediye tam bir aptalmış. Yokluk kalbi intihara meyilli yapar. Al kalbimi için

Örneğin. Bir hafta boyunca gece ya da gündüz, tuhaf zamanlarda kaburgalarımın çarpıp durdu.

Belli ki kalbim hem kendisi hem de benim için tehlikeliydi çünkü Jennifer Sylvester ve ben birbirimize hiç ama hiç uygun değildik.

Onun peşinden gitseydim, ilgimi arzuladığını varsayarsak bile, aramızdaki işler karmaşıklıyordu. Karışıklığa tahammül edemezdim. Ailesi onaylamazdı ve ben de onların onayını istemezdim. Ben tahmin edilebilir bir şey istiyordum ve o beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi. Birlikte mükemmel pragmatik olmayacaktık. Etkileyici bir şekilde mantıksız olacaktık.

Dahası, çekimimin yoğunluğu dikkatimi dağıtıyordu ve dikkatimi dağıtan bir partner istemiyordum. Geçen ay, Jennifer Sylvester'ın düşünceleri görüşümü bulanıklaştırırken net göremediğimi kesin olarak kanıtlamıştı.

"Hayır, her zaman huysuz değilsin." Sienna sakalımı çekiştirdi. "Öyle olduğunu düşünmek istiyorsun ama değilsin. Bunun nedeni seni nedimem yapmamam mı?"

"Evet. O turuncu elbiseyi ben istemiştim." "O turuncu değil, yanmış umber."

"Turuncu ve nedimelerin balkabağına benziyor."

Yine güldü. "Beni güldürmeyi kes. Gülersem yoga yapamam."

"Biz balkabağına benzemiyoruz," diye meydan okudu arkamızdan tanıdık ve hoş bir ses.

Gözlerimi açtım ve döndüm. Kız kardeşim Ashley elinde bir fırın kutusuyla güvertenin basamaklarını tırmanıyordu. Yandaki yazıyı okumak için gözlerimi kıstım ve şüphelerimi doğruladım. Donner Fırını. Yüzümü buruşturdum.

"Biz balkabağı değiliz. Çarpıcı sonbahar kabaklarıyız. Günaydın Sienna. Kendini nasıl hissediyorsun?" Ashley Sienna'nın yanına gitti ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Sana limonlu muhallebili kek getirdim."

"Sen bir azizesin." Sienna ayağa fırladı ve kutuyu Ash'ten aldı.

İki kadın piknik masalarından birine doğru ilerleyip kutuyu açıp içine dalmaya başladıklarında onları gözlerimle takip ettim.

"Hey!" Ayağa kalktım. "Yoga ne olacak?"

"Yoga bekleyebilir." Sienna beni başından savdı. "Jethro geçen hafta bunları eve getirdiğinden beri canım çekiyor. Şu anda tadı güzel olan tek şey bu. Jennifer Sylvester'ı her gün benim için pişirmesi için tutmak istiyorum."

"Ona sorabilirsin, düğüne geliyor. Eminim bunu yapacaktır." Ashley ağzına bir lokma tıktı ve gözleri yuvalarından fırladı. "Ermergerd!"

"Biliyorum, değil mi?" Sienna başparmağındaki muhallebi parçasını yaladı ve inledi.

"Jennifer'ı düğüne sen mi davet ettin?" İlgimin gücünü gizlemek için ses tonumu soğukkanlı tutarak yanağımı kaşıdım. Sienna'nın Jenn'i davet etmesini beklemiyordum, özellikle de Kip Sylvester'ın Sienna'yla ilk tanıştığında yaptığı aptalca davranıştan sonra. Jethro ve Sienna'nın ilk randevusu sırasında The Front Porch'ta ona yirmi peçete imzalatmıştı.

Sienna cevap veremedi çünkü çiğniyordu. Ashley'e baktı, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı.

"Hayır, Jennifer'ın davet edildiğini sanmıyorum. Ama Jackson davet edildi, hem Jessica'nın kardeşi olduğu için hem de Jethro şerifi davet etmek istediği için. Jennifer Jackson'la birlikte gidiyor," diye açıkladı Ashley, sesi normal ve sakindi, sanki bu iç burkan bir haber değilmiş gibi.

Sanki bu şimdiye kadarki en iğrenç, dünyayı sarsan, iğrenç ve üzücü haber değilmiş gibi.

"Ne?" Keskin sorum ben daha yakalayamadan, göğsümdeki öfkeli çarpıntıyla ağzımdan fırlamıştı. "Jennifer Jackson'la gidiyor da ne demek?"

Ashley gerildi, gözleri büyüdü. Gözlerini Sienna'ya, sonra tekrar bana çevirdi. "Aynen öyle. Jackson Jennifer'ı düğüne götürüyor."

Görüşüm önce kırmızıya, sonra siyaha boyandı.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladım.

Ashley bir adım geri çekildi ve ellerini aramızda birleştirdi. "Sakin ol, Cletus."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Jackson bana pastanede söyledi. Jennifer'la birlikte oradaydı." Ashley bir elini omzuma koydu, sonra kolumdan aşağı indirdi, gözleri geniş ve endişeliydi.

Kan basıncım tavan yapmış olmasına rağmen dokunuşu beni kendime getirdi. Kulaklarımın arasından gelen ses öteki dünyayı bastırıyordu. Döndüm, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim; buklelere ve düğümlere takıldılar ve acı ayıltıcıydı.

Sakinleşmem gerekiyordu.

Ama yapamadım.

Jennifer ve Jackson . . . uyuyorlar. Aslında, onun adı bile "J" ile başlıyordu.

Ama sadece düşüncesi, sadece onları birlikte görme düşüncesi.

Ellerini onun Üzerinde . . .

Nefes alamıyordum.

"Cletus?" Ashley'nin yumuşak sesi kulaklarımı doldurdu, sesindeki belirsizlik beni utandırdı.

Öfkemi kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Yıllardır kendimi kaybetmemiştim. Yoga yaptım. Meditasyon yaptım. Listeler oluşturdum. Planlar yaptım. Ama hiç kendimi kaybetmedim.

"Gitmem gerek." Matıma doğru yürüdüm ve onu yuvarladım, hala kırmızı görüyordum.

"Hey, nereye gidiyorsun? Arkadaş ister misin?" Sienna doğal görünmeye çalıştı ve neredeyse başarıyordu. O bir

iyi bir aktris.

Başımı salladım, cevap veremedim. Hâlâ çok öfkeliydim ve kafama takmıştım. Jackson ve Jenn'in birlikte görüntüleri, onun çıplak tenine dokunması, belini tutması, imkansız gözlerine bakması, onu öpmesi... iğrenç görüntülerden oluşan iğrenç bir kolaj aklımdan geçti.

Bundan nefret ediyordum.

Yutkundum, midem bulandı ve başım döndü. Bundan *nefret* ediyordum.

Sabitlenmeyi durduramıyordum. Görüntüler durmuyordu. *Bundan* nefret ediyordum.

Kendimi kontrol edemiyordum. Ve nefret ettim.

"YANILMIŞIM."

Billy masasından başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla irileşmişti.

İçeri davet edilmeyi beklemedim. Bu onun etkileyici ofisine sadece ikinci gelişimdi. İlki geçen yıl annemizin ölümünden sonraki haftaydı. Duygusal bir çöküntü yaşamadığından emin olmak için ona öğle yemeğinde çorba ve ekmek getirmiştım. Öyle olmamıştı.

Bu sefer, kendi şüpheli duygusal sağlığım yüzünden buradaydım.

Billy ben kapıyı kapatana kadar bekledi ve bana "Ne konuda yanılmıştın?" diye sordu.

"Billy." Kaşlarımı çatarak ona bir kez göz kırptım, yüzümde yoğun bir kızgınlık ifadesi vardı. "Gerçekten mi?"

Neden bahsettiğimi anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı.

"Birincisi, ben asla yanılmam. Yani hangi konuda yanıldığım çok açık."

"Yanıldığın en az yüz şey sayabilirim. Daha spesifik olman gerekecek."

Öğle yemeği için getirdiğim yiyecekleri konferans masasına koyan kardeşime başımı salladım. "Beni hayal kırıklığına uğrattın kardeşim. Böyle bir zamanda benimle dalga geçiyorsun."

Ağzının kenarı üzüntülü bir gülümsemeye kalktı. "Jennifer Sylvester."

"Kesinlikle." Yüzümü buruşturdum. Adını duymak bile nefes almamı zorlaştırıyordu. "Bunun olmasına nasıl izin verebildim?"

Billy'nin gülümsemesi derinleşti, ancak gözleri durumuma acıdığını belli ediyordu. "Bunun olmasına sen izin vermedin, Cletus. Hiç kimse buna *izin* vermez, tıpkı hiç kimsenin biriyle yatmak uğruna akıl sağlığından bilerek vazgeçmeyeceği gibi."

"Mesele bu değil. Bu sevişmekle ilgili değil." "Biliyorum," dedi ve gerçekten de b i l i y o r d u . Gözleri ve ses tonu ne kadar yakından *tanıdılığıyla* ayıktı.

"Yine de ..." Jennifer Sylvester'la bir ömür boyu sevişmek için akıl sağlığımın ne kadarından vazgeçebileceğimi düşünürken başımı yana eğdim. "Sevişmek kesinlikle bunun bir parçası."

"Kesinlikle." Billy'nin gözleri arkamda bir noktaya kaydı ve odağını kaybetti.

Billy'nin bir şeylere odaklandığını hissediyordum - Billy'nin odaklandığı kadar odaklanmıyordu - ve bunu bölmek istemedim. Bu yüzden onun sessiz ve düşünceli duraklamasından yararlanarak iyi döşenmiş konferans masasının üzerindeki yiyecekleri açtım.

Tam bir dakika geçtikten sonra düşünceli sessizliğini böldüm. "Ne tür bir çorba istersiniz? Fransız soğanı ve sebzeli arpa çorbam var."

"Vejetaryen mi?" Yüzünü buruşturarak büyük sandalyesinden kalktı ve masaya doğru ilerledi.

"Hamburger de getirdim." Yanlarında patates kızartması olan iki kapalı yemek kabını gösterdim.

"Çok daha iyi." Benimkinin yanına oturdu ve hamburgere uzandı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Eh . . ." Çenemi kaşıdım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Şantaj içeriyor."

Kaşları havaya kalktı. "Ona şantaj mı yaptın?"

"Hayır. O bana şantaj yaptı."

Kaşları daha da yukarı fırladı. "Yine mi?"

"O bana şantaj yaptı. Jennifer bana şantaj yapıyordu. Sadece bir haftalığına -en azından ben videonun sadece bir haftalığına onda olduğunu sanıyordum- ona yardım ettim çünkü istiyordum."

"Anlamıyorum. En baştan da başlayabilirsin." "Peki."

Hamburgerimin paketini açtım ve üstteki ekmeği attım.

Topuzlar gereksizdi. "Yanlışlıkla videoya çekmiş Şerifin ofisinden kanıt alıyorum."

Billy bir lokmada boğuldu ve fıskiyeli içeceğine uzandı. Büyük bir yudum yutarken gözleri şişmeye devam etti ve sonra kısık bir sesle, "Bu sefer kimdi?" diye sordu.

"Pardon?"

"Kimdi o? Duane mi? Beau mu?" "Jethro değildi, değil mi?" diye sormadan önce tereddüt etti, gözlerinin arkasında yoğun bir endişe titreşimi parladı.

"Hayır! Hayır, öyle bir şey değil. Kanıttı..." diye homurdandım, hamburgeri kabına geri koydum. "Sana söylemeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü bilmek istemiyorsun."

Billy'nin daralmış bakışları üzerimde gezindi, değerlendirdi; sonunda başını salladı. "Peki. Kanıt toplarken seni videoya çekmiş ve sonra da sana şantaj yapmış. Dürüst olmak gerekirse, neden ona yardım etmeye karar verdiğini merak ettim. Bunun kalbinin iyiliğinden kaynaklanmadığını biliyordum, en azından ilk başta."

"Haklısınız. Ona yardım etmeyecektim. Artık başkalarının savaşlarında yer almıyorum."

Sertleşti ve gözlerinin arkasından bir endişe gölgesi geçti. "Olanlar senin hatan değildi, Cletus. Babamızın yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

Ağabeyimin ötesine, masasının arkasındaki pencereye baktım. "O ve kulüp kardeşleri bana yardım ettiğini öğrenince seni hastaneye yatırdılar."

"Senden daha büyüktüm ve hatırlarsan beni ilk kez hastaneye yatırmıyordu."

"Bacağını kırmıştı. Futbol bursunu kaybettin. Kasabadaki herkes bursu kendi isteğinle reddettiğini düşünebilir ama bunun nedeni kimsenin hikayenin tamamını bilmemesidir."

"Ne olduğu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Burnunu kırdı. Ve köpeğini öldürdü. Daha on altı yaşındaydın."

Yıllar önce kafama takmayı bıraktığım canlı bir anı zihnimi rehin aldı. "Ona yardım etmeye çalışmamalıydım. Carla ailemden biri değildi."

"O bir arkadaştı." Pişmanlığımı sabırsızca elinin tersiyle itti. "Bazen arkadaşlar ailedir."

"Carla değildi ama. O kadar da iyi bir arkadaş değildi ve bunu anlamak için geriye dönüp bakmaya hiç ihtiyacım olmadı." Gözlerimi tekrar kardeşime çevirdim ve onun kanlı yüzüne dair hatıralarımı temiz yüz hatlarının üzerine aktardım. "Nefret ettiğim şey adaletsizlikti. Ona karşı özel bir yakınlığım yoktu. Ama babası, o bir canavardı."

Carla'nın babası ve bizim babamız Demir Haydutlar'da birlikte kaptanlık yapmışlardı. Babamızın da bir canavar olduğunu eklemedim. Gerek de yoktu zaten. Billy, belki de hepimizden daha fazla, zaten biliyordu.

"Kaçmasına yardım ettin. Bu iyiydi. İyi bir şey yaptın."

"Ve bunun bedelini ödedin."

"Tek hatan yakalanmaktı. Okuldaki kabadayılarla kavga etmek bir şeydi; bir kaptanı çağırarak

Iron Wraiths de başka bir şey. Çenenin kapalı tutmalıydın." Billy ses tonunu hafif tutmaya çalıştı, sanki başka insanlar ve onların sorunları hakkında konuşuyormuşuz gibi. Gözleri anlayışlıydı, tıpkı on üç yıl önce olduğu gibi.

Kardeşim harika bir adamdı. Hayatında büyük işler başaracaktı, bundan hiç şüphem yoktu. Bize, hepimize duyduğu saygı alçakgönüllüydü. Bazen bunu hak etmediğimizden şüphelenirdim.

"Çok üzgünüm, Billy."

Billy bir süre bana baktı, gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı, sonra omuz silkti. "Geçmişte kaldı. Annemin dediği gibi, 'Osurukları ve geçmişini arkada bırakmak en iyisi.'"

Buna kıkırdadım. Bu onun en skandal sözlerinden biriydi.

"Bana Jennifer'la ne olduğunu anlat." Billy bizi konumuza geri döndürmeye çalıştı. "Seni videoya çektiğini söyledin, sonra ne oldu?"

"Chicago'daki Alex'le temasa geçtim ve videoyu bilgisayarından ve telefonundan kaldırmasını istedim." Kaşlarımı çatarak düşüncelerimi dışa doğru yeniden odakladım. Bazen uzak geçmiş ile şimdiki zaman arasında geçiş yapmam biraz zaman alıyordu. "Kaldırdığını sanmıştım ama mesajını tekrar okuyunca video hiç orada değilmiş gibi görünüyor."

"Mesajında ne diyordu?" Billy bir lokma yemek yerken sordu.

"Videonun şahsın telefonunda, bilgisayarında ya da bulutta kayıtlı olmadığını doğrulayabilirim" dedi."

"Yani sildiğini sanıyordun ama ortaya çıktı ki-"

"Bilgisayarına, telefonuna ya da buluta kaydetmemiş. Taşınabilir belleklere kaydetmiş."

Billy'nin gülümsemesi yavaş, küçük ve takdir ediciydi, gözleri aşağıya ve yana kayıyordu, sonra güldü. "Akıllı kız."

"Öyle. Ama babası telefonunu ve bilgisayarını rastgele kontrol ediyormuş - Jessica'ya göre öyle. Geçen pazartesiye kadar parçaları bir araya getiremedim."

"Pazartesi günü ne oldu?" Hamburgerini aldı.

"Onu öptüm."

Billy hamburgeri ağzından çıkarırken ısırığın ortasında durakladı. "Güzel."

"Hayır. Bu kötü. Bunu öpüşme pratiği yapmasına yardım etmek için yaptığımı sanıyor, tıpkı senin ona çıkma pratiği yapmasına yardım ettiğin gibi."

"Oh. Kötü."

"Evet. Sonra bana USB bellekleri verdi ve onun için öldüğümü söyledi."

"Öyle mi dedi?" Billy yine lokmasının ortasındaydı ve bana sorusunu sormak için yine durmuştu.

"Çok fazla kelimeyle." Yemeğimi ittim. Aç değildim.

"Cletus."

"Billy."

"Süsleme. Ne dedi?"

"Yardımanın için teşekkürler' dedi. Artık sana ihtiyacım yok. İşte videon. Git buradan' dedi. Aşağı yukarı böyle dedi." Aç olmamama rağmen bir patates kızartması atıştırdım. Patates kızartmasının tuzluluğu dikkatimi göğsümdeki ağrıdan uzaklaştırdı.

"Hmm." Billy sonunda hamburgerinden bir ısırık daha aldı, bir şeyleri çiğnerken gözleri sola kayıyordu. "Her şey daha kötü olabilirdi."

Bir kızartma daha aldım, şöyle bir baktım, sonra masaya geri koydum. "Daha kötü olabilirdi. Jackson James'le birlikte Jethro'nun düğününe gidiyor."

Billy'nin kaşları tekrar havaya kalktı. "O pislik mi?"

"Biliyorum," diye cevap verdim, dişlerimi yana kaydırarak. "Eylül ayında ona cüzzam geri vermeliydim."

Noel boyunca onu meşgul ederdi."

"Hmm." Billy hamburgerini bıraktı, beni inceledi ve parmaklarını peçeteyle sildi. "Ne yapacaksın?"

"İşte bu yüzden buradayım. Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım var."

Gözleri ihtiyatlı bir güvensizliği yansıtıyordu. "Sana ne yapacağımı söylememi mi istiyorsun?"

"Evet. Çünkü içgüdülerim fırına gidip onu omzuma atmak ve benim yapmak istiyor."

Billy kollarını kavuşturdu. "Bu kötü bir fikir. Bunu denedim ve sonu iyi bitmedi."

"Aynen öyle. Artı . . ." Nefes aldım, havayı ciğerlerimde tuttum ve yavaşça nefes verdim, gözlerim Billy'ye, sonra da üst ekmeği olmayan hamburgerime kaydı. "Bir de çok çocuk sahibi olmak istemesi gibi küçük bir sorun var."

Billy'nin gözbebeklerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Gözbebekleri her zaman çok özel bir ağırlık taşımıştı. Çocukken Jethro bir şakacı, babamız bir canavardı ve Billy örnek aldığımız kişiydi. Asla hayal kırıklığına uğratmak istemediğim kişiydi.

"Cletus-"

"Ne söyleyeceğini biliyorum."

"O zaman bunu atlayabiliriz ve sen de hatalı olduğunu kabul edebilirsin."

"Aynı gün içinde iki konuda yanıldığımı kabul edemem." Dikkatimi tekrar ona verdiğimde bana sırtıttığını gördüm. "Bu kıyameti getirebilir."

"O zaman yarın itiraf et."

Boğazımda balon gibi şişen endişeyi yutkunarak geçiştirdim. Hiç endişeli değildim, bu yüzden bu hisse alışmam bir dakika sürdü.

"Öfkemi gördün. Kendimi kaybettiğimde nasıl olduğumu biliyorsun. Bayılırım. Hatırlamıyorum. Gerçekten çocuk sahibi olmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Billy'nin sırtışı hüzünlü bir gülümsemeye dönüştü. "Hepimizin içinde Darrell var, Cletus. Tıpkı ona benziyorum, Ashley de öyle. Sence aynaya baktığımda gördüğüm şeyden hoşlanıyor muyum? I

nefret ediyorum. Ama babamla paylaştığım için yüzümü kesmeyeceğim. Çocukken onun yaptığı gibi öfkelenmekten korktuğun için aile kurmama kararın takdire şayan ama aynı zamanda aptalca."

"Ve eğer ben-"

"Hayır." Billy avucunu masaya indirerek sert bir *vuruş* yaptı. "Korkak olmak için bahane üretmeyi bırak. Jennifer'ı hayatında istiyor musun?"

"Evet," diye sesimden daha güçlü bir şekilde cevap verdim, bu cevap temellerimi sarsıyordu, içimin derinliklerinden, tutkumla birlikte öfkeyi de gömdüğüm yerden geliyordu.

"O zaman korkuların da dahil olmak üzere önceliklerini yeniden değerlendirirsin. Daha iyi ve daha cesur ol. Benim yaptığım hataları yapma."

"Peki ne yapmalıyım?"

Ağabeyim uzun bir süre beni inceledi, içinde bulunduğum durumu düşünürken kaşları çatılmıştı.

Sonunda içini çekti ve şöyle dedi: "Her şeyi anlatmaya ne dersin? Ona her şeyi anlat."

Yavaşça bir kez göz kırptım, sonra ağabeyime ters ters baktım. "Bu tavsiyeyi sevmedim. Bu cidden boktan bir tavsiye."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Bu senin tavsiyen. Bana hep bunu yapmamı söylüyordun," gözleri düştü ve devam etmeden önce bir nefes aldı, "Scarlet'le."

Billy gözlerini ayırmadan yarısı yenmiş hamburgerine baktı. Onun adını neredeyse hiç söylemezdi: *Scarlet*. Scarlet olarak doğmuştu ve birlikteyken de Scarlet'ti. Ama on dokuz yaşında kasabaya dönüp Ben McClure ile nişanlandığında adını Claire olarak değiştirmişti.

"Yine de boktan bir tavsiye. Kafasında ne olduğunu bilemem. Ya beni reddederse?" Sözlerim onda küçük bir gülümseme yarattı. Yine de ekledim, "Umarım kabul etmemişsindir."

Başını iki yana salladı. "Önce benimle konuşmayı kabul etmesi gerekirdi."

Kardeşimi inceledim. "Sen ve ben bir tekneyi paylaşıyor olabiliriz."

"Evet, ama senin teknen daha yeni."

"Bu doğru." Kaşlarımı çatarak soğuk bir patates kızartması aldım ve ketçapla kana buladım. "Asıl soru, bu tekneden nasıl çıkacağım?"

BÖLÜM 20

"...Hiçbir vernik ahşabın damarlarını gizleyemez; ve bu ne kadar çok cila sürerseniz, tahıl kendini o kadar çok ifade edecektir."

- Charles Dickens, *Büyük Beklentiler*

~Jennifer~

"Bu aptalca isyan döneminden geçtiğini **BILIYORUM** ve moda heveslerini denemek istemeni anlıyorum ama lütfen yarın iş için giyinir misin? Fırına fotoğrafçı gelecek ve Jacqueline ile New York'taki toplantı hakkında bir Skype görüşmemiz var."

Taciz edilmiş gibi görünen annem kendini karşımdaki sandalyeye attı ve elindeki not defterini tezgâhın üzerine bırakıp bir sayfasını açtı.

Günlerden cumaydı, ilk öpücüğümden on bir gün sonra. Hayatım artık ilk öpücüğümden bu yana geçen günlerle ölçülecekti, çünkü bu kadar şaşırtıcı ve yıkıcı olmuştu.

Muzlarımı henüz marketten almamıştım ve önümde özel siparişlerle dolu uzun bir akşam vardı. Yorgundum çünkü fazla uyuyamıyordum.

Cletus'u özlüyordum ve onu özlemekten nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum. Onu öpmek bir hataydı, korkunç bir hata. Öpüşmeden önce bile ona karşı hissettiklerim birbirine karışmıştı. Sürekli onunla birlikte olmak, onunla saçma sapan şeyler konuşmak, onun fikirlerini, beğenilerini ve sorunlarını dinlemek ve benimkileri paylaşmak istiyordum.

Hiç yardımcı olmuyordu: vücudu, yüzü, sesi ve gözleri.

Saçmalık.

Kendimi işe vermemin çok az faydası oldu ama başka seçeneğim de yoktu. Sonbahar yılın en yoğun zamanıydı.

Vadi'deki düğünler için. Herkes fotoğraflarının sonbahar renklerinden oluşan bir tuvale karşı sahnelenmesini istiyordu.

"Jennifer? Beni duydun mu?"

Düşüncelerimden sıyrılarak başımı salladım. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Yarın kostümümün içinde olacağımdan emin olacağım." Alarmımı otuz dakika erkene kurmayı aklıma not ettim.

Billy ile buluştuğumdan beri hem şehirde hem de işe giderken daha düzenli olarak rahat kıyafetler giyiyordum. Şu anda üzerimde yeni bir kot pantolon ve Almanya'daki mektup arkadaşlarımdan birinin birkaç yıl önce gönderdiği bir tişört vardı. Geçen haftaya kadar bunu uyku tişörtü olarak kullanıyordum. Bu, onu gün içinde ya da toplum içinde ikinci giyişimdi.

Bu durum annemi son derece kızdırmıştı.

"Kostüm mü?" diye sordu, kelimenin keskinliği dikkatimi çekmişti.

Süslemekte olduğum düğün pastasından (sarı, mor ve kırmızı yaprak desenli beyaz fondan) başımı kaldırdım ve annemin bakışlarıyla karşılaştım.

"Evet. Kostüm."

Öflemeye benzer bir ses çıkardı, ama aynı zamanda homurdanmanın unsurlarını da taşıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sadece sarı elbiselerden birini giyeceğim ve saçımı falan yapacağım demek istedim."

Kızın ağzı açık kaldı. "Bana günlük kıyafetlerini kostüm olarak gördüğünü mü söylüyorsun?"

Fondan için kullandığım küçük oklavayı tezgâhın üzerine bıraktım ve anneme baktım. Yalnızdık ve ben yorgundum. Ve tedirgindim. Bu nedenle vereceğim yanıt üzerinde iki kez düşünmedim.

"Tabii ki bu bir kostüm anne." "Güzel görünmeyi sevdiğini sanıyordum?"

Duraksadım, onu inceliyordum, gözlerinde şaşkın bir acı vardı. İki seçeneğim vardı ve ikisi de bana pek cazip gelmedi. I

her gün giyinip kuşanmaktan hoşlanıyormuşum gibi davranmaya devam edebilirdim. Ya da ona gerçeği söyleyebilirdim.

Son birkaç haftadır saç ve kıyafet seçimlerime sürekli itiraz etmesine karşı mücadele etmek ilişkimizi germiştir. Ama o zaman, gerçekten bir ilişkimiz var mıydı? Mektup arkadaşlarım benim hakkımda, umutlarım ve hayallerim hakkında annemden daha çok şey biliyordu.

Ona gerçeği söylemeye karar verdim. Onun yerinde olsaydım, kızımın gerçeği duymak isterdim. Ama aynı zamanda saygılı da olmak istiyordum, çünkü o benim annemdi ve beni gerçekten görmese de seviyordu.

"Gerçekten mi anne? O elbiseleri sevmiyorum ve beni güzel hissettirmiyorlar. Beni aptal gibi hissettiriyorlar. Bir rol oynuyormuşum gibi hissettiriyorlar. Sarı rengi sevmiyorum ve saçlarımda sarı olmasını istemiyorum. Ve gerçek bu." Ses tonumu ihtiyatlı bir şekilde sakın tuttum çünkü onun seçimlerini ya da önceliklerini aşağıladığımı düşünmesini istemiyordum, aşağılamıyordum. Sadece kendim için farklı bir şey istedim. *Dürüst olmak istiyordum ve onun beni dinleyip anlamasını istiyordum.*

Annemin yüzü düştü, gözlerinde hayal kırıklığı parlıyordu. Sonunda hayal kırıklığı incinmeye, sonra da hayal kırıklığına dönüştü. "Sanırım özür dilerim. Senin için kendim için istediğimden daha iyisini istediğim için üzgünüm. Sanırım markanı oluşturmak, seni olduğun yere getirmek için harcadığım onca zaman, enerji ve sayısız saatten hoşlanmadığın için üzgünüm."

"Sorun ben değilim," diye mırıldandım, kelimeler yakalayamadan ağızımdan kaçtı.

"Ne? Ne dedin sen?"

"O ben değilim. Ben Muzlu Kek Kraliçesi değilim. Bir marka olmaktan hoşlanmıyorum, ilgiden hoşlanmıyorum, fotoğrafımın çekilmesinden hoşlanmıyorum, insanlara kek servis etmekten ve bana aval aval bakmalarından hoşlanmıyorum. Bunları hiç istemedim. Hiçbirini istemedim!" İtirafımla birlikte sesim bir haykırışa dönüşmüştü.

inşa edilmiş, bir gerçek diğerinin üstüne binmiş, bir hayal kırıklığı diğerine kanıyordu. Yıllarca çalkalanmış ve sonunda kapağı patlamış bir gazoz şişesiydim.

Nefes nefese kaldı, sanki ona tokat atmışım gibi irkildi ve bana bir yabancıymışım gibi baktı. "Jennifer Anne Sylvester. Sana ne oldu böyle? Bana karşı sesini yükseltme."

Boğazımın arkasında fokurdayan acıyı yuttum. Ailemi onurlandırmak istiyordum. Onları seviyordum. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Ama düşünmeme bile izin verilmezken nasıl nefes alabilirdim ki?

"Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?" Ayağa kalktı, sandalyesi mutfak fayansına sürtünerek kendini yukarı çekti.

"Sesimi yükselttiğim için özür dilerim." Üzgündüm.

Başını salladı, temkinli bir şekilde sakinleşmiş görünüyordu.

"Peki başka?" "Muzlu Kek Kraliçesi olmaktan hoşlanmadığım için üzgün değilim. I

hayatımın tema parkında bir karaktermişim gibi hissediyorum ve bu

yalnız bir yer. Gerçek bu ve sen de bilmek istedin."

Annem kaskatı kesildi, çenesini kaldırdı ve bana hayal kırıklığıyla hançer gibi baktı. Defterini aldı ve göğsüne bastırdı.

"Eğer böyle davranacaksan sana söyleyecek bir şeyim yok."

Bu sözlerle birlikte odadan çıkıp gitti.

Oturduğu sandalyeye baktım. Uzun süre baktım, göğsüm korkudan ağrıyordu. Beni reddetmesinden ya da kapı dışarı etmesinden korkmuyordum. Atmazdı. Ama bana asla aynı gözle bakmayacaktı. Uzun zamandır gurur duyduğu bir başarıydım ve eğer onun gururu ve neşesi olmazsam hayatında nereye sığacağımı bilmiyordum.

Belki de uymuyordum. Ve bu düşünce beni ağlattı.

Belki de zavallı olmaktan yorulduğum için ağladım. Belki de annemin istediği kişi olmadığım için ağladım,

ve Cletus'un istediği kişi değildim. Belki de kim olduğumu ya da gerçekten ne istediğimi bilmediğim için ağladım.

Geçen Pazartesi günü için planım Cletus'a USB bellekleri vermektir. Ne yazık ki o sırada mutfağın etrafına sakladığım beş veri sürücüsünden sadece dördünü bulabilmiştim. Mutfakđ didik didik ettikten sonra beşincisini bir kutu glütensiz unun içinde saklanmış olarak buldum. Benden başka kimse glütensiz ürünlerle uğraşmazdı, ben de onu orada bırakmaya karar verdim.

Cletus'la yollarımız tekrar kesişene kadar.

Eğer yollarımız tekrar kesişirse.

Bu düşünce beni zd.

Ne olursa olsun, geçen Pazartesi ona video kopyalarını verecek, anlaşmamızdan onu azat edecek, sonra da gururumu bir kez daha ortaya koyup ona çıkma teklif edecektim. Kurabiyeler özellikle bu olay için pişirilmişti. Eski bir aile tarifiydi. Efsaneye göre, büyükbabam Donner vanilyalı kurabiyeleriyle bykanneme kur yapmıştı.

Ama Cletus kurabiyelerimi istemedi.

Tecrübeli bir seks tanrıçası istiyordu. *Bir seks tanrıçasının kurabiyelerini istedi.*

Ben bir aptaldım.

Son *dersimizden* beri, hayatımı değiştiren o pckten beri, onu düşünmek bile kalp çarpıntısına neden oluyordu. O anı tekrar tekrar yaşayarak gece geç saatlerde uykusuzluk çektim. Sık sık onu, ağzını, bana nasıl sarıldığını, ne kadar harika hissettirdiğini hayal ediyordum. Kendimi sayamayacağım kadar çok kez dudaklarıma dokunurken, hatırlarken ve dilerken yakaladım. pcğn ne kadar harika olduğunu düşündüğüm her sefer için bir nikelim olsaydı, dünyadaki tüm nikellere sahip olurdum. Her bir nikel.

Cletus içinse özel ders olmuştu. Pratik yapmama yardım ediyordu. Zavallı, cahil, deneyimsiz Jennifer Sylvester.

Onun yardımını istemedim. Ben . . . şey, onu istedim. Ve onun da beni istemesini istedim. Beni. Tıpkı benim gibi. İkimizin

eşit olmak.

Ama bu asla gerçekleşmeyecek.

Yere kaydım ve yüzümü bir mutfak havlusuna bastırarak olmadığım kişi için ağladım. Ancak bir süre sonra, gözyaşlarım nihayet durduğunda, başım ağrıdığına, gözlerim kaşındığına ve acıma partisi resmen yorucu olduğunda, kafamın arkasında küçük bir ses duydum. *Bu anlamsız, Jenn. B u konuda gerçekten ne yapacaksın?*

Önümdeki dolaba baktım ve çaresiz hissetmekten yorulduğumu fark ettim. Çaresiz olmayacaktım. Artık olmayacaktım. Kontrolü ele alıyordum. İşleri kendim için, kendim çözecektim. Son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa o da hayatımı başkalarını mutlu etmek için yaşayamayacağımdı. Bu yüzden oradan başlayacaktım.

Kendime karşı dürüst olmalıydım.

Tanrım, kendime karşı dürüst olacaktım!

Ama önce gidip muzları almam gerekiyordu.

Çoğu insanın altı ayda yediğinden **daha fazla** muzu bir haftada **kullandım**. Genellikle muzları Cuma sabahı ve Pazar öğleden sonra alırdım. Ama bu Cuma Piggly Wiggly'ye kapanış saatine kadar gidemedim.

Üç düğün pastası, Cumartesi için diğer özel siparişler ve annemin ziyareti -ve ardından gelen hıçkırık şenliğim- arasında fırından saat 21:30'a kadar çıkamadım ve dükkan 22:00'de kapandı.

Hava soğuk olduğu için tişörtümün üzerine siyah bir kazak giydim. Kazak vücuda oturan bir kazaktı ve tişörtün kalın pamuklu kumaşının değil, elbisenin ince kumaşının üzerine giyilmesi gerekiyordu. Bu nedenle göğsümü biraz sıkıyordu.

Kot pantolon, siyah kazak ve yüksek topuklu ayakkabılar - çünkü yanımda sadece bunlar vardı- hızla park ettim ve mağazaya girdim. Ürün reyonuna zamanında ulaşmaya o kadar odaklanmıştım ki nerede olduğuma dikkat etmiyordum

Gidiyorum. Uzun market koridorundan çıkarken, sağlam bir insan duvarına çarptım ve duvar beni sabitlemek için kollarımdan tutmasaydı sırt üstü düşecektim.

"Ah, özür dilerim. Bakmıyordum." Başımı kaldırdım, koşarak geçmeye hazırdım ama gözlerim ağabeyimin sert yüzüyle birleşince tüm muz düşünceleri aklımdan uçup gitti.

Ona bakakaldım.

O da bana ters ters baktı, mavi gözlerinin ardında tam olarak okuyamadığım bir duygu parlıyordu.

"Isaac." Adını soludum, kalbim ayaklarımın üzerine düşmeden hemen önce acı dolu bir sıçrama yaptı.

"Jenn." Sanki daha fazla bir şey söylemek istiyormuş gibi duraksadı. Ama sonra gözleri karardı ve kollarımı bıraktı. "Nereye gittiğine dikkat et." Isaac arkasına baktı.

Sesi kızgın değildi. Sesi dikkatlice ilgisiz geliyordu. İlgisizliği kalbimi çatlattı, yeni bir acı içime bir şok dalgası gibi yayıldı.

"Hey, bu senin kız kardeşin değil mi?"

Gözlerimi kardeşimin pasif profilinden ayırıp arkasındaki kadına çevirdim. Tina Patterson, Pink Pony'de Hannah Townsend'le birlikte çalışan bir striptizciydi. Ama Hannah'nın aksine, Tina da ortalığı karıştırmayı çok severdi. Demir Hayaletler'le sık sık birlikte olduğu kasabada iyi biliniyordu.

Sağında ve solunda tanımadığım iki yüz vardı ama deri ceketlerindeki işaretlerden onların da motosiklet kulübünün üyeleri olduğu anlaşıyordu.

"Bu senin kız kardeşin mi?" Adamlardan biri, ceketinde *Drill* yazan iri yarı, kel bir adam, bir adım öne çıkıp benim alanıma girdi. Geri çekildim ama adam ilerlemeye devam etti.

Tina'nın güldüğünü ve diğer adamın yüksek sesle inlediğini duydum, "Bunun için zamanımız yok, Drill."

"Bana bir dakika ver, Kedi Balığı." Drill elini koridordaki rafın sağı tarafına koyarak beni içeri hapsetti. "Hey, sen Muzlu Kek Kraliçesi değil misin?" Gözleri önce aşağıya, sonra vücuduma kaydı.

"Ben . . . Ben Jennifer. Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi aramızda uzattım, kendimi kökleşmiş görgü kurallarından ayıramıyordum.

Drill denen kişi elime baktı ve avucunu benimkine doğru kaydırırken çarpık ve garip bir şekilde çekici bir gülümseme attı. "Çok tatlısın Jennifer. Seni yemek isterdim."

"Oh, kahretsin. Hayatta olmaz."

Timothy King'e ait olduğunu anladığım yeni bir ses koridorun aşağısından seslenerek hem Drill'in hem de benim dikkatimi çekti.

Keskin bir nefes aldım ve kendimi hazırladım, çünkü Timothy'yi görmek beynimi kardeşimin ilgisizliğinin acısını geride bırakmaya zorladı.

İnanılmaz derecede agresif, eli sıkı, "hayır" kelimesini duymak *konusunda* şüpheli bir yetersizliğe sahip olan Timothy King göz alıcıydı. Onunla hiç yalnız kalmamıştım, çünkü yalnız kalmak için bir nedenim olmamıştı. Ama bir akşam toplum merkezinin dışında beni köşeye sıkıştırmış, ellerini vücuduma koymuş ve beni öpmeye çalışmıştı. O zaman korkmuştum, çünkü alacakaranlıktı ve otoparkta fazla insan yoktu, şimdi de korkuyordum.

"Hey." Drill elimi çekiştirerek gözlerimi tekrar ona çevirdi. Keskin bakışları yüzümde gezindi ve sırtışı azaldı. "O adamdan hoşlanmadın mı?" Başını neredeyse bizimle aynı hizada olan Timothy'ye doğru eğdi.

Cevap vermedim, onun yerine gözlerimi devasa, kel, keskin mavi gözlü motorcu ile yaklaşan Timothy King arasında değiştirdim.

"Bakın burada kim varmış." Timothy'nin bakışları Drill'in bakışları gibi önce aşağıya, sonra yukarıya kaydı ve tiksintiyle gerildim.

Gizemli bir şekilde, Drill'in bakışı daha az tehditkâr gelmişti. Bu pek mantıklı değildi, çünkü Drill Timothy'nin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Tim sırık gibi ve uzun boyluyken, Drill daha da uzun boyluydu ama buna bir de dalgalı kasları eklenmişti. Her şeyi bir perspektife oturtmak gerekirse, boynunun benim belim kadar olduğundan oldukça emindim.

"Geri çekil, Kral." Drill doğruldu ve hafifçe önüme geçti. "Hanımefendi senden hoşlanmıyor."

"Ama ben bayandan hoşlanıyorum ve biz eski dostuz." Timothy sırttı ve gözüme çarpmak istercesine başını yana eğdi.

"İkiniz de siktirin gidin," diye homurdandı Isaac, eli üst koluma dolandı ve beni yana çekti. Kafamı kaldırdığımda ağabeyimin iki adama da ters ters baktığını gördüm. "O yasak bölge. İkiniz de."

Drill ellerini havaya kaldırdı. "Hey, anlıyorum. Eğer benim kız kardeşimde de o göğüsler ve o gözler olsaydı, ben de benim gibi birini onun yanında istemezdim."

Timothy King kollarını kavuşturdu, gözleri hâlâ üzerimdeydi ama sessiz kaldı.

Isaac kaşlarını çatarak motorculara baktı, sinirli görünüyordu, sonra beni koridordan dışarı ve kümelerinden uzağa sürükledi. "Sizinle dışarıda buluşacağım."

"Twilight, gitmemiz gerek." Bu hatırlatma Kedi Balığı denen kişiden gelmişti.

Kardeşim başını salladı. "Peki efendim. Şuna bir bakayım."

Bu mu? Kardeşim az önce bana "bu" mu dedi?

"Peki, tamam. Beş dakika içinde gidiyoruz, seninle ya da sensiz."

Isaac cevap vermedi, sadece beni kolumdan çekiştirerek diğer motorculardan uzaklaştırmaya devam etti. Beş sıra ileride keskin bir dönüş yaptı ve kolumu bıraktı. Döndüm, geri çekildim, koridordan aşağıya doğru yan adımlarla ilerledim. Arkasındaki hareket dikkatimi çekti; Tina onu takip etmişti. Koridorun kenarında durmuş, yüzünde bir sırıtışla bizi izliyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" Isaac kaşlarını çatı. Ellerinini yanlarından kaldırdı ve omuz silkti. "Neyin var senin?"

"Ben toplama yukarı muzlar," dedi aptalca, kendimi açıklıyordum.

Başını sallayarak sinirli bir kahkaha attı. "Gece saat onda mı? Tek başına mı?"

Başımı salladım.

Bakışları üzerimde gezindi. "Sonra ne oldu? Neden böyle giyindin?"

"Ne gibi?"

"Alçakgönüllülük yok. Açık saçık bir kadın gibi."

Sözlerine anlam vermeye çalışarak ağzım açık kaldı. "Ben öyle değilim.

Bunda yanlış bir şey yok. Giyinik değilim-"

"Giydiğin şeye ne diyorsun sen?" Isaac sıkılmış dişlerinin arasından konuştu ve irkilmeme neden oldu.

Arkamda bir yerlerden yeni bir ses "Kıyafet" dedi.

Omzumun üzerinden baktım ve Cletus'u uç kapağın etrafından bakarken buldum, bilgisiz bir sevecenlik maskesi sıkıca yerinde duruyordu. Aniden ortaya çıkmasıyla afallayarak ona göz kırptım.

Cletus sonra gereksiz bir şekilde ekledi, "Ben de kıyafet giyiyorum."

Isaac'in çenesi gerildi ve kollarını kavuşturarak öfkeli bakışlarını yeniden Cletus'a yöneltti.

"Hey, Cletus." Tina bir adım öne çıkarak Isaac'in yanına kaydı ve vücudunu onunkine bastırdı. "Duane nasıl?"

"Hastalıksız," diye cevap verdi Cletus kolayca. Onun hemen arkamda *durduğunu* hissettim -varlığı havada asılı duruyor ve güven veriyordu- ama yine de *burada ne işi vardı?*

"Jess'ten bıkmadı mı daha? Ona selamımı söyle," diye mırıldandı Tina, Cletus'un imalı hakaretini görmezden gelerek. Ya da belki de anlamamıştı.

Tina Patterson ve Duane Winston'ın uzun süredir bir dargın bir barışık ilişkileri vardı. Bir yılı aşkın bir süre önce Duane

sonsuzu dek bitirdi.

Cletus'un sesindeki kızgınlığı duydum, "Motorcu adın ne olmalı biliyor musun Tina? Dirty Pie."

"Tatlı turta demek istemedin mi?" Elini kardeşimin ceketinin içine kaydırıldı.

"Hayır. Kirli Turta demek istedim."

"Bu seni ilgilendirmez Winston." Isaac kendini Tina'dan kurtardı ve bir adım öne çıkarak kolumu tekrar yakaladı. Bu hareket beni o kadar şaşırtmıştı ki, öne doğru sendeledim. "Bu kız kardeşimle benim aramda."

"Kız kardeşin yok sanıyordum." Cletus hızla diğer tarafıma geçti ama ellerini üzerime koymadı. Bakışlarını Isaac'in kolumu tuttuğu yere dikti. Cletus'un sevecenlik maskesi düştü, gözleri mavi ve sıcaktı.

"Siktir git," diye hırladı Isaac Cletus'a, sonra öfkeli yüzünü benimkine indirdi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Babamız gecenin bir yarısı böyle giyinip şehirde dolaştığını biliyor mu?"

Kafam karışmış, incinmiş ve öfkesinden bunalmış bir halde irkildim. Kardeşim on sekiz aydır benimle konuşmamıştı. Zamanı geldiğinde ne hakkında konuşabileceğimizi, ona nasıl ulaşabileceğimi, eskiden olduğu kişiye nasıl ulaşabileceğimi hayal ediyordum.

Şimdi ona baktığımda, eskiden tanıdığım tatlı çocuktan, beni yürüyüşe çıkaran çocuktan, en iyi arkadaşım olan çocuktan hiçbir iz göremiyordum.

"Sen ne-"

"Sen bir utanç kaynağısın, Jennifer Anne. Ailelerimizin bunu kabul ettiğine inanamıyorum. Tanrı kadınlara, başkalarında uyandırdığınız şehvetten sorumlu olduğunuzu söyler."

Bunlar babamın birden fazla kez söylediğini duyduğum sözlerdi. Babamdan duyduklarım inciticiydi ama üstesinden gelebilirdim. Buna alışmıştım. Ama ağabeyimden duyduğum sözler, kalbimi delen dikenli silahlar gibi geliyordu.

"Tanrı'nın böyle bir şey söylemediğinden eminim," dedi Cletus, Isaac'in eline uzanıp onu benden hızla çekerek ve aramıza girerek.

"Evet, söyledi," diye mırıldandı kardeşim.

"Hayır, söylemedi," diye devam etti Cletus. "Tanrı böyle aptalca bir şey söylemez. Göklerin Yaratacısı onun saçının nasıl görüldüğünü umursamaz ve ne giydiğini de umursamaz. Karanlık madde, kara delikler, IŞİD ve suçlu türünden cahil motorcular gibi daha ağır meselelerle uğraştığından eminim."

"Winston, senden son kez kibarca kendi işine bakmanı isteyeceğim," diye öfkeleni Isaac, elleri yumruk olmuştu.

"Ayrıca," diye devam etti Cletus filozofça, "ailenizin ona giydirdiği o elbiselerin şehvet uyandırmadığını mı sanıyorsunuz? Buralardaki erkeklerin onu domaltıp eteğini kaldırmayı hayal etmediklerini mi sanıyorsun-"

Nefesim kesildi ve açıkça kendimi unutarak elimle hızla Cletus'un ağzını kapattım. Ama çok geç kalmıştım. Isaac beni yana itti ve yumruğunu kaldırdı, Cletus'un beynindeki kelimeleri yumruklamaya niyetliydi. Korku ve çaresizlik dolu bir ses yakalayamadan boğazımdan kaçtı ve dünya ağır çekimde ileri doğru fırladı. Dehşet içinde irkilerek yumruğunun temas etmesini bekledim.

Ama öyle bir şey olmadı.

Cletus onu engelledi, sonra da bu kadar iri bir adam için son derece çevik bir hareketle yana doğru eğildi. Isaac yumruğunu konserve rafına doğru savurdu ve bu sırada alnına çarptı. Öfkeleni ve yılmadı, döndü ve Cletus'un sol kroşesine doğru yürüdü ve kemiklerimin çatırdama sesi kulaklarımı doldurdu. Cletus ilk yumruğun ardından ikinci bir yumruk daha savurdu ve Isaac'i geriye, raflara doğru fırlattı.

Kardeşim yere düştü, düşerken kafası en alt rafa çarptı. Burnundan, ağzından ve sol kaşındaki kesikten kan fışkırıyor, beyaz gömleğine ve deri ceketine akıyordu.

Tina bir kenarda durmuş, aval aval Cletus'a bakıyordu.

Ama içgüdüsel olarak kardeşim için endişelendiğimden ileri atıldım. "Olamaz!"

Ben Isaac'e ulaşamadan Cletus kollarını belime doladı ve beni yerden kaldırdı.

"Söyleyeceğim bir şey daha var," diye homurdandı Cletus, sırtımı önüne dayamıştı, sakalı şakağıma değiyordu. Sesinin niteliği -zorlukla dizginlenen bir öfkeyle alçak sesle- kollarında kaskatı kesilmeme ve hareketsiz kalmama neden oldu. Sözlerinin ardındaki tehlikeli yoğunluk, omurgamdan aşağıya bir endişe ürpertisi gönderdi.

"Gerçekten Tanrı'nın kız kardeşin kadar güzel, yetenekli ve iyi bir yaratık yaratıp sonra da onun görünüşünü günahkâr bir şey haline getireceğini mi düşünüyorsun? Utanılacak bir şey mi? Hayır. Yapmaz. Aksine, kız kardeşiniz - yüzü, bedeni, zihni ve yüreği - O'na yücelik katar. Ve o saklanmamalı. Anne babanızın yaptığı gibi, sizin yapmak istediğiniz gibi, dünyadan uzakta dikkat çeken bir şeyi saklayamazsınız. Asıl günah budur."

Sonra hemen Cletus beni kollarının arasına aldı, bir patates çuvalı gibi omzuna attı ve "Gitme zamanı" dedi.

21. BÖLÜM

"Aşk, ruhunuzun saklandığı yerden çıkmasını sağlar."

- Zora Neale Hurston

~Jennifer~

CLETUS, Piggly Wiggly'DEN sanki cehennem köpekleri ayak bileklerimizdeymiş gibi **ÇIKTI**. Aniden omzunun üzerinden fırlatılmanın etkisiyle ciğerlerimdeki rüzgâr kesildi ve nefes nefese kaldım, öksürmeye çalışırken kendimi tutamadım. Ama asla düşme tehlikesi yaşamadım. Hızla hareket etmesine rağmen ne kımıldadım ne de omzundan kaydım.

Bizi doğruca otoparka götürdü, beni tanımadığım bir arabanın önüne bıraktı, sonra yolcu kapısını açtı.

Omzunun üzerinden bakarak, "Bin," diye emretti.

Başım dönüyordu, siyah noktalar görüş alanıma girip çıkıyordu ama mağazada geçirdiğim zaman - Drill, kardeşim ve sonunda Cletus tarafından oradan oraya savrulmak - sonunda beynime kazınmıştı.

"İçeri girmiyorum." Nefes nefese kaldım, öksürdüm, karanlık ve vahşi bir şey yüzeye çıktı ve kemiklerimi sert ve soğuk hissettirdi.

O kadar İnanılmaz derecede öfkeliydim. Ve insanların bana ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıkmıştım.

"Kahretsin, kadın, lütfen arabaya bin." Cletus parmaklarını uzun saçlarının arasından geçirdi.

"Senin lanet arabana binmeyeceğim," diye bağırdım, göğsünü ittim, çığlık atmam gerekiyordu.

Cletus irkildi, patlamamdan gözle görülür bir şekilde irkildi, ama hemen sonra benim alanıma girdi, ağzını kulağıma eğdi ve "Demir Haydutların yedi üyesi tarafından izleniyoruz - bakma! İki sıra ileride ve arkamdalar. Az önce onların kardeşlerinden birine saldırdım. Twilight yüzü değişmiş bir şekilde ortaya çıkmadan ya da Tina çığlık atmadan önce bu arabaya binmelisin. Ben

Seni arabaya binmeye zorlamayacağım ama seni burada bırakmamın da imkânı yok."

İçimdeki öfke bulutu dehşetle dağıldı ve ellerim otomatik olarak Cletus'un kollarına gitti, parmak uçlarımin altındaki sağlam gücünü hissetmek güven vericiydi.

Birkaç santim uzağıma eğildi ve kaşlarını hafifçe kaldırarak bana dik dik baktı. Kafamın içinde sesini duyar gibi oluyordum: *"Hemen şu lanet arabaya bin. Lütfen."*

Tek kelime daha etmeden yolcu koltuğına geçtim ve kapıyı arkamdan kapattım, aceleyle emniyet kemerimi bağladım. Motorculara bakma dürtüsü güçlüydü ama bakmadım. Bunun yerine, Cletus arkadan dolanıp sürücü tarafına geçerken gözlerimi titizlikle gösterge paneline diktim.

Motoru çevirdi, geri vitese taktı ve hiçbir sorun yokmuş gibi oradan uzaklaştı. Ama sonra bir çığlık duydum. Tina Patterson'ın bakkaldan çıkıp bizi işaret etmesiyle korkudan nefesim kesildi.

"Yakalayın onu! Twilight'ı bayılttı! Kız kardeşini götürüyor," diye bağırarak kollarını salladı.

Kendime engel olamayarak koltuğımda iki büklüm oldum ve dehşet içinde motorcu filosunun Tina ile aramızda bakışmalarını izledim. Sözleri içime işledi ve onları harekete geçirdi.

"Dayanın." Cletus park yerinden çıktı, bu noktada gizli manevralara gerek yoktu ve ana caddede boyun kırma hızıyla yola çıktı. Söyleneni yaptım ve emniyet kemerimi çoktan takmış olmanın rahatlığıyla kapıya ve koltuğun arkasına tutundum.

Arabası hızlıydı ama büyüktü. Ve motorcular motosikletlerinde daha çeviktiler. Cletus dönüş yapmak zorunda kaldığında birkaçı çaprazdan takip ederek arsayı boydan boya kesiyordu. İkisi neredeyse tam arkamızdaydı, diğerleri biraz gerideydi.

"Telefonum torpido gözünde. Duane'i aramanı ve hoparlörü açmanı istiyorum." Durum göz önüne alındığında, Cletus'un sesi oldukça sakindi. Dikkatini dikiz aynası ile önündeki yol arasında bölmüştü.

Sinir bozucu bir şekilde titreyen parmaklarımla telefonunu bulmaya çalıştım. "Şifre bir, sıfır, bir, sıfır."

Başımı salladım, hızlıca yazdım, rehberinde Duane'e gittim ve hoparlör düğmesini işaretledim.

Telefon çaldı ve arkamızı aradım. İki motorcu daha fazla yaklaşmamıştı, çünkü Cletus manyak gibi sürüyordu, seyrek trafikte ilerlerken hâlâ hızlanıyordu.

"Ne oldu?" Duane üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Evde misin?"

Duane bir an tereddüt etti, sonra "Yakınlardayım" dedi. "Ne kadar yakın?"

"Çok yakın."

"Beni dinle. Peşimde yedi Wraith var, nedenini şu anda söyleyemem. Yardımına ihtiyacım var."

"Ne istersen." Duane tereddüt etmedi ama ses tonunda ensemdeki tüyleri diken diken eden garip bir ton vardı.

"Buick'in anahtarları yan masamın üst çekmecesinde. Buick'i garaj yolunun sonuna kadar götür, ışıkları kapalı bırak ve benim evin önünden geçmemi bekle. İkizinin içindeyim ve yaklaşık beş dakika içinde orada olacağım. Ben geçtikten sonra, Moth Run'a çek ve ışıklarını yak. Ben kendiminkini kesip evin arkasındaki yan yoldan gideceğim. Sen onları uzaklaştır."

"Onları nereye götürmemi istiyorsunuz?"

"Bu beyleri polis karakoluna götür ve arabadan in ki beni kaybettiklerini anlasınlar. Sen olduğunu ve nerede olduğunu gördüklerinde geri çekileceklerdir."

"Ya da onları bir kaz avına çıkarabilirim."

"Hayır. Yakalarlarsa, bu iyi olmaz."

"Beni yakalayamazlar." Duane alaycı bir ses çıkardı. "Duane, sadece dediğimi yap." Cletus uzandı ve aradı.

Telefonunu kavradım ve endişeyle yan aynama baktım. Bir şey söylemedim, çünkü Cletus muhtemelen kendisi de görebiliyordu, ama motorculardan biri neredeyse yan tarafımı kuşatıyordu. Çok karanlıktı ve adamın ne yaptığını çözemiyordum. Silahı olabilirdi.

Sonraki birkaç dakika dehşet vericiydi ama adamın dikkatini yapması gereken şeyden uzaklaştırmak istemediğim için sessiz kaldım. Yoldan geriye doğru uzanan ve eski, görkemli bir malikane gibi aydınlatılmış Winston'ın evi görüldüğünde kalbim üç kat hızlı atıyordu. Garaj yolunun sonu karanlıktı ama Duane'in orada olacağını biliyordum.

Cletus gaza bastı ve ben koltuğa yaslandım, gözlerim yan aynadaydı. O aramıza mesafe koyarken motosikletlerin farları küçük noktalar halinde azaldı. Belli ki onun varış noktasının Winston'ların evi olmasını bekliyorlardı.

Yollarının sonunu geçer geçmez Cletus farlarını kapattı. Hemen ardından frene bastı ve direksiyonu bir tarafa kırarak hiç fark etmediğim bir yola girdi. Ya da belki de yol değildi. Her iki durumda da, göremeyeceğim kadar karanlıktı. Etrafımız karanlık ve ormanla çevriliydi ve araba şiddetle sarsılıyordu. Tek bildiğim, bir ağaca çarpmak üzere olduğumuzdu.

Belirsizliğime ve korkuma ses vermektense dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve kendimi destekledim.

Araba aniden durdu. Motoru durdurdu ve sessizlik etrafımıza bir battaniye gibi çöktü. Sonra bir araba motorunun gürültüsünü duydum, hemen ardından birkaç motosikletin yankıları geldi. Bir dakikadan kısa bir süre sonra birkaç tane daha duydum; kreşendoya ulaştılar, sonra solmaya başladılar. Ve sonra hiçbir şey.

Emniyet kemerini çözdü, sesin aniliği beni irkiltti ve aynısını benimkine yaparken onu dinledim. Bana doğru uzandı, bankın üzerinden çekti ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekti. Cletus'un elleri sanki arıyormuş gibi vücudumda geziniyordu.

Kalbinin göğüs kafesinde sıkıştığını hissettim; bu onun sakin ve soğukkanlı olmadığına dair ilk gerçek işaretti. Garip bir şekilde, onun korkudan etkilenmediğini fark etmek benimkinin daha az hantal hissetmeme yardımcı oldu.

"Hey, hey." Kolları fazla uzağa gitmeme izin vermediği için hafifçe geri çekildim. "İyi misin?"

"Sen?" diye karşılık verdi, elleri yüzüme geldi ve çenemi geriye doğru eğdi. Hiçbir şey göremiyordum ama onun beni görebildiğini hissediyordum. Başparmağı çenemin hizasında gezindi, sonra boynumun kenarından aşağı doğru kayarak beni ürpertti. "Son esneme şoklar için sert oldu. Yaralandın mı?"

Başımı salladım, tam olarak konuşamıyordum çünkü bulunduğum yer -hiçbir yerin ortasında- ve birlikte olduğum kişi -sürekli düşündüğüm adam- vücudumun kontrol edemediğim şekillerde tepki verdiği anlamına geliyordu.

Devam eden adrenaline rağmen ya da belki de bu yüzden, pozisyonumuzun samimiyetini fark etmekten kendimi alamadım. Kucağına nasıl oturduğumu, göğüslerimizin nasıl birbirine bastırıldığını, nasıl nane, sabun, tıraş losyonu ve Cletus gibi koktuğunu.

Bir nefes verdi; yüzüme düştü ve sesi rahatlamış gibiydi. "Güzel. Bilmiyordum. Çok sessizdin. Bu kadar sessiz olduğuna inanamıyorum, onca zaman tek kelime etmedin." Gözlerini üzerimde hissettim ama gölgede kaldı. "Şokta mısın?"

Başımı tekrar salladım, ellerimi omuzlarından pazularına doğru kaydurdım, kaslarının parmaklarımın altında verdiği his hoşuma gitti. Dokunmak onu, hissetmek onu altında beni, olmak

Cletus'un etrafımı sarması midemin bükülmesine ve serbest kalmasına neden oldu, karnımda, bacaklarımın arasında ağrıyan bir sıcaklık birikti. "Cletus," diye fısıldadım, kucağında daha yükseğe tırmanarak

Daha da yaklaşmak için, aniden cildinin ne olduğunu merak ederek gibi hissettim. Eşit derecede ani bir şekilde kıyafetlerimizin oluşturduğu engelin var olmamasını diledim.

Hareketsizleşti ve nefes alışının değiştiğini hissettim. Beni görebiliyordu. Belki beni tam olarak göremiyordu ama yüz hatlarımı seçebildiği belliydi.

"Jenn . . ." Adım alçak bir gümbürtüydü, ne tam bir fısıltı, ne de tam bir nefes.

"Seni özledim," dedim, içgüdüsel olarak ona karşı sallanıyordum, merkezimdaki ağrıyı hafifletmeye çalışıyordum.

"Siktir, yapma bunu." Beni sabit tutmak istercesine kollarımdan tuttu.

Kıpırdamadan durmak istemedim. Onu öpmek istedim. Ben de öptüm.

Ağzını kendi ağzımla kapattım ve kollarımı boynuna dolayarak onu kollarımdan kurtardım. İlk başta hiçbir şey yapmadı ama umurumda değildi. Tadı hâlâ güzeldi ve ağzı sıcak, yumuşak ve harikaydı. Onu istiyordum, ben de aldım. Dilimi dışarı çıkardım ve on bir gün önce bana yaptığı gibi onu yaladım, dudaklarını ayırmasına ve karşılık olarak inlemesine bayıldım.

Aniden ve oldukça güçlü bir şekilde bana katıldı. At kuyruğunu yakaladı ve nefesim kesildi. Şaşkınlık sesini yakaladı, dili benimkini ustalıkla sevdi ve başımı yana eğmek için kaldıraç gücünü kullandı, beni açtı, öpücükleriyle beni tüketti.

İç uyluğuma doğru uzadığını ve sertleştiğini hissettim ve vücudum buna karşılık olarak titredi. Hiç düşünmeden kalçalarımı oynatarak bastırdım. Bacakları gerildi, kasları granit gibiydi ve ağzını ayırdı.

"Jenn-"

"Durma." İstediğın şey olmadığımı biliyorum ama sakın durayım deme.

Parmaklarımı ceketinin içine soktum, onu ittim ve dudaklarını aradım. Onun yerine yüzünün yan tarafını buldum ama umurumda değildi. Elmacık kemiğini, sakalının altındaki çenesini ve boynunu öptüm.

"Durmayacağım," diye homurdandı, kollarını paltosundan çekerek, huysuz ve sabırsız bir sesle. Parmakları hemen geri döndü ve kıcımlı kazmaya başladı.

Boynunu tekrar ısırdım, tadını seviyordum, teninin dilimin üzerindeki dokusunu seviyordum.

Cletus'un elleri gömleğimin eteklerinin altından, belimin yanından göğüs kafesime doğru kayıyor, masaj yapıyor ve kavlıyor, her dokunuş içimde bir heyecan ve farkındalık yaratıyordu. Sonra daha yukarıya, kollarımın altındaki kazağı sıyrarak sütyenimin üzerinden beni kavrayacak şekilde hareket etti. Titredim ve kısa, sıcak bir şaşkınlık nefesi içimden kaçtı; sütyenimi aşağı çekti ve göğsümün ortasına sıkı bir daire çizdi.

"Durma, durma," diye mırıldandım, eğildim, sütyenimin kopçasına uzandım. "Dokun bana."

Başka bir yön öneremiyordum ama bu önemsiz talep yeterli görünüyordu. Becerikli parmaklarıyla sütyenimin kopçasını benim açabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde açtı ve kazağımı ve üstümü başımın üzerinden itti. Çıplak gövdeyi kavradı ve ağzını göğsüme götürdü.

İçgüdüsel bir hareketle meme ucuma yaklaşan dişlerinin keskin hissiyle kalçalarım titredi. Ağrıyan sıcaklık acı veren, huzursuz bir şeye dönüşmüştü.

"Şşşşt," dedi Cletus, ağzının bıraktığı ıslak bölgeye soğuk bir nefes üfledi, sonra dişlerini hassas tepenin üzerinde ileri geri gezdirerek tenimde çılğınca bir tüylenme dalgası yarattı.

Vücudunun sıcaklığını hissetmek için tişörtünü çekiştirdim. O da mecburen kollarını kaldırdı ve hemen ardından

Göğüslerimi aç, ısırın öpücüklerle okşuyor, büyük elleriyle okşuyor ve okşuyordu.

Her şey çok iyi hissettiriyordu. Ağzı ve elleri vazgeçilmezdi. Sadece parmaklarımı uzun saçlarının arasına sokup onu kendime çekebiliyor, daha fazlası için kasılıyor ve zorlanıyordum.

Bu ne kadar fantastik bir his olsa da, sadece huzursuzluğumu artırmaya yarıyordu. "Cletus, dokun bana."

"Dokunuyorum," dedi sinir bozucu derecede fantastik öpücükler arasında. "Lütfen, Cletus. Lütfen." Bu işkenceye dayanamadım,

bu acı veren özlem. ben inledim, emdim içinde bir muhtaç

Nefesimi, dudaklarımdan dökülen yalvaran kelimeler takip etti. Kendini tutuyordu, tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. Ben ölüyordum ve o bana susuzluğumu gidermek için sadece yağmur damlaları veriyordu.

Sertleşti, elleri yanlarıma ve sırtıma doğru hareket etti. Aceleyle beni kucağından çekti.

Bir eliyle ağzımı kapatıp "Dışarıda biri var" diye fısıldadığında bir itiraz iniltisini yuttum.

Korkunun soğuk parmakları arzusunun ipliğini çözerek beni sertçe gerçekliğe geri çekti. Ustalıkla gömleğimi buldu ve ben dinlemeye çalışırken ellerime yerleştirdi. Bir dal ya da dallar çatladı. Çizmeli bir ayağın altında yapraklar hışırdadı ve çıtırdadı. Nefesimi tuttum ve gömleği başımın üzerine çektim. Çok büyüktü. Sütyensizdim, yumuşak pamuk ve onun sarhoş edici kokusu içinde yüzüyordum. Cletus'un kokusuydu.

Ağaçların arasından bir el feneri geçti, ışını arabanın üzerinden geçti. Ama sonra hareket etmeye devam etti. Onlar -her kimlerse- henüz bizi fark etmemişlerdi.

Sonra Cletus'un telefonu çaldı.

Sessize ayarlamıştı, bu yüzden vızıldadı ve yanıp söndü. Aramayla reddetmek istercesine telefona doğru hamle yaptı ama sonra durdu, çatık kaşlı yüzü küçük ekran tarafından aydınlatılmıştı. Gözleri ön cama, aranan el fenerine, sonra tekrar telefona kaydı.

Başparmağını dokunmatik ekranda kaydırđı ve telefonu kulağına götürerek "Alo?" diye fısıldadı.

"Cletus ben Jess. Neredesin?"

Sesini stereo olarak duydum, hem telefondan loş bir şekilde hem de arabanın dışından uzaktan.

Nefes verdi ve telefonu diğerk kulağına götürdü.

"El fenerinizi görüyoruz. Kulübeye tam olarak varmadık, hâlâ yan yoldayız."

"Biz mi?" Sesi hâlâ duyulabiliyordu ve alçaltmak için hiçbir girişimde bulunmadı. El feneri durdu, sonra yavaş, yatay bir yay çizerek hareket etti. "Yanınızda kim var?"

"Biz sana geleceğiz. Kıpırdama." Telefonu kulağından çıkardı ve aramayı sonlandırdı, ekran karardı.

"Cletus," diye el yordamıyla elini tutmaya çalıştım, "sana bir şey söylemem gerek."

Aradığım el, ağzımı tatlı, yıkıcı bir öpücükle kaplamadan hemen önce çenemi kavradı. Dudakları aşk dolu ve sevecendi; dilinin yavaşça kayması başımı döndürdü ve nefesimi kesti. İki hafta önce yetenek yarışmasında içtiğim şampanya aklıma geldi. Cletus beni sersemlemiş ve sıcacık bıraktı, daha fazlasını istiyordum.

Alnımızı birbirine bastırarak, "Düşüncelerini beş dakikalığına kendine saklarsan çok memnun olurum," dedi.

"Ne? Neden?" Elini kendi elimle kapatarak otomatik olarak sordum.

"Bana fanteziyi yaşamam için beş dakika ver."

Onu görmeye çalıştım ama çok karanlıktı. Sözleri bir bilmece gibiydi ve zihnimi sorularla doldurdu.

Ben bir fantezi miydim? Yoksa biz miydik? Bu beni istediğı anlamına mı geliyordu? Ya da *sadece* bir fantezi durumunda birlikte olabileceğimiz anlamına mı geliyordu?

Karanlığa lanet ettim, ne düşündüğünü daha iyi anlamak için onu görmem gerekiyordu. Karnım sinirden zangır zangır titriyordu, çünkü

-eğer fantezimizde sadece beş dakikamız kaldıysa- onu tekrar öpmek istedim.

Bunu yapamadan, arabanın içine doğru parlayan ani bir el feneri ışığıyla kör oldum. Geri çekilip gözlerimi siper ettim ve gözlerimi kısarak Cletus'un penceresinin dışında beliren şekle baktım.

"Kahretsin, Jess. Hemen orada olacağımızı söylemiştim." Cletus beni bıraktı ve ceketini arkasından çekiştirerek çıkardı.

"Gömleğine ne oldu, Cletus? Yanındaki kim? Yiyiştiriyor musunuz? Rahatsız mı ettim?" Jessica'nın sesindeki kahkaha utancımı hafifletmeye yardımcı oldu.

Jessica'nın ışığı doğrudan Cletus'un üzerinde parlayarak vücudunu loş bir şekilde aydınlattı ve bakışlarım çıplak gövdesine kaydı. Gözlerimin açıldığını hissettim, bu şaşkınlığımı ve aynı zamanda takdirimi gösteriyordu.

Kendime engel olamadım. Ona baktım.

Üzerinde tişört olmadan nasıl görüneceğini düşünmüştüm bilmiyorum ama çıplak göğsünün, kollarının ve karnının gerçekliği beni bir kadeh şampanya gibi etkiledi. O ... çok güzeldi. Ona tekrar dokunmak istedim ve bu sefer bunu iyi aydınlatılmış bir odada yapmak istiyordum.

Ve ben onu öperken, yalarken, dokunurken, ısıtırken ve muhteşem vücuduna istediğim her şeyi yaparken onun kıpırdamadan yatmasını istiyordum.

"Sorun ne?"

Sözlerindeki sinirli ifade beni şimdiki zamana geri çekti ve irkilerek ona göz kırptım.

"Hiçbir sorun yok," dedim çok hızlı bir şekilde.

Jess sabırsızca penceresinin camına vurdu. "Hadi ama Cletus. Prezervatifi bırak ve bayan arkadaşınla tanışmama izin ver."

Bakışları bir benimkine kaydı, sonra uzaklaştı, ifadesi huysuzdu ama başka türlü okunamazdı. "Bunun bedelini ödeyeceksin, Jess."

Güldü, el feneri pencereden uzaklaştı. Aslında kıkırdadı.

Cletus ceketinin fermuarını boynuna kadar çekti ve dışarı çıkacakmış gibi hareket etti. Yanlış bluzu giydiğimi hatırlayarak eline uzandım.

"Bekle. Senin gömleğini giyyorum."

"Biliyorum," dedi Cletus, sürücü tarafındaki kapıyı açarken bana bakmadan. "Bunu giydiğinde nasıl görüneceğini görmek istedim."

"YANI ..." JESSICA ışıl ışıldı. İri kahverengi gözleri Cletus ve benim aramda gidip geliyordu. "Seni gördüğüme sevindim Jennifer," diye bağırdı. Tekrar.

Bizi kendi kulübesine -ya da Duane'in kulübesine, tam olarak bilmiyordum- getirmişti ve Cletus küçük bir masanın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Ayakkabılarımızı çıkarmamızı istedi, biz de çıkardık, benim topuklularımı ve Cletus'un botlarını ön kapının yanına koyduk.

İkinci sandalyeye oturdum, masa aramızdaydı ve ayakkabılarımızın ikilemine bakarken parmaklarımı bükmemeye çalıştım: benim topuklu ayakkabılarım ve onun çamurlu iş botları. Nedense ikisinin birlikte görüntüsü beni heyecanlandırıyordu.

Bu sırada Jess yatakta oturuyordu. Kulübe tek odaydı ve oldukça küçüktü. Sadece yukarıda bahsettiğim masa, iki sandalye, bir yatak ve bir şömine. Rahattı ve iki kişilikti. Hoşuma gitmişti.

"Teşekkür ederim. Yardımınız için de teşekkür ederim." Kocaman gülümsemesine karşılık verdim.

"Duane aradı mı?" Kırmızı ve siyah kareli ceketini çıplak göğsünün üzerine geçirmiş olan Cletus telefonuna baktı. "Şimdiye kadar aramış olmalıydı."

"Seni bulmak için yola çıkmadan önce bana mesaj attı. Karakola varmış."

Cletus bir kez başını salladı ve telefonunu ceketinin cebine soktu. "Güzel. Bu iyi bir şey."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin? O motorcular neden seni kovalıyordu?" Jessica'nın bakışları aramızda gidip geliyordu.

"Tamponlarını Depends ile değiştirdiğim için kızgındılar." Cletus'un sesi o kadar ciddi ve mantıklıydı ki neredeyse ona inanacaktım. Ve ben de oradaydım.

"Cletus." Başımı salladım ve ona karşı burnumu kırıştırdım, sonra Jessica'ya döndüm. "Kardeşim oradaydı ve o-" Yutkundum, kelimeler boğazıma takıldı, ben de temizledim. "Tatsız davranıyordu. Cletus ortaya çıktı ve işler kızıştı."

"Suratına yumruk attım," diye açıkladı, sesi ayak tırnaklarını kestiğini itiraf etmiş gibi pragmatikti. "Ayrıca Tina'nın selamı var."

Jessica'nın ağzı açık kaldı ve kaşları alnında yukarı kalktı. "Isaac'e yumruk mu attın?"

"Yumrukladım." Cletus başıyla onayladı. "Suratına. Tina da selam söylüyor." "Cletus, Tina umurumda değil," diye homurdandı Jess.

Bir an gözlerini kırıştırdı ve kaşlarını çattı. Bakışları bana kaydı ve

Endişeyle yumuşadı. "Sanırım Isaac gerçekten çirkin şeyler söylüyor olmalı?"

"Söyledi." Cletus'un çenesi kıpırdadı, gözleri kısa bir süre için kısıldı. "Ama bir süre daha pek bir şey söyleyemeyecek. Sanırım çenesini kıldım."

"Aman Tanrım." Jess ağzını kapattı ve bir sonraki sorusunu bana yöneltti. "Sen iyi misin? Bunu görmek kolay olmamalı."

"Ben iyiyim. Sadece biraz," *duygusal olarak bitkin*, "yorgunum."

Bana sempatik bir şekilde başını salladı ve iç çekti. "Eğer burada kalmak isterseniz, çekinmeyin." Jessica ayağa kalktı ve yatağın ucundaki ceketine uzandı. "Çarşafklar temiz ve bir sürü yakacak odun var."

Sıcaklık ensemden yukarı tırmandı. Sözleri karşısında yanaklarım alevlendi. Onun varsayımının - Cletus ve benim

uyuyor birlikte-ilham utanç veya zevk. Her iki durumda da kendimi sıcak, garip bir şekilde keyifli ve tedirgin hissediyordum.

Cletus ayağa kalktı ve ben de hep birlikte ayağa kalktım. Jess küçük bir gülümsemeyle bize döndü.

"İyi olmana ve Duane'i aramana sevindim." Ona sıkıca sarıldı. "Sana zor anlar yaşattığım için özür dilerim."

"Üzgün değilsin." Kadın uzaklaşırken adam kaşlarını kaldırdı.

"Haklısın. Üzgün değilim." Jessica sırtarak omuz silkti.

"Hmm. Her neyse, Duane'in sürüş becerilerini ödünç almama izin verdiğin için teşekkürler."

"Yardım etmeyi sevdiğini biliyorsun." Jessica bana döndü. "Kardeşin kötü şeyler söylediği için üzgünüm ama Cletus'un onun çenesini kırmak için orada olmasına sevindim."

Dudaklarımdan küçük bir kahkaha patlaması döküldü. Isaac ya da kırık çenesi hakkında ne hissedeceğimi bilemiyordum. Söylediği şeyler ...

Gözleri üzerimde gezindi, sonra dudak büktü ve beni sımsıkı kucakladı. "Big Todd'a gitmeye hazır olduğunuzda bana haber verin. Duane ve ben ne zaman olursa olsun geri dönmeyi düşünmüyoruz."

O uzaklaşırken yüzümde hem minnettarlık dolu bir gülümseme hem de şaşkınlık dolu bir kaş çatma ifadesi vardı. "Big Todd's nedir?"

Bakışları önce Cletus'a sonra da benimkine kaydı, gözleri daha da büyümüş, sesi bir oktav daha yükselmişti. "Uh, bir dükkan. Gitmeye hazır olduğunuzda beni arayın. Numaram Cletus'ta var." Başparmağını omzunun üzerinden attı ve kapıya doğru geri geri yürüdü. "İşe geç kalmadan önce buradan gitmeliyim."

Jessica arkasını dönüp kaçtı, kapıyı arkasından sıkıca kapattı ve bizi yalnız bıraktı.

Tamamen ve tamamen yalnız.

... evet.

Tam bir dakika sonra gözlerimi yana kaydurdım ve profiline baktım. Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmış kapıya bakıyordu,

Bakışları odaklanmamış gibi görünüyordu. Dikkatim boynuna, ceketinin çıplak teniyle buluştuğu yere kaydı. Dudaklarımı yaladım. Artık teninin tadının neye benzediğini biliyordum.

Akşam, duyguların ve çılgınlığın çalkantılı bir yolculuğu olmuştu. Yorgundum ama aynı zamanda heyecanlıydım. Isaac yüzünden üzgündüm. Ve Cletus'la arabada olanlar yüzünden sevinçliydim. Ama sonra yine üzgündüm, çünkü ... bu ne anlama geliyordu?

Nashville'deki restoranda herkes dinlemiyormuş gibi yaparken Billy'ye söylediği sözleri düşündüm. *Eğer bu boş, fiziksel bir çekimse, o zaman o kişiyle bir ilişki kurmaya ikna olmanın bir anlamı yoktu.* Az önce arabada yaptığı, fantezide yaşamakla ilgili yorumuyla birleşince, Cletus'un benden pek hoşlanmadığı ihtimali kalbimi acıttı.

Görünüşümden hoşlanıyordu, az önceki heyecan verici elleme şöleni bu gerçeği açıkça ortaya koymuştu; ama bir insan olarak benim hakkımda ne hissettiği -ya da hissetmediği- bir sır olarak kaldı.

Bu tam olarak doğru değildi. Piggly Wiggly'deki sözleri hâlâ aklımdaydı ama onları sindirecek zamanım olmamıştı. *Gerçekten Tanrı'nın kız kardeşin kadar güzel, yetenekli ve iyi bir yaratık yaratıp sonra da onun görünüşünü günahkâr bir şey haline getireceğini mi düşünüyorsun? Utanılacak bir şey? Hayır. Yapmaz. Aksine, kız kardeşiniz*

-Yüzü, bedeni, zihni ve yüreğiyle O'na yücelik katmalıdır. Ve o gizlenmemelidir. Anne babanızın yaptığı gibi, sizin de yapmak istediğiniz gibi, dikkat çekici bir şeyi dünyadan saklayamazsınız. Asıl günah budur.

Yine de beni savunmak için o güzel sözleri söylemiş olsa da, onun istediği ben değildim. Bunu açıkça belirtmişti.

İçgüdülerim ve deneyimlerim beni reddedilmeye hazırlıyordu. Ama sonra içimde bir öfke parlamış ve omurgamdan aşağı bir kararlılık dalgası gönderdi. Doğrudum, olabildiğince dik durdum ve kollarımı kavuşturdum. Çenemi eğdim,

Korkumu kovalayarak çözüme ulaştım. Olmadığım bir şey olmaya çalışarak kendimi düğümlere boğmayacaktım. Onun ya da bir başkası için ağlamayacaktım.

Ben neyseem oyum. Olmakta olduğum kişiyim.

"Artık eve gitmek istiyorum," diye odadakilere duyurdum.

Cletus sanki onu ürkütmüşüm gibi hafifçe irkildi. Kısa bir an için gözlerini kapattı ve sonra bana döndü. Bana dokunmadı, sadece sanki son bir saat içinde değişmiş gibi gözlerini yüzümde gezdirdi.

"Jennifer," diye başladı, durdu, dudaklarını birbirine bastırdı, kaşlarını çattı, yutkundu ve sonra tekrar başladı. "Konuşmamız gerek."

"Tamam. Konuşalım."

Geniş bir nefes aldı ve düşünceli kaşlarını çattı, bu onun kötü haber verirken kullandığı yüz ifadesiydi. "İşte gerçekler: Sen ve ben birbirimize uygun değiliz, ama ben-"

"Peki. Artık eve gitmek istiyorum." Çenemi daha yukarı kaldırdım, her heceme sakın bir kopukluk sinmişti. Kalbim daha da sertleşti, göğsümde soğumaya başladı. Eğer beni ben olduğum için sevmiyorsa, o zaman ... *boğası onda kalabilirdi, çünkü inek az önce öldü.*

"Bekle. Daha bitirmedim."

"Umurumda değil."

"Beni dinle." Kaşları derinleşti, daha samimi görünmeye başladı ve eli beni yerimde tutmak istercesine koluma uzandı.

Parmaklarından kurtuldum ve bir adım geri çekildim. "Hayır, seni dinlemeyeceğim. Burada durup bana sadece pratik yaptığımızı, birbirimize uygun olmadığımızı ya da benim senin için hissettiklerimi senin benim için hissetmediğini söylemeni dinlemeyeceğim. O yüzden bu saçmalıkları bahçene sakla ve beni eve götür."

Gözlerini bana diktiğinde gözlerinin arkasında bir şey keskinleşti ve aramıza koyduğum adımı kazandı. "Bana karşı ne hissediyorsun?"

"Seni ilgilendirmez," diye kekeledim, gözlerindeki bakış sinir bozucuydu, "Şimdi beni ya eve götür, ya arabama, ya da-"

"Bana aşık olduğunu varsayıyorum." Ağzım açık kaldı. "Pardon?"

"Bana aşıksın." Kelimeleri ben söylemişim gibi başını salladı.

Aval aval yakışıklı yüzüne baktım. Zihnim artık düşünceden tamamen yoksundu çünkü varsayımıyla zihnimi kovalamıştı.

"Sessizliğini zımni bir anlaşma olarak kabul ediyorum." Cletus'un sesi bir oktav alçaldı ve gözleri dudaklarımda, bir adım daha öne çıktı.

"Sen-sen-sen böyle bir şey yapmayacaksın." Geri çekildim. "Sana aşık değilim."

.. aşıkmıyım?

Başımı salladım, hayal kırıklığıyla yüzümü buruşturdum. Belki de şu an bu konuşmayı yapmak için uygun bir zaman değildi.

"Gerçekten mi?" Bakışları yumuşadı, sesi gözlerindeki nazik ve kırılgan niteliği yansıttı. "Çünkü sana aşığım."

Ağzım açık kaldı. Sonra kapandı. Sonra tekrar açıldı. Bir his patlaması beni topuklarımda üzerinde geri salladı. Söylemesini beklediğim sözler bunlar değildi. Hem de hiç.

Hiçbir zaman.

Tüm hava bir anda ciğerlerimi terk etti ve çılgınca bir sıcaklık boynumdan ve göğsümden yukarı kaydı. "Seni anlamıyorum. Seni anlamıyorum," diye fısıldadım, başımı salladım, sözlerini reddederken bir yandan da o anı anlamlandırmaya çalışıyordum.

Birbirimize pek uygun değiliz.

Kafa karışıklığı görüşümü bulandırdı, göremiyordum.

"Şaşırmadım. Ben de pek anlaşılır biri değilim," dedi yumuşak bir sesle. "Ama şunu anla." Cletus becerikli parmaklarıyla çenemi yakaladı ve kaldırdı. Kendimi hazırladım, planladığı yakışıklı saldırıya hazırlandım, sonra gözleriyle buluştum.

Dizlerimin bağı çözüldü. Bana, ağızma bakma şekli ... *Yüce Tanrım!*

Başımın döndüğünü hissederek sallandım. Beni tekrar öpecekti. Ve bu kez gözlerinin içine baktığımda, şaşırtıcı ilişkimizi tamamlamamızı engelleyen tek şeyin ben olduğumu anladım. Ve ben bizi durdurmak istemiyordum.

"Ne yapıyorsun?" Ellerimi göğsünde birleştirdim. "Sen benim ne yaptığımı biliyorsun," diye homurdanarak fısıldadı,

beyaz-sıcak bir sevimlilik ve gerilim dalgası göndererek Vücudum, ayak parmaklarımla kıvrılmasını sağladı.

Başımı salladım, panik ve umut birbiriyle kavga ediyor, kargaşaya neden oluyordu. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"O zaman sana göstereyim."

"Cletus." Başımı yana eğdim ama göz temasını sürdürdüm, ellerimi pazılarını kavramak için hareket ettirdim. "Ben bunun için yaratılmadım."

"Neymiş o?"

"Aşk için." Sözcükler ben onları yakalayamadan, söyleyeceğimi bilemeden ağızmdan çıkmıştı.

Dürüstlüğümden hemen pişman oldum çünkü gözleri hem yumuşadı hem de sertleşti. "Ben farklı düşünüyorum. Bence sen *tam da* bunun için yaratılmışsın." Sesine bir miktar öfke karıştı.

Paniğime yenik düşerek ağızmdan kaçırdım, "Çünkü öyle olacaktı. Sana aşık olurdum ve sonra sen kalbimi kırardın."

"Kendi kalbimi kırmadan senin kalbini kıramam ve ben kalbime çok düşkünüm."

"Eylemi duygudan ayırabileceğimi sanmıyorum. Buna bir spor gibi davranmam. Yakacağım

Tost."

Düşünceli bir şekilde başını salladı, sanki sözlerimi değerlendiriyormuş gibi, eli sırtımdan aşağı kayarak popomu kavradı; kalçamdan uyluğuma kadar arka tarafımı ovdu, sonra sıktı.

"Bana uyar." Ses tonu çıldırtıcı derecede pragmatikti.

Bedenimi onunkine bastırduğında inledim ve arzusunun kanıtını hissettim. "Ciddi ol, Cletus."

"Ciddiyim, Jenn. Daha önce erken bölündüğümüzde başladığım şeyi bitirmem gerekiyor. Bu gece ciddi bir dokunuştan başka bir şey olmayacak." Durakladı, sonra başını düşünceli bir tavırla yana eğdi. "'Ciddi' tanımınızın ne olduğuna bağlı olarak değişir."

"Bu bir oyun değil!"

Tutuşunu gevşetti, gözleri ciddileşti ama daha az arzulu değildi. "Sen benim için bir oyun değilsin."

"O zaman ben senin için neyim, Cletus? Çünkü bana aşık olduğuna inanmamı bekleyemezsin," diye alay ettim, başımı sallayarak.

Ama sonra bana baktı.

Sadece baktı.

Ben de şaşkınlıkla göz kırptım.

Birçok farklı "Cletus" bir anda yok oldu. Yapmacıklık yok, akıl oyunları yok, şakalar yok, duvarlar yok; sadece o adam vardı. Onun ham gerçeği -ruhu- çok güzeldi. Benim için değerliydi.

O benim için değerliydi.

"Benim için ne olduğunu bilmek mi istiyorsun? İyi o zaman. Sen benim başlangıcım, ortam ve sonumsun."

Kelimeler göğsümün tam ortasına, kalbime, doğrudan ruhuma çarptı.

Bakışlarımız çarpıştı ve tutuştu. Nefes nefese kaldım, gözyaşlarım bir an gözlerimin arkasına battı, sonra yanaklarımda sıcak izler bıraktı.

Kendime engel olamayarak kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm.

BÖLÜM 22

"Belki de her şeyin içinde saklı bir ruh vardır ve o her zaman, ses bile çıkarmadan, başka bir ruhla konuşabilir."

- Frances Hodgson Burnett, *Küçük Bir Prenses*

~Cletus~

KADINIM SIRADIŞIYDI.

O da ceketimin fermuarını açıyordu, açgözlü elleri göğsümün ve karnımın üzerinde kayıyordu. Parmak uçlarının altında gerildim ve Jessica el feneriyle bize rastlamadan önce arabada hazırladığım seksi olmayan listeyi yeniden oluşturmaya başladım. Birlikte shuffleboard oynadığım tüm yaşlı adamların bir listesini çıkarıyordum ve kazanıp kazanmadığımı ya da kazanmalarına izin verip vermediğimi. Gururlu yaşlı adamlar en kötü öfke nöbetlerini geçirirlerdi ve onların hoşnutsuz yüzlerini düşünmek umarım akıl sağlığımı kurtarırdı.

Cuma günümde pek bir şey tasarladığım gibi gitmemişti ama işler kesinlikle iyiye gidiyordu.

Güne Jennifer'ın sevgisini kazanmak için sağlam bir planla başlamıştım. İşleri aceleye getirmeyecektik, tam tersi. Planımın ilk aşaması onunla Piggly Wiggly'de karşılaşmaktı. Bunu mutlu bir tesadüf gibi gösterecektim. Sonra, insanların yaptığı gibi bir sohbet başlatacak ve bu sırada onu akşam yemeğine davet edecektim.

Jennifer'ın her Cuma ve Pazar günü bir kasa muz almak için markete uğradığını biliyordum. Bunu herkes bilirdi. Bu yüzden erkenden, dükkan açılmadan geldim ve bekledim. Saat 16:00'da endişeliydim. Saat 8:00'de neredeyse kriz geçirecektim. Billy'ye eve giderken fırının önünden geçmesini söyledim ve arabasının hala orada olduğunu teyit etti.

Bekledim.

Saat 9:40 civarında Wraith'lerin dükkâna girişini izledim, pek bir şey düşünmedim. Jenn nihayet on dakika sonra park yerine yanaştı ve acelesi olduğu belli bir şekilde koşarak içeri girdi. Ben de onu takip ettim. Ve işte o zaman plan suya düştü.

Orijinal planın birkaç aşaması vardı ve bunların hepsi insan kur yapmanın genel kabul görmüş ritüellerine uyuyordu. Duygularımın derinliğini onun yetişmesi gerektiği sürece kendime saklamayı planlamıştım, bu noktada ilk sözü o söyleyecekti, ben de aynı fikirde olacaktım, nişanlanacaktık, bir arazi satın alacaktık, Jethro düğün hediyesi olarak bir ev inşa edecekti ve Jennifer'ın tulum giyme faaliyetleri için yükseltilmiş bahçe yatakları konusunda ısrar edecektim.

Şu anda ellerinin vücudumda yepyeni bir şeymişim gibi dolaştığını görünce planın ilk aşaması çoğunlukla önemsizdi.

Bu da beni olağanüstü kadınıma geri getiriyor.

İlişkimizin duygusal ya da fiziksel kısımlarında bu denli hızlı bir değişim beklemiyordum. Uyum sağlayabilirdim ve sağlayacaktım da ama bu ani değişim bir dizi seksi olmayan liste gerektirdi.

Ceketim yere düştü ve ağzı omzuma ve köprücük kemiğime doğru hareket ederek göğsümde bir iz bıraktı. Hareketleri neredeyse çılgıncaydı ve kendini o ana kaptırdığını fark ettim. İkimiz için de yeterince akli başında olmam gerekiyordu ve bu yüzden listeme odaklandım.

Eğildim ve onu kulağının hemen altından öptüm, sıcak nefesimi boynuna ve omzuna üfledim, vücudunun nasıl tepki verdiğinin, nasıl sertleştiğinin ve eğildiğinin tadını çıkarmama izin verdim. Bana doğru bastırdı ve huzursuzluğunu hissettim.

Piggly Wiggly'nin konserve sebze reyonunda yaşadıkları bir travmaydı, sadece ağabeyinin söyledikleri yüzünden değil, aynı zamanda o küçük pisliği yumruklayarak yaptığım şey yüzünden de.

Açık konuşayım: Pişman değildim ve yine olsa yine yapardım. Memnuniyetle.

Ama bu gece kendimizi tutkuya kaptırmayacaktık. Buna izin vermezdim. Pişman olacağı bir çizgiyi aşarak çektiği çileyi daha da arttırmak istemedim. Üzerindeki pamuklu gömleği kaldırıp ellerimi yanlarından geçirirken bile onun için endişeleniyordum; parmak uçlarımin altındaki sıcak, saten gibi pürüzsüz teni kendime olan hâkimiyetimin sınırlarını yıpratıyordu.

Onu ve kısıtlamalarımı kavradım, ikisini de yakın tuttum. Kalbim ondaydı. Ben de onunkini çok ama çok istiyordum. Ve onun kalbini uzun vadede istiyordum. Ona olan saygımın derinliğini göstermek için ne gerekiyorsa yapardım. Onun iyi hissetmesini istedim.

Ama kontrolü kaybetmeyecektim. Kontrolü kaybetmek onu kaybetmek anlamına gelirdi.

"Cletus, dokun bana." Nefesi kesildi, muhteşem gözleri benimkiler arasında dolaştı. "Lütfen."

"Sana dokunuyorum." Sesim çakıllı ve gergindi. Boğazımı temizledim.

Kaşları aniden çatıldı ve hayal kırıklığı bakışlarındaki arzu sisini delip geçti. "Neredesin? Aklın şu anda nerede?"

Ona ve iddiasına göz kırptım. "Aklım sende." Onu tekrar öpmek için hamle yaptım ve parmaklarımı teninde gezdirdim.

Ağzımdan kaçtı. "Dikkatin dağınık, bunu söyleyebilirim. Arabadayken de dikkatin dağınıktı, şimdi de dağınık."

Zeki kadın... hala çok zeki.

"Neden böyle düşünüyorsun?" İtiraz ettim.

"Çünkü olmadığın zamanların nasıl olduğunu biliyorum. Beni antrenman için öptüğünde-"

"Bu antrenman değildi." Birdenbire, o geceyle ilgili gerçeği bilmesinin hayati derecede önemli olduğunu hissettim. "Seni öptüm çünkü kendime engel olamadım."

"Oh." Sanki bu onun için yeni bir şeymiş gibi gözleri büyüdü. "Bekle, ne? Kendini tutamadın mı? Antrenman olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Jenn. Bu alıştırma değildi. Seni isteyen bendim."

Gözleri biraz bulanıklaştı ve küçük bir gülümseme yüz hatlarını ele geçirdi, ama hemen ardından kafasını toplar gibi gözlerini kırıştırdı ve "İlk seferinde farklıydı. Neden farklıydı?"

Şimdi derin, zengin bir morla gölgelenmiş gözleriyle beni inceledi. Neredeyse çivit mavisi. Ama ben rengi fark etmedim bile çünkü kadının büyüüne kapılmıştım. Göğsümde bir kıpırtı, ani bir özlem beni dizginleyen tasmayı sıkılaştırdı.

O çok güzeldi, Jennifer'ım. Gözleri, yüzü ya da başka herhangi bir dış özelliği yüzünden değil. Olduğu kişi beni kendine bağlamıştı. Onu nasıl görmezden gelebilirdim? Ona merak, saygı ve arzudan başka bir şeyle nasıl bakabilirdim?

"Hazır olmadığın bir şeyi yapman uzun ömürlülüğümüz için akıllıca olmaz." Yutkunmak zorunda kaldım, sesim yine sert ve kararsızdı.

Kaşları daha da çatıldı, vücudu sertleşti. "Kendini tutuyorsun çünkü benim deneyimsizliğimden endişeleniyorsun."

Jennifer bir santim uzaklaştı ve ben onu durdurarak vücudunu tekrar benimkine yaklaştırdım. "Hayır. Tam olarak öyle değil. Bu akşam büyük bir badire atlattın ve ben de az önce duymaya hazır olduğundan emin olmadığım bir itirafta bulundum."

"Yani ... ne?" Ses tonunda biraz kızgınlık ve çaresizlik vardı. "Bana beni sevdiğini ve ne yapmak istediğini söylüyorsun? El sıkışmak mı?"

"Hayır. El sıkışmak istemiyorum." Sırıtişımı zamanında yakalayamadım; yavan önerisi bana hem komik hem de iç karartıcı geldi. Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım ve

Ağızına yavaşça, tadını çıkararak bir öpücük kondurduktan sonra eğilerek fısıldadı: "Dediğim gibi, ciddi bir dokunuş."

"Ciddi hissettirmiyor. Güvenli hissettiriyor."

Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Güvende olmak istemiyor musun?"

Başını salladı, sesine daha fazla çaresizlik karışmıştı. "Hayır, istemiyorum."

Onu inceledim, çenemi sıktım, yükselen tutkuyu gömdüm. Onu ezdim. "Jenn, seni pişmanlık yüzünden kaybetmeyeceğim."

Yumuşak nefesi dudaklarımın ve çenemin üzerinde dalgalandı. Bana sessizce baktı, hâlâ kaşları çatıktı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. Tedirgin görünüyordu.

Ben de ekledim: "Bana ne istediğini söyle, ben de bunu gerçekleştireyim. Ama bunu yapmadan önce iyice düşün."

Dudaklarını yaladı. "Herhangi bir şey mi? İstediğim her şeyi yapacak mısın?" Gözlerinin arkasında bir şey keskinleşti, bir fikir ya da bir düşünce ve çenesi ve boynu parmaklarımın altında gevşedi.

Kıpırdamadan durdum, çünkü soru bir tuzağın habercisi gibiydi; niyetini zihninden çekip çıkarmaya çalıştım ama bir tuğla duvarla karşılaştım. Ellerimi yüzünden indirdim ve omuzlarına doğru kaydırdım.

"Mantıklı olan her şeyi yaparım."

"Tamam." Bir kez başını salladı, kollarını kavuşturdu ve geriye doğru tam bir adım attı. "Kıyafetlerini çıkar."

Ona göz kırptım. İsteğine göz kırptım. Beklediğim şey bu değildi.

"Pardon?"

"Kıyafetlerini çıkar."

Ellerim belime gitti, içimden bir endişe dalgası geçti. "Üzerimde tişört yok."

Çenesini kaldırdı ve "Pantolonunu çıkar" diye emretti.

Ona baktım, azgınlığın neden olduğu korkuyla savaşıyordum. "Jenn-"

"İç çamaşırın üzerinde kalabilir. Ya da boxer'ını. Hangisi olursa. Ben sadece ... " derin bir nefes aldı.

"Seni görmek istiyorum. Haklı olduğunu biliyorum, günün olaylarından dolayı mahvoldum ve kafam karıştı, ama aynı zamanda biliyorum ki, yarın ne olursa olsun, bu gecenin geri kalanını senin vücudunu keşfederek ve dokunarak geçirdiğim için asla pişman olmayacağım."

Alt dudağını ısırarak bitirdi, gözleri gizli arzusunu itiraf etmekten büyülmüştü.

Ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım.

Bu kötü bir fikirdi.

Daha ağır nefes alıyordum, kalbim bir davul gibi çarpıyordu, her daralmanın yankıları göğsümü titretiyor ve aletimde zonkluyordu.

Bu kötü bir fikir.

"Lütfen," dedi usulca, öne doğru sürünerek ve ellerini karnımın üzerine koyarak. Temas karşısında irkildim. "Lütfen izin ver ..."

Düşüncesini tamamlamadı. Bunun yerine elleri vücudumda aşağı doğru kaydı, bakışlarımı büyülenmiş gibi tutarken parmakları kotumun düğmesini kavradı. Düğmeyi açtı, fermuarı açtı, parmak uçlarını bel bandının içine soktu ve kalçalarımın aşağı doğru itti.

Parmakları kalktı ve benimkilerin etrafında kıvrıldı. Bir adım geri çekildi, bakışlarıyla beni tutmaya devam etti ve elimi kavrayarak sanki bana rehberlik ediyormuş gibi yatağı işaret etti. "Uzan."

Sert bir nefes aldım ve onun çekimine direndim. "Bu kötü bir fikir."

"Pantolonunu çıkar ve yatağa uzan." Yalvarma kılığına bürünmüş bu emir kulağa tamamen makul geliyordu; bunu küçük, umutlu, hipnotize edici bir gülümsemeyle eşleştirmişti.

Daha önce birkaç kadınla birlikte olmuşum, her zaman seçici fırıncılar, karşılıksız bir anlaşmaya ilgi duyan çalışan profesyoneller. Ama daha önce hiç hipnotize olmamıştım. hiç olmamıştım için hatırlatmak kendime için

kontrolümü sürdürmek. Kontrolümü kaybetmeye hiç yaklaşmamıştım bile.

Jenn aşağıya bakmış olsaydı, kalçalarımın çıkıntı yapan ve boxer'ımı çadır gibi saran, sert ve neredeyse acı veren ereksiyonumu görebilirdi. Ama bakmadı. Onun dikkati beni sabit tutuyordu. Sağduyulu düşüncelerim garip bir şekilde sessizdi.

Ayaklarımı kot pantolondan çıkardım ve beni yatağa doğru üç adım kadar götürmesine izin verdim. İlk isteğinden beri gözleri hiç aşağıya inmemişti. Ellerini hafifçe omuzlarıma koyup beni yatağa doğru yönlendirirken ve sırtüstü yatana kadar beni iterken de gözlerini benden ayırmadı.

Kot pantolonunun düğmesine uzanana kadar kendimi trans halinden kurtaramadım.

"Ne yapıyorsun sen?" Oturmaya hazırlanırken sertçe sordum.

Avucunu göğsümün üzerine koydu ve beni geriye itti.

"Pantolonumun paçaları kirli. Onu almak istemiyorum. yatak berbat oldu."

Jenn hızlıca fermuarını açtı. Pantolonunu çıkarırken gözlerim santim santim açıkta kalan bacaklarına kaydılar. Üzerinde hâlâ benim gömleğim vardı ve dizlerinin hemen üstünden kalçalarına kadar iniyordu. Yatağın kenarında, üzerinde sadece benim gömleğimle durduğunu görünce arzularımı yuttum ve daha fazla ten için yalvarmaya başladım. Bunun yerine ellerimi iki yanımda birleştirdim.

Bu çok kötü bir fikir.

Yaklaşan hareketimi hissetmiş gibi, Jenn aceleyle üzerime çıktı, elleri bileklerime geldi.

"Sakın kalkayım deme."

Kaslarımın her biri gerildi, berraklık devam etti ve bana bu kadına aşık olduğumu hatırlattı. Onu hem rasyonel hem de irrasyonel olarak seviyordum. Ve onu, beni geceleri uyanık tutan ve gündüzleri işkence eden bir vahşilikle istiyordum.

Ağız ağızıma gelip beni öptüğünde yarı yarıya doğrulmuştum.

"Lütfen, Cletus," diye yalvardı sıcak öpücükler arasında, parmak uçları kaburgalarımın yukarı kayıyor, sonra beklenmedik bir şekilde gömleğini çıkarıyordu.

Jennifer göğüslerini bana bastırdı ve kollarını boynuma doladı, kalçalarını daha yukarı kaydırarak ve bilmeden kısıtlamamı parçalayarak dolambaçlı sürtünme sağladı. "Lütfen, sana dokunmak istiyorum. Sana dokunmama izin ver."

Yalvarışının sesi, teninin sıcak, yakıcı teması, açgözlü ağız, ince kontrol tasmamı kopardı. Jenn'i kolayca sırt üstü yatırdım, elimi tatlı vücudundan aşağı kaydırabilmek için onu ittim, böylece meme ucunu ağızıma alabildim.

Eğilip doğruluyor, dokunuşumun altında geriliyordu; tırnakları sırtıma batıyor, bizi birbirimize sabitliyordu.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?" Homurdandım, elini tuttum, boxer'ımın önüne ve kemerinin altına getirdim. Avucunu ereksiyonuma bastırdım, parmaklarını etrafına sardım, ona nasıl sıkılacağını ve okşanacağını gösterdim. Nefesim ciğerlerime doldu, parçalı ve vahşi arzular mantıklı düşünmenin önündeki perdeyi kapattı.

Ona, o ana ve tutkuya kendimi kaptırmıştım. Parçalanmış düşüncelerimin hepsi *ihtiyaç ve istekle* başlayıp bitiyordu. Saplantılarım, ona en iyi şekilde nasıl zevk verebileceğime, coşku içinde çılgılık atmasını en iyi nasıl garanti edebileceğime odaklandı. Zihnimi onun çıplak teninin meşguliyetinden ve sikimin etrafındaki yumruğunun temel hazzından ayıramıyordum.

Ağızımı göğüslerinden kaldırdım, şortumun içindeki elini bıraktım ve parmaklarımı iç çamaşırının önünden içeri kaydırarak, buklelerini taradım, aradığım şeyi bulana kadar yumuşak saçlarını okşadım.

"Oh, oh, oh Tanrım!" Ürperdi, dudakları aralandı, gözleri genişledi ve şehvetle buğulandı. Kalçalarını öne eğdi ve

başını geriye attı.

Hiç bu kadar şehvetli, bu kadar seksi bir şeye tanık olmamıştım.

O baştan çıkarma ve günah, aşırılık ve çöküşü.

"İstediğin bu mu?" Kaygan merkezini ovarak ve parmaklarımı lüks sıcaklığına sokarak talep ettim.

Cevap vermedi ve ben de vermesini beklemiyordum.

Ben onun esnek bedenini okşarken ve o da benim manevralarımı beceriksiz hareketlerle yansıtırken, beni hiç incelik göstermeden tutup okşarken, yeme dürtüsü beni kavradı, içimdeki arzu öfkeleni. Bu da gerekli hissettirdi. Tam olarak doğru hissettiriyordu.

Serbest kalışının ilk titreşimini hissettim ve hızımı yavaşlatarak dudaklarından şaşkın bir inilti çıkardım.

"Cletus, oh, lütfen, durma. Lütfen. Hissettiriyor.

."

"Durmayacağım."

Anı uzatmak, kendimi şımartmak istiyordum. İlkel ve sahiplenici düşüncelerime dalmak istiyordum. Şu andan itibaren o benim olacaktı: teni sadece gözlerim içindi, ağızla besleyecektim, ellerimle dokunacaktım. Vücudu benim vücudum için yaratılmıştı ve onun bilmeden beni sahiplendiği gibi ben de onu sahiplenecektim.

"Cletus!" diye haykırdı, titriyordu, yatakta dönüyordu, orgazmı sırasında nefesini tutamıyordu.

Refleks olarak beni sıktı ve ben de onun eline pompaladım, onunla birlikte tatmin ve geçici bir tatmin kükremesiyle geldim. Ağızını ve çığlıklarını yakaladım. Kalbi benim kalbimle birlikte atıyor, tenlerimiz birbirine kayıyor ve sanki içime tırmanmak ve içimde yaşamak istiyormuş gibi daha da yakınlaşmaya çalışıyordu.

Biliyorum, Çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

Claire haklıydı. Aşk tecrübeyi yok ediyordu. Tamamen ve tamamen. Aşk pek çok şeyi yok sayıyordu. Kadının tarafından, onun vasıfsız dokunuşuyla, hiç olmadığım şekilde tatmin oldum.

Daha önce. Çünkü sevişiyordum ve bana dokunan kişi Jennifer'di.

Benim Jennifer'ım.

Hâlâ nefessizdi ama yine de onu öptüm. Onun sıcak ağzını, dilimde bıraktığı tadı istiyordum. Onu çıplak ve altımda istiyordum. Dizlerinin üzerinde olmasını istedim. Eğilmesini ve nefes nefese kalmasını istiyordum. Üstte olmasını, kendini tatmin etmek için beni kullanmasını istedim. *İstedim...*

Akıl sağlığı bir anda gelmedi, sürüklendi, derece derece yüzeye ulaştı.

İlk netlik anı Jennifer ağzını benimkinden çekip "Bekle" dediğinde geldi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona, profiline baktım. Yüzünü başka yöne çevirmiş, havayı kovalıyordu. Bir iki santim geriye doğru eğildim, gözlerim yanaklarında, çenesinde, boynunda, sonra daha aşağıda gezindi. Elim hâlâ külotunun içindeydi ve onu okşuyordu. İnledi ve titredi, ihtiyacı olan hava ciğerlerine doluyordu.

Yutkundum, ne tam bir pişmanlık, ne tam bir dehşet, ama her ikisinin de ayıltıcı bir karışımını tattım.

Belki de ruh halimdeki değişimi hissetmişti. Ya da belki sadece bir tesadüftü. Ne olursa olsun, gözleri benimkileri aradı. Hâlâ camlı ve pusluydular.

Aynı zamanda
parlaktılar. Ve
mutluydular.

Ve gülümsüyordu.

"Mmm ..." diye mırıldandı, daha da yaklaştı, alnını boynumun kıvrımına soktu. Göğsüme bir öpücük kondurdu. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Kadınım sıradışıydı.

23. BÖLÜM

"Ahlak, denilebilir ki, bireyin yaşam biçimini temsil eder. İnsanlar dünyanın işlemlerini isterken, ekonomi dünyanın gerçekte nasıl işlediğini temsil eder."

- Steven D. Levitt, *Freakonomics*

~Cletus~

"Cuma günü **NEREDEYDİN?**"

Bu soru beni ürküttü. Gözlerim yukarı fırladı. Jethro ayakta duruyordu.

Tezgâhın diğer tarafında, gözlerini yeşil gösteren güzel bir elbise gömleği giyyordu. Hiçbir şey olmamış gibi bana bakıyordu.

Hiç iyi bir şey yapmıyordu.

Aniden ortaya çıkınca kaşlarımı çattım. "İyi görünüyorsun. Buraya ne zaman geldin?"

"Az önce."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şimdi mi?"

"Evet. Kendim girdim." Başparmağını omzunun üzerinden atarak kapıyı işaret etti.

Bu haber karşısında gözlerimi kırptım. "İçeri girdiğini duymadım."

"Gerçekten mi?" Dirseğini tezgâha yasladı. "Pek sessiz değildim."

"Hmm ..." Dikkatimi tekrar incelemekte olduğum hizmet teklifine yönelttim. Bunu Shelly başlatmıştı. İyi bir iş çıkarmıştı.

"Cletus?"

"Evet?" İşçilik için verdiği rakamı bayinin web sitesiyle karşılaştırarak iki kez kontrol ettim. İşçilik tutarı yüksek görünüyordu ama kontrol ettim.

"Cuma günü neredeydin?"

Kıpırdamadan durdum, anıların parıltısına hazırlandım: Jenn'in beni tekrar yatağa bastırırkenki gözleri, ağzı benimkinin üzerinde, onun

eller üzerimdeydi. Görüntüler ve hisler Cuma gecesinden beri tekrar tekrar oynuyordu. Sonrası da öyle.

Vücudumun üstüne tırmanmış ve yakınımına sokulmuş, göğsümü, boynumu ve çenemi öperek, "Her zaman böyle olmamızı istiyorum" demişti.

"Cletus?" Jethro parmaklarını yüzümün önünde şıklattı. "Alo? Nereye gittin?"

"Buradan daha güzel bir yere," diye mırıldandım. Bunu şaka olsun diye söylemiştim ama şaka gibi gelmemiştii. Belki de gerçek olduğu için şaka gibi gelmiyordu.

Jennifer'la birlikte olmak, sadece ikimiz, servis fiyatlarını iki kez kontrol etmekten daha tercih edilirdi. Onunla yalnız olmak, herhangi birine, herhangi bir yere ve başka herhangi bir şeye tercih edilirdi.

Ve işte sorun da burada.

Yalnız kalabileceğimiz bir yer yoktu. Hayatımda ilk kez evde yaşamaya ve kardeşlerimi takip etmeye bu kadar hevesli değildim. Onlar kendi başlarının çaresine bakabilirdi.

"Güzel yerlerden bahsetmişken," boğazımı temizledim ve ilgisiz görünmeye çalıştım, "Claire'in hâlâ evini kiralamak isteyip istemediğini biliyor musun?"

"Sanırım, neden? Tanıdığın biri mi var?"

"Tanıyor olabilirim." Bu fikir pırıltısı Cumartesi günü aklıma gelmişti ve hızla bir yangına dönüşüyordu. "Sanırım onu arayacağım."

Claire'in evi geçici bir çözüm olabilirdi. Jennifer'ın evi ile Winston'ların çiftliği arasında bir yerdeydi. Eski çiftlik evi iki dönümlük bir arazinin üzerindeydi, Jenn'in bahçe tarhları için bolca yer vardı. Onun için kuzeye ya da güneye bakan bir pencereye yakın bir yere bir yazı masası yatırımı yapmam gerekecekti, böylece en iyi ışığı alabilecekti.

"Sorumu hiç cevap vermedin," diye üsteledi kardeşim.

Jennifer Sylvester beni seviyordu. Ben de Jennifer Sylvester'ı seviyordum.

Bir gerçek.

Gerçeküstü.

Henüz söylememiştii ama ben gerçeği biliyordum. Bunu söyleyebilirdim.

Evet.

Beni seviyor.

"Bir soru mu sordunuz?" Hâlâ Claire'in evini, sağlayacağı ideal mahremiyeti ve Jennifer'ın beni sevdiği gerçeğini düşünüyordum.

Çok kısa bir süre sarıldıktan sonra Jennifer'ı eve bıraktım. Arabaya doğru yürürken elini tuttum. Arabayı sürerken elini tuttum. Onu verandaya götürürken elini tuttum. Ve sonra elini bırakmak zorunda kaldım.

O zamandan beri hazımsızlık çekiyorum. Gerçek bir hazımsızlık değil; bir insanı özlemekten kaynaklanan bir tür mide ekşimesi yaşıyordum.

Cumartesi sabahı *The New Yorker*'da verbing ile ilgili bir makale görmüş ve bunu onunla paylaşmak istemiştim.

Cumartesi öğleden sonra, Demir Haydutlar'ın Razor St. Claire dışındaki en yüksek rütbeli üyesi olan Repo'yu aramak ve Jethro'nun düğününden sonraki hafta için bir görüşme talep etmek zorunda kaldım. Repo biz Winston'ları çocukken tanırdı ve ona Repo Amca dememiz için ısrar ederdi. O ve babam eskiden iyi arkadaşlardı ama birbirlerini hâlâ kardeş olarak görüp görmedikleri konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ayrıca Repo'nun aslında Jessica James'in biyolojik babası olduğundan şüpheleniyordum. Bu teorimi Duane'le kadın hakkında paylaşmamıştım ama oldukça emindim. Ancak, bu başka bir gün için başka bir hikaye.

İyi haber, Repo'nun sesinin Isaac Sylvester'la olan tüm bu işten keyif almış gibi çıkmasıydı. Kötü haber ise Catfish'in arka planda tehditler savurduğunu duyabiliyordum.

Pazar günü kiliseden sonra papazın karısı beni köşeye sıkıştırdı ve güller hakkında bir şey bilip bilmediğimi sordu. Bilmiyordum. Ama kimin bildiğini biliyordum.

"Evet, bir soru sordum. Cuma günü neredeydin?" Jethro tekrar sordu.

Sakalımı kaşıdım. Cebimdeki telefonum çaldı, ben de çıkardım ve ekranı okudum.

Jenn: *Öğle yemeğinde balıklı simit yedim ve aklıma sen geldin.*

Tam bir dakika boyunca mesajını inceledim, birkaç kez tekrar okudum. Jenn ve ben Cumartesi sabahından beri birbirimize çok sayıda mesaj göndermiştik. Ben hiç kimseye bu kadar çok mesaj göndermemiştim. Hayatımın bu noktasına kadar mesajlaşmak alışveriş listelerini ve durum güncellemelerini iletmek içindi.

Ama şimdi her biri önem ve ağırlık taşıyan mini konuşmalardı, ama hiçbirisi kayıp kişinin sürekli hazımsızlığını yeterince tatmin etmiyordu. Onu görmek istiyordum. Çözülmemiş çok fazla şey vardı. Kaosa bir düzen getirmenin ve rotamızı planlamanın zamanı gelmişti. Birlikte ilerlemenin zamanı gelmişti.

Ve, tam açıklama adına, onun vücudunu düşünmeden edemiyordum. Ona yapmak istediğim her şeyi, zamanını ve mekânını tekeline almak istediğim her yolu düşünmeden edemiyordum.

"Cletus?" Jethro tereddütle sordu.

"Bir dakika." Parmağımı kaldırdım ve hızlıca bir yanıt yazdım.

Cletus: *Neden? sen düşünmek . Ben mi? Çünkü Ben Balıklı mı?*

Peynirli mi?

Jenn: *Çünkü içinde kapari vardı; lox bagel "kapari" kelimesine yepyeni bir anlam kazandırıyor.*

Buna sıırıttım. Üzerimde böyle bir etkisi vardı. Durumum ölümcül müydü?

"Peki, Cuma?" Jethro tekrar sordu.

"Ben, uh ..." Çenemi kaşıdım. "Seni ilgilendirmez."

Bir süre sessiz kaldı ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Sonunda, "İyi. Sen bilirsin. Buraya bir görev için geldim."

"Neymiş o?"

"Düğüne birini getiriyor musun?"

"Evet," dedim ama sonra kaşlarımı çattım. Jennifer'ı düğüne davet etmeyi unutmuştum. Kaşlarım daha da çatıldı çünkü son duyduğuma göre Jackson James'le gitmeyi kabul etmişti.

"Eee?"

"Peki ne?" Gözlerim önce onunkilere kaydı, sonra uzaklaştı. "Kim o?"

Telefonumu cebime geri koydum ve göz ucuyla Kardeşim. "Neden bilmek istiyorsun?"

Bana sabırlı bir gülümseme verdi. "Shelly, değil mi?" "Shelly ne?"

"Getirdiğin kişi. Shelly'yi getiriyorsun, değil mi?"

"Bunu neden yapayım ki?"

Jethro'nun kaşlarının arasında şaşkınlık ve dehşet dolu iki çizgi oluştu. "Çünkü dedin ki, yani en son duyduğumda onun o olduğuna karar vermiştin."

Son birkaç ay boyunca, Eylül başında Jethro'yla yaptığım konuşmayı düşündüm. Sonra da aptallık ettiğime karar verdim.

"Hayır. Shelly değil. Shelly Sullivan benim çalışanım ve ondan bu şekilde bahsetmediğin için sana teşekkür ederim." Saatile baktım, Shelly'yi en son gördüğümde sızdıran bir radyatörü değiştirmeye çalıştığını hatırladım. İlerlemesini kontrol etmem gerekiyordu. Neredeyse kapanmak üzereydi ve geç saatlere kadar kalmasını istemiyordum. Her zaman geç kalırdı. Kadının bir çeşit iş-yaşam dengesi bulması gerekiyordu.

Jethro kaşlarını mı çatacağını yoksa güleceğini mi bilemiyormuş gibiydi. "Ciddi misin sen?"

"Çamaşırhanedeki bir armadillo kadar." Tezgâhtan döndüm ve ofisin arka tarafındaki kapıya doğru yürüdüm.

"Hey, nereye gidiyorsun?"

"Dükkânı kapatmam gerekiyor," diye seslendim omzumun üzerinden.

Ayak seslerinin tezgâhın etrafından dolandığını duydum ve o da bana yetişmek için acele etti. "Hayat arkadaşını bulmaya ne oldu?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Değiştirdin-"

"Benim. Aklım." Kısa bir süre durdum ve ellerimi kalçalarımaya koyarak onunla yüzleştım. "İç çamaşırı gibi, Jethro."

"Kirli ve karanlık mı?" Sırıttı.

"Hayır." Yüz ifadesine kaşlarımı çattım. "Zihin don gibidir çünkü insanlar sürekli değiştirir."

"Ama sen değiştirmiyorsun."

"Donumu her zaman değiştiririm, Jethro. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, değiştirmedigimi varsayman büyük kabalık."

Neredeyse gözlerini devirecekti ama kendini tuttu. "Senin fikrini kastetmişim, Cletus. Fikrini değiştirmezsın."

Lavabonun yanında Shelly'yi gördüm. Ellerini ovuyordu. "Şarkının dediğı gibi yap ve bırak gitsin. Cevabını aldın."

"Yani birini getiriyorsun ama bu Shelly değil, öyle mi?"

"Doğru." Başımı salladım ve kardeşimin etrafından dolaştım. "Kim o?" diye arkamdan seslenerek beni durdurdu.

Ona profilimi göstererek tereddüt ettim. Omuz silktim. "Henüz benimle geleceğini bilmiyor."

"Gerçekten mi?" "Evet."

Yeşil gözleri açık bir merakla üzerimde gezindi. "Evet diyeceğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

"Evet diyecek," diye çok hızlı cevap verdim ve sonra hatamı çok geç fark ettim. Jethro'nun sırtışı geri gelmişti.

"Tamam. Sienna'ya yanında birini getireceğini söylerim."

"Güzel. Şimdi git. Bana bir mesaj gönderip Bu konuda."

"Evet, ama o zaman seninle bekârlığa veda partisi hakkında konuşma fırsatım olmazdı."

İstemsiz tepkimi yakalayamadan gözlerim büyüdü.
Ağabeyime bakakaldım.

Beni yakalamıştı.

Kahretsin.

"Evet, Cletus. Bekârlığa veda partisi hakkında her şeyi biliyorum."

İfademi kontrol ederek kolumdan hayali bir tiftik parçası aldım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Sen de biliyorsun, yalancı." Jethro gülerek bana rahat bir gülümseme verdi ve ellerini ceplerine soktu. "Duane ağzından kaçırdı."

"Duane?" Kulaklarıma inanamadım. "Duane konuşmaz. Nasıl ağzından kaçırmış olabilir? Yorumlayıcı bir dans mı yaptı?"

"Hayır. Ama yorumlayıcı danstan bahsetmişken, striptizci getirmeyi planladığınızı biliyorum." Jethro'nun sesi düz ve hoşnutsuzluk doluydu.

Gülmedim ama g ü l m e k istedim. Jethro'nun hiçbir fikri yoktu. Hayır.

Fikri.

"Sadece bir striptizci, Jethro. Bence bir striptizciyi izleyebilirsin. Ayrıca, bir şeyler öğrenebilirsin. Hepimiz birkaç iyi hareket öğrenebiliriz." Elimi Jethro'nun omzuna koydum, yüzündeki hoşnutsuzluğu hafifletmek için hiçbir şey yapmayan bir güvence verdim ve sonra en büyük kardeşimi cehaletiyle baş başa bıraktım.

Dükkânı geçip Shelly'nin ellerini ovduğu yere gittim ve kendi kendime sııttım. Genelde kendi kendime sırtan biri değildim ama bu durum kesinlikle gizli gizli sıırtmamı gerektiriyordu.

Bana baktı, gözleri önce bana kaydı, sonra uzaklaştı. "Ne istiyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Jethro dükkânın karşısından, "Çok korkuyorum Cletus," diye bağırdı.

Ben de karşılık verdim: "Sienna'yı düşün. Sana teşekkür edecektir."

Sonra dikkatimi tekrar Shelly'ye çevirdim. Bana bir kaşını kaldırmıştı. Yüz ifademi sildim.

"Sence bugünlük işin ne zaman biter?"

"Şimdi. Neden?" Shelly dikkatini tekrar ovalamaya verdi.

"Ah." Başımı salladım. "Güzel. Bu iyi bir şey."

Anlaşılan ona iş-yaşam dengesi konusunda ders vermeme gerek yoktu. Şimdilik.

"Ayrıca, önümüzdeki hafta iki gün izin alıyorum." Suyu açtı, parmaklarındaki köpükleri duruladı.

"Bu iyi olur. Duane bir hafta sonra Perşembe günü ayrılıyor, o yüzden gitmeden önce ona sormak istediğin bir şey olursa mutlaka sor."

"Neden izin günlerine ihtiyacın var?"

Hem Shelly hem de ben onun sağına baktık ve Beau'yu kollarını kavuşturmuş, yüzünde düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatmış halde bulduk.

Beau'nun sorusu üzerine Shelly'nin sırtının ve boynunun sertleştiğini ve sanki bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi çenesini bir santim eğdiğini fark ettim. Hemen cevap vermedi ama cevap verdiğinde sesi normalden daha soğuktu.

Ki bu çok soğuktu.

"Kardeşimin bir bebeği oldu. Onu görmemi istiyor." Shelly sabunu aldı ve tekrar fırçalamaya başladı.

Ellerine kaşlarımı çatarak baktım. Yıkadığı için zaten kırmızıydılar ve görebildiğim kadarıyla tamamen temizlerdi.

Beau, Shelly'nin soğuk tepkisi karşısında gözlerini kırptırdı. "Bebeği görmek istemiyor musun?" Ses tonu sabırlı ve nazikti ve beni çok şaşırtmıştı. Onun Shelly ile küçümseme dışında bir şeyle konuştuğunu hiç duymamıştım.

Kadın cevap vermedi. Zaman uzadıkça kaşlarımı kaldırıp ona baktım, sonra dikkatimi Beau'ya verdim. Kardeşim onun profiline bakmaya devam etti. Bekliyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Ona bakışında bir şeyler vardı.

Ondan hoşlanıyordu.

Çenesinin duruşundan ve yüz ifadesindeki yapmacıklıktan yoksunluktan bunu açıkça görebiliyordum. Yumuşak ya da çapkın değildi. Ama bu konu üzerinde düşünecek olursam, yumuşak ve flörtöz olmak Shelly Sullivan'ın gözünden kaçmazdı. Aralarındaki gerilimi inceledikçe daha da emin oldum. İddiaya girmem gerekirse, kendi isteği dışında ondan hoşlandığını bile söyleyebilirdim.

Bu arada kadın onu görmezden geliyordu.

Sessizlik giderek artıyor, ağırlaşıyor ve o hâlâ bekliyordu.

Son beş dakika ne kadar aydınlatıcı olsa da, bir seyirci olarak daha fazla zaman ayıramazdım. Ayrıca aval aval bakarken yiyecek patlamış mısırim da yoktu. Yapmam gereken şeyler vardı ve bunları yapmak için yeterli zamanım yoktu.

"Pekala," dedim aniden, Shelly'nin hafifçe sıçramasına neden olarak. "Eminim şu andan yolculuğuna kadar seni tekrar göreceğim, ama söylemeyi unutursam, iyi yolculuklar Shelly."

Döndüm ve Beau'yla aramı bir an önce düzeltmek ve ona Bayan Sullivan'a ilgi duymadığımı söylemek için aklıma bir not alarak oradan ayrıldım.

Sonuç olarak, onun Shelly'ye olan ilgisi -isteyerek ya da istemeyerek- mükemmel bir haberdi. Sadece iş için iyi olmakla kalmayacak, aynı zamanda Beau için de iyi olacaktı. Birçok yönden eşsizdi, en önemlisi de Beau'nun cazibesine karşı dayanıksız olmasıydı.

Karışmak için sabırsızlanıyordum.

SHELLY dükkânı TERK ETTİ.

Beau da beş dakika sonra dükkandan ayrıldı.

Şüpheli zamanlamayı görmezden geldim. Kendi işlerimi yoluna koymam gerekiyordu ve bu da Claire McClure'u evi için aramak anlamına geliyordu.

Telefonunu açmadı, ben de mesaj bıraktım, evine uğrayacağımı ve içeri gireceğimi söyledim. Jethro ve ben o şehirden ayrıldığından beri evin bakımını yaptığımız için yedek anahtarı nerede sakladığını biliyordum.

Garajı kilitlemek için ofisten henüz çıkmıştım ki ayak sesleri duydum, ayakkabıların altında çakıllar çıtırdıyordu. Döndüm ve takım elbiseli Kip Sylvester'ın otoparktan yaklaştığını gördüm.

İçgüdüsel olarak omurgamı dikleştirdim. Kip Sylvester ile hiçbir işim yoktu. Ailesinin BMW'lerinin bakımını bayi tarafından yaptırıyordu. Bu da tüm onarımlar için perakende ödeme yaptığı anlamına geliyordu ve sadece bir aptal perakende ödeme yapardı.

"İyi akşamlar, Cletus." Garajın kenarında durdu ve bana pratik bir gülümseme verdi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Bay Sylvester." Kederle bir kez başımı salladım. "Bu gece sizi dükkâna getiren nedir?"

"Buralardaydım ve bir uğrayayım dedim."

"Anlıyorum."

Dükkânın etrafına, duvarları kaplayan aletlere, çeşitli alet kutularına ve makinelere bakarken sessizdi. Sonra gözleri solumdaki arabaya takıldı.

"Kutsal dumanlar, bu bir-"

"Evet, efendim. Evet, öyle. Bir 1956 Jaguar."

"Vay be. Bu şey çok güzel. Birisi için mi çalışıyorsun?"

"Evet. Kendim için çalışıyorum." Bu bir yalandı. Sienna için bir düğün hediyesiydi ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kip Sylvester bir keresinde müstakbel baldızımın önünde kendini aptal durumuna düşürmüştü. Onu her gördüğünde yıldızlara vurulmuş gibi oluyordu.

"Senin için mi?" diye sordu, sanki bu bilgiyi son derece şaşırtıcı bulmuş gibi.

"Evet."

Adam otomobilimle benim arama baktı. Kafası karışmıştı, bu çok açıktı. Net olmayan şey ise neden burada olduğuydu. Tahmin etmek istemedim.

"Neden buradasınız?" Sert bir sesle sordum ve ona sert bir bakış attım. Sıradan Kip Sylvester'la çene çalmak, idrar söktürücü bir köpek sürüsü tarafından rahatsız edilmek gibiydi.

"Ah, bilirsin işte..." diye başladı, durdu, iç çekti, gülümsedi ve vazgeçmiş gibi omuz silkti. "Jennifer yüzünden buradayım."

Kaşlarım benim rızam olmadan kendiliğinden kalktı. "Jennifer. Kızınız Jennifer mı?"

"Evet, doğru. Geçen gece olanları duydum."

Yüz ifademi nazik bir şaşkınlık maskesine dönüştürerek enseme kaşıdım. "Daha açıklayıcı olmalısın."

Tekrar iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum. Bak Cletus, sen iyi bir çocuksun."

Değilim. Gerçekten, gerçekten değilim.

"Teşekkür ederim, Bay Sylvester."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti, belli ki gelmeden önce bir konuşma provası yapmıştı. "Ama Diane ve benim kızımız için büyük planlarımız var. Instagram'da bir milyondan fazla takipçisi olduğunu biliyor musunuz? Ve diğer sosyal medya sitelerinde çok daha fazlası."

Bunu biliyordum. Yine de, "Bu kadar çok olduğunu bilmiyordum." dedim.

"Evet, öyle. Bu küçük kız çok fazla yıldız gücü taşıyor ve annesi onu bu hale getirmek ve itibarını lekesiz tutmak için gerçekten çok çalıştı. Anlıyorsunuz ya, onun pervasızca hareket etmesine ve iyi sonuçlanmayacak işlere karışmasına izin veremeyiz."

İma ettiği hakaret karşısında daha dik durdum. Genelde insanlar tarafından anlamsız Kip olarak rahatsız edilmem.

Sylvester. Ama tatlandırılmamış yulaf kadar tatsız olmasına rağmen, Kip artık pek de anlamsız değildi. O Jenn'in babasıydı. Ona sevgi ve saygı borçlu olduğunu düşünüyordu ve ne yazık ki bu onu önemli biri yapıyordu.

O beni ılık bir gülümsemeyle izlerken ben düşünmeye devam ettim.

Sonra, "Anlıyorsun," dedi ve her şey hallolmuş gibi başını salladı. Gitmek için döndü.

Kendimi tutamadan, "Jennifer'ın benimle birlikte olmasından hoşlanmıyor musun?" diye sordum.

Omzunun üzerinden baktı, açık sözlülüğüm onu endişelendirmiş gibi gözleri irileşmişti. Kip kızgın bir köpeğe yaptığı gibi ellerini aramızda birleştirdi.

"Şimdi, alınma ama sorunumuz sen değilsin, tam olarak değil. Onun genel olarak genç erkeklerle olan ilişkisi."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Korunaklı biri, olayları onun yaşındaki birinin anlayacağı şekilde anlamıyor ve bu benim suçum ama-"

"Peki ya Drew Runous?"

Kip ağzını öyle hızlı kapattı ki dişleri takırdadı. "Dr. Runous?" diye sormadan önce gözlerini birkaç kez kırptırdı.

"Evet. Hafızam beni yanıltmıyorsa, bir süre önce Jenn'in korucu istasyonuna gidip bazı unlu mamuller bıraktığı ve sonra-"

"Evet. Hikayeyi biliyorum ve doğru. Kalbini kutsa."

Az önce kendi kızının kalbini mi kutsadı? Kan basıncım yükseldi.

Devam etti, "Ama Dr. Runous kaliteli bir aileden geliyor. Babası Teksas'ta senatör. Fırsat önümüze çıksaydı, çekineceğimiz bir ilişki değildi."

"Peki benim ailem öyle değil mi? Kaliteli mi?" Ses tonumu eşit ve yüz ifademi yumuşak tutmak için mücadele ettim.

Rasyonel olarak, Kip Sylvester'ın ne düşündüğünün önemli olmadığını biliyordum. Önemi yoktu. Jennifer'ın adamı olarak, eğer o benim için sorun çıkarırsa, ben de onun için sorun çıkarırdım. Henüz bilmiyordu ama kızıyla olan birlikteliğimi kutsayacak ve sonra da karısını kadınımdan uzak durmaya zorlamak da dahil olmak üzere her konuda isteklerimi destekleyecekti.

Bu yüzden onun fikirlerinin neden şakaklarımı ağrıttığı tam olarak açık değildi. Tek bildiğim, söylediği her kötü cümleyle birlikte öfkem kabarıyordu.

Kip başını hızla sallayarak son sorumu yalanladı. "Hiç de değil. Demek istediğim hiç de bu değildi. Annen bir Oliver'dı. Ailen buralardaki Paytonlar ve Donnerlar kadar eski, anne tarafından. Aslında, Jennifer'ı kardeşin Billy'den vazgeçirmedim. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var ve her zaman bir damatta istediğim türden bir hırs gösterdi."

Wow . . .

VAY

CANINA.

Düşündüğünden daha narsist bir parazitmiş.

Başımı salladım ve dişlerimi sıkarak belli belirsiz bir gülümseme takındım. Geçen yıl yediğim tüm turtaların, kimin pişirdiğinin ve mevsimine uygun olup olmadığının zihinsel bir listesini çıkarmaya başladım. Bu karmaşık bir sıralamaydı, çünkü turtayı seviyordum ve Kip Sylvester'ı öfkemden uzak tutan tek şeydi.

Kızgındım. Olmam gerekenden çok daha kızgındım.

"Bak, Cletus. Meselenin özü şu. Jenn'in ... olması fikrinden hoşlanmıyoruz." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi, sonunda "sıradan *erkek arkadaşlar*" demekte karar kıldı. Eğer senin gibi bir arkadaşı varsa, bu ona fikir verebilir." Müdür yine iç çekti. Çok fazla iç çekiyordu. Rahatsız ediciydi.

"Oh. Anlıyorum. Fikir sahibi olmasını istemiyorsunuz," dedim yine kendimi tutamadan.

"Evet. Kesinlikle. Kesinlikle doğru." Gülümseyerek hızla başını salladı. Sonra az önce ne söylediğini fark etmiş gibi başını sertçe salladı. "Dur, hayır. Kastettiğim bu değildi."

"Hmm." Gözlerimi kısarak ona baktım, yüzünün doğal olmayan bir kırmızı tonuna dönüşmesinden sapıkça bir zevk alıyordum. "Bilmiyorum, Müdür Bey. Sanırım kastettiğiniz tam olarak buydu. Gördüğüm kadarıyla, siz ve Bayan Sylvester kızınızın fikir sahibi olmamasına çok yatırım yaptınız."

"Şimdi, Cletus, evlat. Kelimeleri ağızma tıkma. Öyle değil." Sesini yükseltti, giderek geriliyordu.

Onun endişesi benim sinirlerimi yatıştırıcı bir etki yaptı. Hâlâ öfkeliydim ama hissettiğim öfke asabi olmak yerine buz gibi olmuştu.

"Ah, şimdi, Kip, sanırım ikimiz de aynı şeyi söylüyoruz." Gülümsedim ve omuz silktim. "Senin ve Bayan Sylvester'ın kızınızın itibarının zedelenmemesine, beyninin bağımsız düşüncenin getirdiği endişelerden arınmış olmasına ihtiyacınız var. Bana mantıklı geliyor."

Kaşları daha da çatıldı. Endişeli görünüyordu.

Ellerimi silmek için bir beze uzandım. "Eğer 'yoldan çıkarsa' ve onun imajını -dolayısıyla sizin ve eşinizin özenle yarattığınız markayı- desteklemeyen biriyle ilişki kurarsa, bu sizin planlarınızı ve mali refahınızı etkileyebilir. Değil mi?"

"Ah, şey ... doğru. Ama-"

Kederle başımı salladım. Yüz hatları gevşedi. Kederli bir şekilde başını salladığını görmek genellikle insanları rahatlatırdı.

"Bay Sylvester. Efendim. Benim için endişelenmenize gerek yok."

Tekrar iç çekti, rahatlamış bir şekilde nefes verdi. "Teşekkür ederim, Cletus.
Bunu duymak harika-"

"Onun imajını lekelemeyeceğim. Hem de hiç. Öte yandan sen ..." Başımı sallamayı bıraktım, bakışlarımı onunkilere diktim ve öfkemden bir parçanın kendimi kontrol duvarını aşmasına izin verdim.

Gözleri büyüdü ve "Neden bahsediyorsun?" diye sorarken sesindeki korkunun sınırı beni memnun etti.

"Sadece tatlı Muzlu Kek Kraliçesi'nin babasının son dört yıldır sekreteriyle bir ilişki yaşadığının bilinmesinin iyi görünmeyeceğini mi?"

Ona geleceğimi **SÖYLEMEDİM**. Motoru durdurup mutfağın hemen yanındaki Donner Bakery park yerine geldiğimi fark edene kadar kendimden bile haberim yoktu.

Hala pazartesi gecesi idi. Babasını tehdidimle baş başa bırakmıştım. İlk başta, her zamanki gibi, suçlamamı reddetti. Her zamanki sıra şöyleydi: inkar, öfke, sonra pazarlık. Pazarlık genelde en sevdiğim kısımdı. Bu sefer öyle olmadı. İşbirliği için pazarlık yapmak ağızımda talaş ve limon tadı bırakıyordu.

Jennifer'ın kararlarının sadece ve sadece ona ait olduğunu kabul etmesini istiyordum. Kiminle ilişki kuracağı, ne giyeceği, ne yapacağı ona, karısına ya da oğullarına bağlı değildi.

Kızının kendi kararlarını verebilecek kapasitede olduğunu kabul etmeyi reddetti. Ancak sonunda, müdahale etmemesi yönündeki taleplerimi kabul etti. Anlaşmıştık: O geri çekilecek ve kızına kur yapmamı destekleyecekti, ben de onun hayatını karartmayacaktım.

Binanın arka tarafına baktım, Jennifer'ın içeride olduğunu biliyordum. Jennifer'ın arabası kapıya en yakın yere park edilmişti. Kalbim göğüs kafesine doğru kamikaze sıçramalarından birini yaptı.

Onu kaçırmıştım. Onu ne kadar çok özlediğimden boğuluyordum.

O meşgul. Çalışmasına izin vermelisin.

Onun yerine, yola koyuldum.

Babasıyla yaşadığı tatsızlıktan sonra, onun iyi olduğunu görmem gerekiyordu. Birkaç dakikalığına uğramaktan zarar gelmeyeceğine karar verdim. Belki ona *New Yorker*'ın fiillerle ilgili makalesini gösterirdim. Belki de sadece ona bakar ve konuşmasını dinlerdim. Kulağa hoş geliyordu.

Amaçlı bir şekilde arka kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı çaldım. Bekledim. Cevap yoktu. Tekrar çaldım. Hâlâ cevap yoktu.

Kapıyı açık bulunca kaşlarımı çattım. Kapı kilitli olmamalıydı. Ayrılırken ona kapıyı kilitlemesini hatırlatmalı ve bundan sonra kilitli olduğundan emin olmalıydım.

"Jennifer?" Seslendim, kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim ve mutfığa baktım. Işıklar yanıyordu, tezgâhın üzerinde bir mikser duruyordu ve malzemeler etrafa saçılmıştı ama Jennifer görünürlerde yoktu.

Tam ön tarafı aramak üzereydim ki arka kilerden elinde bir torba unla çıkageldi. Gözlerim onun vücudunda gezinirken olduğum yerde durdum. Sırtı bana dönüktü ve boynundan belindeki kravata kadar tamamen çıplaktı.

Jennifer'ın üzerinde bir önlük, kırmızı dantel iç çamaşırı, çoraplar vardı ve başka hiçbir şey yoktu.

Hatırlamasam da bir ses çıkarmış olmalıyım, çünkü gözlerini kocaman açarak döndü ve nefesi kesildi.

"Aman Tanrım!" Sıçrayarak un çuvalını yere düşürdü ve çuval yere saçıldı. Elleri göğsüne doğru uçu - ki önlük çoğunlukla onu örtüyordu. *Çoğunlukla*.

Gözlerini kapatarak nefes verdi, sonra bir sonraki nefesi rahatlamış bir kahkaha oldu. "Aman Tanrım, beni korkuttun. İçeri girdiğini duymadım."

Konuşmadım. Yapamadım. Elbisenin zar zor gizlediği tatlı vücudunun her kıvrımını yeniden hatırlamakla meşguldüm.

ince bir pamuk tabakası. Ağzım sulandı. Bir fanteziye ya da Cuma gününden anılara takılmıyordum çünkü gerçekliğin cömertliği diğer tüm düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyordu.

Sessizlik hem gerildi hem de kalınlaştı ... ve başka şeyler de öyle.

Ama sonra kirpiklerini kaldırdı, imkansız menekşe gözleriyle bana baktı ve tatlı bir şekilde, "Seni özledim," dedi.

BÖLÜM 24

"Medeni insanların aşağıdaki kriterleri karşılması gerektiğine inanıyorum. . . Kalpleri, çıplak gözle görülemeyenin acısını çeker."

- Anton Çehov, *Mektuplarla Bir Yaşam*

~Jennifer~

"SENİ ÖZLEDİM." Kelimeler patladı ve ben onları yakalayamadan dudaklarımdan döküldü. Son üç gündür zihnimde dönüp duruyorlardı.

Onu özledim. Cletus'u özledim.

Aslında bu duygu Cuma gününden önce de aklımdan geçiyordu ama ben bu düşünceyi susturuyor, kendimden uzaklaştırıyordum. Cuma gününden önce Cletus'u özlemenin beyhude olduğunu düşünmüştüm, çünkü bunun sonsuz olacağını sanıyordum.

Ama Cuma gününden beri . . .

Mutlu bir iç çekiş.

Cumartesi sabahı ilk iş Piggly Wiggly'ye gidip muzları topladım. Korkak bir kedi olmak ya da Cletus'tan benimle gelmesini istemek istemedim. Muzları yıllardır tek başıma topluyordum, şimdi durmam için bir neden yoktu. Ama arabamdan çıkmadan önce park alanını taradım. Ve Bay Johnson'dan -ürün müdürü- arabama kadar bana eşlik etmesini istedim.

O anda Cletus'a gülümsüyordum, bir şapşal gibi, onun karmakarışık yakışıklılığı içinde kaybolmuştum.

Cletus'un gözleri sanki beni uzun zamandır görmemiş gibi yavaşça üzerimde gezindi. "Ben de seni özledim." Sesi hırçındı ve midemde kelekler uçuşuyordu. Güzel, sevimli, kadifemsi kelekler. Yutkundu, boğazını temizledi ve dudaklarını yana doğru büktü. "Bu ilginç bir kıyafet."

Kendime baktım ve işte o zaman -korkuyla- yarı giyinik olduğumu gördüm.

"Aman Tanrım! Şu halime bak." Kollarımla kendimi örtmeye çalıştım, denedim ama başaramadım. "Dur. Bana bakma! Lanet olsun! Arkanı dön!"

Cletus talebim üzerine bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten, Cletus," dedim aceleyle, sonra sesimi fısıltıya indirdim. "Bu önlüğün altında sütyenim yok."

"Biliyorum." Omuz silkti, gözleri önce aşağıya sonra yukarıya kaydı.

Yılmadan bir adım öne çıktı.

Ağzım açık kaldı ve ona bakakaldım, hayal kırıklığı ve utanç kontrol için savaşıyordu. Cletus'un arkasını dönmeye ya da gözlerini kaçırmaya niyeti olmadığını anlayınca yanından geçip arka kapıya doğru koştum. Büyük paltomu üzerime geçirip kenarlarını bir arada tutarak kapatırken bakışlarını arkamda hissettim.

Döndüğümde onu kaşlarını çatmış halde buldum. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Dudaklarımdan bir inançsızlık sesi döküldü.

"Evet. Gerçekten yaptım."

Omuz silkti, ellerini ceplerine soktu. "Takım elbise

kendin. Kelime oyunu yapmıyorum."

Gözlerim onun üzerinde gezindi ve yanaklarımın ısındığını hissettim, neden yarı çıplak pişirdiğimi açıklama ihtiyacı duydum. "Gece geç saatlerde yemek pişirirken bazen elbisemi çıkarıyorum, özellikle de içinde korse varsa. Kaburgalarımı acıtıyor."

"Mantıklı." Bir kez başını salladı, dudaklarını yine yana doğru büktü. Sırıtmamak için kendini zor tutuyordu ve kapüşonlu gözlerinin bedenimde gezinmesi beni sıcak ve telaşlı hissettirdi.

Gözlerini ararken boğazım düğümlendi ve boynum yanmaya başladı. "Sanırım yarı giyinik kadınlarla çok deneyimin var. Muhtemelen senin için önemli bir şey değildir."

"Yarı giyinik bir kadın her zaman büyük bir o l a y d ı r ."
Gözlerinin ardında bir gülümseme vardı, karanlık ve zevkle
hınzırca hissettiriyordu. "Hatta at ve Pembe Pony?" I
sordu dışarı . Hiçbir yerde,
kendimi şaşırttım.

Beau ve Pink Pony'nin sahibinin iyi arkadaş olmalarından
başka neden sorduğumu bilmiyordum; herkes Cletus'un
zaman zaman onlarla balığa gittiğini biliyordu. Onu son
gördüğümünden beri aklımdan türlü türlü çılgın düşünceler
geçiyordu, genellikle en iyi ve en kötü durum senaryolarını
içeriyordu.

Ya da en iyi ve en kötü senaryolar, örneğin -eğer Cletus
striptiz kulübüne gittiyse- en iyi senaryo bunu gözleri bağlı ve
iradesi dışında yapmış olmasıydı. Gördünüz mü? Çılgınca.

Cletus yüzünü buruşturdu. "O tür yerleri pek sevmem."

"Neden? Bütün erkekler çıplak kadınlara bakmayı sevmez
mi?"

Gözleri ceketime kaydı ve ısındı. "Ben kendi hediyelerimi
açmayı severim."

Kelebekler kanat çırpmayı bıraktı ve onun yerine çırılçıplak
soyundu. Bu düşünce hoşuma gitti. Bir hediye gibi paketinin
açılması fikri hoşuma gidiyordu. Ama sadece onu da
açabilseydim.

"Buraya beni açmaya mı geldin?" Umutla sordum, paltoyu
tutuşumu gevşeterek.

Gülümsedi, zeki gözleri biraz kısılmıştı. "Sen benim hediyem
misin?"

Evet.

Utandığım kızarıklığım başka bir şeye dönüştü. Isı hâlâ
boynumda dolaşüyor, kalbim hâlâ çarpıyordu ama atmosfer
değişmişti. Artık yarı çıplak bir şekilde pişerken yakalandığım
için utanç duymuyordum. Birbirimize bakarken
gülümsemelerimiz yavaş yavaş azaldı.

Bana doğru bir adım attı, gözleri ceketime kaydı. Cletus
ceketimin kenarlarını inceledi, yüzünde düşünceli bir ifade
vardı, sonra

parmaklarını ceketin içine kaydırđı. Elleri ceketı ayırıp iterken kumaş üzerindeki tutuşumu bıraktım. Ceket yere düştü.

"Buraya bunun için gelmedim," dedi dalgınca. Sırtımdaki kravatı çekerken gözleri önlüğümün önünü inceledi.

Bu sırada ben darmadağın olmuştum. Kıyafetlerini yırtıp atmak, yüzünü öpmek ve üç gece önce yaptığımız şeyin daha fazlasını istemek gibi bir karmaşa içindeydim. Aynı anda hem onu yere itip saldırmak hem de bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için hareketsiz durmak istiyordum. Sonunda hareketsiz durmaya karar verdim. Ona daha sonra da saldırabilirdim.

Boynumdaki önlüğü tutan fiyonk çözüldü ve önlük yerdeki ceketimle birleşerek beni sadece külotum ve çoraplarımla bıraktı. Bana baktı. Vücuduma sanki onun hediyesiymişim gibi baktı. Sanki benimle nasıl oynayacağına dair bir sürü fikri varmış gibi. Üşümüyordum ama yine de titriyordum.

Gözlerini kaldırdı, niyetiyle sıcaktı ve ileri doğru bir adım attı. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım. Bana zoraki bir gülümseme verdi ve sırtım tezgâha değene kadar ilerlemeye devam etti. Sonra durdu.

"Sevgili Jennifer," diye homurdanarak fısıldadı, parmakları iç çamaşırımın kemerine dolanırken, "eğer bir liste yapıyorsan, doğum günüm için istediğim tek şey bu." Danteli bacaklarımdan aşağı doğru çekerken alçaldı. Elleri dizlerimin ve baldırlarımın arkasına hafifçe dokunduğunda tekrar titredim.

Külotumu çıkardım ve cebine koyarken onu izledim. Öne doğru eğildi, gözleri üzerimdeydi, kalçalarımın tepesine doğru sıcak bir nefes üfledi.

Sallanıyordum, ellerim denge için omuzlarına geliyordu, kalbim gümbürdüyordu. Her tarafım sıcak ve soğuktı, özlemin acısı keskin ve lezzetli bir şekilde karnımın alt kısmında acı veriyordu. Ellerimi kullanarak popomu kavradı ve beni tezgâhın üzerine kaldırdı. Kenara tüneyerek oturdum ve o da

Bacaklarımda, parmak uçları iç uyluklarımda gezinirken başparmaklarıyla beni ayırdı.

Beynim isyan ediyordu, kaos içindeydim ve hem utanmış hem de büyülenmişim.

Mektup arkadaşlarım bana Fransızca, Japonca ve Almanca olarak seks yapmanın nasıl bir şey olduğunu anlatmışlardı. Orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu tarif etmişlerdi, bu yüzden Cuma günü yaptığımız şeyin ikimiz için de orgazmla sonuçlandığını biliyordum. Ama anlattıkları hiçbir şey eylemin gerçek mahremiyetini ortaya koymuyordu. Çıplak ve savunmasız olmanın, dokunulmanın ne kadar güzel ve ürkütücü bir şey olduğunu.

Nefesim kesildi. Bir açıyla geriye doğru eğildim ve dizlerimi birbirine bastırma dürtüsüyle savaştım. Bana bakıyordu. Açıkta kalan merkezime düşen nefesleri, beklenti ve endişe içinde sıkışmama ve gerilmeme neden oldu.

"Cletus?" Belirsizlik ve heves karışımı bir duyguyla sordum.

Dudaklarını yaladı ve ağzını bana doğru indirdi. Islak, sıcak dili ıslak, sıcak merkezimle birleştiğinde hava ciğerlerimi terk etti. Dili hareket etti ve vücudum refleksif ve beceriksiz bir yalpalama yaptı. Nefesim kesildi. Parmaklarım hiç düşünmeden saçlarına dolandı ve durmasından korkarak onu kendime doğru bastırdım.

Çok iyi
hissettirdi.

Çok iyi.

Çok iyi.

Çok iyi.

ÇOK. İYİ.

Vücudum tekrar titredi ve bacaklarımı açtım, kalçalarım içgüdüsel olarak yuvarlandı. Sanki çok lezzetliymişim, sanki benim için açlık çekiyormuş gibi inledi. Elleri kalçalarımın dolandı, parmakları etime battı, sakalları kalçalarımın hassas derisini gıdıkladı.

Sonra gözleri benimkilere kaydı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. Bakışlarının gücü hem ayıltıcı hem de sarhoş ediciydi ve bilgi ile güçlüydü. Benim hakkımda, bedenim hakkında, zevklerim hakkında bilgi. Beni izliyor, bu gizli görüntümün tadını çıkarıyordu.

Ağız vücudumdayken beni izledi.

Diliyle ve dudaklarıyla günahkâr şeyler yaparken beni izledi.

Sahiplenici bakışları göğüslerimin, boynumun ve ağzımın üzerinde gezinirken gözlerindeki açlık, ani bir ihtiyaç ve açgözlülük sarmalını doğrudan beni yuttuğu yere gönderdi. Birdenbire güçlü bir titreşim, titreme ve delici bir salıvermeyle boşalıyordum.

Başımı geriye attım, sarsıntıların gücü çok hantal ve güçlüydü. Sadece bir his olarak var oluyordum. Sanki benim akılsızlığım onun içindeki bir ihtiyacı besliyormuş gibi beni yerinde tuttu, yaladı ve tadını çıkardı.

Canım acıyana kadar beni hareketsiz tuttu -fevkalade, muazzam, olağanüstü- ve sonra parmaklarını içime kaydırды ve tekrar boşaldım, çaresizlik ve düşüncesizlikle keskin bir şekilde haykırdım. Dik duramıyordum. Doruk noktamın gücü altında kendi ağırlığımı taşıyamadım, bu yüzden geriye doğru düştüm.

Elleri aniden oradaydı, aniden oradaydı, ayağa kalktı ve beni kollarına doğru çekti. Beni tezgâhtan kaldırdı ve kollarında gevşemiş, bitkin bir haldeydim. Sıcaklık ve memnuniyetten oluşan bir güç alanı beni sardı, kemiksiz bıraktı. Alnımı boynuna yasladım ve

gömleğini zayıfça kavradı.

"Kanepe," diye iç geçirdim. "Hadi gidip kanepeye uzanalım."

Beni sıktı ve döndü. Önce sola, sonra sağa baktı, tereddüt etti. "Nerede bu kanepe?"

Hafifçe kıkırdadım, sonra boynunu ısırdım. "Arka tarafta."

Bu benim sesim mi? Yüce Tanrım. Sesim seksi çıkıyor.

Normalden daha derindi, ki bu hoşuma gitti. Cletus beni açtıktan sonraki sesimi sevdim. Nasıl hissettiğimi sevdim. Sevdim.

Kendimi güçlü ve bilgili hissetmemi sağlayan yeni bir yolla bedenim.

Ve şimdi bazı insanların neden "gelişigüzel fırıncı" olduğunu anlıyordum. Bu eylemle ilgili her şey iyi, doğru ve gerekli hissettiriyordu. Ya da belki de iyi, doğru ve gerekli olan Cletus'la birlikte olmaktı.

Kanepeye doğru giderken, Cletus etkileyici bir esneklik ve güç gösterisiyle paltomu yerden aldı. Arka odaya vardığımızda beni alnımdan öptü.

"Bu ceketi kanepeye koyabilmem için seni yere bırakmam gerekiyor." Sanki beni serbest bırakmak sadece zorunluluktan ya da baskı altında yapılacak bir şeymiş gibi konuşuyordu. "Ayakta durabilir misin?"

Başımı salladım ve ayaklarım yere basana kadar beni yana yatırdı. Çabucak arka yastıkları kaldırdı, önce benim paltomu, sonra da kendisininkini serdi ve kanepeyi büyük ölçüde örtülü bıraktı. Sonra beni yanıma götürdü ve bana katılmak için hareket etti.

"Bekle," diyerek onu durdurdum, minderlerin üzerine diz çöküp gömleğinin kenarından tuttum. "Çıkar şunu."

Kaşlarını çattı, tereddüt etti.

"Jenn-" "Sadece gömleğini. Tenini özledim."

Gözleri ısınınca ifadesi netleşti ve beyaz pamuklu tişörtünü çıkardı. Yatar pozisyonuma geri döndüm ve o da bana katılarak bedenimi yarıya kadar onunkinin üzerine çekti. Omzunu öptüm ve iç çektim.

"Dediğim gibi, seni özledim." Elimi göğsünde aşağı yukarı gezdirdim ve parmaklarımı seyrek saçlarının arasından geçirdim. Göğsündeki kılları ve kaslarının çıkıntılarını seviyordum. Vücutlarımızın ne kadar farklı olduğunu, onun dokusunu ve verdiği hissi seviyordum. "Bunu bir daha ne zaman yapabiliriz?"

Kıkırdadı, elleri tenimi hissetmeye açmış gibi bedenimi okşuyordu. "On dakika mı?"

İkimiz de güldük ve dirseğimi ona dayadım, çenemi avucumun içine aldım. "Şimdi sana oral seks yapabilecek miyim?"

Gerildi ve gözleri bana dikildi. "Henüz değil."

"Neden?"

Bakışları sırtıma kaydı, parmak uçları kürek kemiklerimin arasında hafif çizgiler oluşturdu. "Utangacım da ondan."

Tekrar güldüm ve o da güldü. Güzel, gürültülü bir kahkaha. Yaramaz bir kahkaha. Çok hoşuma gitmişti.

"Utangaç değilsin."

Cletus omuz silktili, hâlâ gözlerime bakmıyordu, sırtışı başka bir şeye dönüşmüştü ve "Bunu hiç yapmadım" dedi.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Hiç oral seks yapmadın mı? Hiç kimse sana bunu yapmadı mı?"

Başını salladı, dudakları alaycı bir gülümsemeyle yana çekilmişti. "Bir ağızda çok fazla diş vardır."

"Yani, bunu yapacak kadar kimseye güvenmedin," diye tahmin ettim.

Gözleri benimkilere kaydı ve parmakları hareketsiz kaldı. Cletus uzun bir süre bana baktı, cevap vermedi, sonra boğazını temizledi.

"Yarın yine gelmek isterim, eğer işten sonra buralarda olursan."

"Kulağa hoş geliyor. İstersen bu hafta her gün gel."

Konuyu değiştirmesine izin vermeye karar verdim ama içten içe saldırımı planlıyordum. Yakında bir gün onu baştan çıkaracaktım. Şimdi tek yapmam gereken bir erkeği nasıl baştan çıkaracağımı bulmaktı. Belki mektup arkadaşlarımın bazı fikirleri vardı.

"Yapamam," diye iç geçirdi ama gözleri parladı. "Perşembe günü Jethro'nun bekârlığa veda partisi var ve eğlenceden ben sorumluyum."

"Eğlence mi?"

"Evet. Sana striptizci arkadaşım George'dan bahsetmiştim, hatırlıyor musun? Emekli deniz komandosu? Eğlence o."

Cletus kaşlarını salladı.

Ciddi olup olmadığından emin olamadan ona bakakaldım. Ciddi olduğunu görünce kahkahayı patlattım.

"Hiçbir fikirleri yok." Kötü kötü kıkırdadı. Gerçekten de şeytani bir kıkırdamaydı, kötü niyetli ve hınzırca bir beklentiyle doluydu.

"Bana daha önce söylememiş olman çok kötü, içinden atlaması için bir pasta yapabilirdim."

"Hayır, hayır. Tavandan atlayacak. Halatlar onun rutininin bir parçası."

"O zaman iyi şanslar." Komiklik gözyaşlarımı ellerimin tersiyle sildim. "Bana gününüzden bahsedin. İş nasıldı?"

Cletus başını kaldırdı ve sanki şaşırtıcı bir şey söylemişim gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" Çenemi elimin arkasına koydum ve ona baktım. "Sorun nedir?"

Başını hafifçe salladı. "Bir şey yok. Sadece en son ne zaman birinin bana günüm hakkında soru sorduğunu hatırlamıyorum, annem öldüğünden beri."

"Ah." Kaşlarımı çattım, çünkü bu bana üzücü geldi. Ailem mükemmel değildi ama her zaman birbirimizin gününü sorardık. Gerçi günümün bazı bölümlerini ailemin duymak istemediğini biliyordum ama yine de sorarlardı. Winston'ların da aynı şeyi yapmamasına şaşırmıştım. "Senin ailen sormuyor mu?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Hayır. Onlar daha iyi bilir." "Daha iyi mi biliyorlar? Senin hakkında soru sormayacak kadar iyi biliyorlar. gün?"

"Evet. Genellikle sonunda duymak istemedikleri bir şey söylüyorum."

"Bu herkes için geçerli. Ailem mektup arkadaşlarım ya da bahçem hakkında konuşmamı asla dinlemek istemez. Ya da esansiyel yağlarımdan. Ya da izcilere öğrettiklerimden." Kaşlarımı çattım. Çoğunlukla

yeni tarifler duymaktan hoşlanıyorlardı. "Ya da pişirme dışındaki diğer hobileri ve aktiviteleri."

"Kardeşlerim planlarımı ve faaliyetlerimi duymak istemiyor. Hem de hiç."

"Bütün bu uğursuz işlerle uğraştığını biliyorum ama her gün o kadar da kötü olamaz."

"Öyle. Öyleler."

"Peki, ne tür günlük planlar ve faaliyetler? Neleri duymak istemiyorlar?"

"Mesela ..." Bir an düşündü, gözleri elinin sırtımda daireler çizdiği yere gitti. "Jackson James'e nasıl cüzzam bulaştırmak istediğim gibi."

Bunun üzerine burnumu kırıştırdım ve inanmadığımı göstermek için yüzümü buruşturdum. "Jackson James'e cüzzam bulaştırmak istemezsin."

"İstiyorum. Eğer yakasını kaşındığını görürsen, bunun nedeni kuru temizlemeden geçirdiği gömleklerine kaşıntı tozu koyması için birine şantaj yapmış olmamdır."

Gülmek ve Cletus'a aptallığını yüzüne vurmak üzereydim ama sanki azarlamaya hazırlanıyormuş gibi bana bakışındaki bir şey beni duraksattı.

O bana baktı. Ben de ona baktım. Ağzım açık kaldı.

Adam ciddiye.

"Cletus Winston. Sen yapmadın."

"Yaptım. Ve bundan pişman değilim." Sesi düz ve küstahtı.

"Bunu neden yaptın ki? Bu çok adice." "Jackson James beni ve kardeşlerimi taciz ediyor-

Özellikle de Duane ve Beau'yu. Yıllardır. O bizi kenara çeker Sebepsiz yere gecikmelere neden oluyor ve bunun gibi şeyler. O küçük bir pislik ve ben bundan bıktım."

Onu inceledim ve haklı olduğuna inandığını gördüm.

Şaşırdın mı? Onun intikamcı olduğunu zaten bilmiyor muydun?

Sana kendisi söylemedi mi?

"Gördün mü? İşte bu yüzden insanlar bana günüm hakkında soru sormuyor." Eli aşağı sırtımda sürüklendi, popomu okşadı

sahiplenici bir şekilde.

"Neden onu ihbar etmiyorsun? Karakola gidip şikâyetle bulunmuyorsun?"

Cletus bana huysuz bir yan bakış attı. "Ben ispiyoncu değilim."

İnanmayan bir kahkaha attım. "Yani gömleklerine kaşıntı tozu koyması için birine şantaj yapacaksın, ama sorunu çözmek için uygun kanalları kullanmayacaksın, çünkü ispiyonlamak istemiyorsun. Doğru mu anladım?"

"Durum bundan daha karmaşık. Ama evet, işin özü bu." Huysuz ifadesi devam etti. "Pislik olmakta ısrar eden insanlarla nasıl başa çıkacağıma karar vermeyi seviyorum."

"Kontrolü seviyorsun."

Huysuzluğunun bir kısmı yerini şüpheyeye bıraktı. "Öyle de denebilir."

Onu inceledim, çenesinin mutsuz duruşunu gördüm, sonra önceden tasarlamadan konuştum. "Seni anlamak istiyorum."

"Sana söyledim, ben pek anlaşılır biri değilim." Kaçınma hissi verecek şekilde bakışlarımı karşılamıyordu.

İçimden bir ses, "Kardeşlerin zorbalardan hoşlanmadığını söyledi," dedi.

Cletus'un eli hareketsiz kaldı. Bir nefes aldı, sonra da "Bilmiyorum" diye cevap verdi.

"Belki de intikamcı dürtüleriniz zorbalardan hoşlanmamanızdan kaynaklanıyordur. İlk elden deneyimlerime dayanarak konuşuyorum, zorbalar size hiçbir kontrolünüz yokmuş gibi hissettirebilir. Ve eğer durum buysa, son derece anlaşılabilir birisiniz."

Gözlerini benimkilere dikti ve bakışlarımız birbirine kenetlendi. Bir şey söylemek istediğini hissettim. Sessiz kaldım, sessizliğin onu bu düşünceden uzaklaştıracağını umuyordum.

Beni öyle bir çevirdi ki sırtım kanepeye yaslandı ve ikimiz de yan yatıp birbirimize baktık. Parmakları kalçama saplandı.

"Jenn. . ." Sanki nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi durdu.

Çenesini kavradım ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum, sonra gözlerinin içine bakmak için eğildim.

Geniş bir nefes aldı, devam etmek konusunda kararsız olduğu belliydi. Bekledim ve küçük, cesaretlendirici bir gülümseme sundum. Konuşmak yerine beni öptü. Beni öptü, tadı bana benziyordu ve bu düşünce içimi ısıttı ve her yerimi karıncalandırdı.

Sonunda başını sallayarak geri çekildi. "Boş ver. Bunu boş ver."

Hayal kırıklığımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırdım ama pragmatik bir şekilde, "Bir gün, Cletus. Bir gün bana aklımdan geçenleri söyleyecek kadar güveneceksin."

Bakışları yüzümde gezindi. "Sana zaten güveniyorum."

"Ama yeterince değil." Sakalının arasından çenesini kaşıdım. "Bir gün."

"Jenn, bazı sırlarım seni mutlu etmeyecek. Aslında, seni dehşete düşürecekler."

"Biliyorum." Parmaklarımı gür sakallarının arasından geçirmeye devam ettim, dokusu göğsündeki kıllar kadar hoşuma gitmişti. "Senden ne kadar korktuğumu hatırlıyor musun? Sana ilk geldiğimde? Karanlık köşelerin olduğunu biliyorum ve sanırım nedenini de biliyorum."

Cletus'un ifadesi dikkatlice boşlaştı, ama gözleri midesine inen bir yumruk gibi hissettiren derin bir hüzün iletiyordu.

"Ah, tatlım." Ona küçük bir şefkat gülümsemesi verdim, sonra onu tekrar öptüm, kollarımı boynuna doladım ve bedenimi onunkine bastırdım. "Acele etme. Paylaşmak istediğin her şeyi duymak istiyorum. Ama son birkaç ayda bana öğrettiğin bir şey var ki o da senin kim olduğunu -aslında kalbinde kim olduğunu- senden başka kimsenin kontrol edemeyeceği. Karar her zaman senindir."

Kolları bana sıkıca sarıldı, sanki kaybolacakmışım gibi tutuyordu. Ya da gidebilirmişim gibi.

"Geçmişinde ne olursa olsun, orada hangi hayaletler gizleniyor olursa olsun, gideceğın yol nihayetinde sana bağılıdır," diyerek onu sıktım, "ama -bencilce- umarım her zaman benim gittiğım yol olur."

25. BÖLÜM

"Üç şey uzun süre saklanamaz: Ay, Güneş ve Hakikat."

- Gautama Buddha

~Jennifer~

Bekleyebildiğim kadar **bekledim**. Daha fazla bekleyemeyince, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bir fikrim var." Gözleri önce bana, sonra tekrar yola kaydı. "Daha doğrusu, bu bir sürpriz."

Salı günü öğleden sonraydı. Cletus'un arabasındaydık - Geo, Buick değil - ve beni açıklanmayan bir yere götürmesi için fırından ayrılmıştık. Cletus söz verdiği gibi işten sonra fırına gelmiş ve gece çökmeden önce beni bir yere götürmek istediğini söylemişti.

Yaklaşık on dakikadır Cades Cove yönünde ilerliyorduk.

"Saat dört buçukta bir sürpriz mi var?"

Güneş batıyordu ve gökyüzünü ateşe vermişti: kabarık kırmızı, pembe ve turuncu bulutlar kırk derece sıcaklıkla daha da canlı bir şekilde boyanmıştı. Yılın bu zamanında soğuk havayla ilgili bir şey günbatımını daha yoğun hale getiriyordu.

"Bu sürpriz günün saatine bağlı değil." Yavaşladı, flaşörünü yaktı. "Ve biz buradayız."

Gözlerimi kısarak camdan dışarı baktım, uzun araba yolunu ve sonundaki beyaz çiftlik evini tanıdım. "Burası Claire McClure'un evi."

"Öyle." Cletus arabayı evin önünde bir yere çekti ve kontağı kapattı.

"Burada ne işimiz var?"

Hiç vakit kaybetmeden, "Burayı soyuyoruz," dedi.

Bununla birlikte arabadan indi, sonra yanıma doğru yürüdü ve beni onun maskaralıkları karşısında başımı sallamak zorunda bıraktı. Kapımı açtım ama yakaladı ve ayağa kalkarken bana elini uzattı.

"Önce ne alalım?" Ön verandayı işaret ettim. "Çiçek saksılarını mı yoksa ev numaralarını mı?"

Sırıttı ve avucunu benimkine doğru kaydırarak kolumda bir heyecan yarattı. Cletus beni verandanın basamaklarına doğru çekti. "Çiçek saksıları kirli ve ben en iyi tulumumu giyiyorum."

"Cletus. Tulumun yağ lekeleriyle kaplı."

"Evet. Ama kir lekesi değil. Görünüşümü bozmak istemiyorum."

"Ah, kardeşim." Onun aptallığına gülerek gözlerimi devirdim.

"Ve o numaralar çerçeveye hem çivilenmiş hem de yapıştırılmış. Onun yerine evin tamamını alsak nasıl olur?"

İlk adımda tökezledim, gülümsemem kayboldu ve Cletus'u durdurdum. "Ne?"

"Claire gittiğinden beri burayı kiralamaya çalışıyor." Boğazını temizledi ve benden başka her yere baktı. Gözleri verandanın, hercai menekşelerle dolu pencere kutularının ve beyaz parmaklıkların üzerinde gezindi. "Jethro, Sienna'nın son filmi için onunla birlikteyken her şeye göz kulak oluyordum. Döndüğünden beri geri adım attı ama bebekleri yolda. Bu evi biliyorum ve bakımlıdır. Ve bir arazide oturuyor. Bir bahçe inşa etmek sorun olmaz."

Sonunda bana döndü ve sesi alçaldı, yumuşadı. "Bu bize bir yer sağlar, sadece sen ve ben. İstemediğin sürece taşınmak zorunda değilsin."

Ona bakakaldım; beynimin onun sözlerini özümsemesi için birkaç saniye geçmesi gerekti.

Aslında beynimin tam bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Bir haftadan kısa bir süre önce beni istemediğini düşünüyordum, şimdi bana aşık ve birlikte yaşamak istiyordu. Isaac'in

Kelimeler canımı yaktı, beni rahatsız etti. Araba kovalamacası beni sarsmıştı. Bildiğim kadarıyla Demir Haydutlar'dan bir serpinti ya da misilleme hâlâ bir endişe kaynağıydı.

Tüm değişikliklere ayak uyduramıyordum.

"Birlikte yaşamamızı mı istiyorsun? Buraya mı?"
İnanmayarak ciyakladım.

Kaşlarının arasına düşünceli bir ifade yerleşti; azalan güneşin altında zeki gözleri şiddetli bir özlemle parlıyordu. Beni kalan iki merdivenden yukarı, ön kapıya ve verandanın gölgesine doğru yönlendirdi.

"Ailenin pastanesinde çalıntı anlarla tatmin olmayacağım. Sadece bedenimle vakit geçirmekten bahsetmiyorum," elleri kollarımdan belime doğru kayarak beni daha da yakınlaştırdı, "bu da bir düşünce. Gerçek bir mahremiyet, konuşabileceğimiz ve birlikte olabileceğimiz bir yer istiyorum."

Konuşmak ve olmak.

O böyle söyleyince...

Eğer bir fikre aşık olmak mümkün olsaydı, bu fikre aşık olurdu. Her sabah Cletus'un yanında uyanmak mı? Her akşam Cletus'la günümü konuşmak? Her günü onunla geçirmek?

EVET LÜTFEN, BİR TANE DAHA ALABİLİRİM!

Ama yine de.

Yine de, birlikte yaşamamızla ilgili bir sorunun yok muydu? Ve evli olmamak? Bu istediğim bir şey miydi? Böyle bir adım atmadan önce kendimi hep evli hayal etmişim. Ama neden? Neden kendimi hep evli hayal etmişim? İstediğim şey evlilik olduğu için miydi? Yoksa evlenmeden önce biriyle yaşamam ailemin nefret edeceği bir şey olduğu için mi?

Bu sorulara nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Aramızdaki şeyler baş döndürücü bir hızla ilerliyordu. Bu zeki, güzel ve karmaşık adamla ciddi bir ilişkiye adım atmaya hazır olmak istesem de, aklımda başka şeyler vardı

Düşünceler. Mantıklı düşünmeye çalıştığım da, konuyla ilgili kendi fikrimi belirlemenin dışında, en büyük sorun ailemin Cletus ve benim ilişkimizden haberdar olmamasıydı. Henüz.

Onlara söylemeyi planlıyordum ama önce Cletus'la konuşmak istiyordum.

Ayrıca, küçük bir para meselesi de vardı.

"Jennifer?"

Gözlerimi onunkilere diktim. Gözlerindeki belirsizlik ve dudaklarından dökülen adımın sesi içimde ılık bir şefkat dalgası yarattı.

Çabucak ona güven verdim. "Bu fikri sevdim. Hem de çok." Bir elimle Cletus'un çenesini kavradım ve ona dokunmanın, onun kollarında olmanın ne kadar doğal ve doğru bir his olduğuna hayret ettim. "Ama bunu düşünmeden önce işlerin yoluna girmesi gerekiyor. Ve benim de öncelikle çözülmemiş bazı konuları netleştirmem gerekiyor."

"Ailen." diye tahmin etmeden önce gözlerini üzerimde, değerlendirirken hissettim.

"Evet. Ailem." Ancak, ailemden daha çok - kesinlikle bağlantılı olsa da - mali durumumla ilgiliydi. Elbette onların onayını almak istiyordum ama bunun isteyerek olacağını düşünerek kendimi kandırmıyordum. Bunun için savaşmam gerekecekti ve ben de bunu yapmaya hazırdım - fırındaki yerimi ve Muzlu Kek Kraliçesi olmamı kullanmak da dahil.

Anne-Claire'in tavsiyesi üzerine Knoxville'deki bir muhasebeciye ulaştım ve Cumartesi sabahı şirketimi kurmakla ilgili bir mesaj bıraktım. Fransız mektup arkadaşım başından beri haklıydı. Fırınla olan iş ilişki mi resmileştirmem gerekiyordu, çünkü resmi bir ilişki olmadan özgürlüğüm yoktu. Başka seçeneğim yoktu.

Annemin adil olacağına güvenmek istiyordum. Ancak tırnaklarımı farklı bir renge boyamanın (en iyi ihtimalle) bir hakaret ya da (en kötü ihtimalle) suçlama ve histeriye değer agresif bir isyan eylemi olarak görüldüğü gerçeği ışığında, finansal geleceğimi daha ciddiye almam gerekiyordu. İhtiyacım olan

başkalarının yolunu belirlemesine izin vermektense plan yapmaya başlamalıyım.

"Ailenin bize fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum." Cletus ellerini sırtımda gezdirdi ve sohbet eder gibi ekledi: "Oliver'lar da Payton'lar ve Donner'lar kadar eskidir buralarda. Eminim aileniz yeri geldiğinde makul davranacaktır."

Kaşlarım alnımda havaya kalktı ve ona inanamayarak baktım. "Cletus, ailemi seviyorum. Ama onlar makul değiller. Geçen hafta sarı elbise giymeyi sevmediğimi söylediğimde annem küplere bindi. Babamın da benim nasıl bir adamla evlenmem gerektiği konusunda her zaman çok kesin fikirleri olmuştur."

Verandanın loşluğu ve gölgesi yüzünden onu çok iyi göremiyordum ama sertleştiğini, ellerinin sırtımda esnediğini hissettim. "Ne tür bir adam bu?"

"Birçok şeyin birleşimi," dedim açıkça. "Her şeyden önce, bence etkileyici bir servete ve şöhrete sahip olan ya da bunu başarabilecek olan birinden hoşlanır. Etkileyici bir şöhret olmasa bile, bol miktarda servet yeterli olacaktır. Kafanıza koyarsanız ikisini de yapabileceğinizi biliyorum ama benim ne bol servet ne de şöhret gibi bir arzum var. Ve senin de böyle bir arzunun olmaması hoşuma gidiyor, yani çoğunlukla hoşuma gidiyor."

Cletus yetenekli bir müzisyendi ama kendini asla ortaya koymazdı. Spot ışıklarının kendi üzerinde çok parlak bir şekilde parlamasına asla izin vermedi. Eğer spot ışıklarını istemiyorsa, bu bir şeydi. Ama spot ışıklarından korkuyorsa, reddedilmekten ya da kontrol edilememekten korkuyorsa... işte bu başka bir şeydi.

Cletus beni inceledi. Sonunda elleri sırtımdan kaydı ve elimi tekrar tutarak beni ön kapıya doğru götürdü.

"Sence parası olan biriyle mutlu olur mu?"

Üzüntüyle iç çektim. "Gençken onun öncelikleri hakkında farklı bir görüşüm vardı. Bana bir prens bulacağını, benimle ilgilenecek birini bulacağını söylerdi." Yutkundum,

Açıklanamaz bir şekilde boğazımın arkası sıcak ve rahatsız hissetti. "Sanırım beni her zaman zayıf gördü."

"Şimdi istediğin bu değil mi? Tüm bu koca meselesi bununla ilgili değil miydi? Seninle ilgilenecek birini?" Cletus ön kapının üstüne uzandı ve göremediğim bir şeyle oynuyor gibiydi.

"Hayır! Mesele bu değildi ve hiç de değil. Bakabileceğim *birini* istiyordum. Tam tersini değil. Bunca enerjim ve şefkatim var ve bunları paylaşacak, verecek kimsem yok. Günlerimi fırında geçiriyorum, gecelerimi de öyle. Annem benden rol yapmam dışında bir şey istemiyor. Kardeşim ben yokmuşum gibi davranıyor. Babam da benim bir aptal olduğumu düşünüyor."

Cletus bana karşı çıkacakmış gibi döndü ama sonra sessiz kaldı.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Benim basit olduğumu düşünüyor. Kasabada böyle düşünen tek kişi de o değil." Sırtını ya da loş ışıktaki görebildiğim kadarını inceledim. "Eminim sen de benim bazı bilyelerimin eksik olduğunu düşünüyordun."

Aradığı şeyi geri alan Cletus bana döndü. "Senin basit biri olduğunu düşünmemiştim."

"O zaman ne düşündün?"

Silueti hareket etti ve mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Anahtarı kilide soktuğunu duydum.

Yardımsever bir şekilde, "Çark dönüyor ama hamster öldü mü?" diye sordum.

"Hayır."

"Başka bir beyni olsaydı, yalnız mı olurdu?"

Benimle yüzleşti. "Jenn-"

"Sadece bahçe aletleriyle yarışan bir zeka mı?"

"Sen-"

"Asansör tam olarak tepeye ulaşmıyor mu?"

Cletus bir kolunu belime doladı ve beni öne doğru çekti, ağzı kolayca benimkini yakaladı. Beni çevirdi

beni iyice öperek evin dış duvarına yasladı.

Kafam resmen bulanıklaştığında ve yakam tutuştuğunda, benden uzaklaştı ve kaba bir şekilde açıkladı, "Senin basit biri olduğunu hiç düşünmemiştim. Senin için üzuldüm."

Midem ayaklarımın altına düştü.

Bundan hoşlanmamıştım. Kendim için üzölmüyordum, artık değil. O parti resmen sona ermişti. Hareketsizliğimin sorumluluğunu üstlenmiştim, şimdi her şeyi daha net görüyordum. Yine de onun acıdığı bir insan olduğum gerçeğı boğazımı öfkeli bir utançla sıktı.

Ama üzüntüm tamamen kristalleşmeden ekledi: "Ama şimdi anlıyorum ki, kendime acımalıymışım." Başını tekrar eğdi, dudaklarıma sevgi dolu bir öpücük kondurdu ve sonra fısıldayarak, "Eksik olan bendim," dedi.

CLAIRE'IN EVİ harikaydı. Ve Cletus'la orada olmak harikaydı. Ve sonraki tüm akşam harikaydı.

Cletus bana Claire'in evini hızlıca gezdirdikten sonra bizi fırına geri götürdü. Ben çalışıp pişirirken, kız ve erkek izcilerle denemem için bulduğu yeni kimya deneylerinden, eski bir yemek kitabında gördüğüm sosisli turta tarifine kadar her şeyi konuştuk.

Sosisli turtayı birlikte yapmaya karar verdik. Ben kabuğunu yapacaktım, o da içini.

Siparişlerimi pişirirken bana yardım etmesine izin veremezdim. Sakalı sağlık kurallarını ihlal ediyordu ve bu düşünce onu sırttıırıyordu.

"Ben bir sağlık kuralı ihlaliyim," diye tekrarladı, sanki durumu hoş bir şekilde ironik bir şeymiş gibi. Ayrımcı bir fırıncı olmak ve sağlık kurallarını ihlal edenlerden kaçınmakla ilgili ilk konuşmalarımızdan birini hatırladım.

Saat 23:00'ü biraz geçe, malzemeleri kaldırmama yardım ederken, arka kilerden dışarı fırladı ve

parmaklarını şıklattı. "Ah, neredeyse unutuyordum."

"Neyi?" Tezgâhları siliyordum. Temizlikçiler mekânı sterilize etmek için saat 03:00'ten önce geleceklerdi ama ben her şeyi düzenli bırakmayı seviyordum. Hamurum ertesi gün için hazırlanmıştı ve tüm hamur sabah erkenden gelecek ekip için hazırды.

"Jennifer Anne Sylvester," sesi son derece resmiydi ve sırtımama neden oldu, "kardeşimin düğününde bana eşlik etme onurunu bahşeder misiniz?"

"Olurdum-"

"Ve böylece aşağılık ve kaşıntılı Jackson James'e verdiği sözü geri çekmiş oluyorsun."

Onaylamadığımı göstermek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve ellerimi kalçalarımaya götürdüm. "Jackson'a ne yaptığını yeniden düşünmelisin."

"Yapamam. Olan oldu zaten. Ve ben üzgün değilim. O belaları hak ediyor. Yıllarca bir zorbayla yaşadım, şüphesiz Darrell Winston kim olduğumu şekillendirdi. İnsanların kendi küçük istekleri için güç pozisyonlarından faydalanmalarına tahammül edemiyorum."

"Jackson'ın kötü olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kurtarılamaz mı?"

Hemen cevap vermedi, bunun yerine bana kaşlarını çatmayı tercih etti. Ben de kaşlarımı çattım.

Sonunda şöyle dedi: "Hayır ama boyundan büyük işlere kalkışıyor. Ben de onları kaşındırdım."

"Hareketlerinizin nelere yol açabileceğini, birini nasıl etkileyebileceğini bilemezsiniz. Bir de şunu düşünün: Ya Jackson'la konuşsaydınız? Ya konuşup barışı sağlasaydınız? Seçme şansını ondan alıyorsunuz ve ona şüphe hakkı tanımıyorsunuz. Bunun yerine, önce onunla konuşmayı denesen nasıl olur? Sonra, eğer sizi dinlemeyi reddederse ya da zorba gibi davranırsa, o zaman belalarınızı salın. Devam edin. Benim onayımı bile alırsın."

Yine kaşlarımızı çattık ama önce o göz kırptı.

"Tamam. Salgınları durduracağım. Jackson James ile konuşacağım.

Ona seçim yapma şansı vereceğim."

"Güzel." Zafer gülümsememi bastırdım, onun yerine sakın bir şekilde başımı salladım.

"Asıl isteğime hiç yanıt vermedin." "Hangi isteğime?"

"Sen. Ben. Jethro'nun düğünü. Biraz fazla içmek. Diğer insanlar dışarıda korkak tavuk dansı yaparken benim odamda tatlı tatlı sevişmek. O istek."

"Oh, evet. Cevabım evet. Geçen Cumartesi Jackson'ı aradım ve randevuyu iptal ettim."

Kaşları şaşkınlığını gösterecek şekilde havaya kalktı. "Öyle mi yaptın?" "Tabii ki aradım." Ona inanmayan bir bakış attım. "I bunu anlayamıyorum bile. Korkarım ki diğer herkes karşılaştırma. Bu, sosisli turta yiyebilecekken bana donmuş tavuk nugget önermek gibi bir şey."

Cletus'un gülümsemesi yavaşça yüz hatlarını kapladı ve gözleri üzerimde gezindi, ışıldayana kadar derece derece ısındı. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve beni kollarının arasına aldı. Beni öpmedi. Sadece bana baktı, sanki harika ve şaşırtıcı bir şeymişim gibi.

"Sana deliler gibi aşığım Jennifer'ım," dedi.

Ben de ona aşık olduğumu söylemek için ağzımı açtım. Ama o beni yavaş ve sevecen bir öpücükle durdurdu.

Dizlerimin bağını çözen bir öpücük.

Karnımın dönmesine neden olan bir öpücük.

Dünyamı olduğundan daha iyi ve parlak yapan bir öpücük. daha önce de olmuştu.

Cletus Winston bana deli gibi aşık.

CLETUS BENİ arabama kadar geçirdi ve uzaklaşmamı izledi. Dudaklarım onun mükemmel öpücükleri yüzünden hâlâ karıncalanıyordu. Beni her öpüşünü hem seviyor hem de nefret ediyordum.

tekrar yapmak için. Tıpkı birbirimizden her ayrılışımızda olduğu gibi, onu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

Her zaman ondan daha fazlasını istememe rağmen, yine de mutlu bir bulutun üzerinde süzülüyor ve sırtmadan duramıyordum. Kendimi çok kutsanmış, çok şanslı hissediyordum. Üç saatten daha kısa bir süre içinde kalkmam gerekiyordu ama umurumda değildi.

Yirmi iki yıldır uyuyordum. Hayatımda ilk kez bilincim yerindeymiş gibi hissediyordum. Hayat sonunda gerçekleşiyordu. Bunu ben gerçekleştiriyordum.

Ön kapıda sessizce ayakkabılarımı çıkardım ve tıpkı bir gece önce yaptığım gibi parmak uçlarımda eve girdim ama babamı mutfakta uyanık görünce şaşırdım. Ben ona kaşlarımı çattım, o da masadaki yerinden bana baktı.

Neden uyanık olduğuna dair bir işaret aramak için odaya göz gezdirdim. Babamın sabah 6:00'da işte olması gerekiyordu ve onu hiç bu kadar geç saatte ayakta görmemiştim.

"Annemi aradım ve mesaj bıraktım," diye açıkladım, kendimi proaktif bir şekilde savunma dürtüsü hissederek. Fırında geç saatlere kadar kalmak alışılmadık bir şey değildi. Aradığım sürece, evde olduğumu haber vermek için ailemi uyandırmıyordum. "Ona gece yarısı gibi evde olacağımı söyledim."

Bir kez başını salladı, ağzını iki mutsuz çizgi çevreliyordu. "Biliyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Her şey yolunda mı?"

"Gel. Otur." Yanındaki sandalyeyi işaret etti, yüzü ciddiye. "Konuşmamız gerek."

Tereddüt ettim, aklımda konuşmak isteyebileceği onca şey vardı. Babamla en son ne zaman herhangi bir şey hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyordum. Belki bir kez, on altı yaşındayken ilk kez eyalet fuarındaki pasta yarışmasını kazanmışım. Bana gururun günah olduğunu hatırlattı.

Annem ona susmasını söylemiş, kulak misafiri olduğunda ona kötü kötü bakmış, sonra da bana ne kadar gurur duyduğunu anlatmaya devam etmişti.

öyleydi.

Ama şu anda benimle konuşmak isteyeceği bir şey aklıma gelmiyordu.

Belki New York gezisi? Belki de bana gururun hâlâ bir günah olduğunu hatırlatmak istiyordur.

Bu teoriyi reddettim. Başarım aileye para kazandırdığı sürece, bunun günah olup olmaması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Jennifer, gel otur." Ses tonu sertti. Kızgındı.

Tereddüt ettim. Onu kızdıracak ne yapmıştım? Düşünmeye çalıştım.

Ama . . .

Ve birden anladım. Oda hafifçe eğildi ve bir elimi yanımdaki tezgâha dayadım. Babam Cletus'u biliyordu. Damarlarıma dehşet ve korku pompalandı.

Ama korkunun seni kontrol etmesine izin vermeyeceksin. Kendinden ve kararlarından sen sorumlusun. Başka kimse değil.

"Jennifer!"

İsmim bir talepti ve beni sıçrattı; aynı zamanda beni ileriye doğru teşvik etti. Yol boyunca cesaretimi ve kararlılığımı toplayarak yavaş, karışık adımlarla ona doğru ilerledim. Teklif edilen sandalyeye doğru sakince yürüdüm ve ellerimi masanın üzerinde birleştirerek oturdum.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?" Bakışlarım düzgün, sesim kararlı bir şekilde sordum. Yine de sinirlerim gergindi ve kendimi aşırı tatsızlığa hazırlamıştım.

Sanırım onu şaşırttım, çünkü kaşları daha da çatıldı. "Son birkaç aydaki davranışların hakkında konuşmak istiyorum."

Dişlerimi sıktım ve kötü bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Saygısızlık etmeden konuşabileceğimden emin olduğumda, "Taşınıyorum," dedim.

Şu ana kadar karar vermemiştim. Ama o an, eve geldiğimde babamın hoşnutsuzluğuyla karşılaştım - onun sürekli hoşnutsuzluğuyla

-Soruyu cevaplamak için yeterliydi. Taşınıyordum.

Gözlerinin arkasında alay ve küçümseme gibi bir şey parladı. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Cletus Winston'la mı?"

Yine başımı salladım. "Doğru."

"Peki nasıl yaşayacaksın? Yoksa o senin şeker baban mı olacak?"

İrkilmedim ama sözleri bir tokat gibi geldi. "Her zaman yaptığım şeyi yapacağım. Pişireceğim."

Beklenmedik bir şekilde öne eğildi ve yüzünü yüzüme dayadı. "Annen sana tek bir kuruş bile ödemeyecek, genç bayan. Ayrılırsan, o çocuğun yanına taşınırsan, bizim için öölürsün. Anladın mı?"

Gözlerimi kırıştırdım, yüzüm aniden ısındı, ellerim terledi. Yutkunmakta zorlandım. Burası bildiğim tek evdi. Evlatlıktan reddedilmenin ne anlama geleceğini düşündüm.

Babam Isaac'i evlatlıktan reddetmişti. Ondan hiç bahsetmemişti. Annem hala konuşuyordu. Kaybettiği oğlunun özlemini çektiğini söyleyebilirim.

Ama babam için sanki hiç var olmamış gibiydi.

Ailemi severdim.

Babamı seviyordum.

Ama hayatımda ilk kez nedenini sorguladım. Bu adamı *neden* seviyordum? Bilmiyordum. Onu neden sevdiğimi bilmiyordum. Beni hiç sevmemişti. Hiçbir zaman özellikle sevgi dolu olmamıştı.

Boğazımı temizleyerek ayağa kalktım ve masadan uzaklaştım. Sandalyemi ittim. Bu sırada babam gözleriyle beni takip ediyor, öfkesi alnındaki damarları kabartıyordu.

Son birkaç ay beni buraya getirmişti ve bu korkunç bir andı. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Çenemi kaldırdım ve irademin gücüyle soğukkanlılığımı korudum.

"Eğer istediğin buysa, öyle olsun." Sesim düzensizdi, titriyordu ama ağlamadım. Ağlamayacaktım. "Beni kontrol etmene izin vermeyeceğim. Artık değil."

Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Onu şaşırtmıştım.

Aceleyle, aklını toplayarak beni işaret etti. "Anladığını sanmıyorum. Buradan hiçbir şey almadan gidiyorsun. O arabayı alırsan, çalıntı ihbarında bulunurum. Bu utanç verici kıyafetlerle ve başka hiçbir şeyle buradan çıkıyorsun."

"Çok iyi anlıyorum. Aptal değilim."

"Evet. Sen aptalsın." Sesi düz ve nefret doluydu. "Sen hep aptaldın. Neden annen sana evde eğitim vermek zorunda kaldı sanıyorsun? Gerçekten Cletus Winston'ın, *Cletus Winston'ın* senin yanında duracağını mı sanıyorsun? İyi bir bakıcı olacağını? Seninle kalacağını mı sanıyorsun? Kalmayacak. Tıpkı babasının annelerine yaptığı gibi seni ortada bırakacak ve o zaman hiçbir şeyin olmayacak. Hiçbir şeyin."

Başımı salladım, içim soğumuş ve uyuşmuştu. "Bana bakması için ona ihtiyacım yok. Eğer annem beni fırında istemiyorsa, başka bir yere gidebilirim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Çenesi hayal kırıklığıyla gerildi ve gözleri tehditkâr bir şekilde kısıldı. "Seni dava edeceğiz. Seni dava edeceğiz ve asla bir iş bulamayacaksın. Asla."

"Seni anlamıyorum. Neden bu kadar nefret dolu olduğunu anlamıyorum. Neden böylesin?"

"Bana şantaj yapıyor," diye bağırdı, yumruğunu masaya vurarak, her hecesinden öfke damlıyordu. "O aptal piç bana şantaj yapıyor ve kazanamayacak."

Küfrünün şiddetinden dolayı irkildim ve kaskatı kesildim.

Çocukken babam bizi kemerle döverdi, ama annem ben on yaşındayken onu durdurdu. O yapmamıştı

O zamandan beri bana el kaldırmadı ama bakışlarındaki delilik, bunu deneyebileceğinden şüphelenmeme neden oldu.

"Böyle bir adamla birlikte olmak istiyor musun?" Ayağa kalktı ve bana doğru hücum ederek beni geriye doğru birkaç tökezleme adımı atmaya zorladı. "Ha? Kendi babana şantaj yapan bir adamla mı? Kontrolcü olduğumu mu söylüyorsun? O şeytani orospu çocuğunun *yanında* ben bir hiçim, hiçbir *şeyim*."

Kollarımı kavuşturdum, kendimi tutarak ondan uzaklaştım. "Ne demek istiyorsun? Sana nasıl şantaj yapıyor?"

"Bu önemli değil." Titreyen eliyle ağzını kapatıp dudaklarını sildi. Hareketindeki bir şey beni panikletmişti. "Anlamıyor musun? Seni kurtarmaya çalışıyorum."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Bir adım daha geri çekildim, gitmeye o kadar hazırdım ki. Bu işi bitirmeye o kadar hazırdım ki. "Kurtarılmaya hiç ihtiyacım olmadı."

"Öyle mi? O zaman neye ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun Jennifer?" "Bana verebileceğin hiçbir şeye."

İrkildi, daha dik durdu. Babam kelimeleri bulmakta zorlandı, sonunda yumuşak bir sesle, "Annen ve ben seni seviyoruz. Yaptığımız onca şeyden sonra bu senin için nasıl bu kadar az şey ifade edebiliyor?"

Ona baktım ve ilk kez onu gerçekten gördüğümü hissettim. Beni sevmiyordu. *Sevgi* sözcüğünü bir silah gibi, bir kontrol aracı olarak, körü körüne itaatimi sağlamanın bir yolu olarak kullanıyordu. Çirkinleştirdi.

Beni sevmiyordu.

Fırın için kazandığım parayı sevmiyordu.

Annemin kurduğu rahat yaşam tarzını sevmiyordu. Makamını ve itibarını sevmiyordu.

Cletus'un sözleri haftalar öncesinden aklıma geldi:

Baban çirkin ve ben sadece dış görünüşünden bahsetmiyorum.

O haklıydı. Çok haklıydı. Onunla ve irkinliğıyle işim bitmişti.

"Hoşça kal," dedim basitçe ve bunu kastettim.

Babam vedamdaki gerçeğı duymuş olmalıydı çünkü bana gözlerini kırpiştırdı, ayaklarının üzerinde geri geri sallanıyordu, şaşkıındı. Ağızı açılıp kapanıyordu, sanki cevap veremeyecek kadar şok olmuştu.

Onun şaşkıınlığından yararlanarak hızla oradan ayrıldım. Ama gözyaşlarımı mutfaktan çıkıp ön kapıya koşacak ve araba yolundan aşağı koşacak kadar zor tuttum.

Ayakkabılarımı geride bıraktığımı fark ettiğimde ana yolda ağlamaya başladım.

Ve mektup arkadaşlarımdan gelen tüm mektupları. Ve annemi.

Ve bildiğim tek ev.

26. BÖLÜM

"Ve böylece kalp kırılacak, ama kırık bir şekilde yaşamaya devam edecek."

- Byron

~Cletus~

Bu evin sessizliğini özleyecektim. Hem iyi hem de kötü anılar en çok gece geç saatlerde, benim dışımda herkes uykudayken duyuluyordu.

Şu anda, büyükannem Oliver'ın en sevdiği sandalyesinde, ateşin yanında oturuyor, en sevdiği yorganiyla örtünüyor ve en sevdiği kitabı, Sir Arthur Conan Doyle'un *The Complete Sherlock Holmes* kitabının ikinci cildini okuyordum. Kadın gizemleri severdi ve aynı gizemleri tekrar tekrar okumaya bayılırdı. Ne olacağını bilse bile yeni ipuçları bulmak hoşuna gidiyor, bunun onu daha dikkatli yaptığını söylüyordu.

Her şey plana uygun giderse, Jennifer ve ben Şükran Günü'nden hemen sonra Claire'in çiftlik evine taşınacaktık ve her şey plana uygun gidiyordu. Bu eski evde, bu eski anılarla geçirdiğim zaman sona eriyordu.

Bir dönemin sonuydu.

Bu doğru. Kural olarak, değişimden hoşlanmazdım. Jennifer'ım beni sürekli şaşırttı ve onun sürprizleri çok güzeldi. Beni önceliklerimi yeniden değerlendirmeye zorladı ve beni konfor alanımın mutlu çemberinin ötesine itti. Beni değiştirdi.

Hayatımda ilk kez değişim umut ve beklentiyle eş anlamlıydı. Dört gözle bekliyordum. Ve bu devrim niteliğindeydi.

Ama şimdilik, büyükannemin kaçak içki tarifini içerek ve Kırmızı Kafalılar Birliği ile yeniden tanışarak, geçmişin konuşmasına izin verdim - hem iyi hem de kötü - ve sessiz zamanımın tadını çıkardım.

"O şeyi neden takıyorsun?"

Kitabımın sayfasından sadece gözlerimi kaldırdım ve sözümü kesen Beau'ya ters ters baktım. "Daha açık konuşmalısın. Sigara içen ceketimden mi yoksa konsantrasyon ifademden mi bahsediyorsun?"

"Sigara içilen ceket." Beau bakkaliyeye benzeyen bir poşeti konsolun yanına bıraktı ve ön kapıyı kapattı. Hâlâ iş kıyafetlerini giyyordu.

Gece yarısını geçmesine rağmen hâlâ iş kıyafetleri içindeydi ve saçları duştan ıslanmıştı. Ah ha! Kovalamaca başladı.

"Çok rahat. Ve yakaları kadife. Kadife hissini ne kadar sevdiğimi bilirsin." Kitabımı bırakıp dikkatle onun tulumuna baktım. "Peki neden hâlâ iş kıyafetlerini giyyorsun?"

Beau kendine baktı. "Bir arkadaşımın evine gittim."

Boynundaki aşk ısırığına ve gözlerini gözlerimden kaçırmamasına bakarak, ifadesini *Shelly'nin evine gittim ve bol bol seks yaptık* şeklinde tercüme ettim.

Genelde sessiz zamanımın bölünmesine tahammül edemezdim ama Beau'nun bu geç saatte ortaya çıkması aslında tesadüftü. Shelly Sullivan hakkındaki havayı temizleme zamanı geçmişti.

"Otur, Beau. Bence konuşmalıyız."

Ceketini çıkarıp konsolun kancasına astı ve başını salladı. "Yarına kadar bekleyebilir mi?"

"Hayır. Sanmıyorum."

Oflayıp pufladı, yorgun elini yorgun yüzüne sürdü. "İyi o zaman.

Ne oldu?"

Kitabımı dirseğimin dibindeki masanın üzerine koydum ve parmaklarımı birleştirdim. "Her genç adamın hayatında bir zaman gelir ki-"

"Ah, kardeşim." Beau gözlerini devirdi ve merdivenlere doğru döndü. "Senin konuşmaların için vaktim yok, Cletus.

Çok yorgunum."

"Peki, açıkça söyleyeceğim. Shelly Sullivan'la ilgilenmiyorum. Ama senin ilgileniyor olmana sevindim. İkiniz için de iyi. İlerleyin ve başarılı olun."

Beau aniden durdu, ayağı merdivenin ilk basamağındaydı. Omuzlarının gergin çizgisi onu hazırlıksız yakaladığını gösteriyordu, gözlerini bana çevirdiğinde gözlerindeki açık şok da bu kuşkuyu doğruluyordu.

"Ne dedin sen?"

Tam o anda kapımız çalındı, masif ahşaba birkaç kez aceleyle vuruldu. Beau omzunun üzerinden baktı ve tekrar kapıya döndü. Şaşkın bakışlarla birbirimize baktık.

Repo'nun Cumartesi günü telefonda biz buluşana kadar Kedi Balığı'na tasma takacağına dair güvence vermesine rağmen, Demir Haydutlar'ın kaptanı liderini görmezden mi gelmişti? Ama ben hiç motosiklet sesi duymamıştım.

"Kim o?" Beau seslendi. Tereddüt etmesinden onun da aynı şüpheyi taşıdığını anlayabiliyordum.

"Ben Jennifer Sylvester."

Sandalyemden fırladım ve Beau'yu üç adım geçerek kapıya doğru koştum. Kapıyı açtığımda kadınının gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzü ortaya çıktı. Üzerinde hâlâ önceki kıyafetleri vardı, kot pantolon ve tişört, ama ceket ya da süveter giymemişti. Gözleri büyük ve üzgündü, ağlamaktan kızarmış ve şişmişti ve kendini tutuyordu.

Alarm beni tam gözümün ortasından vurdu. Onu evin içine çektim ve kollarımla sardım.

"Ne oldu sana? Sana ne oldu? İyi misin?"

Buz gibiydi. Dişleri takırdıyordu. Kollarını ovdum.

Jennifer burnunu çekerek göğsüme doğru başını salladı. "Ben iyiyim. Yaralanmadım. Ayaklarım hariç."

Yalınayak olduğunu görünce dehşetle yere baktım. "Ayakkabıların nerede?"

"Ailemin evinde. Bu-" diye hıçkırdı, nefesi kesildi, "uzun hikaye."

"Beau, git biraz çay koy." Omzumun üzerinden baktım ama kardeşimin artık orada olmadığını gördüm.

Ortadan kayboluşuna kaşlarımı çatarak ve kızımın bu dağınık hali karşısında çılgına dönerek onu yerden kaldırdım ve büyükannemin en sevdiği sandalyeye taşıdım. Onu büyükannemin eski parti elbiselerinden yapılmış en sevdiği yorganına sardım ve içtiğim kaçak içkiyi dudaklarına dayadım.

"İç bunu, sadece biraz. Seni ısıtır."

Dudakları mavi, neredeyse mordu ve başını sallayarak bir yudum aldı. Bardağı tutmak zorunda kaldım çünkü çok kötü titriyordu. Parmaklarımı omuzlarına dökülmüş ve birbirine dolanmış saçlarının arasına soktum ve yanağını avucuma yasladı.

"Ne oldu?" Soruyu kısıtlayamayarak bastırdım.

Kimi sakatlayacağımı bilmem gerekiyordu.

Gözlerini kapatarak iç çekti. "Eve geldiğimde babam beni bekliyordu."

Soğuk dehşet kalbimi ele geçirdi, damarlarıma buz ve öfke gönderdi.

Ses tonumu eşit tutmaya çalıştım. "Sana zarar verdi mi?"

Cevabın ne olduğu önemli değildi, onun dünyasını paramparça edecektim. Onu yok edecek, çizmelerimin topuğunun altında toz haline getirecektim.

Başını iki yana salladı. "Bana vurmadı, eğer kastettiğin buysa."

Merdivenlerden inen bir fil sürüsü -ya da ona benzeyen bir ses- omzumun üzerinden bakmama neden oldu. Billy,

Ardından endişeli bakışlı Beau odayı geçti ve yanımda durdu.

"O iyi mi?" Billy, Jennifer ve benim aramda kaşlarını çatarak sordu. "Ne yapabiliriz?"

"Biraz çay yapabilirsin. İçine de bir miktar ispirto koy. Daha da iyisi, biraz tavuk suyu ısıtın."

Billy bir kez başını salladı ve sonra öne çıkıp Jennifer'ın oturduğu yerin yanına çömelerek beni şaşırttı. Kısa bir süre omzunu sıktı, sonra battaniyenin üzerinden kolunu ovdu.

"Cletus sana söyleyecektir ama ona inanmalısın. Burada güvenli bir yerin var ve istediğin kadar kalabilirsin."

Başını salladı ama gözlerini kapattı, ağzını sert bir çizgiye bastırdı. Ağlamamaya çalışıyordu.

Billy onun kolunu bir kez daha sıktı, bana bir destek bakışı gönderdi, sonra ayağa kalktı. "Hadi Beau. Onları biraz yalnız bırakalım."

"Ne? Mahremiyet mi? Neden?"

"Çünkü aptal, o onun kadını ve biraz mahremiyete ihtiyaçları var."

"Bekle, ne?" Beau'nun cevabı keskin ve şaşırtıcıydı.

"Beauford Fitzgerald, sinek tuzağını kapat ve yürü. Ben bunu sana sadece bir kez açıklayacağım ... " Billy'nin sesi Beau'yu mutfığa doğru iterken sesi kesildi.

Yüzü hâlâ soğuktu, bu yüzden önünde diz çöktüm ve avuçlarımı yanaklarına bastırdım. Soru sormamak için kendimi zorladım. Ne olduğunu bilmem gerekiyordu ama sabırlı olmamı istiyordu.

Böylece ben de
sabırlı olabilirdim.

Evet. Sabırlı olmaktan
nefret ederim.

Sabırlı olmaktan nefret ediyorum.

Tam endişeyle beslenen merakıma karşı savaşımı kaybetmek üzereyken gözlerini açtı ve bana baktı. Çoğunlukla titremeyi bırakmıştı. Çenesi durmuştu.

sallanıyordu. Ama gözleri hâlâ donuk ve kederliydi. O anda bu kadar güçsüz olmaktan nefret ediyordum. Onun üzüntüsünü ortadan kaldırmam, gömmem, kovmam, yok etmem gerekiyordu.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardım, bir şeyler yapmak için çaresizdim.

Yutkundu ve üzüntüyle başını salladı. "Yapacak bir şey yok. Babam beni evlatlıktan reddetti, ben de ayrıldım."

"Ayakkabıların olmadan mı?" Başını salladı.

Bu haber karşısında kaşlarımı çattım. "Neden bu kadar üşüyorsun?" "Buraya kadar yürüdüm."

"Buraya kadar yürüdün mü?" Öfkemi sesimden uzak tutamadım ve bu ses onun irkilmesine neden oldu ve bu kalbimi kırdı.

Evet. Onu yok edeceğim. Benim tarafımdan yok edilecek.

"Cletus-"

"Özür dilerim. Sakin olacağım. O süslü buzlu salatalık suyu olacağım. Lütfen devam edin. Bana neler olduğunu anlat."

Dudaklarını yaladı ve çatlamış olduklarını gördüm. Ama artık mavi de değillerdi. Yüzündeki ellerimi kendi elleriyle kapatıp kucağına götürdü ve parmaklarımızın birbirine dolandığı yere baktı.

"Konuşmamız gerektiğini söyledi. Bana gerçekten kızgındı, bizim hakkımızda. Bizi biliyordu ve dedi ki," yutkundu, derin bir nefes aldı, sonra devam etti, "o deliydi. Çılgınca şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

"Beni kontrol etmek istediğini söyledi. Beni terk edeceğini söyledi. Elimde hiçbir şey kalmayacağını. Başka bir fırında çalışmaya kalkarsam beni dava edeceğini söyledi."

"Rekabet yasağı anlaşması imzalamadığın sürece bunu yapamaz, ki imzalamadığını varsayıyorum."

"İmzalamadım. Teknik olarak bir çalışan bile değilim. Cletus," bana baktı, endişe ve korku yüz hatlarını sarmıştı, "Ben

hiçbir şeyim yok. Bir banka hesabım bile yok. Aileme güvenerek çok aptallık ettim. Her şeyi uzun zaman önce resmileştirmeliydim."

"Bunun için endişelenme." Kendini güvende hissetmesi için korkusunu elimle yok ettim.

"Bunun için endişeleneceğim." Kaşlarını çatarak bana baktı, gözlerinin arasında iki sert çizgi belirene kadar kaşları birbirine yaklaştı. "Kendi geçimimi sağlayabilmem gerekiyor. Yarın Knoxville'e gidiyorum. Eski bölgede yıllardır beni işe almaya çalışan bir fırın var. Oradan başlayacağım."

"Tamam. Seni ben götürürüm. Ama şu anda endişelenecek bir şey yok." Parmaklarımı onunkilerin üzerinde sıktım. "Annen bu konuda ne dedi? Seni fırında bir varlık olarak kaybetmek istediğine inanmakta güçlük çekiyorum."

Jennifer başını salladı. "Annem orada değildi. Sadece o vardı, bana atıp tutuyor ve yalanlar söylüyordu."

"Ne demek istiyorsun? Ne yalanları?"

"Ona şantaj yaptığını söyledi. Beni sevdiğini. Ama beni senden kurtarmak istediğini söyledi. Çok korkunçtu."

Kaskatı kesildim ve birden midem bulandı. Boğazıma yerleşen gizemli bir yumruyu yutmakta zorlandığımı fark ettim.

Jenn yine burnunu çekti. "Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım. Oradan ve onun yalanlarından uzaklaşmalıydim."

Ayaklarımın üzerine oturdum ve nasıl devam edeceğimden emin olamadan onun yorgun yüzünü inceledim. Kip kızını sevdiği konusunda yalan söylüyor olabilirdi ama şantaj konusunda yalan söylemiyordu.

"İlk başta, sanırım gerçekten de senden vazgeçmem için beni zorlayabileceğini düşündü." Gözlerini benden öteye, ateşe dikmiş, çoğunlukla kendi kendine konuşuyordu. "Sanırım boyun eğeceğimi, ne isterse yapmaya devam edeceğimi düşündü. Yapmadığım zaman da yalan söyledi. Bu da işe yaramayınca, beni sevdiğini söyleyerek geri adım atmaya ve beni suçlamaya çalıştı. O hasta."

Onu düzeltmek zorundaydım. Düzeltmezsem, güç onda olacaktı. "Jennifer. Sana bir şey söylemem gerek."

"Neymiş o?" Gözleri tekrar benimkilere kaydı. Bana baktı. tükenmiş.

"Babana şantaj yapıyorum."

Jennifer durdu. Sonra kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Ona şantaj yapıyorum."

Bana baktı, gözleri inanılmaz derecede büyüdü, ta ki idrak onları ihanetle keskinleştirene kadar.

"Babama şantaj mı yapıyorsun?" diye fısıldadı, parmaklarını benimkilerden çekerek.

Sözlerindeki suçlama kesiciydi; mantıklı düşünmesine yardımcı olmalıydım.

"Yaptım. Yapıyorum. Bizi r a h a t bıraksın diye ona şantaj yaptım."

Aniden ayağa kalktı, odanın diğer tarafına doğru topalladı ve sonra bana doğru döndü. Kollarını kavuşturdu, battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sardı ve bana doğru acı ve öfke dolu hançerler fırlattı.

"Sana inanamıyorum. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Bizi yalnız bırakmasını, bize onay vermesini istedim."

Başını salladı, gözleri uzaklaştı ve odaklanamadı. "Bana neler olduğunu anlat."

Yavaşça ayağa kalktım. "Pazartesi günü dükkâna beni görmeye geldi. Bana geri çekilmemi söyledi. Ben de ona yapmayacağımı söyledim. Sonra da ona bize koşulsuz destek vermesini, aksi takdirde annene onu yıllardır Bayan Elena Wilkinson ile aldattığını söyleyeceğimi söyledim."

Ağzı şokla kocaman açıldı. Birkaç saniye sürdü ama sonunda, "Okul sekreteri mi?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Evet, doğru."

"Annemi aldatıyor muymuş?" Sesi kalp kırıklığı ve inançsızlıkla çatladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Kanıtım var. İkisi arasında gönderilmiş resimler ve e-postalar var. Çoğu hafta sonunu birlikte geçiriyorlar, Georgia'ya gidiyorlar. Birlikte bir evleri var."

Elleriyle gözlerini kapatarak başını salladı. "*Birlikte bir ev mi? Buna inanamıyorum.*"

Bu bilgiyi sindirmesi için ona zaman tanıyarak bir kez başımı salladım. Mutfak girişindeki hareketlilik dikkatimi çekti. Billy ve Beau göründüler ve içinde gülünç miktarda yiyecek olan bir tepsi taşıyorlardı. Yüz ifademi görünce durdular, sonra yavaşça odadan çıkmaya başladılar.

Bu sırada Jenn ayaklarının üzerinde kayıyordu ve ben irkildim. Kesilmiş ve morarmışlardı ve muhtemelen büyük acı çekmesine neden olmuşlardı.

"Oturmalısın." Ona yardım etmek için hamle yaptım ama benden bir adım uzaklaşarak sertleşti.

"Dokunma bana."

Billy geri çekilmesini durdurdu, gözleri aramızda gezinirken keskinleşiyordu.

Jennifer titrek bir nefes verdi. "Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Çünkü elimdeki kozu kaybetmek istemedim. Eğer öğrenirsen annene söyleyeceğini biliyordum."

"Tabii ki ona söyledim," diye bağırdı, açıkça öfkeliydi. Ama sonra içini çekti, omuzları çöktü ve mücadelenin bedenini terk edişini izledim. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Bana aşık olduğunu söylediğini sanıyordum."

Lanet

olsun.

Lanet

olsun.

Lanet olsun.

"Sana aşığım."

Ona sarılmak istiyordum ama ne zaman bir adım atsam geri çekiliyordu. Mesafeye ihtiyacı vardı, boşluğa ihtiyacı vardı ve benim de ona ihtiyacım vardı.

"Hayır. Aşık değilsin. Sen sadece beni kontrol etmek istiyorsun, tıpkı babam gibi."

Ne?

Hayır,

hayır,

hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Ellerimi hüsrana yumrukları haline getirdim.

İnatçı kadın.

"Affedersiniz." Sesimi zar zor kontrol edebildim. "Ama bu tamamen saçmalık."

Gözlerinin arkasında bir kıvılcım alevlendi ve bu hiç de hoş bir kıvılcım değildi. "Gerçekten mi? Çünkü saçmalık gibi gelmiyor. Kalbimi kırmışsın gibi hissediyorum. Sana güvenmiştim. Ama belli ki sen bana güvenmiyorsun."

"Sana güveniyorum," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

"Ama yeterince değil." Başını iki yana salladı, sesi sözcüklere karıştı. "Ailemin onaylamamasına rağmen seni seçeceğime güvenecek kadar değil."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, iddiası karşısında irkilmiştim. Doğrusu, sözleri beni tam kalbimden vurdu ve duraksamama neden oldu. Daha da doğrusu, göğsümü bir korku kapladı.

Ona

güvenmiştim

.

Güvenmişti

m.

Ona güveniyorum. Ama ailesi . . .

"Seni yıllardır kontrol ediyorlar Jenn. Ve sen benden ne yapmamı istedin? Birdenbire onların iyi fikirlerinin hayatındaki en önemli faktör olmaktan çıkacağına güvenmemi mi? Hayır. Birlikte olabilmemiz için yapmam gerekeni yaptım."

"Durumu kontrol altına almak için yapman gerekeni yaptın." Kızgın bir parmağını bana doğrulttu, yüzü

Öfkeyle büküldü, kalbim mengeneyle sıkışmış gibi hissettirdi.

"İyi. Evet. Ben de öyle yaptım. Ve tekrar yapardım. Senin benim, benim de senin olacağının garantisi olsaydı bunu yüz kere yapardım."

Çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. Onları sildi ve mizahtan yoksun bir kahkaha attı. "Babama şantaj yapmana gerek yoktu Cletus. Çünkü ben seni seçtim."

Kaşlarını çattım, zaman yavaşlıyor gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Babam gitmeden önce bana bir ultiatom verdi. Ya seni ya da ailemi seçmem gerektiğini söyledi." Jennifer gözlerini yere çevirdi.

Nefes alamıyordum ve nabzım kulaklarımla arasında hızla ve yüksek sesle atıyordu. Onu izledim, bekledim, bir sonraki sözlerinden korktum.

"Seni seçtim," diye fısıldadı, iki damla gözyaşı güzel yüzünde yeni çizgiler bırakırken mengenenin son vidasını çeviriyordu. "Seni aileme, onların onaylamamasına, her şeye tercih ettim. Ben seni seçtim. Ve sen de kontrolü seçtin."

Mesafeyi siktir et. Boşluğu siktir et. Kavgayı siktir et. Hepsinin canı cehenneme.

Beş adımda ona ulaştım ve ona dokunmak, acısını dindirmek için bir şeyler yapmak istedim. Ama o bana doğru döndü.

"Hayır. Dokunma bana. Bana dokunmanı istemiyorum. Dokunamam."

"-Bunu yapamam." Benimle mücadele ediyormuş gibi kollarını kaldırdı.

Teslim olduğumu göstermek için avuçlarımı aramızdan kaldırdım. Eğer o istemezse ona dokunmayacaktım. Ama o sırada Billy oradaydı, aramıza girdi. Hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle kaşlarını çattı ve beni irkiltti. Sonra bana sırtını dönerek Jennifer'ı kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

Mantıklı olarak, kardeşime teşekkür etmem gerektiğini biliyordum. Ben yapamazken, o bana izin vermezken Jennifer'ı teselli ettiği için ona teşekkür etmeliydim.

Mantıksız bir şekilde, onun kollarını ve bacaklarını koparmak ve onlarla onu öldüresiye dövmek istedim.

Yine ciddi ciddi ağlıyordu, sesi beni paramparça ediyordu. Kafese kapatılmış bir hayvandım, eşinin çığlıklarını dinliyordum. Çaresizdim. Çaresiz olmaktan nefret ediyordum.

Nefret ediyordum.

Billy onu kaldırdı, kollarında merdivenlerden yukarı taşıdı. Gitmelerini izledim, takip etmek için bir adım attım ve kendimi durdurdum. Öfkenin siyah lekeleri görüşümü doldurdu. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve alnımı tutarak arkalarından baktım.

Kontrolümün sınırları parçalanmıştı ve karanlık-şiddetli öfke-ve pişmanlık sarmalı üzerime çökmüştü. Ciğerlerim yanıyordu. Yutkunamıyordum. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum.

Ve burada kalamazdım.

Ben de ayrıldım.

27. BÖLÜM

"Acı çekmek bir armağandır. Onda rahmet gizlidir."

- Celaleddin Rumi

~Cletus~

Evden çıktığımda doğruca kulübeye gittim ve biraz odun kestim. Aslında, bir sürü odun. Bir sürü, bir sürü odun. Yorgunluk peşimi bırakmadı ama çaresizliğin buruk tadı hâlâ damağımdaydı.

Göğsümü ovuşturdum, baltayı kütüğün üzerine bıraktım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Jennifer'ın beni iterken ihanet ve acıyla olgunlaşmış gözlerinin görüntüleri aklımdan geçti. Bu anıya saplanıp kalmıştım. Ondan kaçamıyordum. Kalbim onunla kanıyordu. Fıskırıyordu, bitmeyen bir azap.

Evden yaklaşan ayak seslerini duyduğumda gözlerimi kısarak karanlık tarlaya baktım. *Billy*, çimlerin arasından geçerken sinsi davranmıyordu.

"Aklından ne geçiyordu?" diye bağırdı bana, hâlâ birkaç metre uzaktaydı.

"Ne düşündüğümü biliyorsun. Teknenin dışındaydım ve öyle kalmasını istiyordum."

"Doğru kararı vermesi için ona güvenmeliydin." "Tavsiyen için teşekkürler, Sevgili Abby. Ama bir gün geç kaldın. ve bir dolar eksik. Yapılması gerekeni yaptım."

İnsanlara inanmak bana hiç kolay gelmemişti. Doğam gereği şüpheli ve güvensizdim, çünkü -eğer standartlaştırılmış IQ eğrisine inanılacaksa- insanların çoğu aptaldı.

Ama Jennifer aptal değildi. Jennifer zeki, bilge, nazik, iyi ve her şeydi.

Ve ben her şeyin içine etmiştim.

Billy'nin elleri beline geldi. "Babasına şantaj mı yapıyorsun?"

"Bu doğru." Kendimi savundum ama kelimelerim mahkumiyet. "Adamın bir sürü sırrı var, çoğu şeytan gibi insanlar yapar." Baltayı aldım ve kütüğe doğru salladım. Parçalanan tahta beni tatmin etmedi.

"Kaç tane sırrın var, Cletus?"

Gözlerimi kardeşime diktim. Cevap vermedim. Eğer beni daha da kızdırmaya, mutsuzluğumu artırmaya çalışıyorsa, planı işe yarıyordu.

Gözleri kesme tahtası ile benim aramda gidip geliyordu. "Daha fazla oduna ihtiyacımız yok."

"Çok kötü." Bloğun üzerine bir parça daha koydum. "Hepiniz bencil odun kırıcılarısınız. Belki Beau zor zamanlar geçiriyordur, bunu hiç düşündünüz mü? Belki biraz odun kırmaya ihtiyacı vardır. Sen ve Jethro yaz boyunca ormanın yarısını kestiniz diye şimdi odun kıramayacağım anlamına gelmez."

"Ve birinin sırları olması onun kötü olduğu anlamına gelmez."

Billy'nin aşağılayıcı ses tonuyla doğrulup bakışlarını üzerimde topladım, ciğerlerim yanıyor, öfkeyle doluyordu.

"Onun bir ilişkisi var, Billy," dedim, yüzüne bağırma isteğimi zar zor kontrol ederek. "Kip Sylvester birkaç yıldır okul sekreteriyle bir ilişki yaşıyor. Jennifer'a normal bir insan gibi giyinmenin günah olduğunu ve kendinden utanmasına neden olduğunu söylüyor. Onun parasını alıp kendine süslü arabalar ve tekneler alıyor. Ona isimler takıyor, insanların önünde onu aşağılıyor - kendi kızını!"

Billy irkildi, ellerini kaldırdı ve bana avuç içlerini gösterdi. "Sakin ol. Öyle olduğunu biliyorum, onu daha önce de aşağıladığını gördüm. O korkunç bir insan. Ama ben Kip Sylvester'dan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum."

Çoğunlukla kendi kendime söylenerek devam ettim. "Aptal olan o. Ne düşünüyordu ki? Blöf yaptığımı mı? Onu mahvedeceğim."

onu. Yemin ederim, bu kasabada etrafımız pisliklerle ve aptallarla dolu."

"Birinin aptal olması onun kötü bir insan olduğu anlamına gelmez. Birinin zeki olması da iyi olduğu anlamına gelmez."

Kardeşıme ters ters baktım. Bana bu gerçeği ilk kez hatırlatmıyordu. Baltayı yere bıraktım ve öfkem için tatmin edici bir çıkış yolu arayarak arkamı döndüm.

Jennifer haklıydı. Ona güvenmiyordum. Ailesi yerine beni seçeceğine güvenmiyordum. İnancım yoktu. Çok şey biliyordum. Çok fazla deneyimim vardı. Bıkmıştım.

Yok edecek bir şey bulamayınca hayal kırıklığı içinde hırladım ve kulübenin yan tarafını yumrukladım. "Eğer cehalet mutluluksa, o zaman bilgi bir kafestir."

"Ama bilgi sadece izolasyon içinde yaşarsan bir kafestir." Sesi dikkatli ve kontrollüydü. "Jennifer zeki biri. Ve iyi biri. Hayat ona pek nazik davranmadı ama o yine de nazik biri."

Başımı salladım, onun iyiliğini düşündükçe kızgınlığımın bir kısmı yerini yorgunluğa bıraktı. "Biliyorum. İyiliği onu zayıf değil, güçlü kılıyor."

"Seni affedecektir."

Esprili olmayan bir kahkaha attım ve başımı salladım. "Affetmemeli. Benden nefret etmeli, ölümümü planlamalı."

"Ama yapmayacak. İşte bu yüzden ikiniz birbirinize aitsiniz. Kafesin için bir anahtar mı arıyorsun? İşte o kadın o."

Billy cevap beklemeden arkasını döndü ve beni karanlıkta bir balta ve devasa bir odun yığınıyla bırakarak eve doğru yürüdü. Dikkatimi onun geri çekilen sırtından ayırdım ve odun yığına göz attım. O kadar çok odunumuz vardı ki, hepsini kulübeye sığdıramazdık. Taşan yığın da sallanıyordu, zaten çok uzundu.

Onlardan kurtulmak çok zor olacaktı. Eğer Jethro'nun bebeği doğar ve büyürse, o zaman belki satmayı ayarlayabilir, çocuğa ticareti öğretebilirdik.

Belki Jethro'nun çocuğu ve benim çocuğum birlikte satabilirdi ... ve limonata ... ve Jennifer'ın pastalarını.

Boğazım yutkunamayacağım kadar sıkıldı çünkü Jennifer'la geleceğimi gördüm ve buna çocuklar da dahildi. Ve kuzenler. Ve kek pişirmek ve araba tamir etmek. Onlara bir traktör lastiğinden kum havuzu ve plastik süt kutularından plastik kürekler yapacaktım. Ve yeterince büyüdüklerinde, o küçük afacanlara annelerinin şaşkınlığı içinde Büyükanne Oliver'ın kaçak içki imalathanesini nasıl kullanacaklarını öğretecektim.

Üzerinde durmaya değer bir gelecekti.

Ve Jennifer kafesimin anahtarıydı. Geleceğimin anahtarıydı. Birbirimize uyuyorduk. Onun güçlü yönleri benim zayıf yönlerimi dengeliyordu. Eğer bana bir şans daha verirse, ona inancımı verirdim. Ona tamamen güvenirdim. Ona her şeyimi verirdim. Ona her şeyi anlatırdım.

Her şeyi.

Çünkü bilgi sadece tecritte yaşırsan bir kafestir.

Göğsümdeki ağrı hafiflemedi. Yara iltihaplandı. İşkence devam etti. Odun yığınının kaşlarını çatarak baktım, hoşnutsuzluk mideme kurşun ve asit gibi yerleşmişti. Hâlâ beni affetmeme ihtimali vardı. Ama bu olasılık zayıftı. Jennifer bağışlayıcı bir insandı. Çok bağışlayıcı olduğu için insanlar onun cömert yüreğinden yararlanıyordu.

Ve Yüce Tanrım, ben o insanlardan biri olmak istemiyordum. Muhtemelen bana izin verecek olsa bile, ondan faydalanmayı reddettim.

Bir çıkmazdaydım.

Jennifer'dan anahtarım olmasını istemek çok fazla şey istemek olurdu. Ama gitmesine izin veremezdim.

Bırakamazdım.

Bırakamazdım.

UYUYAMADIM.

Sonuç olarak Duane'i uyandırdım ve ona son bir kez daha bir kaçış şoförüne ihtiyacım olduğunu söyledim. Saat sabahın altısını geçmesine rağmen bu konuda şaşırtıcı derecede neşeliydi.

"Gizlice mi gireceğiz? Yoksa kapıyı mı çalacağız?" Duane, Sylvester'ların araba yoluna yaklaşırken yavaşladı.

"Ben kapıyı çalıyorum. Ama bana sorun çıkarırlarsa, hemen eşyalarını alıp gitmem gerekecek. Ben sana işaret verene kadar arabada kal."

"Kulağa hoş geliyor."

Ön kapıya doğru yürüdüm, Jennifer'ın BMW'sinin ve annesinin BMW'sinin hâlâ park halinde olduğunu ama Kip'in arabasının yerinde olmadığını fark ettim.

Kapı zilini çaldım. Bekledim. Zili tekrar çaldım.

Diane Donner-Sylvester kapıyı çekerek açtı ve geniş, araştıran gözlerle bana baktı. "Oh," yüzü düştü, "başka biri olabileceğinizi düşünmüştüm."

Kadına şöyle bir göz attım. Dağınık görünüyordu. Bayan Donner-Sylvester asla dağınık görünmezdi. Her zaman derli toplu görünürdü.

"Benim Jennifer olduğumu mu umuyordunuz?"

Bana sertçe baktı. "Jennifer hakkında ne biliyorsun?"

"Nerede olduğunu biliyorum."

Diane'in nefesi kesildi, eli ağzına geldi. "Aman Tanrım. O iyi mi? Çok endişelendim. Telefonunu unutmuş." Jennifer'ın annesi kolumu tuttu ve bana sıkıca sarıldı, gözleri geniş ve panik içindeydi.

Kadın gerçekten perişan görünüyordu. Belli ki kocası Jennifer'ın neden gittiğine dair detayları ona anlatmayı uygun görmemişti. Duane'e döndüm ve ona ilerlemesini işaret ettim, ardından Diane'e kasvetli bir şekilde başımı salladım.

"O gayet iyi. Gerçi ayaklarının biraz dinlenmeye ihtiyacı var." Kadını evine götürdüm ve Duane'in girmesi için kapıyı açık bıraktım. "Daha rahat edebilmesi için bazı eşyalarını almaya geldik. Ona bir çanta hazırlayabilir misin?"

"Çanta mı? Ne çantası? Neden?" İlerlememizi durdurdu ve önüme geçti, gözleri Duane içeri girerken ona, sonra tekrar bana kaydı. "Hayır. Eve gelmesi gerekiyor." "Korkarım bu olmayacak, ne bugün ne de başka bir gün.

oranı."

Diane elini kolumdan çekerek dik ve uzun bir duruş sergiledi. "Jennifer adına konuştuğunu mu söylüyorsun? Onun aklından geçenleri biliyor musun? Ne istediğini?"

"Hayır, hanımefendi. Kesinlikle Jennifer'ın zihni adına konuşmuyorum ya da ne istediğini biliyormuş gibi davranmıyorum. Ama ayakları adına konuşabilirim. Ve şu anda ayaklarının üzerinde yürüyemiyor. Bu yüzden bugün eve gelmeyecek. Yarın ne olacağı ona bağlı."

"Ayaklarının nesi var?"

"Sizin evden bizim eve kadar ayakkabısız yürüdü. Ayakları kötü durumda," diye gönüllü oldu Duane, suçlayıcı bir ses tonuyla.

Diane sertçe yutkundu, ağzı gergin bir çizgi halinde ikimize bakıyordu. Duane'in onun bakışlarına ters ters karşılık verdiğini hayal kırıklığıyla fark ettim. O sıcak ve bulanık bir tip değildi.

Beau'yu da getirmeliydim.

Duane kazanan kişiliğiyle arabada kalmalı, Beau da tatlı dille onu çantayı hazırlamaya ikna etmeliydi.

Kurnaz gözleri aramızda gidip geldi ve sonunda bana takıldı. "Eğer Jennifer adına konuşmuyorsan, o zaman neden seni ilgilendiriyor?"

Duane cevap vermek için ağzını açtı, muhtemelen başka çekici ve hoş bir şey söyleyecekti, ben de sözünü kestim.

"Kızınız yardım için bana geldi," diye araya girdim.

"Onu görmek istiyorum," dedi aniden, kollarını kavuşturarak. İçimi çektim.

Yorulmuştum. Her ne kadar bu kadınla kavga etmek istesem de, bu benim kavgam değildi. Jenn'in kavgasıydı. Son birkaç aydır pek çok kez kanıtladığı gibi, kendi savaşını verebilecek kapasitedeydi. İnsanların, özellikle de sevdiğim insanların kendi savaşlarını vermelerine izin vermeye alışık değildim.

Sonuç olarak içimi çektim.

"Bayan Donner-Sylvester, Jennifer'ı görüp görmemeniz bana bağlı değil. Bu kızıza bağlı. O yüzden size ne olacağını söyleyeyim." Durakladım, ona tepki vermesi ya da sözünü kesmesi için bir dakika verdim. Ama yapmadı. Onun yerine yarı umut, yarı öfkeyle bana baktı, ben de devam ettim. "Jenn için bir çanta hazırlayacağız -sadece birkaç şey- böylece rahat edebilecek. Telefonunu da alacağız, böylece onu arayabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Öfkesinin bir kısmı dağılmış, yerini daha çok umuda bırakmıştı.

Dudaklarını yaladı, gözleri önce Duane'e, sonra da bana kaydı. "Sanırım bu yeterli olacak. Ama çantasını hazırlayacağım."

Duane kaşlarını çatarak, "Sarı elbise yok," dedi. "Ve spor ayakkabı ya da sandalet, süslü ayakkabılar yok. Ayakları yara bere içinde, bu yüzden o süslü ayakkabıları giyemez."

Diane gözlerini Duane'e dikti ve bir an için ona cehenneme gitmesini söyleyeceğini düşündüm. Bunun yerine başını sıkıca salladı ve arkasını dönerek omzunun üzerinden, "Hemen döneceğim," diye seslendi.

Duyma mesafesinden çıkar çıkmaz kardeşimin omzuna vurdum. "Neşeni biraz azaltabilir misin Duane? Etrafa yaydığın tatlılar yüzünden çürüklerim oluşuyor."

Omuz silkerek bana sırttı. "Kabul et, gittiğimde beni özleyeceksin."

Yorgunluğuma rağmen gülümsemesine karşılık verdim. "O yaban mersinli kekleri özleyeceğim."

"'Muhteşem kabarık bulutlar.' Onlara böyle demiyor muydun?"

Bir kez başımı salladım ve tekrar iç geçirdim. Bu sabah çok iç çekiyordum. Hayatının aşkıyla kavga ettikten sonra dört saat boyunca odun kesmek insana zarar veriyor.

Jethro birkaç gün içinde evleniyordu. Duane ve Jess gelecek hafta gidiyorlardı. *Ve Jennifer.*

..

"Sana bir tavsiye vereceğim, Cletus." Duane omzuma vurdu. "Bir keresinde bana söylediğin bir şey."

"Oh, hayır."

"Oh, evet." Büyük ve geniş bir şekilde sırttı ve bu görülmeye değer bir manzaraydı. Duane asla sırtmazdı, Jessica odada olmadığı sürece sırtmazdı.

Bana fırlatacağı dışkı parçasına karşı kendimi hazırladım.

"Her şey geçicidir, Cletus. Bu," diye etrafımızı işaret etti, "bu geçici. Dağlar bile yıkılır. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Bir hafta, bir ay, bir yıl için bile olsa mutluluk şansın var mı? Onu yakala ve sürdüğü sürece ona tutun. Senden yakalamamı istiyorum."

"Yakalamamı mı istiyorsun?" Onun bu küçük gösterisine kaşlarımı kaldırarak düz bir şekilde sordum.

"Bu doğru. O kadını ele geçir, Cletus. Onu senin yapacaksın. Ve sonra," Duane hala sırtarak elini omzuma koydu ve beni hafifçe salladı, "o kadına sosislerini ver."

BÖLÜM 28

"Var olan her mükemmel şeyin arkasında trajik bir şey vardı."

- Oscar Wilde, Dorian Gray'in Portresi

~Jennifer~

Nazik bir el omzuma dokunarak beni hafifçe sarstı. Döndüm ve kaşınan gözlerimi kırpıştırarak elin sahibine baktım.

Ashley'di. Bana yumuşak bir gülümseme verdi ve kesinlikle anaç bir hareketle saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı.

"Ayaklarına bakmaya geldim," diye fısıldadı. "Uyumaya devam edebilirsin, sadece ayak parmaklarını gıdıklarken seni uyandırmak ve suratına tekme yemek istemedim."

Yatağın yanındaki ışığı açmıştı. Gözlerimi ovuşturdum ve loş odada bir saat aradım.

"Saat kaç?"

Uyuşuk bir şekilde yatağın üzerine dezenfektan ve gazlı bez yerleştirmesini izledim. "Dokuz buçuğu biraz geçiyor."

Ayağa fırladım, korkuyla beslenen adrenalin beni tamamen uyandırdı. "Geç kaldım!"

"Şşşt." Ashley ellerini omuzlarıma koydu ve beni yatar pozisyona geri itti. "Geç kalmadın. Uyuyorsun."

Ona ve tanımadığım odaya kaşlarımı çattım ve sonra önceki akşamın olayları üzerime çöktü ve içgüdüsel olarak kollarımı kendime sararak irkildim.

Cletus'la yaşadığımız tatsızlıktan sonra Billy beni bir yatak odasına götürmüştü. Buranın Ashley'in eski odası olduğunu tahmin etmişim çünkü Ashley'in başkalarıyla çekilmiş resimleri her yeri kaplamıştı, tek kişilik yatak çiçekli bir yorganla örtülüydü ve duvarda A S H L E Y harfleri asılıydı.

Dün gece Billy beni yatağa yatırmış ve bir elini sırtıma koymuştu; top gibi kıvrıldım ve gözyaşlarımın durmasını dileyerek ellerimle yüzümü kapattım. Düşünemiyordum, çünkü bir şey düşünürsem, bir şeyler hissetmem gerekecekti. Buna hazır değildim. Bu yüzden zihnimi boşalttım, beyaz karla kaplı bir tarlayı hayal ettim.

Sonunda gözyaşlarım durdu. Ve durduklarında, Ashley beni uyandırana kadar rüyasız bir uykuya daldım.

"Doğru," dedim, "Olmam gereken hiçbir yer yok." *Ve gidecek hiçbir yerim yok.*

Ashley yatağın ucuna doğru ilerledi ve tabanlarımı kurulamaya başladı.

"İyi iş çıkarmışlar," diye mırıldandı bir yara bandını sıyrırken.

"Bu da ne?"

Gözleri benimkilere kaydı ve bana sıcak bir gülümseme verdi. "Billy ve Beau. Ayaklarını temizlerken ve bantlamaya çalışırken iyi iş çıkardılar."

Ben şaşkınlıkla ona bakmaya devam edince ekledi: "Billy beni aradı. Ayaklarıyla oynadıklarını fark etmediğin için endişelenmiş. Boşluğa baktığını ve cevap vermediğini söyledi."

Hafif bir utanç duygusu boynuma dolandı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Hatırladığını sanmıyorum. Duyduğuma göre çok şey yaşamışsın."

Cevap vermedim. Ne söyleyeceğimden emin değildim. Babamla olanları tekrar anlatmak istemiyordum. Cletus onun kardeşiydi, bu yüzden onunla babam hakkında konuşmak söz konusu bile olamazdı. Ayrıca, Cletus'u düşünmek acı veriyordu. Onu seçmem konusunda bana nasıl güvenmediğini düşünmek acı veriyordu. Belki de aileme karşı koyacak ve bizi ilk sıraya koyacak kadar güçlü olduğumu düşünmüyordu. Belki de benim için hâlâ üzülyordu. Ve en çok da bu düşünce canımı yakıyordu.

Onun acımasını istemiyordum. Beni zayıf ya da güçsüz görmesini istemiyordum. Değildim zaten.

"Düşündüğünü duyabiliyorum," dedi Ashley, gözleri ayaklarımın üzerindeydi. "Bu konu hakkında konuşabilirsin. Ben eğitilmiş bir sağlık uzmanıyım ve seni temin ederim ki Pink Pony'deki barmenden daha fazla tüyler ürpertici hikâye dinledim."

Onu inceledim, sabit elleriyle konsantre olmasını izledim. Konuşma tarzı bana Cletus'u hatırlatıyordu. Çok gerçekçiydi ama daha yumuşak bir dokunuşu vardı.

Boğazımı temizledim ve tavana baktım. "Birine güçlü olduğunu nasıl kanıtlarsın?"

"Eylemlerinizle," diye yanıtladı tereddüt etmeden.

Ben onun cevabını düşünürken oda tam bir dakika boyunca sessizliğe gömüldü. Cletus'a güçlü olduğumu, bana güvenebileceğini ve eşit olduğumuzu kanıtlayacağım bir plan geliştirdim. Planım üzerinde düşündükçe, bu planın aslında Cletus'a bir şey kanıtlamakla ilgili olmadığını fark ettim. Bu plan kendime bir şey kanıtlamakla ilgiliydi.

Ashley sessizliği bozdu. "Şimdi, eğer bu kişi Cletus Winston ise ..." Gözlerini kaldırdı ve bakışlarımız birleşti. "O zaman tarife biraz sinsilik katmanı önerebilir miyim? Çünkü kardeşimi ne kadar sevsem de -ki seviyorum, kimseye söyleme ama o benim favorim- arada bir kendi ilacının tadına bakmaya ihtiyacı var. Eğer gücünü kanıtlamanın ve aynı zamanda kukla ustasını alt etmenin bir yolunu bulabilirsen, bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Ashley'e baktım, konuşamıyordum. Çok güçlü bir duygu beni pençesine almıştı ve kendimi tam olarak çözemiyordum.

Sadece nasıl yardımcı olabileceğimi söyle.

Bakışları benimkilere kaydı, sonra tekrar ayaklarıma döndü. "Sen iyi misin? Bana deli bir kuşmuşum gibi bakıyorsun."

"Hayır. Üzgünüm. Sadece ..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım. "Sadece, daha önce kimsenin bana bunu söylediğini sanmıyorum."

"Ne? Cletus'un kendi ilacının tadına bakması gerektiğini mi?" "Hayır, 'nasıl yardımcı olabileceğimi söyle'."

Ashley'nin hareketleri durdu ve konsantrasyon kaşları başka bir şeye dönüştü. Düşünceli birkaç saniyenin ardından gözlerini yüzüme kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Biliyorsun, geçen bahar şehre geri döndüm ve kız arkadaşlarımı özlüyorum. Onlarla her Salı Skype üzerinden görüşüyorum ama birlikte bir yerlere gidebileceğim iyi kız arkadaşlarımın olmasını özlüyorum. Burada, Yeşil Vadi'de yeni bir kabile kurmak için gereken zamanı ayırmadım."

Ona bakmaya devam *ettim* ama bağırmamak için dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım, *GÖNÜLLÜYÜM!*

"Şuna ne dersin?" diye devam etti. "Cletus'la aranızda ne olursa olsun -ayrılıp kendi yolunuza gitseniz de, evlenip tavuk ve keçi yetiştirseniz de- sen ve ben arkadaş olacağız. Bahçelerimizi birlikte ekip biçeceğiz ve ben de sana örgü örmeyi öğreteceğim."

"Ve sabun yapmayı biliyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Sana sabun yapmayı öğretebilirim."

"Kulağa harika geliyor." Gülümsemesi genişledi.

"Anlaştık mı yani?" Elimi uzattım, bu arkadaşlığı sonlandırmaya hevesliydim.

Hafifçe güldü, uzattığım parmaklarımı kavradı ve hafifçe sıktı. "İyi arkadaşız."

"İyi arkadaşlar," diye yineledim, sesim çatlayarak. Gülümsemesine karşılık vermeye çalıştım ama benimki biraz titrekti. Bunalmıştım, gözlerim yaşardı, ben de onları kırıştırdım ve boğazımı temizledim.

"Anlaştık." Elimi bıraktı, bana bir kez daha gülümsedi ve sonra dikkatini ayaklarıma verdi. "Ben sadece

Birçoğunun ilki, Jenn. Kabileni oluşturmaya başlamanın zamanı geldi. Ama bir öneride bulunabilir miyim?"

Hâlâ duygularımla tıkanmış olan boğazımı temizledim.

"Devam et, tüm önerilere açığız."

"Normallerden uzak dur."

"Normallerden mi?"

"Evet." Bir kez başını salladı, ağzının kenarı

Bana Cletus'u hatırlatan bir şekilde. "Normallerden, beyinlerini dar görüşlü uğraşlarla dolduran, uyum sağlayan ve Jones'lara ayak uyduran dar görüşlü insanlardan uzak durun. Bu insanlar sizi yıpratacak ve sıkıcı hale getirecektir. Bunun yerine, etrafınızı garip insanlarla sarın. Uyumsuzlarla, tuhaflarla ve dışlanmışlarla. Çünkü normaller, Tanrı onları korusun, nasıl eğlenileceği konusunda hiçbir fikre sahip değiller."

SIENNA DIAZ tam Ashley eşyalarını toplarken ve bana ayaklarımla ilgili talimatlar verirken **GELDI**. Bana Ibuprofen verdi ve gün boyunca mümkün olduğunca ayağımdan uzak durmamı, ancak hafif yürüyüşlerin iyi olacağını söyledi. Acımadığı sürece yarıya kadar normal bir şekilde yürüyebileceğimi söyledi. Ancak yüksek topuklu ayakkabı giymememi ve uzun süre ayakta durmamamı söyledi.

"Ayaklar dayanıklıdır, tıpkı kadınlar gibidirler," dedi ve kocaman bir gülümsemeyle ekledi, "sonra görüşürüz dostum."

Ashley yanımdan ayrılırken Sienna'nın gamzeleri parladı, ardından ses tonuyla uyumlu, son derece ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Sana bir teklifim var."

Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bu kadar karizmanın odağı olmaya alışık değildim. "Uh, tamam, ne-"

"İşte anlaşma." Yatağa yanıma oturdu ve elimi tutarak kendi elinin içine aldı.

Tekrar edeyim. Sienna Diaz -film yıldızı, komik komedyen ve her yönüyle olağanüstü bir insan- yanımdaki yatağa oturdu ve elimi tuttu. Ve bu bir halüsinasyon değildi.

Hayat çok garip.

"Limonlu muhallebili keklerine kafayı taktım," diye itiraf etti telaşla. "Takıntılıyım. Ama pastanenizde bir haftadır satılmıyor."

"Bunun için üzgünüm."

Başını hızla salladı. "Özür dilemene gerek yok. Anlaşma şu: Eğer kendini iyi hissedersen, önümüzdeki altı ay boyunca bana limonlu kek stoku yapman için sana cömertçe ödeme yapmak istiyorum. Ve belki de hayatımın sonuna kadar. Ve çocuklarımın hayatı boyunca."

Gülümsedim çünkü kadın komikti. "Bana ödeme yapmak zorunda değilsin. Sizin için seve seve yaparım."

Başını salladı. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Sana ödeme yapıyorum. Sana avans veriyorum. Avukatıma bir sözleşme hazırlatacağım. Bunu resmileştiriyoruz, çünkü o pastalara *ihtiyacım* var ve eğer teslim etmezsen mahkemede seni sorumlu tutabilmek istiyorum."

Gözlerimi ona diktim, talebinin ne olduğunu anlamıştım. Belli ki birileri onunla benim durumum hakkında konuşmuştu.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ifadesi yumuşadı ve elimi sıktı. "Evet, ne olduğunu biliyorum. Bu Winston çocukları çok dedikoducu. Ama sana karşı tamamen dürüst olacağım. Lütfen senden yararlanmama ve fırıncılık dehanı kullanmama izin ver. Lütfen!" Parmaklarımı çekiştirdi, sanki dua ediyormuş gibi çenesinin hemen altına getirdi. "Acı çekiyorum. Sürekli sabah bulantısı çekiyorum. Yirmi kilo verdim ve gelinliğime sığamıyorum. Üzerimde tutmak için koli bandı kullanmak zorunda kalacaklar. O pastalara ihtiyacım var!"

Her şeye rağmen beni güldürdü. "Peki, evet, sana pasta yapacağım."

Elimi bıraktı ve ayağa kalktı. "Mükemmel. Jethro bugün seni bankaya götürüp bir hesap açtıracak ve ben de parayı havale ettireceğim."

"Hesap mı? Ama... ama cüzdanım ya da ehliyetim yanımda değil." Ayrılırken o kadar perişan haldeydim ki, cüzdanımı almak aklıma bile gelmemişti.

"Cletus ve Duane bu sabah ailenin evine gittiler ve bazı eşyalarını aldılar. Annen çantayı hazırladı ama onu aramanı istiyor. Merak etme, Duane bavulda sarı elbise olmadığından emin oldu." Sienna cebinden bir telefon çıkardı ve bana uzattı.

Bu benim telefonumdu. Önce ona, sonra da sadece iyi haberler vermek için cennetten gönderilen bu film yıldızı meleğe bakakaldım.

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden ağzı açık bir moron gibi ona bakakaldım.

Gülümseyerek kapıya doğru ilerledi ve son anda bana döndü. "Ayrıca, Donner Pastanesi'nin düğün pastamı yapması gerekiyordu ve hafızam beni yanıltmıyorsa iki bin dolar gibi bir maliyeti vardı. Bu da demek oluyor ki düğün pastamı senin yapman gerekiyordu. Fırını aradım ve siparişimi iptal ettim. Düşündüm ki, aracıyı aradan çıkaralım. Limonlu muhallebili pasta ücretine eklerim. Ayaklarının izin verdiğini varsayarsak, vagon evdeki mutfağı kullanabilir misin? İki fırını var. Ve bana tam olarak neye ihtiyacınız olduğunu söylediğinizde, ihtiyacınız olan en üst düzey ekipmana sahip olduğunuzdan emin olacağım . . ."

Cevabımı beklemeden gitti. Uzun bir süre kapıya baktım. Enerjisi çok yoğundu. Ondan hoşlandım, sadece sevilmemesi imkansız insanlardan biri olduğu için değil. Belli ki iyi bir kalbi vardı. Teklifini kabul etmeye karar verdim ama bir gün ona geri ödeyecektim. Faiziyle birlikte.

Elimdeki telefon dikkatimi çekmek istercesine çaldı ve ekranda bir mesaj belirdi. Mesaj Cletus'tan geliyordu ve bu görüntü kalbimin yerinden fırlayıp çarpmasına neden oldu.

nefesimi. Bildirimlerim arasında gezinirken birkaç mesaj fark ettim.

Özür dilerim. Ben hatalıydım, sen haklıydın.

Cletus: Ben sadece fark etti sen
muhtemelen Yapma. var Telefonun.

Cletus: I düşünmek Ben gidiyor için yapmak
kendim kullanışlı telefonunu alarak.

Ailenin evinden yeni çıktım. Telefonun bende.

Cletus: Bu mesajları okuyorsan, telefonunun bende olduğu çok açık.

Son mesaja geldiğimde gülümsüyordum - aşk hastası bir aptal gibi sırtlamak daha doğru olurdu. Ama sonra kalbim burkuldu ve şiddetli bir keder dalgasına kapıldım. Hatasını anlamış olabilirdi ama hâlâ güçlü olacağıma güvenmiyordu. Acınmak istemiyordum.

Acınmayı reddediyordum.

İç çekerek hücreyi kucağıma koydum ve tavana baktım.

Onu özliyordum. Ona kızgın olmaktan nefret ediyordum. Cletus'a duyduğum bu özlem canımı yakıyordu, çünkü onu affetmeye hazır değildim.

Bana güvendiğini kanıtlaması gerekiyordu, sadece benim için değil, kendisi için de. Güven olmadan, elimizde hiçbir şey yoktu.

Sadece onun için değil, kendim için de bağımsızlığımı ve gücümü kanıtlamam gerekiyordu.

Bunun üzerine annemi aradım.

Yatakta doğruldum, yatak başlığına yaslandım ve ayaklarımı yokladım. Birazcık sızlıyorlardı ama fazla değil.

Annem ikinci zil sesinden sonra telefonu açtı.

"Alo?

Jennifer?"

Derin bir nefes aldım, suçlamalara ve histeri krizlerine hazırlandım. "Anne."

"Tanrıya şükür. Aklından ne geçiyordu? Evi öylece terk et mi? Telefonunu da almamışsın. Hiç telefonum yoktu.

Sana ulaşmanın bir yolu. Fırında değildin. Hiçbir yerde değildin. Şerifi aramak üzereydim. Sonra o Winston'lar ortaya çıktı ve evlerinde olduğunu söylediler. Ne düşünmem gerekiyor?"

Beni kovduğunu ona söylememiş mi? Ne korkak ama. Babama duyduğum tiksintinin alevlenmesiyle başımı salladım.

"Yavaş ol. Cevap vermem için bana bir dakika ver."

Sulu bir iç çektiğini duydum. "Çok üzgünüm. Sanırım Sanırım seni kendimden uzaklaştırmış olmalıyım. Cuma günü yaptığımız o konuşmayı düşünüp duruyorum. Duygularımı incitmiştin ve işler iyiye gideceğine kötüye gidiyordu, bu yüzden Peder Seymour'la bu konuyu konuştum ve o da seni bırakmam gerektiğini söyledi. Bir kuş gibi uçmana izin vermeliymişim." Burnunu çekti, sonra titrek bir fısıltıyla ekledi: "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Gözlerimin arkasından yaşlar süzüldü. Göz kırparak onları uzaklaştırdım. "Ben artık küçük bir kız değilim."

"Biliyorum. Bunu şimdi anlıyorum. Geriye dönüp baktığımda, sanırım çok iyi bir dinleyici olamamışım. Ben sadece . . . Sadece senin için sahip olduğumdan daha iyisini istedim. Anlıyor musun? Çok yeteneklisin ve çok güzelsin, senin yaşındayken olmak istediğim her şeye sahipsin. Büyükbaban bencil bir adamdı, huzur içinde yatsın, büyükannen ve beni ihmal etti. Ben sadece senin için en iyisini istiyorum, benim hiç sahip olmadığım şeyi."

"Ama sen ben değilsin. Ben benim. Ve benim için en iyisinin ne olduğunu her zaman bilemezsin, çünkü beni gerçekten tanıımıyorsun."

Bir süre sessiz kaldı, sonra yumuşak ağlama sesini duydum. Başımı salladım ve iç çektim, alnım elime düştü.

"Anne, lütfen ağlamayı kes."

"Ben berbat bir anneyim," diye feryat etti.

"Hayır," diye gözlerimi devirdim, "hayır, değilsin. İyi niyetliydin ve elinden gelenin en iyisini yaptın. Ama artık kendim olmama izin vermenin zamanı geldi."

Yine burnunu çekti ve bu kavramla mücadele ettiğini anlayabiliyordum. "Kendine nasıl izin vereceğini bana öğretmek zorundasın,

Çünkü ne yapacağımı bilemiyorum. Gerçekten öyle. Bildiğim her şey tersine dönmüş gibi hissediyorum."

"Her şeyden önce, eve dönmeyeceğimi bilmelisin. Artık evde yaşamıyorum." Yapamazdım, pek çok nedenden dolayı, en önemlisi de babamdı. Onunla aynı evi paylaşmak bir yana, yüzüne bile bakamazdım. Bakamazdım.

Annem yine sessizdi ve sonra boğazını temizledi. "Jennifer, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Öyle bile olsa, eve gelmeyeceğim."

"Ama kendini nasıl geçindireceksin?" "Bana ödeme yapacaksın."

Yine sustu ve yaşadığı şoku neredeyse gözümde canlandırabiliyordum.

yüz hatlarına boyanmıştı. Ama ben geri adım atmıyordum. Her zaman çok çalıştım. Yaptığım işin karşılığını almamam için hiçbir neden yoktu.

Sonunda iç çekti, sesi bıkkın geliyordu. "Sana ödeme yapmamı istiyorsun."

"Fırın bana ödeme yapacak." Sesimi yükselttim ve olabildiğince inandırıcı bir ton kattım. "Orada çalışıyorum ve bu nedenle yaptığım iş için bir maaş kazanmalıyım. Eğer farklı düşünüyorsanız, anlarım. Ama bu başka bir yerde çalışacağım anlamına gelir."

"Hayır. Buna gerek yok. Bir şeyler ayarlarız." Sesi dikkati dağılmış gibiydi.

"Evet. Bir şeyler üzerinde çalışacağız ve bu bir sözleşmeyle resmileştirilecek. Bir iş anlaşması."

Tekrar iç çekti, bu sefer daha yüksek sesle. "Sorun değil. Eğer resmi olmasını istiyorsan resmi hale getirebiliriz."

"İstiyorum. Ve bir şey daha-

" "Dahası mı var?"

"Evet. New York'a gideceğim ve yetenek ajansı ile görüşeceğim, ama bundan sonra ne olacağına ben karar vereceğim."

"Jennifer, bu büyük bir mesele." Ses tonunda bir uyarı vardı.

"Senin için büyük bir mesele olabilir ama benim için değil. Ve bu ne pansiyonu ne de fırını kurtaracak."

"Bebeğim, eğer teklifi kabul etmezsen bu beni gerçekten zor bir duruma sokabilir." Sesi biraz paniklemiş gibiydi.

Onu yatıştırmak için içimden gelen içgüdüye karşı savaştım ve kararlı olmaya karar verdim, ama ses tonumu saygılı tuttum. "O zaman bana ne istediğimi sormalıydın ve sana söylediğimde beni dinlemeliydin. Fırına ve aile şirketine yardımcı olmak istiyorum ama Muzlu Kek Kraliçesi olmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Bu nedenle, mantık çerçevesinde yardım etmeye devam edeceğim."

Bir süre sessiz kaldı ve bir sonraki konuşmasında sesi gergin ve sinirliydi. "Peki. Başka bir şey var mı?"

"Evet. İş anlaşması sonuçlanana kadar işe dönmeyeceğim."

"Ama ... ama Şükran Günü yaklaşıyor. Muzlu kekiniz için şimdiden yedi yüz sipariş aldık."

"O zaman sanırım iş sözleşmesini bir an önce sonuçlandırmak bir öncelik."

Boğulur gibi bir ses çıkardı.

Hemen ekledim, "Ve ben Cletus Winston'a aşığım."

"Ne? Araba tamircisi Cletus Winston mı? O ahmak mı?"

Cletus hakkındaki değerlendirmesine gülmek için dudaklarımı birbirine bastırdım ve yavaş ve net bir şekilde konuştum. "Cletus Winston'a aşığım, birlikteyiz ve çok mutluyum."

"Aman Tanrım." "O benim istediğim kişi."

"Bunu kabul edebilir miyim bilmiyorum bebeğim. Sadece . . . Sadece bilmiyorum." Alnını ovuşturduğunu görebiliyordum. "Bu konuda bana biraz zaman vermek gerekecek."

"Sorun değil." Omuz silktim, çünkü sorun yoktu. Cletus'u asla kabul etmese de sorun değildi. Onu kendim için seçmiştim, onun için değil.

Yine de birlikte vakit geçirmeye başladıklarında ve birbirlerini gerçekten tanıdıklarında kesinlikle anlaşacaklarından emindim. Annem tek düşünen, kurnaz, odaklanmış ve son derece zekiydi. Cletus da öyleydi. Aralarındaki temel farklar, annemin zekasını saklamaya çalışmaması ve diğer insanların ne düşündüğünü önemsemesiydi.

Cletus diğer insanların ne düşündüğünü *hiç* umursamazdı, tabii bu kişi ailesi değilse.

Ya da benim.

Sırıttım.

"Belki de," dedi annem i çekerek, "hepimizin bir molaya ihtiyaı var. Baban bana tatile ihtiyaım olduğunu söyledi. Beni Asheville'deki şu kaplıcaya götürmeye alışıyor. Bu öğleden sonra gitmek istiyordu."

Bu haber karşısında gerildim. Neden şehri terk etmesini istediğini bilmiyordum ama tahmin edebiliyordum. "Anne."

"Seni ve kardeşini doğru yetiştirdiğimi sanıyordum. Ama belli ki yanlış bir şey yapmışım, çünkü Isaac benimle konuşmuyor bile ve sen de artık sarı elbiselerden hoşlanmadığın için gecenin bir yarısı kasabanın tuhaf çocuğuyla birlikte olmak için kaçıyorsun."

Onun durumu gülünç ve kasıtlı bir şekilde basite indirgemesini görmezden geldim çünkü ona babamdan bahsetmek zorundaydım. *Kocası hakkında*. Bunu bilmeyi hak ediyordu. Ve kocası araya girip kafasını yalanlarla doldurmadan önce ona anlatmalıydım. *Daha fazla yalanla*.

"Sana bir şey söyleyeceğim ve sen bana inanmayacaksın. Ama kanıtım var. Sana yalan söylemiyorum ve bana inanman gerçekten çok önemli." Kanıtı görmemiştim ama Cletus kanıt olduğunu söylediye ondan şüphe etmedim.

"Jennifer, beni
korkutuyorsun."

"Oturmalısın."

"Jenn-bebeğim-her ne olursa olsun, ben senin annenim ve seni seviyorum. Kabul ediyorum, o kötü giyerek beni çıldırtabilirsin ve ben de bazen çok kötü tepkiler verebilirim. Sadece aile şirketini yeniden inşa etmeye çalışmakla meşgulüm. Ve o güzel elbiseleri neden sevmediğini anlamıyorum, ama sanırım hayatımda olman için ne gerekiyorsa, senin tuhaf seçimlerinle uzlaşabilirim. Kardeşini ne kadar özlediğimi biliyorsun. Sadece neden hiç aramadığını anlamıyorum."

"Anne, beni dinle. Bu benimle ilgili değil."

"O zaman ne hakkında?"

Geniş bir nefes aldım, ciğerlerimde tuttum ve yukarı doğru bir dua gönderdim. Güç için dua ettim. Annemin bana inanması için dua ettim, çünkü o babamın ihanetini hak etmiyordu. Tıpkı benim onun tacizini hak etmediğim gibi.
Tıpkı onun bizi hak etmediği gibi.

"Babamla ilgili." Sakince konuştum çünkü her an histeri krizine girebileceğini biliyordum. "Babam ve hafta sonları ne yaptığı hakkında."

SUÇLULUK DUYGUSU BENİ koltuğumda kıvrandırdı.

Sorun paraydı. Suçluluk duygumun sorumlusu paraydı. Banka bakiyeme bakmadan duramıyordum. Ama banka bakiyeme her baktığımda midemde bir boşluk hissediyordum.

"Kes şunu."

Yanıma, beni bankaya götüren ve şimdi ailesinin evine geri götüren Jethro Winston'a baktım.

Gülümseyerek devam etti: "Para için kendini üzmeyi bırak. İnan bana, o muhallebili keklerin parasını alacak. Tek konuştuğu onlar."

Banka çıktısını üçe katladım ve çantama attım. "Çok cömertti."

"Sabah bulantılarının onun için ne kadar korkunç olduğunu takdir ettiğini sanmıyorum. *Sürekli* hasta. Bu konuda şaka yapıyor ama acı çektiğini söyleyebilirim." Jethro'nun elleri direksiyonu sıkıca kavradı ve ağzının kenarları aşağı doğru döndü. Karısının yaşadığı zorluklar onu da etkilemişti. "O limonlu kekler yardımcı olan tek şey. Yardımcı olacağını bilsem sana bir milyon dolar verirdim."

Bir milyon dolara ihtiyacım yoktu. Sienna'nın nezaketi ve bu sabah annemle geçici olarak vardığım anlaşma sayesinde bardağım dolup taşıyordu.

Annemle yaptığım konuşma beklediğimden hem daha iyi hem de daha kötü geçti. Daha iyiydi çünkü işim için bana ödeme yapmayı kabul etmişti. Daha kötüydü çünkü babam konusunda bana inanmamıştı. Yanıldığımı, kafamın karıştığını, babamın asla böyle bir şey yapmayacağını söyledi ve sonra görüşmeyi sonlandırdı.

Onun için endişeleniyordum, bu yüzden ona biraz zaman tanımaya ve sonra konuya tekrar yaklaşmaya karar verdim.

"Sienna bu sabah iyi görünüyordu," dedim onu rahatlatmak için.

Başını sallayarak bir kahkaha attı. "O harika bir oyuncu."

Başımı salladım, çünkü o harika bir oyuncuydu. Bütün filmlerini izlemiştim. Filmlerden hoşlanmayan annem bile Sienna Diaz'a bayılırdı. O Amerika'nın uyumsuz sevgilisiydi.

Amerika'nın sevgilisinin Jethro Winston'la birlikte olması inanılmazdı.

Elbette, Jethro Winston yakışıklıydı. Parıldayan ela yeşil gözleri, uzun boyu, zayıf yapısı, güçlü çenesi, kusursuz sakalı, kolay gülümsemesi, yani her şeyi vardı. Ama aynı zamanda şaibeli bir geçmişi vardı. Bir zamanlar Iron Wraith'lerle ilişkisi vardı ve söylentiye göre kulüp için araba çalışıyordu. Üye olduğunu sanıyordum ama sonradan acemi olduğunu öğrendim. Motosiklet kulübünden tam üye olmadan önce ayrılmıştı.

Ayrıldığından beri düzgün bir adam olmuştı. Her zaman yumuşak başlı ve sakindi, asla sinirlenmiş gibi görünmezdi. Onu hiç alkollü içki içerken görmedim. Annem eskiden kadınlara kötü davrandığını söylerdi; ama sonra Naomi Winters'ın pederin karısına Jethro'nun Wraith'lerden ayrıldığından beri hiçbir kadınla çıkmadığını söylediğini duydum. Rahibin karısı Wraith'lerden ayrılmasının hayatını kurtardığını ve annesi için her şeyi değiştirdiğini söyledi.

Jethro Demir Haydutlar'dan ayrılıp hayatını değiştirebildiyse ve gerçek ailesine kavuştuysa, bu bana kardeşim için umut verdi.

Daha iyi düşünmeden önce sordum, "Zor muydu? Wraith'lerden ayrılmak? Sana zorluk çıkardılar mı? Yoksa öylece gidebildin mi?"

Jethro'nun kaşları havaya kalktı. "Uh ..." diye başladı, durakladı, boğazını temizledi, koltuğunda kaydı ve sonra kaşlarını çatı, "neden bilmek istiyorsun?"

"Kardeşim Isaac. Henüz üye değil. Sadece ne yapılabileceğini ya da ayrılmak isterse ayrılmasının ne kadar kolay olacağını bilmek istedim."

Jethro'nun kaşları çatıldı ve yüzünde bir şefkat ifadesi belirdi. "Jenn, sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama ayrılmak istese bile bu kolay olmaz. Benim için ayrılmayı kolaylaştırmadılar ve ben bunu başarabilen birkaç kişiden biriyim."

"Dürüst olduğun için teşekkürler." İfadesi korkularımı doğruladı.

Gülümsemesi özür diler gibiydi. "Sana daha iyi haberler veremediğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Sorun değil. Sanırım insanlar kendi seçimlerini yapmak zorunda. Kardeşim için istediğim bu olmasa bile, onu başka bir şey olmaya zorlayamam. Kendine karşı dürüst olmalı."

Jethro ön kolumu sıktı. "Eğer fikrini değiştirirse, onunla konuşmaktan mutluluk duyarım. Eğer istersen."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız." Profilini inceledim ve samimi olduğunu gördüm. "Onunla park korucusu olmak ve bunun nasıl bir şey olduğu hakkında konuşabilirsin."

Kolumu bıraktı ve omuz silkti. "Elbette konuşabilirim. Ama Drew'a önümüzdeki bahar işimi bırakacağımı bildirdim."

"Ne? Neden? Ne oldu?"

"Bebek oldu. Bebek doğduğunda evde kalacağım." Sırtışı geri döndü ve bu sefer çok büyüktü. "Evde oturan bir baba olacağım," diye gururla açıkladı.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ama aynı zamanda onun ve Sienna için heyecanlandım. "Bu çok harika. Senin adına çok sevindim, Jethro."

"Teşekkür ederim Jennifer." Dikkatini yolla benim aramda bölüştürdü. "Ben de senin adına çok mutluyum."

"Benim adıma mutlu musun?"

"Evet. Şu haline bak. Muzlu Pasta Kraliçesi'ne hiç benzemiyorsun."

Üzerimdekilere baktım -Roscoe'nun eski terlikleri, uyuduğum kot pantolonum, Sienna'nın Harvard sweatshirt'ü- eminim berbat görünüyordum. Ve bu beni güldürdü.

"Hayır. Sanırım Muzlu Kek Kraliçesi gibi görünmüyorum."

"Ve dünyanın sonu gelmedi."

"Hayır, olmadı." Çenemi gururla kaldırdım ve Bunun ne anlama geldiğini düşünürken dikkatimi geçen manzaraya verdim.

Muzlu Kek Kraliçesi değildim. Ailemle yaşamıyordum -gerçi teknik olarak hiçbir yerde yaşamıyordum- ve kendi evimi kiralayacak kadar param vardı. Hayat devam ediyordu ve ben de bunu gerçekleştiriyordum.

Teknik olarak Winston'lar ve Sienna Diaz bunu gerçekleştiriyordu. Ama yakında onlara borcumu ödeyecektim.

Dikkatim yoldan ayrılan, lacivert panjurları ve bakımlı pencere kutularıyla beyaz bir çiftlik evine takıldı ve Jethro'nun kolunu tuttum.

"Bekle, şuradan dön." Araba yolunu işaret ettim.

Frene bastı. "Burası mı? Claire'in evi mi?"

"Doğru. Claire'in evi." Telefonumu çıkardım ve adını arattım.

"Tabii, ama neden burada duruyoruz?"

"Çünkü," iletişim bilgilerini seçtim ve telefonu kulağıma götürdüm, "Onun evini kiralayacağım."

Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Cletus'un kiralayacağını sanıyordum."

Başımı salladım, kararlılık çeneme yerleşti. "Önce ben kiralarsam olmaz."

BÖLÜM 29

"Aşk, bir aşığın asil ve gizli niteliklerini -nadir ve istisnai özelliklerini- gün ışığına çıkarır: bu nedenle onun normal nitelikleri konusunda aldatıcı olabilir."

- Friedrich Nietzsche

~Jennifer~

DEĞİŞTİRİLMİŞ BİR PLAN şekillendi. Ashley'nin tavsiyesine göre bu plan şantaj içeriyordu.

Claire's'e uğradıktan ve kadının kendisiyle daha da hızlı bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra Jethro, Donner Bakery'ye uğrayacak kadar nazikti, böylece glütensiz un konteynerinden bir parça alabildim. Sonra bizi Winston'ların evine geri götürdü.

Gergin değildim. Endişeliydim.

Oh, kahretsin. Ben de gergindim.

Ama kararlıydim.

Jethro beni eve taşımakta ısrar etti ve berbat görüldüğümü biliyordum ama bunu düşünecek enerjim yoktu. Dikkatimi vermem gereken daha önemli konular vardı.

Ön kapıyı açtı ve şöminenin yanında volta atan bir Cletus bulduk. Gözlerini kaldırdı. Gözleri bugün mavi değildi. Yeşilimsi griydi ve yorgun görünüyordu. Acı çekiyordu. Bakışları benimkilerle çarpıştığında, teması boğazımın dibinde ve kaburgalarımın altında hissettim. Onun için acı çekiyordum.

İçgüdüsel olarak onu rahatlatmak, her şeyin affedildiğini söylemek, ona sarılmak ve acısını öpmek istiyordum.

Ama mantığım bana kendimi tutmamı söyledi.

Önce konuşulması gereken şeyler vardı.

Sonra öpüşmek.

Sonra daha fazla öpüşme.

"Merhaba Cletus," dedi Jethro, sesi etkileyici bir şekilde yavandı. "Nasılsın?"

Cletus gözlerini kardeşine dikti, sonra odayı geçip önümüzde durdu.

Kardeşinin sırtışını görmezden gelerek -ki Jethro'nun sırtışı olağanüstü olduğu için bu dikkate değer bir başarıydı- Cletus bana hitap etti. "Jennifer, olanları konuşabilmemiz için seni yukarı taşıyabilir miyim?"

Tereddüt ettim.

Onunla yalnız kalmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordum, henüz değil.

Ama sonra gözleri yüzümde gezindi, perili, işkenceli ve şefkatli.

"Evet, lütfen" dedim.

Yüz hatlarında gerilim çizgileri çizen endişe azaldı, bakışları hâlâ işkence çekiyordu ama çoğunlukla değer veriyordu.

Kalbim beklenti içinde çırpındı. Hâlâ lanet atlarıma tutunuyor olsam da, erkeğimin dokunuşunu da arzuluyordum. Onu hissetmeyi, sıcaklığını, ellerini ve ağzını arzuluyordum. Hepsini arzuluyordum. *Onu arzuluyordum.*

Bu yüzden Jethro beni teslim ettiğinde elimde olmadan Cletus'a sarıldım, alnımı boynunun kıvrımına yasladım ve onu içime çektim. Bu adam bana aitti. O benimdi. Ve üst kattaki yolculuğun her dakikasından zevk aldım, özellikle de sonrasında olacaklar, planladığım şey, daha az dokunmaya yol açabileceği için. Sonrasından korkuyordum ama güçlü olmak zorundaydım.

Şansım varken dokunmanın tadını çıkarmak en iyisiydi.

Merdivenlerin başında Ashley'nin odasına dönmek yerine tam tersi yönde hareket etti ve beni hızla başka bir kapıya götürüp oradan geçirdi. Cletus'un odası. Ben itirazımı dile getiremeden biz içerideydik ve ben

Onun alanında olmak dikkatimi daşıttı. Her şey derli toplu ve yerli yerindeydi ama her yerde ondan izler vardı.

Dikkatim dolabın yanındaki satranç tahtasına takıldı; bir maçın ortasında bırakılmış gibi görünüyordu.

"Satranç oynadığını bilmiyordum." Siyah tarafın beyazı mat etmek için yapabileceğı iki hamle dizisi gördüm.

Dalgınca başını salladı, beni nazikçe yatağına yatırdı ve yastığı başlığa doğru kaldırıp ona yaslanmam için beni cesaretlendirdi. "Böyle iyi mi? Başka bir yastığa ihtiyacın var mı? Susadın mı? Suya ihtiyacın var mı? Ya da başka bir şey? Çaya ne dersin? Çayı sevdiğini biliyorum." Yataktan döndü ve dolabına doğru yürüdü.

"Cletus, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ama bence ..." Cümlemi bitirmedim. Bitiremedim. Çünkü kafam çok karışık.

Cletus dolaptan hediyeler çıkarmaya başladı. Hediye üstüne hediye. Hepsi farklı ambalaj kâğıtlarına sarılmış, süslü fiyonklarla süslenmişti. Ona, hiç bitmeyen hediye yığınının bakakalmıştım. En az on beş tanesini yatağın üzerine ve yanımdaki yere yerleştirdiğinde nihayet kendime geldim.

"Bütün bunlar da ne? Ne yapıyorsun?"

"Bunlar senin doğum günü hediyesi." Kucağıma iki tane daha koydu.

"Ne?"

"Doğum günü hediyelerin. Doğum gününü kaçırdım, al bakalım."

"Cletus, sen neden bahsediyorsun? Geçen yıl beni tanımak istemedin, neden bana hediye aldın ki?"

Dolaba dönüş yolunda durakladı ve bana baktı, ellerini kalçalarına koydu ve sesi son derece sinirli geliyordu. "Yapmalıydım. Seni sadece geçen yıl değil, tüm hayatın boyunca tanımak istemeliydim. Tüm hayatını özledim.

Doğum günlerin için özür dilerim. Doğum gününü yirmi iki kez kaçırmakla hata ettim, işte hediyelerin."

Ona bakakaldım. Aslında, aval aval baktım, şaşkına dönmüştüm. Benim güzel erkeğim çok acı çekmiş görünüyordu ve son yarım günü kendini hırpalayarak geçirdiğini görebiliyordum.

Daha önce bana hatalı olduğuna dair mesaj attığında ciddiye. Buna inanmıştı. Ben de ona inandım.

Cletus döndü, dolaba doğru yürüdü ve yüzünde kederle çizilmiş ve kendini suçlamakla olgunlaşmış bir ifadeyle paketlenmiş üç kutu daha aldı.

Tekrar dönmeden önce kolunu yakaladım. "Bekle. Bir dakika bekle. Sadece, dur. Bana hediye getirmeyi bırak, seni tatlı, korkunç, sinir bozucu, komik, zeki adam." Konuşmamı bitirdiğimde gülüyordum ve mutsuzluğunun bir kısmının yerini yorgun bir gülümsemenin aldığını görmekten memnun oldum.

"Özür dilerim," dedi, hüzünlü gri gözleriyle bana bakarken, sesi çakıllı bir fısıltı gibiydi. "Çok üzgünüm. Sen haklıydın. Sana güvenmemiştim."

Elini tutuşumu değiştirdim, böylece parmaklarımız birbirine dolandı. "Teşekkür ederim. Özür dilediğin için teşekkür ederim."

Cletus sesli bir nefes verdi ve yanıma oturmak için hareketlendi, ancak yolu paketlenmiş kutuların çokluğu tarafından kapatıldı. Onlara kaşlarını çatarak baktı. Boştaki elini kullanarak onları yatağın üzerinden süpürdü.

"Bunların hiçbiri kırılabilir değil," diye mırıldandı, yerini aldı ve beni sıkı bir sarılmanın içine çekti.

Sarıldık. Ve bu mükemmellikti. Onun vücudu, onun kucaklaması her zaman olmak istediğim yerd.

Gelecekte, ne zaman kavga etsek, tartışmalarımızı hep kucaklaşarak bitirmeyi umuyordum.

Bir süre sonra, ama sadece hala lanet atlarımı tuttuğum ve onlar huzursuzlandıkları için, güçlü kollarını hemen özleyerek geri çekildim. "Konuşmamız gereken şeyler var."

"Katılıyorum." Sirtını yastığa dayayacak şekilde yatakta kaydı ve ben de kolunun altına girdim. Boynumu öptü, sanki tenimden ayrılmaya isteksizmiş gibi orada kaldı. "Sana söylemem gereken çok şey var."

Duraksadım, kaşlarımı çattım çünkü sesi uğursuz geliyordu. "Bekle, dahası mı var?"

Başını salladı, doğruldu. "Baban hakkında değil. Ona şantaj yaptım, bu doğru. Ama ona başka bir şey yapmadım. Jackson James'in cüzzam planını zaten biliyorsun.

-ki söz verdiğim gibi beklemedeyim- ayrıca birkaç işim daha var. Bakalım-"

"Bekle. Dur. Dur orada." "Ne?"

Zeki gözlerine bakabilmek için iki büklüm oldum. "Cletus, sen bir yetişkinsin. Benim adıma ya da benim teorik çıkarım için yapılan bir şey olmadığı sürece bana tek bir şey bile itiraf etmene gerek yok. Sana güvenmişim ve hâlâ güveniyorum. Ben senin günah çıkarıcın değilim. Seni temize çıkaramam. Kendi eylemlerinin ve bunların sonuçlarının sorumluluğunu üstlenmelisin, tıpkı benim yaptığım gibi. Tıpkı herkes gibi."

Kaşlarını çattı, şaşkın görünüyordu ama sonunda başını salladı.

Hemen ekledim: "Günün, cüzzam planların ya da her ne hakkında konuşmak istersen, ben senin için buradayım. Tıpkı ben günüm hakkında konuşmak istediğimde senin de benim için burada olmanı umduğum gibi."

"Ya da cüzzam planların."

"Evet. Ya da cüzzam planlarım. Bunu söylemeye gerek yok."

Cletus ilk gerçek gülümsemesini yaptı ve kendini tutamamış gibi bana hızlı bir öpücük verdi. "Seni seviyorum."

Avuç içimi kuşatılmış sakalının üzerinde yumuşatarak çenesini kavradım. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsemesi büyüdü, ısındı, ısındı ve ü z e r i m d e k i elleri hem içgüdüsel hem de sahiplenici hissettiren bir şekilde sıkılaştı.

"Bunu ilk kez söylüyorsun."

"Biliyorum." Sırıtişım onunkini yansıttı. "Sözümü kesip duruyorsun."

Cletus'un gözleri dudaklarıma kaydı ve gürültüyle fısıldadı: "Hatırlat da sözünü kesmeyi bırakayım."

Göğsümdeki ağrıyı, boynumun etrafındaki ısı çemberini görmezden gelmeye çalıştım ve ciddi görünmek için çok çabaladım. "Lütfen sözümü kesmeyi bırak, çünkü söyleyecek önemli bir şeyim var." Daha yakın olmak için ona doğru dönmeye çalıştım ama açığı garipti. Ben de öfkelen dim. "Sadece çekilebilir misin?"

-Evet, aynen öyle. Şuraya geç ki kucağına oturabileyim. Yüzünü göremiyorum."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kucağıma çıkmanı asla geri çevirmeyeceğim."

Başımı sallayarak yatağın ortasına gelmesini bekledim, sonra kucağına tırmandım ve kollarımı boynuna doladım. "Böylesi daha iyi."

"Çok daha iyi." Sesi alçaktı ve omurgamda bir ürperti yarattı, o da bunu elleriyle kovaladı.

Parmaklarını kığıma doğru giderken yakaladım ve belime bastırdım. "Dediğim gibi, konuşmamız gereken birkaç şey var. Çok şey oldu."

"Katılıyorum." Bir kez başını salladı.

"Ve dün gece beni gerçekten incittin."

Kaşlarını çattı ve onun telaşını kovdu. "Biliyorum. Ne yapabilirim ki?"

"Özrün yardımcı oldu. Bunun için teşekkür ederim." Yutkundum, midemdeki kelebekleri bastırmak için savaştım. Ona bu kadar yakın olmak, bu pozisyonda bulunmak kötü bir fikirdi. Hormonlarım planımdan vazgeçmemi istiyordu. Atları serbest bırakmamı ve erkeğimle başlayarak hediyelerimi açmamı istiyorlardı.

Ama yapamadım.

Hen Üz yapamazdım.

"İşler şöyle olacak: Ailemin evinden çıkıp Claire'in evine taşıyacağım."

"Katılıyorum." Beni öpmek için hamle yaptı.

Eğilerek ağızından kaçtım. "Tek başıma."

Kaşlarını sertçe çatarak memnuniyetsiz bir çizgiye çekti. "Katılmıyorum."

Onu görmezden geldim. "Annemle de konuştum. Donner Fırını'nda yaptığım işler için bana para ödeyecek. Ayrıca Sienna hamileyken onun için pasta yapacağım. Sevdiği limonlu keklerden yola çıkarak ona yardımcı olabilecek bazı fikirlerim var."

"Planın konut kısmına geri dönelim."

Yine onu görmezden geldim. "Pastacılık yaparak ya da başka ne yapmayı seçersem seçeyim, kendimi destekleyeceğim. Çünkü yirmi iki yaşında bir kadının kendi geçimini sağlaması doğru ve normaldir."

"Evet, ama-"

"Tıpkı senin kendini destekleyeceğin gibi. Çünkü senin yaşındaki bir adamın kendi geçimini sağlaması doğru ve normaldir."

Kaşları çatıldı, gözleri kısıldı. "Ne diyorsun sen?" "Ayrı durmamız gerektiğini söylüyorum," yardım edemedi burnunu öptüm, "böylece sonunda ayakta durabiliriz birlikte."

Dudakları memnuniyetsiz bir çizgi halinde düzleşti ve bunu düşünürken gözlerini kısarak baktı. "Peki ya aynı fikirde değilsem? Diyelim ki evlenmek ve çocuk yapmaya başlamak istiyorsam?"

Ona hoşgörölü bir gülümseme verdim ve başımı salladım. "Cevabım henüz değil. Çünkü hazır değiliz. Ben hazır değilim."

"Peki ya ısrar edersem?" Elleri aşağıya kayd, parmakları kıcıımı okşadı. "Çok ikna edici olabilirim."

Sırıttım, çünkü haklıydı.

"İkna cephaneliğindeki tüm silahları kullanmaktan seni vazgeçirmeyeceğim." Beni öpmek için öne doğru eğildi ve bir parmağımy dudaklarına götürerek tekrar ağızından kaçtım. "Ama seni uyarmalıym, şu anda üstünlük bende."

Sol kaşı kalktı ve dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Öyle mi? Nasıl yani?"

Arka cebimden son USB belleği çıkardım ve aramızda tuttum. Önce ona, sonra bana, sonra da ona baktı, gülümsemesi giderek azalıyordu.

"Onları sana geri verdiğim gece bunu bulamadım," diye açıkladım. "Ertesi hafta buldum ve seni bir daha gördüğümde - ya da görürsem- vermeyi planladım."

"Öyle mi?"

"Evet."

Gözlerinin arkasından bir duygu seli geçti. Bir duyguya karar veremeden elini bedenimden çektim ve veri sürücüsünü avucuna yerleştirdim. Bakışları hareketlerimi takip ederken yüz hatlarını şaşkınlık kapladı.

"İşte." Bana yeniden odaklanana kadar bekledim. "Artık kimsenin üstünlüğü yok."

Cletus'un kaşları beni incelerken çatılmaya devam etti ama başka bir şeye dönüştü. Daha az şaşkın, daha düşünceli. Daha kararlı.

"Yanılıyorsun. Üstün olan sensin, çünkü benim olağanüstü kadını zeki, güçlü ve nazik." Yavaşça öne doğru eğildi, dudaklarımız buluşana kadar bakışlarımı tuttu. Bana verdiği öpücük hem hüzünlü hem de tatlıydı, teslimiyetçi ve sevinçliydi ve beni ezdi, bedenimi binlerce küçük özlem parçasına yeniden biçimlendirdi. Daha da yakınlaşmak istedim. Kalçalarım kucağında gerildi. Öpücüğünü yaşamak, tenine dokunmak ve sonsuza kadar onun sıcaklığında ve gücünde yaşamak istedim.

Ağızlarımız ayrıldığında, onunkini kovaladım. Ama o, alınlarımız birbirine değene kadar çenesini göğsüne doğru eğdi. "Her zaman benden avantajlı olacaksın, Jenn. Çünkü sensiz kayboldum."

30. BÖLÜM

"Ahlaki yaraların şöyle bir özelliği vardır - gizli olabilirler ama asla kapanmazlar; her zaman acı verirler, dokunulduğunda kanamaya hazırdırlar, kalpte taze ve açık kalırlar."

- Alexandre Dumas, *Monte Kristo Kontu*

~Cletus~

BELKi de bencillik ediyordum.

Aslında, bencilce davranıyordum.

Bir insandan kurtuluşum olmasını, bana nasıl inanacağımı öğretmesini, dünyadan bıkmış bakış açımı gökkuşakları, güneş ışığı ve tulumla bahçıvanlık yaparak dengelemesini istemek çok fazlaydı

-Ama . . .

Oh neyse.

İkinci kez düşünmek için çok geç. O kadına aşıktım.

Sonuç olarak, o da bana takılıp kalmıştı. Henüz evliliğe hazır değildi ve bu sorun değildi. Bekleyecektim. Evet diyene kadar ayda bir kez ona evlenme teklif edebilirdim ama bunun dışında erdemli bir metanet ve sabrın timsali olacaktım.

Belki tam anlamıyla erdemli de ğil.

Arada bir erdemli olmak, sık sık küstahlık ve hoşgörü göstererek işimi görürdü ... hediye paketlerini açarak.

Ayrıca ailem de bana takılıp kalmıştı.

Perşembe sabahı Jennifer hâlâ üst katta, Ashley'nin eski odasında uyurken bir aile toplantısı düzenledim.

"Bu kahveyi kim yaptı?" Roscoe mutfaktan seslendi "Cletus yaptı." Duane kanepede yanıma oturdu ve bardağından yudumladı.

Roscoe gezindi dışarı ve Mutfak, kupasız. "O zaman, "Hayır, teşekkürler."

"Gerçekten mi? Şu anda Cletus'u kahvesi konusunda yargılayacak mısın?" Billy en küçük kardeşimize sıırttı.

Roscoe kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ne yaşadığı umurumda değil. Onun kahvesini içmem. Balık yağı ve katran gibi kokuyor."

"Mükemmel kahvem için övgülere rağmen, hepinizle konuşmam gereken ciddi bir şey var." Konuya girmek için koltukta öne doğru oturdum.

Roscoe, bu akşam bekârlığa veda partisiyle başlayacak olan düğün şenlikleri için dün gece geç saatlerde gelmişti. Bütün kardeşler oradaydı.

Drew'u kasıtlı olarak dışarıda bırakmıştım, çünkü federal bir av koruma görevlisi olarak o da kolluk kuvvetiydi. Herhangi bir çıkar çatışması hissetmesini istemedim. En iyisi onu karanlıkta bırakmaktı.

Meşhur yüklerimi paylaşma vaktim gelmişti.

"Duyalım bakalım." Ashley kahve fincanından içti, sonra dudaklarını şapırdattı. "Vay, vay, bu çok güzel bir kahve."

Roscoe gözlerini devirdi ama kız kardeşimizi görmezden geldi.

Ayağa kalktım ve şöminenin önüne geçerek odadakilere hitap ettim. "Hepinize söyleyeceğim iki şey var. Birincisi teorik bir durum ve tavsiyelerinize ihtiyacım var. Hepimizin oy kullanmasını istiyorum."

"Teorik bir durum için oylama yapmamızı mı istiyorsun?" Kahvemi içen Duane kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bu doğru."

Kardeşlerim çeşitli bakışlar attılar, çoğu şaşkın ya da endişeliydi.

Büyükanne Oliver'ın en sevdiği sandalyede oturan Billy, okumakta olduğu gazeteyi katlayıp kenara koydu. "Pekâlâ. Nedir bu teorik durum?"

Doğru hareket tarzının bu olduğunu bildiğim için boğazımı temizledim. Yine de kontrolü kaybetmekten nefret ediyordum. Bunu teslim etmekten ve geleceğin ne getireceği konusunda net bir fikre sahip olmamaktan nefret ediyordum. Ama Jennifer'ın önceki gün söyledikleri beni çok etkilemişti. Ben çok

Kardeşlerimi kurtarmaya çalışmakla meşgul olduğumdan, onları kontrol etmek için durmamıştım.

Ne istiyorlardı?

"Diyelim ki, teorik olarak, şerifin ofisinden belirli bir motosiklet kulübünün üyelerini suçlayan kanıtlar alıyorum ve bu kanıtları stratejik yerlere yerleştiriyorum."

Ailem yine bakışlarını değiş tokuş etti.

İlk konuşan Beau oldu. "Bu da ne demek oluyor? Bunu neden yaptınız?"

"ünkü bir RICO suçlaması en az iki haraç toplama eylemi gerektirir."

Oda sessizliğe gömüldü. Her yerdeki kahve fincanları ağızların yarısına kadar durdu ve ağızlar açıldı.

"Aman Tanrım!" Ashley bana bakakaldı: kısmen dehşete düşmüş, kısmen de gururlanmıştı. "Ne yaptın sen?"

"RICO MU? Onları RICO suçlamasıyla mı yakalayacaksın?" Billy gülse mi bağırsa mı bilememiş gibiydi.

"Bu teorik senaryoda, çalınan kanıtlar, düşük rütbeli motosiklet kulübü üyelerinin elinde, şantaj faaliyetlerinin isimlerini, yerlerini ve olaylarını detaylandıran son derece iyi organize edilmiş listelerle birlikte bulunacak. Bu listelerde yer alan tüm bilgiler tamamen doğrudur. Sadece, bilirsiniz, artık daha iyi organize edilmişlerdir."

"Onları sen ayarladın." Duane bana düşünceli bir bakış attı. "Onların kaosunu sen düzenledin, değil mi? Daha iyi görünmelerine yardımcı oldun, böylece her üye organize suç kapsamına girecek."

"Bu onları yok eder." Roscoe bana hayretle baktı, sonra şok olmuş bir kahkaha attı. "Bu Wraithleri tamamen yok eder. Onlarla ilişkisi olan herkes aynı suçlamayla hapse girer."

"Bu Wraithler değil. Teorik bir motosiklet kulübü," diye düzeltti Beau sırtarak. Sonra güldü. "O kadar mutluyum ki

Benden nefret etmiyorsun."

Kardeşlerim boşluğa bakakaldılar, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Konuyu düşünmeleri için onlara tam bir dakika verdim. Ama bir dakika dayanabildiğim tek süreydi.

"Öyleyse," dedim yüksek sesle, onları düşüncelerinden uyandırarak, "oylama yapalım."

"Ne oylaması?" Duane bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını kontrol eder gibi Beau'ya baktı.

"Hepinizden bu planı uygulayıp uygulamayacağımı oylamanızı istiyorum. Her şey hazır. Tek yapmam gereken bir telefon görüşmesi yapmak." Durumu anladıklarını görmek için odadakilere göz gezdirdim. "Bu size bağlı."

"Bize mi bağlı?" Beau'nun sesi gerçekten şaşkındı. "Ne zamandan beri? Ne zamandan beri bize bağlı?"

"Aşık olduğundan ve her şeye burnunu sokmanın bir bedeli olduğunu fark ettiğinden beri." Jethro kahve fincanını bir kenara bıraktı ve örgüsünü eline aldı. Bir bebek şapkası ördüğünü fark ettim; sarı renkteydi ve yumuşak görünüyordu.

"Isaac Sylvester," dedi Billy, dikkatimi ona çekerek. "Isaac yüzünden tetiğı çekmek istemezsin."

Başımı salladım ve dürüstçe cevap verdim. "Hayır. Sorun bu değil. O da tıpkı benim gibi kendi eylemlerinin ve bunların sonuçlarının sorumluluğunu üstlenmek zorunda. Tıpkı herkes gibi." Jennifer'dan alıntı yapmak garip bir şekilde tatmin ediciydi.

"Kulağa çok akıllıca geliyor." Ashley şüpheyile dolu gözlerini bana dikti.

"O zaman neden bizim oy hakkımız var?" Güvensiz Duane de gözlerini kısarak bana baktı.

"Çünkü bunu hepiniz için yapıyorum. Bu tam olarak doğru değil. Bunu kendim için yapıyorum -çünkü Darrell'in değer verdiği her şeyin yok olduğunu anladığında yüzünün alacağı ifadeyi görmek istiyorum- ama aynı zamanda hepiniz için yapıyorum."

Altı çift göz bana baktı ama ilk oyu veren Billy oldu.

"Ben evet diyorum. İndirin onları." Ayağa kalktı, çenesi titreyerek bana baktı. Onun oyu sürpriz değildi.

"Ben de evet diyorum," diye ekledi Duane, Billy ile bakışlarını değiştirerek. "Umarım hepsi cehennemde yanar."

"Ben hayır diyorum." Beau, Duane ve benim aramda bir bakış attı. "Bırakalım her şey kendiliğinden olsun. Eğer kanunun elinde onlara karşı kanıt varsa, bırakın kullansınlar. Hiçbirimizin bu işe bulaşmasını istemiyorum. Bırakalım kendi yataklarını kendileri yapsınlar. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

"Beau'ya katılıyorum." Ashley başını salladı. "Er ya da geç kendi ayaklarına sıkacaklar. Bunun bizimle bir ilgisi yok. Senin bu işe karışmaktan hoşlanmıyorum Cletus. Ya dönüp dolaşıp sana gelirse?" Ses tonundaki endişe kalbimi ısıttı. Kız kardeşimi severdim. O bir melekti. Güzel, sinir bozucu bir melek.

"Ben buna karşıyım." Roscoe sonunda konuştu. "Beau ve Ashley'nin söylediği tüm nedenlerden dolayı. Ayrıca, o yeni askerlerden bazılarını tanıyorum. O çocuklardan birkaçıyla liseye gittim. Kötü değiller, sadece kaybolmuşlar. Razor ve Dirty Dave gibi adamların yaptıklarından sorumlu tutulmamalılar - bu ikisi psikopat."

Başımı salladım, zihnimde bir çetele yaptım. Duane ve Billy planımı destekliyordu; Beau, Ashley ve Roscoe ise karşıydı. Herkes kafasından sayıyor olmalıydı çünkü Jethro tüm odanın odak noktası haline gelmişti.

Bakışlarımızı hissetmiş olmalı ki derin bir nefes aldı ama gözlerini titizlikle örgüsünden ayırmadı.

"Jethro?" Ben sordum. "Nasıl oy

kullanacaksın?" Başını salladı. "Çekimserim."

"Ne?" Duane homurdandı, bizim en yaşlı arasında bakıştı.

Kardeşim ve ben. "Çekiniyorum da ne demek?" "Yani çekimserim. Oy vermeyeceğim."

"Neden olmasın ki?" Katkıların için tekrar teşekkür ederim, Duane.

güneş ışığı ve gökkuşağı.

"Çünkü karar verici oy benim." Jethro'nun sesindeki keskinlik ve yoğunluk hepimizi şaşırttı. Örgüsünü indirdi ve Duane'e dik dik bakarak sıkılmış dişlerinin arasından konuştu. "Ve o orospu çocuklarından senden daha çok nefret ediyorum. Hepinizden daha fazla." Bakışları Billy'ye kaydı ve göz göze geldiler. "Ama nefretin kararlarımı yön vermesine izin vermeyeceğim. Eğer oy kullansaydım, hepsini yok etmek için oy kullanırdım. Bu yüzden oy veremem. Çünkü ben artık o kişi değilim."

Billy ve Jethro bakışlarını değiş tokuş ederken sessizlik boynumuza bir ilmik gibi asıldı. Ama gözlerini kaçırان ilk kişi Billy oldu.

"Peki. Cevabını aldın, Cletus." Bir kez yutkundu, sonra sandalyesine geri oturdu.

"Çıkamaz, kimsenin kazanmadığı anlamına gelir." Nasıl devam edeceğimi düşünürken dudaklarımı yana doğru büküm.

"Olduğu yerde kalsın." Bu öneri Beau'dan geldi ve herkes dikkatini ona çevirdi. "Yapabiliyorsanız kanıtı olduğu yerde bırakın. O zaman, eğer ihtiyacınız olursa, bir kaldıraca ihtiyacınız olursa, elinizde olur."

Jethro bir kahkaha attı ve başını salladı. "Biliyorsun Beau. Göründüğünden çok daha fazla Cletus'a benziyorsun."

"Teşekkür ederim." Beau bana sıırttı. "Son olayların ışığında, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Beau'nun söylediğı iyi bir şeydi. Wraith'lere, onların etkisine ve şiddetine karşı sigorta kötü bir şey değildi. Geçen Cuma Isaac *ile* yaşadığım *tatsızlık* hakkında Repo ile görüşmem gerekiyordu. Tüm organizasyonu alaşağı etmekten sadece bir telefon uzakta olduğumu bilmek kötü bir pazarlık pozisyonu değildi.

Telefon etme zamanı geldiğinde -ki er ya da geç o zamanın geleceğine dair bir güven hissediyordum- bu doğru olmalıydı. Artık başka düşüncelerim vardı. Jennifer vardı, *benim Jennifer'ım*. Sonuçlarını umursamadan insanları manipüle etmeye devam edemezdim. Entrikalarımın onu olumsuz etkilemesini istemiyordum.

O benim önceliğimdi.

"İkinci şey neydi?" Ashley kaşlarını beklentiyle kaldırarak usulca sordu.

İkinci şey mi?

İkinci şey.

Bir an için gözlerimi kapattım, ani keder dalgasının üzerime çökmesine ve sonra geri çekilmesine izin verdim. Ama geri çekilmedi. Hazırlanmak için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. İlk şey -Wraithler ve onların çöküşü- kolay olanıydı. Bu zor olan şeydi.

"Cletus?" Ashley endişeli bir sesle bastırdı.

Daha fazla zamanım yoktu. Zaman şimdi gelmişti.

Gözlerimi açtım. Onları halının ötesine kaldırmadım. yapamazdı.

"Darrell Winston'ın üçüncü bir ailesi varmış."

Beklendiği gibi, bu haber şaşkın bir hiçlikle karşılandı. Durgunluk öylesine tamdı ki sağır ediciydi ve beni konuşmaya itti.

"Darrell'in bir oğlu daha oldu."

Ashley bir ses çıkardı, hızlı bir nefes aldı ama başka bir şey demedi.

Bunu söylemenin ne kadar zor olduğuna şaşırarak devam ettim. "Adı Eric'ti ve öldü. Kanserden öldü. İki yıl önce, o öldükten sonra öğrendim. Hepinizin bilmesi gerektiğini düşündüm."

Tuhaf bir şekilde gözlerim acıdı. Ve bu ilginçti çünkü hiç tanımadığım kardeşimin kaybı için hiç gözyaşı dökmemiştim. Ağlamaya karşı değildim, sadece bunu sık sık yapmazdım. Annem öldüğünde ağlamıştım. Feryatlar ve hıçkırıklar katartıktı, ta ki öyle olmayana kadar. Ben de bıraktım.

Ama Eric'in ölümü yüzünden ağlamak bana doğru gelmiyordu. O hiçbir zaman benim yasım olmamıştı. Ben onun varlığından haberdar olmadan önce o benim için, hepimiz için kaybolmuştu.

Gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekti ve Duane'in bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırdım.

Beklenmedik bir şekilde beni kucakladı. Kısa bir süre sonra geri çekilmek için hamle yaptım ama beni daha sıkı tuttu, daha sıkı sıktı ve gitmeme izin vermedi.

Jethro ayağa kalktı ve Roscoe ve Ashley ile birlikte bize doğru yürüdü. Kolları bize ve birbirlerine dolandı, Ashley başını boynuma gömdü ve nefes alıyordu, sanki beni içine çekiyordu ve hala burada ve hayatta olduğumu onaylarcasına beni ciğerlerinde tutuyordu.

Beau ve Billy de kısa süre sonra ona katıldılar; Billy saçlarımı karıştırıp enseme sıkarak dikkatimi ona çekti. Gözlerimiz buluştu ve neredeyse kendimi kaybediyordum çünkü Eric'in fotoğraflarını görmüştüm ve Billy'ye benziyordu. Ashley'e benziyordu. Aileme, kardeşime benziyordu.

Sevdiğim bu kardeşime bakarken, acımı ne kadar görmezden gelmeye çalışsam da, bir kardeşimi kaybettiğimi fark ettim. Hepimiz onu kaybetmiştik.

Burnunu çeken ilk kişi Roscoe oldu. Bu beklenmedik ses diğerlerimizden hafif kahkahalar kopardı.

"Ah, buraya gel." Ashley gruptan ayrıldı ve Roscoe'yu kollarının arasına aldı. O da burnunu çekti.

"Bu boktan bir haber Cletus," dedi Duane ve hepimizi tekrar güldürdü. "Ne zaman iyi bir haber paylaşacaksın?"

Billy Duane'e küçük, hoşgörölü bir gülümseme verdi, sonra gözlerini bana çevirdi. "Başka sırların var mı, Cletus?"

Duraksadım, onun araştıran bakışlarıyla karşılaştım ve nasıl cevap vereceğimi düşündüm.

Ailemi seviyordum ve annemi özliyordum. Duane gittiğinde onu özleyecektim. Hiç tanımadığım kardeşimi özledim. Bazı yükler paylaşılacak içindir, kayıp ve sevgi üzerine odaklananlar.

Ama bazı yükler paylaşılmamalıydı. Sonunda başımı salladım. "Paylaşmak istediğim hiçbirisi yok." Ve gerçek de buydu.

Şerifin ofisindeki iyi arkadaşlarımı, memur Dale ve Evans'ı ve Darrell Winston'ın her zaman elimin altında olmasını sağlamak için uygulamaya koyduğum mekanizmaları düşündüm. Kaderi benim elimdeydi, olması gerektiği gibi.

Wraith'lere ne olacağı konusunda kardeşlerimin oy kullanmasına izin vermiştim ve onların kararına saygı duyacaktım. Wraithleri alt etmek ailem içindi.

Ama Darrell Winston'ı devirmek ... işte o benim içindi.

KİMSE seksen beş yaşında bir donanma komandosu striptizcisi **BEKLEMİYOR**. Hiç kimse. George'un güzelliği de buydu.

Bununla birlikte, eylemlerin sonuçları vardır ve bugün itibariyle - bugün Jethro'nun bekarlığa veda partisinin ertesi günüydü - kardeşlerim benimle konuşmuyordu. Bekârlığa veda partisine katılanlar hep birlikte üstü kapalı bir anlaşmaya varmışlardı: Ben düşmandım.

Sonuç olarak, ortalıkta görünmemenin en iyisi olacağına karar verdim.

Jenn önceki günü Jethro ve Sienna'nın düğün pastasını pişirerek geçirmişti. Sonra da akşamı Sienna'nın bekârlığa veda partisinde geçirmişti. Cuma günü sabah erkenden onu annemin kütüphanesinde kitap okurken bulduğumda keyfi yerinde görünüyordu.

Jenn çiftlikte Ashley'nin eski odasında kalıyordu ama dün partilerden önce bana Claire'in evine bir an önce, en iyisi bu gece taşınmaya kararlı olduğunu söylemişti.

Erkenden yola koyulduk, araba dükkanına uğradık ve genellikle araba römorklarını çekmek için kullandığımız Ford 360'ı aldık. Günü Knoxville'de, birkaç mobilya da dahil olmak üzere yeni evi için gerekli malzemeleri alarak geçirdik. Claire yazın Nashville'e taşınırken eşyalarının yaklaşık dörtte birini almış, mutfak masası ve sandalyeler, büyük bir kanep ve büyük boy bir koltuk gibi büyük eşyaları bırakmıştı. Ev

sadece bir yatak ve karyola, bir şifonyer ve yan sehpalara ihtiyacı vardı.

Etkili bir alışverişçi olan Jenn, tam olarak ne istediğini ve ne kadar harcamak istediğini biliyordu. Aldıklarının parasını gizlice ödeme isteğimle savaştım. Destekleyici olmak istiyordum ve destekleyici olmanın bir parçası da bana göre maddi destek sağlamaktı. Ancak yeni eşyalarını kendi parasıyla almaktan aldığı zevki gördüğümde, bu konuyu tartışmadım.

Tartışamazdım.

Bu onu mutlu ediyordu.

Ben de onu farklı bir şekilde desteklemeyi öğrendim.

Mobilyaları Claire'in evine -şimdi Jenn'in evine- bıraktıktan sonra programın önünde gidiyorduk. Jenn öğleden sonra bir şeyler atıştırmak için Daisy's Nut House'a gitmemizi önerdi, birkaç saat sonra prova yemeğimiz olduğu için iştahımızı kaçırmamaya dikkat ediyordu. Daisy's'de bir parça turta ya da iki çörek kulağa hoş geliyordu.

"Sana komik bir şey söyleyebilir miyim?" Jenn tezgâhtaki tabureye kaydı ve ben de garsona işaret ettim.

"Ne kadar komik?" Henüz oturmadan sordum. "Neden?"

"Çünkü biraz tuvalete gitmem gerekiyor ve ben altıma işemek istemiyorum."

Jenn güldü, sanki bir vidam gevşemiş gibi yüzünü buruşturdu ve bu çok tatlıydı. "O zaman tuvalete git, seni kaçık. Ben turta sipariş edeceğim."

"Ayrıca çörek de söyle. Hangisini istediğime karar veremiyorum."

"Tamam. Çörek ve turta." Beni başından savdı, gülümsemesini ve dikkatini siparişimizi almak için yaklaşan garsona yöneltti.

İşimi çabucak hallettim ve ellerimi yıkadıktan sonra ayrılmak için döndüm ama kısa kesmek zorunda kaldım. Aslında, bir adım geri atmak zorunda kaldım.

"Cletus Winston." Repo bana sinsi bir sırıtış attı, ya da en azından sinsi olduğunu düşündüğü bir sırıtış. Bugünlerde gülümsemesi zoraki görünüyordu. Yine de, zorlama olsun ya da olmasın, sırıtışı çarpıktı, tuzlu ve biberli sakalıyla çerçevelenmişti ve ağzının kıvrımı bana Jessica James'i hatırlatıyordu.

Dikkatim az önce erkekler tuvaletini istila eden üç adam arasında gidip geldi. Repo, Catfish ve Dirty Dave -Demir Haydutlar'ın en yüksek rütbeli üç üyesi- yolumun üzerinde durmuş, tuvaletin kapısını kapatmışlardı.

Jennifer.

İlk aklıma gelen, tezgâhta tek başına oturan Jenn oldu ve onun iyiliği için duyduğum endişe, üç adamla aynı anda savaşma şansımı hızla değerlendirmeme neden oldu.

Ama sonra mantık galip geldi.

Daisy'nin yeri son derece halka açıktı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, ki her zaman yanıltırdı, lokantanın en az yüzde yetmiş beşi müşterilerle doluydu. Bu adamlar umutsuzluğa kapılmadıkları sürece kadınınım güvendedeydi.

"Repo Amca," dedim neşeyle ve gülümsemesine karşılık verdim, ama benimki ne çarpık ne sinsi ne de gerçektir. "Gelecek hafta buluşacağımızı sanıyordum."

"Şimdiki zaman gibisi yoktur, Cletus. Bunu bana baban öğretti."

"Kedi Balığı, müşterisinin yüzüne yaptığın şeyin intikamını almak istiyor." Kirli Dave'in neşeyle yaptığı bu anons üzerine Catfish'e baktım.

İri adam kızgın görünüyordu.

Bir kez başımı salladım, kasvetli bir baş sallama ve sakalımla okşadım. "Eğer bunu şimdi konuşacaksak, öyle olsun."

"Fazla konuşmaya gerek var mı bilmiyorum," diye araya girdi Repo. "Sadece göze göz, hepsi bu. Çok yazık. Her zaman güzel bir yüzün vardı."

"Tabii, tabii." Başımı sallayarak onayladım. "Bu durumda, Catfish'in yaşlı karısı nerede ki onu tartaklayayım ve ona fahişe diyeyim?"

Üç adam bana kaşlarını çatarak ve birbirlerine bakarak başladılar.

"Yine mi geldin?" Catfish derin bariton sesiyle sordu, bana keçi boynuzları çıkarmışım gibi bakıyordu.

"Eğer gerçek bir intikam alacaksak -göze göz falan- o zaman bunu doğru dürüst yapalım. Isaac Sylvester kadınımı yakaladı, sarstı ve sonra ona fahişe dedi. Ben de onu bayılttım. Şimdi," ellerimi birbirine sürttüm, "Kedi Balığı'nın yumruğuyla tanışmaya hazırım, ama bunu doğru yapalım."

Repo kaşlarını çatarak bana baktı, gözleri iddiamın doğruluğunu araştırır gibi üzerimde gezindi, sonra Karabalık'a döndü. "Bütün bunlar da ne?"

Kedi Balığı da aynı derecede sersemlemiş görünerek başını salladı. "Alacakaranlık ne olduğunu söylemiyor-"

"Tabii ki yapamaz, çenesi telle bağlı." Kirli Dave sanki acı çekiyormuş gibi çenesini kaşdı.

Kedi Balığı devam etti, "Ama Tina bunların hiçbirinden bahsetmedi." "Tina bundan bahsetmezdi çünkü Tina sadece Tina." Omuz silktim.

Repo bana ters ters baktı. "Yani diyorsun ki Muzlu Kek kızı-"

"O bir kraliçe, kız değil."

Sabırsızca ofladı. "Muzların majesteleri senin kadının mı?"

Başımı olumlu anlamda salladım.

Üç adam bakışlarını değiş tokuş etti, sessizce gözbebekleriyle iletişim kurdular. Bu sefer aldırmadım.

Kedi Balığı'nın gözleri benimkilerle kesişti. "Eğer durum buysa, eğer bu doğruysa, o zaman cezalandırmaya gerek görmüyorum. Kimse benim kadınıma dokunamaz ve ona fahişe diyemez. Asla."

Ve işte buradaydı: sadakat.

İri adamı inceledim, makullüğüne şaşırdım ve etkilendim. Hiçbir zaman arkadaş ya da dost olmayabilirdik ama daha büyük bir şeye ait olma arzusunu anlayabiliyordum; kardeşlere, sadık ve arkanı kollayan insanlara sahip olma arzusunu.

Birdenbire, Iron Wraith'in kaderini oylamaya sunduğumda ailemin verdiği kararın doğru olduğunu hissettim. Bu adamlar suçluydu. Hepsi kötü değildi ama kötü şeyler yapıyorlardı.

Eğer beni ya da halkımı tehdit ederlerse, o zaman kendimizi savunacak araçlara sahip olurduk. Eğer tehdit etmedilerse, o zaman yaptıkları seçimler gidecekleri yolu ve yol boyunca karşılaşacakları tuzakları belirleyecekti.

Repo yavaşça başını salladı ve Kedi Balığı ile benim aramda bir bakış attı.

"Sanırım biz gidiyoruz." Kirli Dave suratını astı, banyo kapısına yöneldi ve hışımla çıktı. Belli ki kavga etmek için can atıyordu, ama Kirli Dave her zaman kavga etmek için can atardı.

Kedi Balığı son derece can sıkıcı bir hareketle bana bir kez daha başıyla selam verdikten sonra Dave'in peşinden erkekler tuvaletinden çıktı ve beni iri adamın ve ortadan kaybolan cinayet niyetlerinin gizemli vakasının peşinden bakmakla baş başa bıraktı.

Repo onu takip etmek için hamle yaptı ama birkaç yıldır aklımda olan bir düşünce onu durdurmama neden oldu. *Ve bir fikir.*

"Repo, gitmeden önce ..."

Bana bakmak için döndü, tipik kaygan yüz hatlarına bir soru yazılmıştı, kolu tutuşu hala kapıyı aralık tutuyordu. Onu biraz daha yakından inceledim, gözlerinin şekline, burnunun ve çenesinin çizgilerine dikkat ettim.

Bu önseziye dayanarak, "Jessica James önümüzdeki hafta İtalya'ya gidiyor," dedim.

Yüzünü buruşturdu. Belli belirsiz bir hareketti ama ben onu arıyordum, bu yüzden yakaladım.

"Dünyayı gezmeye gidiyor. O ve Duane, uzun bir süre yok olacaklar. Ne zaman döneceklerini bilmiyorlar."

Repo kapının kapanmasına izin verdi ve bana döndü, karanlık gözleri kapandı ve çenesini kaldırdı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Belki de kendimi hayırsever hissediyorumdur."

Bakışları üzerimde daraldı.

"Tamam, belki de bir iyilik istiyorumdur," diye düzelttim.

"Bana Bayan James'ten bahsettiğin için sana neden iyilik yapayım ki?"

Yüz hatlarıma yavaş bir gülümseme yayıldı ve yaşlı adamın yutkunmasını izledim. "Nedenini biliyorsun."

Koyu renk gözlerinin ardında bir şey parladı ama hiçbir şey söylemedi.

Sessizliğini zımni bir anlaşma olarak kabul ederek, "Isaac Sylvester'ın kız kardeşini ziyaret etmesini, nefret dolu olduğu için özür dilemesini ve ona iyi davranmasını istiyorum" dedim.

Repo bana baktı ve devam etmemi bekledi. Devam etmeyince kaşlarını çattı. "Hepsi bu mu?"

"Bu kadar."

Başını yavaşça salladı. "Hayır. Öyle değil. Kolunda bir şey var. Her zaman yaparsın."

Sanki bu suçlama beni yaralamış gibi göğsümü sıktım. "Repo Amca!" ve sonra saygılı bir baş eğme ve sahte bir içtenlikle ekledim, "... Gururum okşandı."

Gözlerini kısarak sırttı ve kapıya doğru döndü. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Kardeşlerimin varlığımdan habersizmiş gibi davranmaya devam ettikleri **PROVA** yemeğinden **SONRA** Jennifer'ı evine bıraktım.

Eve.

Bu düşünce bana acı veriyordu.

Bu gece onu terk edecektim. O kalacaktı ve evinde olacaktı.

Geçen hafta içinde bir noktada Winston'ların evini artık evim olarak görmüyordum. Artık düşünmüyordum. Kadının başka bir yerde yaşarken olmazdı.

Her ne kadar onun evinin benim evim olmasını istesem de, Jenn tek başına bir yerde yaşayacaksa, Claire'in evini seçmesine sevinmişim. Ev tam anlamıyla bir kaleydi.

Jethro ve Bay McClure -Claire'in kayınpederi- evin güvenli olması için ekstra önlemler almışlardı. Her katta bir tane olmak üzere iki panik odası, üç yedekli bir alarm ve gözetleme sistemi ve sadece üç giriş noktası vardı. Her pencere kasırgadan kurşuna kadar her şeye dayanabilirdi. Kırılmazlardı. Tüm dış kapılarda çift sürgü vardı ve kapı çerçeveleri gibi çelikti.

Arabayı sürerken bunları düşünüyordum, ta ki Jennifer sessizliği alçak sesle yaptığı bir anonsla bölene kadar. "Prova yemeği sırasında annem beni aradı. Bu yüzden izin aldım."

Dikkatimi onun profili ile yol arasında paylaştırdım. "Aradı mı?" Jenn'in bir telefon aldığını biliyordum ama kimden geldiğini bilmiyordum.

"Aradı." Jenn başını salladı ve telefonunu çıkardı. "Çarşamba günü onunla nasıl konuştuğumu anlatmıştım ya sana? Bir iş anlaşması yapana kadar işe dönmeyeceğimi söylediğimi? Ve ona babamdan bahsettiğimi?"

"Evet." Kendimi hazırladım, çünkü sesi kederli geliyordu.

"Pazartesi günü sözleşmeyi incelemem için bana gönderecek. Ve babamdan ayrılmaya karar verdi."

Bir trafik lambasına geldiğimizde onu daha yakından inceleme fırsatı buldum. Babasını mahvetmek benim için hâlâ öncelikliydi. Diane Donner-Sylvester, Kip'in Donner ailesinin tek kuruşunu bile görmemesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıydı.

Legacy, ben yapardım. Annesinin adamı terk ettiğine dair bu haber iyi bir ilk adımdı.

"Ne yapabilirim?" Yardım etme ihtiyacıyla, onun için işleri daha iyi hale getirme ihtiyacıyla sordum.

Olağanüstü gözleri karanlıkta parlıyordu. "Sadece beni sev."

"Anladın sen onu."

Bir süre sessiz kaldık ve felsefi bir şekilde "Babama şantaj yaptığın ve durumu kontrol etmeye çalıştığın için artık sana kızgın olmadığımı bilmeni istiyorum. Ama bana bundan bahsettiği için memnunum. Blöf yaptığını düşünmesine sevindim. Çünkü artık ondan kurtuldum."

Sözleri beni tam kalbimden vurdu. Gözlerimi kırptım, dengem bozuldu ve direksiyonu yeniden kavradım.

"Ondan kurtulduğuna sevindim," diye onayladım, "ama keşke sana en başından söyleseydim ve seçimi senin yerine yapmaya çalışmak yerine sana bıraksaydım."

Göz ucuyla bana gülümsediğini fark ettim. "Biliyorum. Ve keşke hayatım boyunca bana kötü davranmış bir adama karşı sadakat hissetmeye devam etmeseydim."

"Bu da geçecek," dedim kesin bir ifadeyle, çünkü biliyordum. Babamı her zaman hor görmemiştim ve şu anda da o piç kurusuna karşı herhangi bir sadakat hissetmiyordum.

"Umarım öyle olur."

Koltuğumda kıpırdandım ve sinyal lambasını yakarak arabayı onun garaj yoluna çektim. "Bu arada, Daisy'lerde Repo ve Catfish ile Isaac hakkında konuştuğumu söylemek istemiştin."

"Repo ve Catfish kim?"

"Iron Wraiths'teki iki büyük anlaşıma." "Sen mi yaptın?"

"Evet. Wraithler geçen Cuma olanlar için intikam peşinde değiller. Artık değiller. Yani bu iş çözüldü."

"Bu iyi bir şey." Sesi rahatlamış gibiydi ve bu olayla ilgili aklındaki tüm endişeleri ortadan kaldırdığım için mutluydum.

"Senin adına ne zaman harekete geçtiğimi ya da geçip geçmediğimi bilmek istediğini söylemiştin, o yüzden sana başka bir şey söylemem gerekiyor."

Eli dizime geldi, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Öyle mi? Ne yaptın?"

"Isaac'ten seni ziyaret etmesini, nefret ettiğim için özür dilemesini ve arayı düzeltmeye çalışmasını istedim." Claire'in - şimdi Jennifer'ın- evinin önüne park ettiğimde gözlerim onunkilere kaydı.

Bana doğru bakıyordu ama gerçekten bana baktığından şüpheliydim.

"Eğer Isaac beni tanımak isteseydi, Cletus, şimdiye kadar bana gelirdi."

Onun somut kederi bende Isaac Sylvester'ın ağzını burnunu kırma isteği uyandırdı. Tekrar.

"Belki," dedim, "belki de değil. Belki de kaybolmuştur ve aptalca kararlarından kurtulmasına yardım edecek iyi bir kadının sevgisine ihtiyacı vardır."

Gülümsedi, "Yani seninle benim gibi mi?" diye takıldı.

"Aynen öyle." Elini dizime kapattım ve daha yukarı kaydardım.

Dudakları şaşkınlıkla aralandı, Jenn'in kaşları havaya kalktı ve gözle görülür bir memnuniyetle sırttı.

"Hadi içeri girelim." Sesi boğuktu. Bu hoşuma gitmişti.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor." Sürücü koltuğundan fırladım, kahkahasının sesi beni takip ediyordu ve kaputun etrafından koşarak kapısına gittim.

Jenn'in arabadan inmesine yardım ettim, öne çıktım ve onu kollarıma aldım.

"Cletus." Bana hem kaşlarını çattı hem de gülümsedi, başını salladı ve bir kolunu boynuma doladı. "Ayaklarım

iyi."

Jennifer'ın ayakları büyük ölçüde iyileşmişti ama yine de mümkün olan her yerde onu taşımak için bir bahane olarak kullanmayı planlıyordum. Onu kollarımda tutmak en sevdiğim hallerden biriydi.

"İşimi şansa bırakmak istemiyorum. Anahtarlarını çıkar."

Çantasından anahtarlarını çıkardı ve ben merdivenleri çıkarken başını omzuma yasladı.

"Bu kesinlikle ilginç bir akşamdı."

Başımla onayladım ama "Henüz bitmedi" dedim. Sürgülerin kilidini açabilmesi için hafifçe eğildim.

Kapı açıldı, eşiği geçtik; kapıyı ayağımla kapattım ve o da kilitleri çevirerek ayakkabılarını çıkardı. "Şimdi nereye?" Önce sola, sonra sağa dönerek sordum. "Şuraya mutfığa mı? Yoksa oturma odasına mı?"

"Sanırım uzanmak istiyorum." Jenn daha da yaklaştı, iki kolunu boynuma doladı ve boynuma bir öpücük kondurdu. "Yatak odasına ne dersin?"

İki kez söylememe gerek yoktu.

Onu merdivenlerden çıkarıp odasına götürdüm ve ışığı yaktım. İç çekti, boynuma daha fazla öpücük kondurdu, bir eli gömleğimin düğmelerine gitti ve ilk üçünü çözdü. Bol olmaması dışında uzun bir kazağa benzeyen mavi bir elbise giymişti. Kıvrımlarını tam olarak sarıyordu ve bütün gece beni deli etmişti.

"Bu elbise," dedim onu yatağının önünde nazikçe ayaklarının üzerine yatırarak, "çıkmaq istiyor."

"Öyle mi?" Bana sırtarak baktı ve gömleğimin düğmelerini çözmeye devam etti.

"Öyle." Fermuar görmediğim için nasıl devam edeceğimi bilemeden kaşlarımı çattım.

Köprücük kemiğime bir öpücük kondurdu ve ceketimi iterek yere düşmesini sağladı. Sonra atletimi çekiştirdi.

"Cletus, dokunuşunu özledim," diye fısıldadı, vücudunu bana bastırdı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bana dokunmayacak mısın?"

Başımı salladım, her zamanki gibi bu kadın tarafından büyülenmişim. Ellerimi eteğinin altına kaydurdım ve kalçalarının ipeksi teninin tadını çıkardım. Jennifer kollarını kaldırdı ve ben de ipucunu değerlendirerek elbisesini bir kazak çıkarır gibi çıkarıp başının üzerinden ittim.

Böylece Jenn sütyeni ve iç çamaşırlarıyla karşımda duruyordu, son derece tatlı bir baştan çıkarıcıydı.

Beynime açıkça bunu yapmasını söylemeden önce sütyeninin kancasını açtım ve göğüslerinin tadını çıkarmak için eğildim, bir elimi diğeriyle ağzımı doldurdum. Kusursuz tenini yağurdum ve masaj yaptım, meme ucunu çekiştirdim ve bükтім. İnledi ve nefesi kesildi, bu sesler beni çılgına çevirdi. Jenn parmaklarını saçlarımin arasına soktu, başımın arkasına bastırdı, yaklaşmak için eğildi.

Yalnızdık. Onun evinde. Ve ben onu istiyordum. Hem de çok.

Ciğerlerim yanıyor ve damarlarımin onu, bu kadını ne kadar çok istediğimle zonkluyordu. Benim kadınımi.

Böyle zamanlarda, ondan faydalanmamak çok zordu. Böyle zamanlarda, temel içgüdülerim kontrolü ele geçirmek için savaşıır, beni onu kızdırmaya iter, acısını hafifletmek ve doldurmak için bana yalvarana kadar deneyimimin avantajını kullanırdı.

Onun mükemmel vücudunun her santimini istiyordum. Kontrolüm elimden kaydııkça, kendimi buna ihtiyacım olduğuna ikna ettim. Ona ihtiyacım vardı, ona sahip olmak, onu sahiplenmek. İhtiyaç beni kavradı ve boğdu.

Elleri gömleğimin altından kayarken "Seni seviyorum," diye fısıldadı. O yumuşatılmış onu avuç içi gelen benim göğüs için parmaklarını pantolonumun kemerine sokarak karnımı okşadı. Sözleri, aşk itirafı beni ayılttı. Hareketlerimi durdurdum, beklemek için ve çılgınlık. pervasızlık için geri çekildi.

Onun evi henüz benim evim değildi. O hazır değildi. Henüz hazır değildi.

Ona sahip olmak istemiş olabilirdim ama buna ihtiyacım yoktu. Ona sahip olmaya değil, onu sevmeye ihtiyacım vardı. Ve onun da benim sevgime ihtiyacı vardı, hileme değil. Kontrolüme değil.

Ben de nefesimi verdim. Ona sahip olmadım. Onu zorlamadım.

Bunun yerine, onu yatağa geri yatırdım, kalan tek kumaş parçasını bacaklarından aşağı çektim, onu çıplak, savunmasız, çarpıcı ve titreyen bir halde bıraktım.

Açgözlü bakışlarımı bedeninden -çaresizlikle imrendiğim bu bedenden- kaldırarak onun olağanüstü gözleriyle buluştum. Önünde yere diz çöktüm, bacaklarını açtım ve güveninin güzelliğine tanık oldum.

Ve sonra onu sevdim.

31. BÖLÜM

"İnsan olduğunu sandığı şey değildir, sakladığı şeydir."

- André Malraux

~Cletus~

GÜZEL BİR TÖRENDİ.

Jethro, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gergin değildi. En büyük kardeşim

gergin bir tip değildi. Ama Sienna koridorda yürürken boğazı düğümlendi.

Sanırım hepimiz öyle yaptık.

Kır çiçekleri tarlasının kenarında belirdi, beyaz bir elbise giymiş, bir melek gibi görünüyordu. Sienna çok güzeldi, kardeşime bakışıyla daha da güzelleşmişti.

Sunağa doğru üç adım attı ve gözlerim Jenn'e kaydı.

Benim Jenn'im.

Jenn'im bana bakmıyordu. Yüzünde kocaman, mutlu bir gülümsemeyle Sienna'ya bakıyordu, bu yüzden ben ona bakarken ve düğün günümüzü hayal ederken beni görmedi. Hayal ettim.

Beyaz bir bulut gibi giyinmiş, bir melek gibi görüldüğü an.

Ya da belki kaçardık, sadece ikimiz. Belki Alaska'ya gideriz, orada özel bir tören yaparız.

şaşırtıcı bir gökyüzü.

Dürüst olmak gerekirse, umurumda değildi.

Erdemli metanet, diye hatırlattım kendime. *Sabır.* Hatırlatmalar beni huysuzlaştırdı, bu yüzden güzel törene ve kardeşimin mutluluğuna odaklandım.

"Evet "ler bittikten sonra şenlikler başladı. Düğün ekibi resepsiyon alanına varır varmaz Jennifer'ı aradım.

Tesisin arka tarafına, geçici yapının hem içinde hem de dışında dev bir alanı kaplayan büyük bir dans pistine sahip büyük bir çadır kurulmuştur. Geleneksel Meksika ve geleneksel Tennessee ev yemeklerinin yan yana sunulduğu büfede vegan seçenekler de mevcuttu. et yemeyen o deliler.

İyi haber Jenn'i hemen buldum. Kötü haber ise Jackson James ile konuşuyordu.

Huysuzluğum geri döndü ve şiddetlendi.

Bir kesişme rotası çizdim ama dirseğime dokunan bir el tarafından durduruldu. Sinirlenerek döndüm ve bu gaspçının parmaklarını silkelemeye hazırlandım.

Ama o Claire'di.

Ben de yapmadım.

Onun yerine gülümsemesine karşılık verdim.

"Claire McClure, tekrar karşılaştık."

Sırıltısı genişledi ve gülerek beni kucakladı. "Merhaba, Cletus. Nasılsın?"

"Oh, gayet iyiyim." Eğildim ve elini tutup dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım. "Kalıp benimle dans eder misin?"

"Sadece benimle bir şarkı söylersen."

Başımı salladım. "Sanırım dans etmiyoruz o zaman."

Ağzını sinirli bir çizgiye bastırdı. "Hadi, gel benimle şarkı söyle. O kayıt sözleşmesini en az benim kadar sen de hak ediyordun ama yine de ikinci planda kalmakta ısrar ettin. keman."

"Çünkü ikinci keman tüm Muzlu Kek Kraliçelerini alır."

"Güzel." Bir kez başını salladı, hararetle. "Bugün seni onun hakkında taciz etmeyi planlıyordum, ama sonunda aklın başına geldi. Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Öyleyiz, değil mi?" Gözlerim otomatik olarak Jennifer ve ben kaşlarımızı çattık. Jackson James, Jennifer'a bir şey söylemişti.

onu güldürmek.

Kaşındırıyor.

Ama sonra dikkatim onun ağzına takılınca kendimi gülümserken yakaladım. Onun gülümsemesini herhangi bir şekilde, herhangi bir nedenle kabul ederdim, bunu yüzüne koyan Jackson olsa bile.

"Yani seni benimle şarkı söylemeye ikna etmek için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?" Claire bastırdı.

"Hayır." Derin bir nefes aldım, Claire'e döndüm ve Elini kolumdan çekti ama parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Dünyevi başarıdan daha farklı başarıları arzuluyorum ve senin de öyle olduğunu biliyorum. Ama Claire, sonunda mantıklı düşünüp albüm anlaşmasını kabul etmene sevindim. Senin yıldızın gözlerden uzakta saklanamayacak kadar parlak."

"Kafiyeli konuştun, Cletus. Bunu bir şarkı için çalmam gerekebilir."

"Devam et. Bunu kârlı bir şey için kullanmayacağım."

Claire'in gözleri sanki onun için değerliymişim gibi yüz hatlarımda gezindi. Sanırım bir bakıma öyleydim. Hepimizin öyle olduğundan şüpheleniyordum, Billy'nin bile.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi gülümsemesi azaldı ve gözleri yüzümden papyonuma kaydı. Parmaklarını benimkilerden ayırdı ve kravatımı düzeltti, ellerini yakalarımından aşağı indirdi, sonra parmak uçlarına kalkarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Bana inandığın için teşekkür ederim, Cletus. Günün birinde sana borcumu ödeyeceğim."

Başımı salladım, düşündüm -onu inceledim- sonra şansımı denedim ve nazikçe önerdim, "Eğer bana borcunu ödemek istiyorsan, git Billy'den seninle şarkı söylemesini iste."

Gözlerinin arkasında bir acı parladı ve Gülümsemesi azaldı, endişeli bir kaş çatmaya dönüştü. Başını salladı ve usulca "Benimle şarkı söylemek istemiyor" dedi.

Onun inkârı beni kahkahalara boğdu. "Oh, Claire. O *sadece* seninle şarkı söylemek istiyor. Başka kimse değil. Asla başkası değil. Sadece

sen."

Sözlerim yüzündeki endişeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Aslında, bu onu daha da güçlendiriyor gibiydi.

Gözleri

gözlerini kaçırdı ve yüz hatlarına zoraki bir gülümseme yapıştırdı.

"Sanırım Jennifer seni arıyor." Claire sağımı işaret etti ve ben de bakışlarını takip ettim.

Jennifer bize bakıyor ve sırtıyordu. Claire'e mutlulukla el salladı, sonra muhteşem gözleri bana kaydı. Gülümsemesi büyüdü.

"Ona selam söyle."

Claire'in kolumu sıkıtiğini hissettim ama arkadaşına döndüğümde onun arkasını dönüp uzaklaştığını gördüm. I kaşlarımı çatarak ona baktım, onun yanlış kafalılığına. Onu anlamamıştım.

İnatçı kadın.

Belli ki kardeşime aşıktı.

Ama onun hakkında yapabileceğim hiçbir şey yoktu. En azından şimdilik. Belki daha sonra.

Dikkatimi tekrar Jenn ve Jackson'a çevirdim. Asıl rotama devam ettim, kadınıma doğru bir amaç uğruna kıvrıla kıvrıla ilerledim.

"Jackson," dedim yanlarına yaklaşırken, sesimin arabasının lastikleri kadar düz olduğundan emin olarak.

Henüz uçmadılar ama uçacaklar.

Gülümseyen kahverengi gözlerini bana çevirdi ve ben kolumu Jenn'in beline dolayıp boynuna bir öpücük kondurduğumda gözleri karardı.

"Hey," dedim onu görmezden gelerek.

O da bana gülümseyerek kolunu belime doladı. "Selam."

"Nasılsın?"

Gülümsemesi büyüdü ve gözlerini dudaklarıma indirdi. "Seni özledim."

O beni özledi.

Hayat güzel.

Gülümsemesini yansıttım, tam sıvışmamızı önerecektim ki Jackson boğazını temizledi.

"Merhaba Cletus," dedi ve dikkatimizi tekrar rahatsız edici yüzüne çekti. Onu o kadar iyi görmezden gelmişim ki hâlâ orada olduğunu unutmuştum.

"Güzel bir törendi," diye iyi niyetle teklif etti.

"Öyleydi," diye itiraf ettim, hâlâ donuktu.

Boynunu kaşdı. Hareketi elimle takip ettim. Jennifer beni sertçe sıkarken gözlerimi kaçırdım.

Huysuzluğum alevlendi çünkü o sıkmanın ne anlama geldiğini biliyordum. Jackson James'le *konuşmamı* istiyordu, sıkmanın anlamı buydu.

Aman Tanrım.

"Ben bir içki alacağım ve ikinizin *konuşmasına* izin vereceğim," dedi anlamlı bir şekilde, bana kocaman, cesaret verici bir gülümseme verirken elimden çekildi. "Bir şey istiyor musun?"

Sen kelimesini ağızımdan kaçırdım ve o da gözlerini kıstı, başını hafifçe sallayıp Jackson'a baktı. Yine anlamlı bir şekilde.

"İkinize de birer bira getireyim," dedi. "Burada kalın."

Jenn gitti, uzaklaşırken gözlerimi onun gidişine diktim. Kalabalığın içinde kaybolana kadar hareketlerini takip ettim.

Sonra dikkatimi tekrar Jackson'a çevirdim ve kaşlarımı çatarak ona baktım. Bana bakmıyordu. Kalabalığa bakıyordu, gözleri diğer insanların yüzlerini tarıyordu. düğün davetlileri.

"Bu insanların çoğunu tanımıyorum, ama sanırım birkaçını tanıyorum," dedi, hiçbir şey yokmuş gibi, sanki dostça sohbet terimleri.

Kaşlarım çatıldı ve onun samimiyetini reddetmeye hazırdım, ama sonra Jennifer'ı düşündüm ve nasıl

barışa bir şans vermemi istedi.

Lanet olsun.

Omurgamı dikleştirdim, kollarımı kavuşturdum ve ayrıca kalabalığı taradı. "Çünkü bu insanların çoğı film yıldızları, Sienna'nın arkadaşları falan."

Dalgınca başını salladı ve dikkati uzun boylu bir esmer kıza takıldı. "İşaret etmeyeceğim ama sanırım bu Raquel Ezra."

Haklıydı. Uzun boylu esmer kadın Raquel Ezra'ydı; Hollywood'un son bombasıydı. Başka tarafa baktım, içgüdüsel olarak kendimi tekrar Jenn'i ararken buldum. Onu barın yanında, elleri kalçalarında bana dik dik bakarken buldum.

Mesajı açıktı. Gözlerimi devirdim.

Boyun eğerek Jackson'a döndüm. "İşte anlaşma, Jack."

Gözleri benimkilerle keşişti ve ya ses tonumun ya da sözlerimin onu şaşırttığını gördüm.

Bu saçmalığı arkamda bırakmaya hazırdım, şikayetime başladım. "Beni sebepsiz yere kenara çekip zamanımı boşa harcamandan hoşlanmıyorum. Kardeşlerimi kenara çekmenden de hoşlanmıyorum. Lisedeyken kız kardeşime davranış şeklinden de hoşlanmıyorum ama sanırım artık bu konuda bir şey yapılamaz. Bu yüzden, ileriye dönük olarak, gücünü kötüye kullanmayı bırakmalı ve daha çok baban gibi davranmaya başlamalısın."

Yüzünü hafifçe bir tarafa çevirerek bana baktı. "Daha çok babam gibi mi?"

"Evet. Daha çok şerif gibi. Bilirsin işte. Dürüşlüğün ve dehşetin belalı bir memuru gibi." Tanımlamayı düşünerek bir kez başımı salladım, sonra ekledim, "Ve alçakgönüllölük. Alçakgönüllölükte de iyidir."

Beklenmedik bir şekilde Jackson'ın ağzının kenarı kasıldı ve gözleri -beklediğim gibi kararmak ve somurtmak yerine- saygıyla ısındı.

"Tamam. Seni kenara çekip zamanını boşa harcamayı bırakacağım."

Gözlerimi kısarak ona baktım, beklediğim gibi davranmayan bu Jackson James'e. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Peki ya kardeşlerim?"

"Duane bu hafta Jess'le birlikte gidiyor, bu yüzden artık onu çekiştirmeyeceğim." Omuz silkti. "Ama Duane'i uygun gördüğüm şekilde taciz etmenin benim ayrıcalığım olduğunu savunuyorum, çünkü o kız kardeşimle çıkıyorsun."

Mantığını düşündüm ama aynı fikirde olup olmadığımı karar veremedim devam ettim.

"Ama Duane gittiğine göre, Beau'yu kenara çekmek için bir neden yok," diye düşünceli bir şekilde ekledi, dikkati film yıldızı Raquel Ezra'ya geri döndü. Çenesini ona doğru kaldırdı. "Sence orada şansım nedir?"

Kolayca kabullenişinden şüphelenerek ona ters ters baktım. Sonra Bayan Ezra'ya baktım, otomatik olarak durumu değerlendirdim.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Sienna'nın Jessica'ya Bayan Ezra'nın kendisine karşı son derece açık olduğunu söylediğini duymuştum. cinsellik ve kelepçe ve seks oyuncakları içeren eğilimleriyle ünlüydü. Bu bilgiyi Jackson'la paylaşmamaya karar verdim. "Bir randevusu varmış gibi görünmüyor, yani bu sizin lehinize."

Kadına baktı, sonra -yine, hiçbir şey yokken -"Sen şanslı bir adamsın, Cletus. Jennifer çok güzel bir kadın."

Başımla onayladım ama "Hem haklısın hem de haksızsın" dedim.

Jackson'ın gözleri benimkileri aradı. "Nasıl yani?"

"Şey, haklısın. Jennifer çok güzel bir kadın. Ama yanıyorsun, çünkü şanslı olmamın nedeni bu değil."

Belli ki cevabımı beklemediği için kaşları havaya kalktı ve ben de elimi omzuna atarak onu hafifçe salladım.

"İyi konuşmaydı, Jack."

"Jackson," diye düzeltti, elimden kurtuldu ama bana eğlenen bir gülümseme verdi.

"Göreceğiz," dedim ve dönüp doğruca Raquel Ezra'ya doğru yürürken son birkaç dakikadaki kafa karıştırıcı olayları düşündüm.

Jackson'a pek güvenmiyordum ama samimi görünüyordu. Ve eğer samimiyse, Jenn haklıydı. Ve eğer Jenn haklıysa ... bu da onun ne kadar harika biri olduğunu kanıtlıyordu.

"Affedersiniz," dedim Bayan Ezra'nın koluna dokunarak.

Kadın uzun kahverengi saçlarını omzunun üzerinden attı. Bakışları formumu ve yüz hatlarımı hızlıca gözden geçirdikten sonra nihayet benimkine kaydı.

"Evet?" diye sordu, boyalı dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı; bir adım daha yaklaştı.

Gülümsemesine karşılık verdim. "Ben Cletus Winston, Jethro'nun kardeşiyim.

Sienna sizden büyük bir saygıyla bahsetmişti."

"Sienna en iyisidir." Raquel hissederek söyledi.

Döndüm ve Jackson James'i işaret ettim. "Şuradaki arkadaşım bir polis memuru, yerel kolluk kuvvetlerinden."

Raquel'in dikkati Jackson'a yöneldi ve onun gözlerinin açıldığını, Bayan Ezra ile benim aramda gidip geldiğini gördüm.

Bana uyguladığı hızlı kontrolün aynısını Jackson'a da uyguladı. "Öyle mi?"

"Öyle. Ve yanında kelepçeleri var." Ona eşit bir gülümseme verdim. "Sadece bilgin olsun."

Dudakları yana doğru kıvrıldı ve kahverengi gözleri kahkahalarla dans etti. "Tüyo için teşekkürler."

"Sorun değil. İyi akşamlar." Kısa bir selam verdim ve Jennifer'ı en son gördüğüm masaya doğru döndüm.

Onu öpmeye kararlıydım. Bir önceki geceden beri doğru dürüst öpüşmemiştik. Sonra belki dans ederdik. Ve sonra Belki de onu alıp götürür ve haklı olduğunu söyledim. Ona haklı olduğunu söylemekten yorulacağımı hiç sanmıyordum.

"AYAKLARINI DÜŞÜN."

"Ayaklarımda bir sorun yok. İndir beni." Güldü ve kahkahası cennet gibiydi.

Onu arzuluyordum.

İki saat önce Sienna ve Jethro karı koca ilan edilmişlerdi. Jennifer pastayı yapmıştı -ki Jethro muzdan nefret ettiği için muzlu pasta değildi- ve düğün şenlikleri dışarıda devam ediyordu.

Ama biz içerideydik, ikimiz de üç kadeh şampanya içmiştik ve şu anda odama doğru gidiyorduk. Ve o hâlâ gülüyordu.

Onun kahkahalarından hoşlandığım kadar, çıkardığı diğer seslerden de hoşlanıyordum. Sonuç olarak, yatak odama girer girmez o diğer sesleri aramaya başladım.

Eşiği geçerken onu öptüm ve o da ağzıma karşı güldü. "Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorsun? Çünkü işe yarıyor."

"Hiç de değil." Kapıyı tekmeleyerek kapattım ve kollarımdan kaymasına izin verdim, ayaklarını yumuşak bir şekilde yere koydum. "Sadece ayak parmaklarının sağlığı konusunda gerçekten endişeliyim."

"Nedenmiş o?" Jennifer elbisesini düzeltirken parlak ve ışıltılı gözlerini bana çevirdi. Vücuduna yapışan koyu mor renkteki elbiseyi soyup çıkarma isteği uyandırıyor bende. Onu açmak istiyordum.

"Çünkü sanırım onları emmek istiyorum."

Biraz daha dik durdu ve bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Ne?"

"Ayak parmaklarını emmek istiyorum."

"Kulağa nahoş geliyor. İkimiz için de."

Sırıttım ama çok geniş değil, bacaklarının arkası yatakla buluşana kadar ona doğru ilerledim. "Görelim bakalım, olur mu?"

"Ciddi misin sen?" Geriye doğru düşmeden önce kendini yakaladı, gözleri inançsızlığını ele veriyordu. "Şaka yapıyorsun."

Bu bir şaka."

"Öyle değil. Ben ... kadar ciddiym-"

Jennifer'ın kemer tokamı çözerken çıkardığı ses ve verdiği his kaşlarımı çatmama neden oldu. "Ne yapıyorsun sen?"

Parmakları fermuarımı hızla açtı ve çok geçmeden pantolonum ve boxerım ayak bileklerimdeydi. Hiçbir şey söylemeden bizi çevirdi, sonra beni yatakta oturur pozisyona itti. Dizlerimin arasına diz çökerek bana çılgınca bir öpücük verdi, ellerimi tuttu ve elbisesinin üzerinden göğüslerine bastırdı.

Jennifer öpüşmemizi şu gibi çok önemli şeyler söyleyecek kadar uzun kesti,

"Seni

seviyorum." Ve,

"Bana dokunmanı istiyorum."

Ve sonra,

"Ama önce sana oral seks yapacağım."

Şimdi, itiraf ediyorum, dikkatim dağılmıştı. Bir erkek ancak bu kadar odaklanabilir. İki mükemmel göğüs uzatıldığında, diğer tüm düşünceler aniden durmalı ve tüm dikkat avuç içlerine yönlendirilmelidir.

Onun anlamsız sözlerinin ardındaki anlamı çözmem birkaç saniye sürdü ama çözdüğümde artık çok geçti. Çoktan ağzına girmiştım.

"Oh!"

Lanet olsun.

Şaşkın bir nefes aldım ve beynim kapandı. Sadece . . .
. kapandı. İş için kapalı tabelasını astı ve kontrol etti. Son zamanlarda pek çok konuda yanılmıştım. Ama bu, Jennifer'ın geçen hafta bunu yapma isteğini reddetmek, en yanlış olanıydı.

Gördünüz mü? Beyin gitti. En yanlış bir kelime değil. Ama ben bunu bilmiyordum. Tek bildiğim bunun bitmesini hiç istemediğimdi.

sona erecekti. Çok yakında utanç verici bir şekilde bitecekti. Ve bu konuda yapabileceğim tek bir lanet şey bile yoktu.

Heyecan ve güven dolu gözlerini benimkilere dikti ve ben inledim.

O da durdu, beni eliyle kavradı ve ağzını kapattı. "Her şey yolunda mı? İyi gidiyor muyum?"

"O kadar mükemmelsin ki, ne kadar mükemmel olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum," dedim aceleyle, ama sonra ağzına geri dönmek için hareket ederken omuzlarını tuttum. "Bekle. Boşalmak üzereyim ve sen istemiyorsun-"

"Hayır. Hayır. Ben iyiyim. Bunu okudum. Ben iyiyim. Hazırlıklıyım. Ne yaptığımı biliyorum."

Ve beni tekrar içine aldı. İstemsiz bir ses boğazımdan kaçtı ve sonra bir tane daha. Daha sonra Jethro'ya canlı bir grup tuttuğu için teşekkür edecektim, çünkü sessiz değildim ama kimse beni duymayacaktı.

Ölecektim.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden ölecektim.

Ama ölmedim. Boşaldım, parmaklarımı saçlarına dolamak istiyordum ama bunun yerine yorganı kalçalarımın her iki yanında kavradım.

İşini bitirdi ve ben de ona doğru uzanarak yatakta geriye doğru düştüm. Benden kaçtı. Bir gözümle yana doğru eğilip daha önce sakladığı bir el bezini alıp ağzına bastırmasını izledim. Sonra gizli bir gargara şişesini aldı ve başka bir havlu kullanarak ağzını çalkaladı. Ve sonra, gizli bir şişe su aldı ve bir yudum aldı.

Sonra ve ancak o zaman yanıma geldi, yanıma yaslandı, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Yani, ben mükemmel miydim?"

İnanılmaz bir kahkaha attım, onun muzaffer anını görmekten, onun tadını çıkarmaktan keyif alıyordum. "Bunu sen planladın."

Sırıışı genişledi. "Ben planladım."

"Çok sinsisin."

Başını salladı. "Öyleyim."

Başımı salladım, ona ve kendime.

"Seni seviyorum," dedim ve nefes aldım, hissettim, bildim ve inandım. Jennifer'a inanıyordum. Ona çok inanıyordum.

O da bana "Seni daha çok seviyorum" diye cevap verirken bana inanıyordu.

Bu bizim hayatımızdı. Bu kadın benim geleceğimdi.
Çocuklarımın annesi olacaktı.

Bu bizim başlangıcımızdı.

Ortası için sabırsızlanıyordum.

Ve hiç bitmesini istemedim.

Epilog-Şükran Günü

*"Güzellik içinde yürür, bulutsuz
iklimlerin ve yıldızlı gökyüzünün gecesi
gibi; Ve karanlık ve aydınlığın en iyisi
onun görünüşünde ve gözlerinde
buluşur..."*

- Byron

~Jennifer~

KAHVERENGİ SAÇLARIM VARDI.

"Bir şey getirmememiz gerektiğine emin misin? Bir güveç bile mi?" diye endişelenen annem, Moth Run Yolu boyunca Winston çiftliğine doğru ilerlerken parmaklarını büküyordu.

"Eminim. Sadece kendimizi getirmemiz konusunda çok kararlıydılar."

Annemin gözlerini üzerimde hissettim ve üzgün bir şekilde iç çekti. "Seni henüz böyle görmeye alışamadım."

Cevap vermedim. Onunla saçım hakkında konuşmaktan bıkmıştım. Jethro'nun düğününden sonraki Pazartesi günü, annem ve ben çalışma şartlarım konusunda anlaşmaya vardık. İyi niyet göstergesi olarak BMW'mi de bana devretti. Ya da rüşvet olarak. Biri ya da diğeri, ve muhtemelen Sienna ve Jethro'nun düğününde ünlü bir Los Angeles'ta yaşayan bir pasta şefi.

New York'a gitmeden hemen önce, Cletus'u Teksas'a domuz avına uğurladıktan sonra saçlarımı doğal rengim olduğunu düşündüğüm renge boyamıştım. Bu renk annemin sinir krizleri geçirmesine neden olmuştu. Ağlamasına tahammül etmek için elimden geleni yaptım. Bunun yerine üç günlük yokluğuma hazırlık olarak fırını düzenlemeye odaklandım.

Babamı evden kovduğundan beri durmadan ağlıyordu. İlk başta onu geri alacağından endişelenmişim ama sonra ağlamadığını çünkü babamı özlediğini açıkladı.

onu. Ağlıyordu çünkü onun iğrenç ve aşağılık davranışlarının ve bencilliğinin ailesine ne kadar pahalıya mal olduğunu fark etmişti. Neredeyse iki çocuğunu da kaybediyordu. İşte o zaman annemi ne kadar çok sevdiğimi fark ettim ve ona gerçek beni tanıma şansı vermek istedim. Ve belki ben de onun gerçek yüzünü tanıyabilirdim.

Şu anda saçlarım konusunda biraz gergindim. Cletus beni henüz görmemişti ve ben de ona söylememiştim. Tüm sosyal medya paylaşımlarımda, fotoğraflarımda ve yetenek ajansı ile yaptığım görüşmelerde sarı peruk takıyordum.

"İyi giyindim mi?" Elleriyle pantolonunu düzeltti ve sol elinin üçüncü parmağıyla, artık alyansının olmadığı yerle oynadı.

"Harika görünüyorsun."

Gerçekten de harika görünüyordu. New York'tayken alışverişe gitmemiz için ısrar etmiş ve bir pantolon denemesi için onu zorlamıştım. Harika görünüyorlardı. Sonra da onu satın almaya ikna ettim. Ben de biraz savurganlık yapıp birkaç şey almıştım; bunlardan biri şu anda üzerimde olan koyu turuncu kazak elbiseydi. Cletus'un mavi örgü elbiseyle bana bakışını beğenmiştim ve bunun da saçımın rengini tamamladığını düşündüm.

Annem bacağımı okşayarak, "Sen de çok güzel görünüyorsun," dedi.

Bir an bocaladım. Olayı büyütme istemediğim için "Teşekkür ederim anne" demeye karar verdim.

Ama büyük bir olaymış gibi hissettim. Aylardır, hatta tırnaklarımı bordoya boyadığımdan beri ilk kez bir konuda bana iltifat ediyordu.

Cletus'u görmek için sabırsızlanıyordum. Mümkün olduğunca çok mesajlaşıyorduk ama onun bulunduğu yerde -Teksas'ın ıssız bir köşesinde- telefonlar iyi çekmiyordu. Ayrıca, seyahatimden döndüğümde, fırında durmaksızın çalışarak yedi yüz Şükran Günü muzlu kek siparişini yerine getiriyordum.

Sonra dün gece geç saatlerde Teksas'tan döndü.

Onu özlemiştim.

Ama bugün o gündü. Pastalar pişmişti. Siparişler teslim edildi. Annemi izin almaya ve Şükran Günü için benimle birlikte Winston'lara gelmeye ikna etmiştim.

"Eğlenceli olacak," dedi, sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi, hâlâ parmağındaki boş yeri çeviriyordu.

Arabamı park ettikten sonra elini uzattım ve gözlerimle buluşana kadar sıktım. "Eğlenceli olacak. Winstonlar gerçekten çok iyi insanlar. Sadece rahatlamaya ve eğlenmeye çalış."

Başını sıkıca salladı ama paniklediğini görebiliyordum. Belki de nasıl rahatlayacağını bilmiyordu. Ya da belki de nasıl eğleneceğini bilmiyordu.

İçimi çekerek arabadan çıktım ve verandanın merdivenlerini tırmanmadan önce onun da çıkmasını bekledim. Birlikte ön kapıya doğru yürüdük ve zili çaldım, kapı açıldığında midemdeki küçük bir heyecan pırıltısı büyüyerek kreşendoya ulaştı.

Sırıttım. "Cletus."

Sırıttı, gözleri beni yutuyordu. "Benim Jenn'im."

Çok yakışıklıydı ama saymaya fırsatım olmadı çünkü beni öne çekti, kollarına sardı ve öpücüklerin en büyüğü olanını verdi; bir eliyle çenemi kavradı, başımı önce bir yana sonra diğer yana eğdi, her açıdan tadıma baktı ve ayak parmaklarımda ayakkabılarımda içinde kıvrılmasına neden oldu.

Ona sarıldım, kalbim hızla çarpıyor, kanım damarlarımda şarkı söylüyordu - daha, daha, *daha*.

Sonra annem boğazını temizledi.

Bir başkası da öyle yaptı ve ardından bir ses beni azarladı: "Ökseotunu kaldıracağız Cletus. Bu gece öptüğün on ikinci kişi."

Cletus başını kaldırdı ve kızgın bir ifadeyle Beau'ya döndü. "Bu bir yalan. On gündür kimseyi öpmedim."

Beau onu dirsekleyerek yolundan çekti ve annemin eline uzanarak arkasına nazik bir öpücük kondurdu ve şöyle dedi: "Lütfen kardeşimin kusuruna bakmayın. O genelde daha terbiyelidir. İçeri gelmeyecek misin?"

Annem Beau'ya sıkı bir gülümseme verdi. "Evet, bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Bizim için zevkti," diye nezaketle karşılık verdi kızıl saçlı adam ve kolunu uzattı.

Öpücük sersemliğime rağmen, annem yanımdan geçerken Beau'nun nazik kibarlığının işe yaradığını görebiliyordum. Hiç de rahatlamış değildi ama belki de ona biraz zaman tanımam gerekiyordu.

Neyse ki ya da ne yazık ki, bu konuda bir şey söyleme fırsatım olmadı çünkü Cletus beni verandaya çekti, kapıyı arkamızdan kapattı, beni evin kenarına yasladı ve tekrar öptü.

"Seni çok özledim," dedi öpücükler arasında, "çok."

"Ben de seni özledim," dedim nefes almam için bana üç saniye verdiğinde, ama aldırmadım. Hem de hiç. Sadece daha önce arayı kapatmak için biraz zamanımız olmasını diledim.

Sonunda öpüşmeler daha az çılgınca ve çılgınca oldu. Dudakları yumuşadı. Parmakları gevşedi ve kalçalarımı cezalandırıcı parmaklarla kavramak yerine gövdemin uzunluğunu yumuşattı. Alnımızı birbirine dayadık ve nefes almaya çalıştık, ikimiz de dokunmayı bırakmak istemiyorduk.

"Annene karşı çok kaba davrandım. Özür dilemem ve pantolonuna iltifat etmem gerekecek."

Hafifçe gülerek başımı salladım. "Annemin pantolonunu fark ettin mi?"

"Evet. Tabii ki. Hayatım boyunca o kadını hiç pantolonla görmedim."

"Başka bir şey fark ettin mi?" Başımı kaldırdım ve kaşlarımı beklentiyle kaldırarak ona baktım.

Beni inceledi, alnında şaşkın bir kaş vardı. "Alyansını takmıyor."

"Hayır. Onunla ilgili değil. Benimle ilgili."

Kaşları daha da çatıldı ve farlara yakalanmış bir geyik gibi gözleri büyüdü. "Sen . Diş macununu mu değiştirdin?"

Ona ters ters baktım. Sonra da koluna bir şaplak attım.

"Hayır, bekle. Seçmen kayıt kartındaki adresi mi değiştirdin?"

"Cletus." Ona tekrar vurdum.

"Üzgünüm, tabii ki, anladım. Ayak parmaklarını emmem konusunda fikrini değiştirmişsin."

Kendime rağmen güldüm, ama aynı zamanda koluna üçüncü kez vurdum. "Son derece sinir bozucusun."

Sırıtarak yanaklarımı yakaladı ve beni öne doğru çekti, dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekildi. Zeki gözleri başımın üzerinde gezindi ve parmaklarını saçlarımin arasına soktu.

"Çok güzelsin Jenn. Saçını ne renge boyarsan boya, onu ve seni seviyorum." Bakışları benimkilere döndü ve gürültülü bir fısıltıyla ekledi, "Ama seni güzel yapan iyiliğin, nezaketin ve kalbin."

ANNEM yemekten sonra fazla kalmadı. Çabaladığını görebiliyordum ama Winstonlar gibi şamatacı, mutlu bir aileyle karşı karşıya kalmanın bir açıdan acı verici olduğunu da anlıyordum. İki çocuğu olmuş, bize çok emek vermiş ve hiçbir şey umduğu gibi gitmemişti.

Arabama kadar yürüdüm ve ona sarıldım. O da kucaklamaya karşılık verdi, beni yanağımdan öptü ve arabayı pansiyona geri sürdü. Babamdan ayrıldığından beri orada kalıyordu. Babam da aile evimizde değildi. Annem tüm kilitleri değiştirmiş ve tüm hesapları dondurmıştu.

Dedikodu değirmi Kip Sylvester'ın aniden ortadan kaybolmasıyla bayram ediyordu. Bakışları ve fısıltıyla sorulan soruları görmezden gelmeye çalıştım.

Nerede olduğunu bilmiyordum. Benimle iletişime geçmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı.

Bu konuyu, onu düşünmemeye çalıştım. Hayatım çok fazla harika şeyle doluydu. Anlamsız çabalara harcayacak zamanım ya da enerjim olmadığına karar verdim.

Tatlılar dışarıda, büyük bir şenlik ateşinin etrafında, hepimiz battaniyelere sarınmış haldeyken servis edildi. Drew ve Ashley turta dağıtırken Cletus da kaçak içki bardaklarını dağıttı.

"Duane ve Jess'in neyin peşinde olduğunu merak ediyorum." Roscoe elindeki turtayı karıştırdı ve sonunda çatalını bırakıp kaçak içki içmeye başladı.

"Muhtemelen uyuyorlardır." Cletus en küçük kardeşinin bardağını doldurdu, sonra kavanozun kapağını kapattı ve bana doğru ilerledi. "İtalya'da gecenin bir yarısı."

"Şükran Günü için kalmalıydılar," diye yakındı Ashley, kaşlarını çatarak ateşe bakarken.

Drew'un kucağında oturuyordu ve o da sırtını sıvazlıyordu. "Ama o zaman hiç gitmezlerdi. Şükran Günü'nden sonra Noel, sonra Yeni Yıl, sonra doğum günleri ve benzeri şeyler var. Gitme zamanları gelmişti, fernweh'lerini yeterince ertelemişlerdi."

Cletus yerimden kalkmamı işaret etti, ben de kalktım. Sonra koltuğunu aldı ve kollarını açtı. "Gel bana sarıl," dedi sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Seni hâlâ özlüyorum. Yakınımda olmana ihtiyacım var."

Bunun üzerine sııttım ve ikimizi de battaniyeyle örterek kucağına yerleştirdim.

"Maceradan bahsetmişken, domuz avı nasıldı Cletus? Eve çok et getirdin mi?" Jethro, Sienna'yla birlikte bir battaniyenin üzerinde uzanıyordu. Jethro dik oturmuş, bacaklarını önüne uzatmış, Sienna da başını Jethro'nun kucağına dayamış, emiyordu.

Ona yaptığım limonlu şekerden yedi. Mide bulantısına iyi geldiğini söyledi ama yine de muhallebili keklerden istedi. Memnuniyetle yerine getirdim.

"Etim için endişelenme, Jethro." Cletus kaşlarını kaldırarak en büyük kardeşine baktı ve bana sarıldı. "Eve bol miktarda getirdim ve daha fazlası da yolda. Jenn ve ben biraz sosisli turta yapacağız."

"Sosisli turta mı?" Bu soru Billy'den geldi ve Beau'ya bilmiş bir bakış attı.

"Aynen öyle. Sosisli turta." Cletus saçlarını omzumun üzerinden itti ve beni daha da sokulmam için cesaretlendirdi.

"Anlıyorum." Beau düşünceli bir şekilde yavaşça başını salladı. "Yani Jennifer sosislerini turtasına koymana izin verecek."

Cletus sertleşti. "Öyle söyleme."

"Ne gibi?" Roscoe dudaklarını birbirine bastırmış, ateşe bakıyor ve belli ki gülümsememeye çalışıyordu. "Beau sadece sosisinizi soruyor ve bu konuda konuşmayı ne kadar sevdiğinizi biliyoruz."

"Biliyor musun?" Cletus'un ses tonundaki uyarıyı duyabiliyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Cletus." Beau teslim olur gibi ellerini kaldırdı ama sırtışına karşı verdiği mücadeleyi kaybetti. "Sadece meşhur sosisinizi Jennifer'ın sıcak, nemli-"

"O kelimeyi kullanma." Ashley sesini Beau'nunkinin üzerine yükseltti ve yüzünü buruşturdu. "Herkes bu kelimedenden nefret eder."

"İyi. Sıcak, ıslak-"

"Turta hamuru ıslak değildir. Pul pul olur," diye ekledi Jethro.

Sienna, "Bence kek için nemli kelimesini kullanmakta bir sakınca yok," diye ekledi.

Ashley, "Kek için nemli kelimesini kullanmanın uygun olduğu tek zaman bu," diye onayladı. "Aksi takdirde olmaz."

"Bir dakika, bu iyi bir nokta." Beau önce Ashley'i sonra da beni işaret etti. "Bir dakika Jennifer'ın ıslak pastası hakkında konuşalım."

"Beau. Kes şunu." Cletus'un sesi hiç de eğlenmişe benzemiyordu. "Bırak."

Doğrudum ve öne doğru oturarak Beau'nun parıldayan ve alaycı bakışlarıyla karşılaştım. "Sanırım pastamın neden bu kadar nemli olduğu gayet açık."

Herkes, ama herkes kaşlarını çattı, gözlerini kırptırdı ve şaşkın bakışlarını bana çevirdi.

Üzerime çevrilen tüm gözlere rağmen, tamamen makul ve sakin bir sesle, "Muz yüzünden. Kekimin içindeki muz onu ıslatıyor."

Bunu şaşkın bir sessizlik izledi; bu sırada erkekler -Cletus da dahil olmak üzere- gülüyor, kadınlar sırtıyordu.

Sienna'nın kahkaha patlaması sessizliği bozdu. "Onu seviyorum! Yemin ederim Cletus, eğer onunla evlenmezsen Jethro'yla onu kardeşimin karısı yapması için konuşacağım."

Cletus'a parlak bir gülümseme gönderdim ve o da bana yan gözle baktı. "Çok sinsisin."

Gülümsemem büyüdü çünkü zapt edilemezdi. Zapt edilemezdi çünkü etrafım sıcaklık, sevgi ve Cletus'la çevriliydi. Hiç şüphesiz, ait olduğum yerin burası olduğunu biliyordum. Kabilemi bulmuştum. Halkımı bulmuştum.

Kişiliğimi bulmuştum.

Ve kendimi bulmuştum.

Ateşin önünde Cletus'un kucağında **uyuyakalmışım**. Sohbetin gelgitleri, kahkahalar. İyi ve sıcak duygular beni yatıştırdı, yorgunluğumla daha fazla savaşamayana kadar rahatlatı.

Cletus'un kollarında uyandım ve evimde olduğumuzu anlamam birkaç saniye sürdü. Anlaşılan beni eve o götürmüş ve içeri taşımıştı.

"Hâlâ ayaklarım için endişelenmiyorsun, değil mi?" diye sordum, sesim uykudan çatallaşmış, kelimelerim hafifçe bulanıklaşmıştı.

Kıkırdadı, alnımdan öptü ve karanlıkta fısıldadı. "Hâlâ ayaklarını düşünüyorum. Onların korunması gerekiyor."

Güldüm, kendime geldim, kollarımı ona doladım ve boynunu öptüm. "Saat kaç?"

"Geç," dedi, beni yatağıma yatırdı ve önümde diz çöktü.

Cletus sağ botuma uzandı ve onu çıkardı. Sonra sol botumla uğraştı. Gözleri hareketlerini takip ediyordu, elleri çoraplarımı çıkarıp yerine sokarken yüzü kayıtsızdı. Sonra yatakta yanıma oturdu ve saçlarımı bir omzumun üzerinden itti. Parmakları elbisemin arkasındaki fermuarı aradı.

"Diğerinin fermuarı yoktu," diye mırıldandı, sonunda fermuarı buldu.

Odam loştu, sadece koridordan gelen ışık kapı aralığından içeri sızıyordu, bu yüzden çok iyi göremiyordum. Ama onu hissediyordum, kalçasını kalçama, parmaklarını boynuma ve sırtıma, nefesini yanağıma deşdirdiğini hissediyordum.

Birdenbire uyanmıştım. Ve huzursuzdum. Ve onu çok özlemiştim. Kıpırdandım, yutkundum, fermuar belimden aşağı inerken gerildim.

Eğildi ve gözlerini profilimde hissettim. "İyi misin? Soyunmak için yardımına ihtiyacın var mı?"

Sorusu çok sakın ve nazikti -neredeyse müstakil -Kalbimi burktu ve ağrıttı. Yorgun olduğumu düşündü, hâlâ uykulu olduğumu düşündü. İyi olduğumdan emin olmak istiyordu.

Cletus'un benimle ilgilenmesi hem heyecan verici hem de öfkelenendiriciydi.

Onu istediğimi bilmiyor muydu? Onun dokunuşunu, hem tatlı hem de sert dokunuşunu nasıl özlediğimi bilmiyor muydu? Her gece

Ayrıldığıımızda onu düşündüm, ellerini, ağzını, dilini, parmaklarını ve ...

"Jenn?"

Sesi sabırlı, sakin ve çileden çıkarıcıydı.

Ayağa kalktım, önüne geçtim ve elbisemin kollarını aşağı çektim. Çenesini kaldırdı ve kaşları da kalktı. Gözlerimiz buluştu ve birbirine karıştı. Merak ettim, düşüncelerimi okuyabiliyor muydu? Ne istediğini biliyor muydu?

Yoksa ona göstermem mi gerekecekti?

Kaşları alçalıp düşünceli bir pozisyona yerleşirken, dilinin ucunda bir soru varmış gibi dudakları -o muhteşem, öpülesi dudakları- aralandı.

Kazak elbisem yere düştü ve iç çamaşırımla sütyenimden başka bir şeyim kalmadı. Çabucak sütyenimi çıkardım. Sonra da iç çamaşırımı. Ve çırlıçıplaktım.

Bana göz kırptı, bakışlarının ardında şaşkınlık ve arzu toplanıyordu. Elleri yorganı kavradı, sanki kendini kontrol etmeye, somut bir şeye tutunmaya çalışıyordu.

"Sana dokunmamı istiyor musun?" diye sordu kabaca, sesi aniden çakıllı, boğazı çalışıyor, ifadesi eziyet, açlık ve kararlılığın bir karışımı.

Anlamamıştı, henüz değil.

Ben de başımı salladım ve ceketini omuzlarından ittim. Gömleğine uzandım, yukarı ve başının üzerine doğru çektim. Kollarını kaldırıp her ikisini de yatağın ayakucunda yere atarak bana karşılık verdi. Durakladım, çıplak göğsünü, karnını, kollarını ve omuzlarını seyre daldım. Gerçekten çok güzel omuzları vardı.

Sonra önünde diz çöktüm ve kemer tokasına uzandım.

Ellerimi tuttu. "Jennifer, ne yapıyorsun?" Sesi nefes nefese gibiydi.

Soruyu duymazdan geldim, onun yerine doğrulup çenemi kaldırdım, çakıllı meme uçlarım göğsünü sıyırıp onu ürpertip iç çekmesine ve inlemesine neden olurken ağzını bir öpücükle yakaladım. Beni bıraktı ve göğüslerimi avuçladı, tekrar inledi, masaj yaptı ve okşadı, sanki göğüslerin gerçekliğine karşı savaşmak için çaresizmiş gibi.

Bildiğim iyi oldu.

Dikkatimin dağılmasından yararlanarak kemerini çözme çabalarımı iki katına çıkardım, sonra da hızlıca düğmelerini açıp fermuarını indirdim. Uzaklaştım ve o da beni takip etti, elleri tenimi arıyordu. Ben ayağa kalktım, o da ayağa kalktı, boynumu öptü, omzumu ısırdı, sonra eğilip dilinin düz kısmını göğsümün ortasına dayayarak yaladı.

Nefesim kesildi, çünkü sıcak, ıslak sürtünme gerekli ve ürkütücü hissettirdi. Ama sonra kendimi ve ne istediğimi hatırladım. Önce pantolonunu, sonra boxer'ını indirdim, sonra da onu ittim.

Geriye doğru yatağın üzerine düştü.

"Ayakkabılarını çıkar," dediğimi duydum, gözlerim açgözlülükle çıplak Cletus'un görüntüsünün tadını çıkarıyordu.

Yani, neredeyse çıplak. Pantolonu ayak bileklerindeydi ve botları tarafından engellenmişti.

Bana ters ters baktı ve kendimi öfkeli hissettim. Çaresiz hissettirdi. Ellerini tekrar yumruk yaptı. Başını salladı.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesi şimdi daha hırçın, daha öfkeli, daha çiğdi. Zor nefes alıyordu ve karanlık bir dürtüyü zar zor dizginliyor gibiydi.

Ona teslim oldum.

Uzun saçlarımı yana savurdum ve botlarını çıkarmak için eğildim, bağcıklarını çektim, sonra pantolonu ve çoraplarıyla birlikte çekiştirerek çıkardım.

Artık çıplaktı. İkimiz de çıplaktık. Ve çenesi sıkılmıştı.

Benim güzel erkeğim.

Yatağa bir dizimi koydum ve irkildi, başını salladı, gözleri karanlık ve tehlikeliydi. "Prezervatifim yok."

"Ben de doğum kontrol hapi kullanmıyorum," diye fısıldadım, elimi omzuna koyarak.

Temas edince yine irkildi, bileğimi tutup çekti. Gözleri parladı ve görmeyi umduğum şeyi gördüm: Arzu. Saygı. Özlem. Bağlılık. Şehvet. Aşk.

Kontrolü elden gidiyordu.

"Ne halt ediyorsun Jenn?"

Bilmiyorum.

Diğer dizimi yatağa, birini kalçalarının iki yanına koyarak kendimi alçalttım, açık merkezim ereksiyonuna doğru kayıyordu.

İkimiz de titriyorduk. Gözleri benimkilere kaydı.

Onu izlerken -aç, vahşi bir şey- kalçalarımı salladım, kendimi ona daha fazla bastırdım ve fısıldadım, "Benimle seviş."

Hırladı, vahşi, boğuk bir ses. Sonunda elleri vücuduma geldi ve bizi ters çevirdi. Sırtım yatağa çarptı ve üzerimdeydi, beni öpüyordu, parmakları bacaklarımın arasındaydı, merkezimi ustaca okşuyordu.

Titredim, elini tuttum ve çekmeye çalıştım. "Vücudunla benimle sevişmeni istiyorum. Seni içimde istiyorum."

"Biliyorum." Hırladı, ağzıma hızla sahip oldu, yerini bırakmadı, hala okşuyordu. "Ama henüz hazır değilsin."

"Ben hazırım."

Başını salladı, sonra ağzını boynuma, sonra göğüslerimin arasındaki vadiye indirdi. Sonra da karnıma.

Dili girişime yerleştiğinde itirazım sona erdi. Başparmaklarıyla beni ayırdı ve beni yaladı, sıcak ve ıslak

ve aynı anda ezici ama yeterli değil. Kalçalarım kıpırdandı ve beni aşağı doğru bastırdı, güçlü parmaklarıyla beni yerinde tutarak yaladı, emdi ve tadını çıkardı.

"Cletus, seni istiyorum . . . Seni içimde istiyorum. İstemiyorum... bu şekilde değil."

İnledi ama durmadı. Kendimi dirseklerimin üzerinde güçsüzce kaldırdım ve kendini tuttuğunu, muhteşem penisini avucunun içinde tuttuğunu gördüm. Bu manzara karşısında ve isteğim dışında boşaldım.

Sırtım kamburlaştı, eğildi ve tüm vücudum gerildi. Umutsuz bir nefes aldım, ağzının üzerimde bıraktığı dayanılmaz zevk beni parçalara ayırıp tekrar bir araya getirdi.

Ona küfrederek boşaldım, damarlarımdan dalga dalga coşku geçerken gözlerimde hayal kırıklığı gözyaşları birikti.

Çok kızgındım.

Ben onu istiyordum ama o kendini tutuyordu. Kendini uzak tutmuştu.

Nefes nefese, kendimi bir kavgaya hazırladım ama bedenim çok uysal, çok rahatlamış ve doymuştu.

Ve sonra o oradaydı. Üzerimdeydi, ereksiyonu hâlâ avucunun içindeydi, gözleri benimkilerdeydi. Cletus bacaklarımın arasına yerleşti, sert, kalın boyu hâlâ hassas olan etime sürtünüyordu. Ürperdim.

"Cletus."

"Şimdi hazırsın," diye homurdandı, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip yüzümden uzaklaştırdı.

Güçlü kalçalarını kullanarak beni daha geniş bir alana yaydı ve bedenime doğru kaydđ.

Nefesim kesildi ve ellerim onu aramaya başladı, çünkü orgazmım ne kadar enfes olursa olsun, şimdi daha çok baskı hissediyordum.

Gözleri benimkileri aradı ama sormadı. Geniş bakışlarımı tutarak kalçalarını ileri doğru itti ve nefesim kesildi. Keskin, sıkıştırıcı bir acı beni sertleştirdi ve inletti.

"Sabırlı olacaktım." Sesi boğuk ve hırçındı. "Çok iyi olacaktım."

Geri çekildi ve basınç azaldı, ama sonra tekrar itti. Gerildim, irkildim, daha fazla acıya hazırlandım ama acı gelmedi. Kalçaları yavaşça hareket etti, sallandı, itti, sonra geri çekti. Gözleri benimkileri esir almıştı, besleyici ve yırtıcı.

"Baştan çıkarıcı," dudaklarımı ısırdı, dudaklarını çeneme sürttü, "çok iyi hissediyorsun, çok iyi, çok iyi." Nefes nefese ve zikrederek yaptığı itiraf, sanki konuştuğunun farkında değilmiş gibi akılsızca geliyordu.

Gevşediğimi, önceki gerginliğin dağıldığını hissettim ve onun üzerimdeki hissinden, çiftleştığımız yerde vücudunun benimkine doğru kaymasından keyif aldım.

"Sen de iyi hissediyorsun," diye fısıldadım.

"Bundan hoşlanıyor musun?" Cletus'un vahşi, muhtaç gözleri gözlerimin arasında gezindi, beni kavrayışı sıkılaştı.

Başımı salladım, nefes nefese kalmıştım. "Seni seviyorum."

Dişlerini sıktı ve gözlerini kapattı, ciğerlerinden kararsız bir nefes kaçtı. Serbest kalmak için mücadele ediyordu ve nedenini bildiğimi sanıyordum. Tekrar boşalmamı istiyordu. İlk seferimin muhteşem olmasını istiyordu.

Öyleydi

de.

Öyleydi.

Bana olan ilgisinden dolayı. Çünkü onu seviyordum. Çünkü O beni sevdi.

Çenemi eğdim, ağzını yakaladım, bana verene kadar diliyle alay ettim. Elleri benimkileri buldu ve parmaklarımız birbirine dolandı. Üstümde ritim ve zarafetle hareket edişi, sanki ben bir enstrümanmışım, o da bir müzisyenmiş ve birlikte daha fazlasını, güzel bir şeyi yaratmışız gibiydi.

Bedenimin gerildiğini, henüz kavrayamadığı bir şeye uzandığını hissettim. Heyecan vericiydi ve inledim, iç çektim ve tekrar inledim.

O da karşılık olarak homurdandı ve güçlü bedeni tempoyu artırdı. Onun hissi baskıdan çok zevke dönüştü ve her bir hamlesini karşılamak için kalçalarımı eğerek yükseldim.

Gözleri açıldı ve benimkilerle çarpıştı. "Jenn-" "Bu nasıl bir his?"

"Cennet. Cennet."

Kalçalarımı döndürdüm ve o da nefesini içine çekti. "Yapma."

"Senin cennetin olmama izin ver." Boynunu öptüm, tırnaklarım göğsünde, bedenlerimizin arasında gezindi. "Cennetin olmama izin ver. Çünkü sen benimsin."

Cletus sözlerim üzerine inledi, gözlerimin önünde parçalandı, yüz hatlarında bir dizi duygu yanıp söndü, tam ağzımı şiddetli, açgözlü bir öpücükle ezmeden hemen önce. Kendinden geçtiğinde ise durgunlaştı, nefes almakta zorlanıyordu.

Sonunda yan dönerek beni kendine doğru çekti. Yüzüme, boynuma ve göğüslerime tutkulu öpücükler kondururken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve sakallarının tenime sürtünmesinden, vücudumdaki sıcak ağzından keyif aldım.

Uzun bir süre beni öpmeye, yalayıp yutmaya devam etti. Bu sırada kendimi gerilmiş, bükülmüş, işlenmiş ve kullanılmış hissediyordum; sevişmenin, gözlerinin, ellerinin ve ağzının hayranlığıyla esnekleşmişim.

Sanki onu terk etmemden korkuyormuş gibi beni kollarının arasına alıp ezdikten sonra başını salladı. Konuşmak üzere olduğunu hissediyordum ve söyleyeceği şeyin şu anda duymak istediğim şey olmadığını da tahmin ediyordum.

"Az önce olanlardan pişman değilim," dedim, "çok sevdim, seni seviyorum ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum. Sakın

Aksine tek bir kelime etmeye cesaret edemezsin."

Bir kahkaha attı ve beni daha sıkı sıkarak ağzımı aradı. Onu bulduğunda dudaklarıma ruhumu yakan bir öpücük kondurdu ve sadece bir santim uzaklaşarak, "İstesem bile, sen istesen bile, seninle seviştiğim için asla pişman olmam," dedi. Burnumu öptü ve gözlerim onunkilerle buluşana kadar bekledi. "Ama korkarım bunu tekrar yapmak için beklemen gerekecek."

Dilimde bir protesto olgunlaşırken sözümü kesti.

"Sadece iki gün, en fazla üç gün. Ve sonra ne zaman istersen yapabiliriz," beni tekrar öptü, "istediğin sıklıkta," beni bir kez daha öptü, "ve nerede istersen."

Sırıttım ve eli kalçamdan göğsüme kaydı, başparmağı tepenin etrafında bir daire çizdi. Tanrım, onun ellerini seviyorum. Bana dokunuşunu çok seviyordum.

"Söz veriyor musun?"

Başını salladı. "Söz veriyorum."

"O zaman kendini hazırla, çünkü bunu her zaman yapacağız. Ben bir uzman olana kadar."

"Sonra ne olacak?" "O zaman daha da çok yapacağız."

Kıkırdadı, başını salladı, beni öptü ve kendine engel olamıyormuş gibi alt dudağıma emdi. Ama sonra uzaklaşırken gülümsemesi azaldı. Yumuşadı ve gözleri keskinleşti.

"Jenn, eğer bir bebek yaptıysak, beni kocan olarak kabul edene kadar seni rahatsız etmekten vazgeçmeyeceğim." Acı verici bir şekilde savunmasızdı ama sesi aynı zamanda söz vermenin verdiği ciddiyetle doluydu.

Elimi karmakarışık buklelerinin üzerinde gezdirdim. "Biliyorum. Ve beni karın olarak kabul edene kadar seni rahatsız etmekten vazgeçmeyeceğim."

"Karım olmak istiyor musun?" Gülümsemesi geri döndü, ama bu kez bastırılmıştı, umutluydu.

"Her şeyden çok."

Cletus'un değişken gözleri gözlerimin arasında geziniyor, eli omzumdan kalçama doğru okşayıp duruyordu.

"O zaman evlen benimle," diye fısıldadı, sesi tutku ve içtenlikle doluydu.

Ona baktım, o kadar gururlu olan bu adama. Zeki, güçlü ve iyi olan bu adama. Onca ay önce, bana yardım etmesi için ona baskı yaptığımda, işlerin bu şekilde biteceğini hiç düşünmemiştim.

Onu özledim. Şu an yanımda olsa bile onu özledim. Acaba hiç durabilecek miydim?

"Evet," dedim basitçe, başımı sallayarak, onun, benim ve bizim doğruluğumuzu iliklerime kadar hissederek.

Konuşmadı. Sadece bana baktı, sanki ayı asmışım ve yıldızları da ona göre tasarlamışım gibi.

Beni vücuduna yasladı, güçlü bacakları benimkilere dolandı, Cletus kıpırdamadan yattı, ben de öyle, anı yaşıyordum. Bir süre sonra mutluluğumun ağırlığı beni yordu ve uykum geldi. Gözlerim kapandı.

Ama uykuya yenik düşmeden hemen önce Cletus'un kulağıma "Bu daha başlangıç" diye fısıldadığını duyduğumu sandım.

~Son~

Yazar Hakkında

Penny Reid Seattle, Washington'da kocası, üç çocuğu ve aşırı miktarda iplikle yaşıyor. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ama şimdi kitap yazıyor.

2016 yılında yayımlanan 'Sakal Bilimi' Penny'nin 12^{inci} romanıdır.

Gelin beni bulun-

Posta listesine

kaydolun:

[http://pennyreid.ninja/newsletter/\(get özel hikayeler, sneak peeks ve şapka ören kedilerin resimleri\)](http://pennyreid.ninja/newsletter/(get%20%C7%96zel+hikayeler,+sneak+peeks+ve+%C5%96apka+%C7%96ren+kedilerin+resimleri)) **Facebook:**

<http://www.facebook.com/PennyReidWrite>

Instagram:

<https://www.instagram.com/reidromance/>

Goodreads:

<http://www.goodreads.com/ReidRomance> **E-**

posta: pennreid@gmail.com ...hey, sen!

Bana e-posta gönderin ;-)

Blog: http://pennyreid.ninja_

Twitter: <https://twitter.com/ReidRomance>

Ravelry:

<http://www.ravelry.com/people/ReidRomance> (eğer tığ işi ya da örgü yapıyorsanız...!)

Okumaya devam edin:

Penny Reid'in **Kitap Listesi** (mevcut ve planlanan yayınlar)

Penny Reid'in diğerk kitapları

Şehirde Örgü Serisi (Çağdaş Romantik

Komedi) *Neandertal Seeks Human: A*

Smart Romance (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı

Bir Romantizm (#1.5)

Çıkarsız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm

(#2)

Aşk Hacklendi: GönÜlsÜz Bir Romantizm

(#3) *GÜzellik ve Bıyık: Felsefi Bir*

Romantizm (#4)

İlk GörÜşte Ninja (#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik

Romantizmi

(#5)

Dating-ish (#6, 2017'de çıkacak)

Uygunsuz Evlilik (#7, 2018'de çıkacak)

Winston Kardeşler Serisi (Çağdaş

Romantik Komedi, yan ürün

GÜzel ve Bıyıklı'nın)

Doğruluk mu Sakal mı (#1)

Grin and Beard It (#2)

Sakal Bilim (#3)

Akılda Sakal (#4, 2017'de çıkacak)

Dr. Strange Sakal (#5, 2018'de çıkacak)

Sakal Gereklilikleri (#6, 2018'de geliyor)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

*Kimyanın Elementleri: ÇEKİM, ISI ve
YAKALAMA (#1)*

*Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve
ZAMAN (#2, 2017'de çıkacak) Biyolojinin
Temelleri: YAPI,
EVRİM ve BÜYÜME (#3, geliyor
2018)*

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi -
yazan L.H. Cosway ve Penny Reid
(Çağdaş Spor Romantizmi) *Hooker*
ve the Hermit (#1) The Pixie and the
Player (#2)

*Cad ve Co-ed (#3, Şubat 2017'de
çıkacak)*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

